

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ROMAN

KEPLEER

İNFAZCI

EN KORKUNÇ KÂBUSLARINIZI BİLİYOR. SONRA DA ONLARI GERÇEKLEŞTİRİYOR.

HİPNOZCU'yla okurları kendine bağlayan dedektif Joona Linna, serinin ikinci kitabı **İnfazcı**'yla yeniden aramızda.

Bir yaz gecesi, polis Stockholm açıklarında lüks bir yatta bir kadının cesedini bulur. Ciğerleri tuzlu suyla doludur ve adli tıp kadının boğulduğundan emindir. Ancak yat batmamıştır ve kadının giysilerinde bir damla bile deniz suyu yoktur. Ertesi gün bir adam, Stockholm'deki boş evinde tavandan asılmış bir şekilde bulunur. Odanın yüksek bir tavanı vardır ve etrafta adamın üstüne basabileceği bir eşya yoktur. Dedektif Joona Linna, bu iki gizemi çözerken çok daha derin ve tehlikeli bir komplonun içinde olduğunu keşfeder.

İNFAZCI'nin en korkutucu yanı içindeki cinayetlerin kan dondurucu olması değil, karakterlerinin karanlık psikolojisi.

www.pegasusyayinlari.com

ISBN 978-605-343-357-4

Haziran ayının başıydı, Stockholm'ün güneyindeki takımadalardan Jungfrufjärden'de başıboş sürüklenen bir tekne bulundu. Aydınlık, sakin bir geceydi. Gri mavi, durgun sular bir sis gibi usulca hareket ediyordu. Küçük kayığın küreklerine asılan yaşlı adam, bir cevap alamayacağını tahmin etmişti ama yine de birkaç kez seslendi. Akıntıya kapılıp kıyıdan öteye sürüklenen motorlu tekneyi neredeyse bir saattir izliyordu.

Kayığını teknenin gövdesine dayayan yaşlı adam, kürekleri içeri aldı, kayığı teknenin yüzme platformuna bağladıktan sonra metal merdivenden güverteye tırmandı. Kıç güvertesinin ortasında pembe bir sandalye vardı. Yaşlı adam durup bir süre etrafı dinledi. Bir ses duymayınca cam kapıyı açıp salona indi. Büyük pencerelerden, cilalı tik ağacı döşemelerin ve koyu mavi koltukların üzerine gri bir ışık yayılıyordu. Dik merdivenlerden aşağıya inmeye devam etti, ahşap kaplamalar burada daha parlaktı. Karanlık mutfığı ve banyoyu geçip büyük kabine girdi. Tavandaki küçük pencerelerden gelen zayıf ışık, ok ucu şeklindeki iki kişilik yatağı aydınlatıyordu. Yatağın başucunda, bitkin bir vaziyette oturan kot ceketli genç bir kadın vardı. Bacakları açık, bir eli pembe bir yastığın üzerindeydi. Şaşkın, korku dolu bir ifadeyle yaşlı adama bakıyordu.

Kadının ölü olduğunu ancak bir süre sonra anlayabildi.

Uzun siyah saçlarında beyaz bir güvercin, barış güvercini formunda bir toka vardı.

Yaşlı adam yaklaşıp yanaklarına dokunduğunda başı öne düştü. Dudaklarından ince bir su sızarak çenesinden aşağı süzüldü.

Musaların sanatı anlamına gelen müzik kelimesinin kökeni Yunan mitolojisindeki dokuz Musalar'a dayanır. Bu dokuz ilham perisi, tanrıların tanrısı Zeus ile bellek tanrıçası Mnemosyne'nin kızlarıdır. Müzik ve şiirin ilham perisi Euterpe genellikle dudaklarına götürdüğü çift flütle resmedilir. Adının anlamı zevk bahşedendir.

Müzikalite yeteneği denilen şeyin tanımı konusunda genel bir görüş birliği yoktur. Bazı insanların ses tonlarının değişken frekanslarını ayırt etme yeteneği yoktur. Bazı insanlar ise, herhangi bir yardıma ihtiyaç duymaksızın tonları kesinlikle ayırt edebilecek bir müzik kulağı ve inanılmaz güçlü bir müzik belleğiyle doğarlar.

Tarih boyunca birçok müzik dâhisi yaşamış ama bunlardan çok azı herkes tarafından bilinecek kadar ün kazanmıştır. Daha altı yaşındayken Avrupa saraylarını dolaşarak konserler veren Wolfgang Amadeus Mozart ve birçok büyük eserini sağır olduktan sonra yazan Ludwig van Beethoven herkesin bildiği ünlüler arasındadır.

Efsane besteci ve keman virtüözü Niccolo Paganini, 1782 yılında Cenova'da doğmuştur. Kendi kendini yetiştiren bir kemancı ve bestecidir. Paganini'nin hızlı ve karmaşık eserlerini çalabilecek yetenekte bugüne kadar çok az sayıda kemancı çıkmıştır. Ölene dek, bu eşsiz yeteneği kazanmak için Paganini'nin şeytanla bir sözleşme yaptığı dedikodusu yakasını bırakmamıştır.

Penelope Fernandez'in sırtından bir ürperti geçti. Kalp atışları hızlandı, omzunun üzerinden aceleyle geriye baktı. Belki o gün başına gelecekleri sezmişti.

Televizyon stüdyosu sıcaktı ama Penelope yüzünde bir soğukluk hissediyordu. Belki de makyaj odasında yüzünü bastırdıkları soğuk pudra ponponu yüzündendi. Barış güvercini tokasını çıkarıp saçlarını soğuk saç köpüğüyle ovarak buklelerini kıvr kıvr yapmışlardı.

Penelope Fernandez, İsveç Barış ve Uzlaşma Derneği'nin sözcüsüydü. Sessizce haber stüdyosuna alındı ve savaş malzemeleri üreticisi Silencia Defense AB'nin Genel Müdürü Pontus Salman'ın karşısına oturdu.

Haber spikeri Stefanie von Sydow, British BAE Systems Limited'ı satın alan Bofors AB'deki işten çıkarmaları anlattıktan sonra Penelope'ye döndü:

"Penelope Fernandez, halka açık birçok toplantıda İsveç silah ihracat politikasına sert eleştiriler yönelttiniz. Daha çok yakın bir tarihte Fransız Angolagate skandalıyla kıyasladınız: Yüksek mevki sahibi politikacı ve iş adamlarının rüşvet ve silah kaçakçılığından yargılanıp ağır cezalar aldıkları bir davayla... Ama İsveç'te hiç böyle bir davayla karşılaşmadık, değil mi?"

"Bunu iki şekilde yorumlayabiliriz," dedi Penelope. "Ya bizim politikacılar ya da adalet sistemimiz farklı çalışıyor."

"Çok iyi biliyorsun ki," diye başladı Pontus Salman, "bizim çok köklü bir gelene..."

"İsveç yasalarına göre," diye sözünü kesti Penelope. "İsveç yasalarına göre, savaş malzemelerinin üretimi de ihracatı da yasak."

"Bu doğru değil," dedi Salman.

"Savaş malzemeleri yasasının 3 ve 6. maddeleri," diye kaynak gösterdi Penelope.

"Ama Silencia Defense'in aldığı ön rapor pozitif," diye gülümsedi Salman.

"Aksi halde büyük çaplı bir silah suçu işlenmiş olacak ve..."

"Ama şimdi elimizde izin var."

"Savaş malzemelerinin ne işe hizmet ettiğini unutm..."

"Dur biraz, Penelope," diye araya giren Stefanie von Sydow, bir elini kaldırarak sözünü henüz bitirmediğini işaret eden Pontus Salman'a döndü.

"Her iş önceden denetleniyor," diye devam etti Salman. "Ya doğrudan hükümet ya da Stratejik Ürünler Denetim Kurulu tarafından, böyle bir kurumdan haberin var mı bilmiyorum."

"Böyle bir kurul Fransa'da da var," dedi Penelope. "Ama her ne hikmetse, Birleşmiş Milletler'in ambargosuna rağmen sekiz milyar kronluk savaş malzemesi Angola'ya gitti, hem de bir sürü engelleyici hükme..."

"Biz şimdi İsveç'i konuşuyoruz."

"Tamam, insanlar işlerini kaybetmek istemiyorlar, bunu anlıyorum ama Kenya'ya muazzam miktarda cephane ihracını neyle açıkladığınızı yine de merak ediyorum? Hem de Kenya gibi..."

"Boş konuşuyorsun," diye araya girdi Salman. "Hiçbir kanıtın yok. Var mı?"

"Ne yazık ki somut bir..."

"İşte bu,' diyebileceğin somut bir olay var mı?" diye Salman'a destek verdi Stefanie von Sydow.

"Maalesef," diyen Penelope bakışlarını yere çevirdi. "Ama ben..."

"Öyleyse bir özrü hak ediyorum," dedi Pontus Salman.

Gözlerini Salman'ın gözlerine diken Penelope, içinden yükselen öfke ve nefreti bastırıp sustu. Kibirli bir ifadeyle sırttan Pontus Salman, Silencia Defense'in Trollhättan'daki fabrikasını anlatmaya başladı. Silencia Defense üretim izni aldıktan sonra iki yüz kişi iş imkânına kavuşmuştu. Ön inceleme raporunun pozitif olmasının önemine değinerek üretimde geldikleri aşamayı anlattı. Konuşmasını ağırdan alarak rakibine zaman bırakmamaya gayret etti.

Salman'ı dinlerken öfkesine yenik düşmemek için başka şeyler düşündü Penelope. Kısa bir süre sonra Björn'ün teknesiyle denize açılacaklardı. Ok ucu şeklindeki yatağı hazırlayacaklar, buzdolabını ve küçük buzluğu dolduracaklardı. Hardallı ringa balığı, haşlanmış taze patates, haşlanmış yumurta ve peksimet yiyeceklerdi. İçki bardağındaki buzların ısıtılarını görebiliyordu. Arka güverteye kuracaklardı masayı, adalardan birinin yanında demir atar, akşam güneşini izleyerek birkaç saat geçirirlerdi.

İsveç Televizyonu binasından çıkan Penelope Fernandez, Valhallavägen'e doğru yürümeye başladı. Aslında bir sohbet programına daha katılacaktı. Bunun için neredeyse iki saat bekledikten sonra yanına gelen yapımcı, sohbet programını iptal etmek zorunda kaldıklarını bildirmişti. Yerine yaza düz bir karınla girmek için beş öneri programı yayınlanacaktı.

Gärdet çayırında Cirkus Maximum'un rengarenk çadırı vardı. Bir hayvan bakıcısı elinde hortum iki fili yıkıyordu. Fillerden biri hortumunu iyice havaya kaldırmış tazyikli suyla oynuyordu.

Penelope daha yirmi dördündeydi. Kıvrıkcık siyah saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Ucunda İsa figürlü küçük bir haç sarkan gümüş bir zincir vardı boynunda. Teni kadifemsi, parlak sarıydı. Lise yıllarında birbirlerini tarif eden bir kompozisyon yazmaları istendiğinde Penelope'nin teninin sızma zeytinyağı yahut bala benzediğini yazmıştı bir arkadaşı. Kocaman gözlerinde ciddi bir ifade vardı. Sophia Loren'e çok benzediğini söylerlerdi.

Penelope telefonunu çıkarıp yolda olduğunu haber vermek için Björn'ü aradı, Karlaplan'dan metroya binecekti.

"Penny? Kötü bir şey mi oldu?" dedi Björn, endişeli bir sesle.

"Yo, niçin olsun ki?"

"Her şey tamam, telefonuna mesaj bıraktım, bir tek sen eksiksin."

"Öyleyse bu kadar telaşa gerek yok, değil mi?"

Metroya inen uzun, dik yürüyen merdivenlerde boğucu bir sıkıntıyla kalbi sıkışan Penelope gözlerini kapadı. Basamaklar gittikçe daha derinlere iniyor, iniyor ve hava gittikçe serinliyordu.

Penelope Fernandez, El Salvador'un en büyük bölgelerinden La Libertad'dan geliyordu. Annesi Claudia Fernandez iç savaş sırasında cezaevine atılmıştı. Cezaevinin bir hücresinde dünyaya gelen Penelope'yi hayatta tutabilmek için on beş mahkûm kadın ellerinden geleni yapmışlardı. Claudia doktordu, halkı bilinçlendirme kampanyalarında aktif bir rolü vardı. Yerli halkın örgütlenme hakkını savunduğu için hapishaneyi boylamıştı.

Penelope merdivenlerin sonunda açtı gözlerini. O boğucu duygudan kurtulmuştu. Långholmen'deki motorlu tekne kulübünde kendisini bekleyen Björn'ü düşündü. Gökyüzü ve sulardan başka bir şeyin görülmediği bir yerde cırtlıçplak denize dalmayı seviyordu Penelope.

Sarsılarak ilerleyen tren Gamla Stan İstasyonu'nda tünelden çıktığında pencerelerden içeri güneş ışığı döküldü.

Savaş ve şiddetten nefret eden Penelope Fernandez, bunlara karşı bir şey yapabilmek için politik bilimlere yöneldi. Uppsala Üniversitesi'nden siyaset bilimi diploması alıp barış ve anlaşmazlıklar üzerine araştırmalar yaptı. Jane Oduya'yla birlikte Darfur'da Fransız yardım kuruluşu Contre la Faim'de çalıştı. Kampta yaşayan kadınlar ve maruz kaldıkları onca eziyetten sonra gündelik hayata nasıl döndükleri üzerine *Dagens Nyheter* gazetesinde çok dikkat çeken bir makale yazdı. İki yıl önce de, Frida Blom'dan sonra, İsveç Barış ve Uzlaştırma Derneği'nin sözcülüğüne seçilmişti.

Penelope trenden Hornstull'da indi. Metrodan gün ışığına çıkınca açıklayamadığı o huzursuzluğa tekrar kapıldı. PÅlsund yokuşundan Söder Mållarstrand Sokağı'na doğru koşarak indi. Långholmen Adası'na bağlanan köprüyü hızla geçtikten sonra sola döndü, küçük tekne limanına doğru aynı hızla devam etti. Çakılardan kalkan tozlar durgun havaya sis gibi asılmıştı.

Björn'ün teknesi Väster Köprüsü'nün altında, gölgede duruyordu. Köprünün gri çelik kirişlerine suyun şavkı vuruyordu.

Björn kollarını göğsüne kavuşturmuş kış güvertesinde dikiliyordu. Başına bir kovboy şapkası geçirmişti.

Penelope iki parmağını ağzına götürüp ısıklık çaldı. Björn irkildi, korkudan yüzünün rengi kaçmıştı. Yola bakıp Penelope'yi gördü. İskeleden aşağı inerken gözlerindeki korku hâlâ silinmemişti.

Merdivenlerden teknelerin bağlandığı platforma inen Penelope: "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedi Björn, şapkasını düzelterek gülümsemeye çalıştı.

Kucaklaştılar. Björn'ün ellerinin buz gibi, sırtının ter içinde olduğunu fark etti Penelope.

"Tere batmışın," dedi.

Björn bakışlarını kaçırdı, "Hazırlanırken gerildim."

"Çantamı aldın mı?"

Björn başını sallayarak tekneyi işaret etti.

Tekne ayaklarının altında hafifçe sallanırken, güneşten ısınmış plastik ve cilalı ahşap kokusu aldı Penelope.

Björn'ün başına hafifçe vurarak, "Heeey?" dedi. "Neredesin?"

Saman sarısı rasta saçlarının her biri bir tarafa dağılmıştı Björn'ün. Berrak mavi gözleri çocuksuydu.

"Buradayım," dedi bakışlarını yere indirerek.

"Aklın da burada mı? Ne düşünüyorsun öyle?"

"Nihayet başbaşa kalabildiğimizi," diyerek kollarını Penelope'nin beline doladı Björn. "Doğada sevişeceğimizi."

Saçlarını kokladı Penelope'nin.

"Yani bunu düşünüyorsun, öyle mi?" diye fısıldadı Penelope.

"Evet?"

Penelope açık sözlülüğüne güldü.

"Birçok insan... en azından kadınlar, dışarıda sevişmeyi bir parça abartılı bulur," dedi. "Karınca ve çakılların üzerinde yatıp..."

"Ama çıplak yüzmek gibi bir şey bu," diye üsteledi Björn.

"İspat et de görelim," dedi Penelope şuh bir ifadeyle

"Edeceğim."

"Nasıl?" diye gülerken Penelope'nin telefonu çaldı.

Telefonun sesini duyan Björn sanki taş kesildi. Yüzünün rengi uçtu. Penelope telefonun ekranına baktı, kız kardeşi arıyordu.

Björn'e bakarak, "Viola arıyor," dedikten sonra telefonu açtı. "Merhaba kardeş."

Bir araba kornası duyuldu, kız kardeşi birine bağırdı, "*Pis manyak!*"

"Neler oluyor?"

"Bitti," dedi kız kardeşi. "Sergey'den ayrıldım."

"Yine mi ya?" dedi Penelope.

"Evet yine," dedi Viola durgun bir sesle.

"Affedersin," dedi Penelope. "Tabii üzgünsün sen şimdi."

"Neyse, dünyanın sonu değil. Şey... Annem tekneyle açılacağını söyledi, düşündüm de... Eğer mümkünse size takılmayı çok isterim."

Bir süre susan Penelope, "Takıl tabii," derken sesindeki isteksizliği kendi de fark etmişti. "Björn'le biraz yalnız kalalım demiştik ama..."

2.

Takipçi

Penelope kalçalarının etrafına mavi, hafif bir peştamal sarmış dümenin başında dikiliyordu. Üstünde, sol tarafında barış işareti olan beyaz bir bikini vardı. Ön camdan üzerine yaz güneşi geliyordu. Kunghamın Deniz Feneri'nin etrafını dikkatle dolaşıp teknenin yönünü dar boğaza çevirdi.

Kıç güvertesindeki pembe koltukta oturan kız kardeşi Viola nihayet ayağa kalktı. Başında Björn'ün kovboy şapkası ve kocaman güneş gözlükleriyle o koltukta bir saattir oturuyor, bıkkın bir halde ot içiyordu. Yerdeki kibrit kutusunu ayak parmaklarıyla almaya çalışmış, beş defa denedikten sonra pes etmişti. Gülümseyerek izlemişti Penelope onu. Nihayet oturduğu yerden kalkan Viola kaptan köşküne gelerek dümeni alabileceğini söyledi Penelope'ye.

"Yoksa aşağı inip kendime bir margarita yapacağım," dedi ve merdivenlerden aşağı indi.

Ön güvertede bir havlunun üzerine uzanan Björn, Ovidius'un *Metamorfozlar*'ını başının altına yastık yapmıştı.

Penelope, Björn'e bakarken, ön güvertedeki korkulukların diplerinden paslanmaya başladığını fark etti. Bu tekneyi yirminci yaş gününde babası hediye etmişti Björn'e ama Björn, tekneye bakım yaptıracak parayı bir türlü toplayamamıştı. Björn'ün babasından aldığı yegâne hediye bu tekneydi. Bir de, ellinci yaş gününü kutlarken, Björn ile Penelope'yi en iyi otellerinden birine, Kenya'nın doğu sahillerindeki Kamaya Resort'a davet etmişti. Bu otelde kalmaya ancak iki gün tahammül edebilen

Penelope, taşı tarağı toplayıp Sudan'ın güneyine, Darfur'daki Kubbum Mülteci Kampı'na gitmişti. Fransız yardım kuruluşu Action Contre la Faim bu kampta faaliyet gösteriyordu.

Skurusund Köprüsü'ne yaklaşırlarken hızı sekiz deniz milinden beş mile düşürdü Penelope. Köprünün üzerindeki ağır trafiğin sesi duyulmuyordu. Köprünün beton kaidelerinin birinin yanında duran siyah lastik botu gördüğünde köprünün gölgesine girmişti. Askerlerin kullandığı türden bir bottu. Cam elyafından bir tabanı, çok güçlü bir motoru vardı.

Köprünün altından çıkarken, çömelerek oturan birini fark etti Penelope. Sırtı Penelope'ye dönüktü. Bu adamı gördüğünde kalp atışlarını niçin hızlandırdığını anlayamadı. Adamın ensesinde, siyah kıyafetlerinde onu rahatsız eden bir şey vardı. Sırtı ona dönük olsa da adamın kendini gözlediği duygusuna kapıldı Penelope.

Gün ışığına çıktığında bütün bedeni ürperdi, tüyleri diken diken oldu.

Duvnäs'ten geçerken hızını on beş deniz miline çıkarttı. Motorların ikisi birden gürlerken, geride köpükler bırakarak suyun yüzeyinde hızla kaymaya başladı tekne.

Telefonu çaldı Penelope'nin. Numaraya baktı, annesi arıyordu. Belki televizyondaki tartışmayı izlemişti. Annesinin ne kadar harikaydın demek için aradığını hayal etti bir an ama gerçeğe çabuk döndü.

"Merhaba anne."

"Of, of!" diye inledi annesi.

"Ne oldu?"

"Sırtım... Masaj terapistine gitmem gerek," dedi Claudia. Seslere bakılırsa musluktan bir bardağa su dolduruyordu. "Viola'dan haberin var mı diye aradım."

"Teknede bizimle, anne."

"Öyle mi, ne güzel... Ona iyi gelir diye düşündüm."

"Kesinlikle," dedi Penelope, bıkkın bir sesle.

"Ne yiyeceksiniz?"

"Bu akşam ringa balığı salamurası, patates, yumurta..."

"Ringa balığını sevmez."

"Anne, Viola beni aradığında biz tekneydik..."

"Onun daha önce hesapta olmadığını biliyorum," diye sözünü kesti Claudia. "Sorma nedenim de bu. Başka neyiniz var?"

"Biraz köfte yaptım," dedi Penelope, sabırla.

"Hepinize yeter mi?"

"Yeter herhalde." Sustu bakışlarını ışıldayan sulara dikti. "Ben kendi payımdan vazgeçerim," dedi sesini kontrol ederek.

"Merak ettim yalnızca," dedi annesi, "hemen alınma."

"Tamam," dedi Penelope, kırılğan bir sesle.

"Sorduğum için özür mü dilemeliyim yani?" dedi annesi, öfkesini saklamaya çalışarak.

"Ben yalnızca... Viola çocuk değil..."

"Şimdi beni hayal kırıklığına uğrattın."

"Affedersin."

"Noel ve yaz ortası şölenlerinde benim yaptığım köfteleri yiyorsun..."

"Bir daha yemem," dedi Penelope, aceleyle.

"İyi," dedi annesi hemen, "nasıl istersen."

"Ben yalnızca..."

"Yaz ortası şöleninde buraya gelme o zaman," diye sözünü kesti annesi, sinirli bir sesle.

"Ah, anne ya, niçin bu kadar..."

Claudia telefonu kapattı. Penelope elinde telefon kalakaldı, öfkeden titriyordu.

Tekne yeşil bayırların yansıdığı suda ağır ağır ilerliyordu. Teknenin küçük mutfağının merdivenleri gıcırdadı, elinde margarita bardağıyla Viola göründü.

"Annem miydi?"

"Evet."

"Aç kalacağım diye mi korkuyor?" dedi gülerek.

"Yeterince yiyecek var," dedi Penelope.

"Annem kendime bakamam sanıyor."

"Yalnızca endişeleniyor."

"Ben kendime bakabilirim."

İçkisinden bir yudum alan Viola bakışlarını denize çevirdi.

"Televizyondaki tartışmayı izledim," dedi.

"Bu sabahkini mi? Pontus Salman'la olanı?"

"Yok, sanırım... bir hafta önceydi. Kibirli bir adamla konuşuyordun... güzel bir adı vardı..."

"Palmcra."

"Evet, Palmcra idi..."

"O kadar çok öfkelenmiş ki yanaklarım kızarıp gözlerim yaşardı, Bob Dylan'ın 'Masters of War'ını bağıra bağıra söylemeyi yahut kapıyı çarpıp çıkmayı düşündüm."

Viola ayak parmakları üzerine dikilip tavan penceresini açan Penelope'ye baktı.

"Koltuk altlarını tıraş etmediğini sanıyordum," dedi, şakacı bir ifadeyle.

"Aslında etmiyorum ama son günlerde o kadar çok televizyona çıktım ki..."

"Süssüz olmuyor," dedi Viola, gülerek.

"Yalnızca koltuğumun altında biraz kıl var diye dırdırcı cadı damgası yemek istemiyorum."

"Bikini hattı ne âlemde?"

"Eh işte..."

Penelope peştamalının eteğini kaldırdı, Viola kahkahaya boğuldu.

"Björn'ün hoşuna gidiyor," diye gülümsedi Penelope.

"O önce kendi rastalı saçlarına baksın."

"Sanırım tıraş etmen gereken her yeri ediyorsun," dedi Penelope, sert bir sesle. "Evli adamları ve kas yığını salakları memnun etmek için..."

"Tamam, ben kötü adamlar seçiyorum," diye kestirip attı Viola.

"Başka şeylerde gayet iyisin."

"Hiçbir şeyi doğru düzgün yapmadım ama."

"Keşke notlarını biraz yükseltseydin..."

Viola omuzlarını silktilti.

"Bu ara denklik sınavına girdim."

Tekne berrak sularda usulca ilerliyor; üzerlerinde martılar uçuyordu.

"Nasıl geçti?"

"Kolay gibiydi," dedi Viola, bardağın kenarındaki tuzu yaladı.

"Yani iyi geçti?" diye gülümsedi Penelope.

Viola başını salladı, bardağı elinden bıraktı.

"Ne kadar iyi?" diyerek kardeşini dürttü Penelope.

"Tam puan," dedi Viola, mahcup bir edayla.

Penelope bir sevinç çılgılığı atarak kardeşini sıkıca kucakladı.

"Bu ne demek anlamıyor musun?" dedi coşkuyla. "Hangi bölümü istiyorsan oraya girebilirsin, işletme, tıp, gazetecilik."

Viola yanakları kızarak güldü, Penelope kardeşini bir kez daha kucakladı. Başını okşadı, küçükken olduğu gibi saçlarını düzeltti, kendi saçlarından barış güvercinli tokayı çıkarıp kız kardeşinin saçlarına taktı, hoşnut bir ifadeyle gülümsedi.

3.

Jungfruffjärden'de başıboş dolaşan bir tekne var

Durgun suyu bir bıçak gibi yarararak ilerliyordu tekne. Çok hızlıydı. Karaya dalgalar yolluyor, dönüp kendi yarattığı dalgaları kesiyor, üzerlerinde sıçırıyor, etrafa sular sıçratıyordu. Dümende Penelope vardı. Teknenin ucu havaya kalkıyor, arkasında beyaz köpüklü sular bırakıyordu.

"Sen delisin, Madicken," diye bağırان Viola, tıpkı küçüklüğünde saçları taranıp toplandıktan sonra yaptığı gibi, saçındaki tokayı çekip çıkarttı.

Gås Adası'nda durduklarında Björn uyandı. Dondurma alıp kahve içtiler. Viola mini golf oynadı, ikinci vakti tekrar yola koyuldular.

Körfezin suları teknenin sol tarafında devasa taş bir zemin gibi yayılıyordu.

Kastskär Adası'na gitmeyi planlamışlardı. Issız, küçük bir adaydı. Güney tarafında yeşil bir koy vardı, orada demir atar, yüzer, mangal yapar ve gecelerlerdi.

"Ben aşağı inip biraz uzanacağım," dedi Viola, esneyerek.

"Hadi bakalım," diye gülümsedi Penelope.

Viola merdivenlerden inerken, bakışlarını ileri çevirdi Penelope. Hızı azalttı. Kastskär Adası'na doğru süzülürken elektronik göstergeler kayalık alarmı verdi. Derinlik hızla azalıyor, kırk metreden beş metreye düşüyordu.

Björn kaptan köşküne girip Penelope'yi ensesinden öptü.

"Yemek hazırlayayım mı?" dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Viola bir saat kadar uyusun."

"Bak şimdi tam annen gibi konuştun," dedi Björn, yumuşak bir sesle. "Telefon açtı mı?"

"Evet."

"Viola'yı sormak için mi?"

"Evet."

"Kavga mı ettiniz?"

Başını salladı Penelope.

"Çok mu üzüldün?"

"Yok, annem işte, bana..."

"Ne?"

Penelope gülümseyerek yanağından süzülen yaşları sildi.

"Yaz ortası şenliğinde ona gitmeyecekmişim?"

Björn, Penelope'ye sarıldı.

"Aldırma ona."

"Aldırmıyorum."

Penelope yavaş manevralarla koya girdi. Motorların sesi yumuşamıştı. Tekne karaya yaklaşırken adadaki bitkilerin kokuları hissediliyordu.

Çıpayı saliverip kayalara doğru yanaştılar. Björn karaya atlayıp halatın ucunu bir ağacın gövdesine doladı.

Her taraf yosun kaplıydı. Björn durup Penelope'ye baktı. Çıpa çıkırığının sesiyle ağaçların tepesinden birkaç kuş havalandı.

Penelope eşofmanını ve beyaz spor ayakkabılarını giyip karaya atladı. Björn elinden tutup kendine doğru çektikten sonra kollarını boynuna doladı.

"Adayı keşfetmeye ne dersin?"

"Beni buna nasıl ikna edeceksin bakalım?"

"İsveç Kamusal Alanların Kullanım Hakkı Yasası'nın faydalarını gösterebilirim."

Penelope gülümseyerek Björn'ün saçlarını okşadı. Björn de kemikli yanağını, kalın siyah kaşlarını okşadı parmaklarıyla.

"Nasıl da yakışıklısın," dedi.

Dudaklarından usulca öptü. Ormana doğru yürümeye başladılar. Ormanın ortasında sık otlarla kaplı açık bir alan vardı. Çiçeklerin üzerinde arı ve kelebekler dolaşıyordu. Yakıcı bir güneş vardı. Adanın kuzeyinde ağaçların arasından suların parıltısı görölüyordu. Orada öylece durup gülümseyerek birbirlerine baktılar, sonra birden ciddi bir ifade takındılar.

"Ya biri gelirse?" dedi Penelope.

"Adada bizden başka kimse yok."

"Emin misin?"

"Stockholm açıklarında kaç ada var? Otuz bin mi? Kesin daha fazla."

Penelope bikinisinin üstünü çıkarttı, ayakkabılarını savurdu, eşofmaniyla birlikte bikinisinin altını da sıyrıldı, otların ortasında çınlıplak kaldı. İlk anda duyduğu endişe yerini pürüzsüz bir neşeye bıraktı. Bedenini saran deniz.havası ve topraktan yükselen ısı çok tahrik ediciydi.

Björn, bir süre onu seyretmek istediğini söyledi. Uzundu, kolları kaslı ama yuvarlak, zarif görünüyordu. İnce bedeni, güçlü kalçalarıyla muzip bir tanrıçaya benziyordu.

Tişörtünü ve dizlerine kadar inen çiçekli şortunu çıkartırken elleri titriyordu Björn'ün. Penelope'den daha gençti, tüysüz, toy bir havası vardı, omuzları daha şimdiden güneşten yanmıştı.

"Şimdi de ben sana bakmak istiyorum," dedi Penelope.

Björn'ün yanakları kızardı, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Penelope'ye doğru yürüdü.

"Bakamaz mıyım?"

Yüzünü Penelope'nin boynuna ve saçlarına gömdü Björn.

Birbirlerine sıkıca sarılarak, sakın, sessiz öpüştüler. Björn'ün sıcak dilini ağzında hissedenden Penelope zevkle titredi. Hızla soluyorlardı. Penelope, Björn'ün organının nasıl sertleştiğini, kalp atışının hızlandığını

hissetti. Yavaşça çöktüler, otların arasında aceleyle bir yer açıp uzandılar. Björn boynundan aşağı kayıp göğüs uçlarını buldu Penelope'nin, karnını öptü, bacaklarını ayırdı. Akşam güneşinin altında bedenleri ısır gibiydi. Sanki her şey birden bire şefkatli, kırılgan bir hal almıştı. Björn, dilini bacaklarının arasında usulca dolaştırırken vajinasının dudakları çoktan şişip ıslanmış olan Penelope, Björn'ün başını geri itti. Gülümseyerek gel diye fısıldadı. Üzerine doğru çekti, içine girmesine yardım etti. Björn ağır ağır solurken, kızaran gökyüzünü seyretti Penelope.

Bir süre sonra ayağa kalkan Penelope, otların ortasında cırtlıçplak dikilerek gerindi, birkaç adım attı, gözlerini bir ağaca dikti.

"Ne var?" dedi Björn tok bir sesle.

Penelope, Björn'e döndü, otların üzerinde öylece oturmuş gülümseyerek bakıyordu.

"Omuzların yanmış."

Dikkatle kızarmış omuzlarına dokunan Björn, "Her yaz yanar," dedi.

"Dönelim artık, acıktım," dedi Penelope.

"Ben biraz yüzeceğim."

Penelope bikinisinin altını ve eşofmanını giydi, bikinisinin üstüyle ayakkabısını eline aldı. Björn'ün kılsız göğsüne, kollarına, omzundaki dövme, güneş yanıklarına ve aydınlık gözlerine baktı.

"Bir dahaki sefere sen alta yatacağsın," diye gülümsedi.

"Bir dahaki sefer!" dedi neşeli bir sesle Björn. "Bağımlılık yapacağımı biliyordum."

Gülerek hadi oradan der gibi ellini salladı Penelope. Björn sırt üstü yatıp gökyüzüne bakmaya başladı. Ağaçların arasından geçen patikadan, tekneyi demirledikleri küçük koya doğru yürüyen Penelope, Björn'ün ışıkla bir melodi çaldığını duydu.

Durup bikinisinin üstünü giydi.

Tekneye bindiğinde, Viola hâlâ uyuyor herhalde diye düşündü. Kaynasın diye ocağın üzerine bir tencere taze patates koyacaktı, suya birkaç kök dereotu da atardı. Sonra da duş alıp kıyafetlerini değiştirdi. Kış

güvertesi sanki yağmur yağmış gibi ıdıslaktı. Viola bir nedenle paspas yapmıştı herhalde. Teknede bir tuhafılık vardı. Ne olduğunu bilemiyordu Penelope ama ürpermiş, uğursuz bir duyguya kapılarak tüyleri diken diken olmuştu. Birden bütün kuşlar sustu, bir sessizlik çöktü etrafa. Yalnızca teknenin gövdesine çarpan minik dalgaların sesi ve ağaca bağlı halatın gıcirtısı duyuluyordu. Merdivenlerden indi. Misafir kamarasının kapısı açıktı. Lambası yanıyordu, Viola orada değildi. Elleri titreyerek küçük tuvaletin kapısını çaldı. Açıp baktı, sonra tekrar güverteye çıktı. Björn ileride denize iniyordu. El salladı Penelope ama Björn onu görmedi.

Cam kapıları açıp salona girdi, mavi kanepenin, tik masanın önünden geçti.

"Viola?" diye seslendi zayıf bir sesle.

Mutfağa indi, bir tencere alıp dalgın bir halde ocağın üzerine koydu. Kalp atışları hızlanarak tekrar araştırmaya koyuldu. Büyük banyoyu kontrol ettikten sonra ana kamaraya geçti. Kamaranın kapısını açtı, alacakaranlıkta göz gezdirdi, önce aynada kendini gördüğünü sandı.

Viola yatakta kımıldamadan oturuyordu, elinde pembe yastık vardı.

"Burada ne yapıyorsun?"

Kendi sesini duyarken tuhafılığı fark etmişti. Viola'nın yüzü nemli, bulanık, saçları dağınık ve ıslaktı.

Penelope kız kardeşine doğru gitti, yüzünü avuçlarının arasına aldı, önce zayıf bir inleme döküldü dudaklarından, arkasından bir çığlık attı, yüzünü neredeyse kardeşinin yüzüne yapıştırmıştı.

"Viola? Sana ne oldu? Viola?"

Ne olduğunu anlamıştı, kardeşi nefes almıyordu, teni sıcaklığını kaybetmişti, ondan geriye bir şey kalmamıştı, hayat ışığı sönmüştü. O dar oda üzerine kapandı Penelope'nin. Tuhaf bir sesle inledi, sendeleyerek geriledi, omzunu kapının kenarına çarptı, dönüp merdivenlerden yukarı koştu.

Güverteye çıktığında durup soluklandı, sanki boğulacak gibiydi.

Öksürdü, bedenini saran buz gibi dehşet duygusuyla etrafına bakındı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kıyıda, yüz metre kadar uzakta siyahlar giyinmiş bir adam gördü. Zihninde hızlı bir bağlantı kuruldu. Bu köprü'nün altından geçerken, askeri lastik botun içinde gördüğü adamdı, arkasını dönmüştü Penelope'ye. Viola'yı bu adam öldürmüştü ve belli ki henüz işini bitirmemişti.

Yirmi metre kadar ilerisinde yüzen Björn'e el sallayıp bağırarak bir şeyler söylüyordu. Björn onu duymuş, ayaklarının üzerine dikilmiş kıyıya bakıyordu.

Birkaç saniye sanki bütün dünya durmuştu. Penelope hemen kaptan köşküne daldı, alet edevat çantasını karıştırıp bir Mora bıçağı alarak kış güvertesine koştu.

Ağır ağır kulaç atan Björn'ün etrafında sular halkalanıyordu. Adam hâlâ elini kolunu sallayarak ona doğru gelmesini işaret ediyordu. Björn biraz tereddüt etse de adamın olduğu tarafa yöneldi.

"Björn," diye bağırdı Penelope bütün gücüyle. "Açığa yüz."

Sese dönen adam tekneye doğru koşmaya başladı. Penelope bıçakla halatı kesti, ıslak güvertede ayağı kayıp düştü, ayağa kalktı, sendeleyerek dümenin başına geçti motoru çalıştırdı. Çıpayı kaldırırken, geriye doğru sürdü tekneyi.

Björn onu duymuş olmalıydı, kıyıdan uzaklaşıp tekneye doğru yüzmeye başladı. Dümeni ona doğru çeviren Penelope, siyah giysili adamın yön değiştirip adanın öteki tarafına doğru koştuğunu gördü. Demek ki botunu adanın kuzeyine bırakmıştı.

O bottan kaçma şansının olmadığını biliyordu.

Björn'e yaklaştığında teknenin hızını kesip kancayı uzattı Penelope. Su soğuktu. Björn korkmuş ve bitkin vaziyetteydi. Başı durmadan suyun içinde kayboluyordu. Penelope kancayı uzatırken kafasına çarpıp yaralamıştı, alnından kan akıyordu Björn'ün.

"Kancayı tut," diye bağırdı Penelope.

Bot harekete geçmişti, sesi duyuluyordu. Björn'ün yüzü acıyla buruştu. Birkaç denemeden sonra nihayet çengeli yakalayabildi. Gücü yettiği kadar hızla yüzme platformuna doğru çekti Penelope. Björn

platformun kenarından tuttu. Elindeki kanca suya düşerken: “Viola öldü,” diye bağırarak Penelope, kendi sesindeki çaresizliği ve paniği sezdi.

Björn’ün merdivene sıkıca sarıldığını görür görmez dümenin başına koşup motorlara tam gaz verdi.

Björn güverteye tırmandı, doğrudan Ornâ Adası’na yönelmesi için bağırarak Penelope’ye.

Botun sesi gittikçe yaklaşıyordu.

Penelope dar bir yay çizdi, teknenin altı gürültüyle çarpıp suya.

“Viola’yı öldürmüş,” diye inledi Penelope.

“Resiflere dikkat et,” diye uyararak Björn dişlerini sıkı.

Bot Büyük Kastkâr’ın etrafını dolaşarak açık denize çıktığında hızını daha da artırmıştı.

Björn’ün yüzünden kan akıyordu.

Hızla büyük adaya yaklaşıyorlardı. Björn dönüp geriye baktı, botla aralarında üç yüz metre kadar bir mesafe vardı.

“İskeleyle doğru!”

Penelope frene asıldı, motoru kapatırken tekne büyük bir gürültüyle iskeleyle çarpıp. Ardından sürüklediği dalgalar kayalık kıyıya çarpıp geri dönerken, tekne yan yattı. Merdiveni paramparça oldu. Korkulukların üzerinden sular boşaldı. Tekneyi bırakıp iskelenin üzerine çıktılar. Kendi yarattığı dalgalarla iskeleyle sürtünen teknenin nasıl gacıradığını duyabiliyorlardı. Botun kükremesi yaklaşıırken iskeleden hızla karaya koştular. Ayağı kayıp düşen Penelope ayağa kalkıp koşmaya devam etti. Dik bayırdan ormana soluk soluğa tırmandılar. Botun motoru susmuştu. Aralarındaki mesafenin önemsiz olduğunu biliyordu Penelope. Ağaçların arasına daldılar; ormanın derinliklerine doğru koşarlarken korkuyla dolu gözlerle saklanabilecekleri bir yer arıyorlardı.

Sallanan adam

Polis yasaının 21. maddesi, eğer birinin öldüğünü, bilincini kaybettiğini veya ihtiyaç duyup da yardım çağıramayacak durumda olduğunu düşünüyorsa polisin bir ev, oda veya başka bir mekâna nasıl gireceğini belirliyordu.

Polis memuru John Bengtsson'un haziran ayının o cumartesi günü Grevgaten 2 numaralı binanın en üst katını incelemekle görevlendirilmesinin nedeni, Stratejik Ürünler Denetleme Kurumu ISP'nin genel müdürü Carl Palmcrona'nın hiç haber vermeden makamına gelmemesi ve Dışişleri Bakanı'yla önceden kararlaştırılan randevuyu kaçırmasıydı.

John Bengtsson, ölü veya yaralı biriyle karşılaşabileceği bir mekâna ilk defa girmiyordu. Yakınlarından birinin intihar etmiş olabileceği şüphesiyle polise başvuran çok sayıda insan olurdu. Akrabalar merdiven sahanlığında korku ve endişeyle beklerken, Bengtsson daireye girip odaları araştırırdı. Bazen aşırı dozda eroin almaktan nabızı iyice zayıflayan bir gence, bazen de eziyet edilerek öldürülmüş bir kadın cesedine rastlardı.

Bengtsson içinde levye ve maymuncuk tabancasının da olduğu alet edevat çantasıyla binaya girdi. Asansörle beşinci kata çıkıp zili çaldı. Bir süre bekledikten sonra ağır çantayı yere bırakıp güvenlik kapısının kilidini inceledi. Birden alt katın merdiven sahanlığından gelen ayak sürümesi gibi bir ses duydu. Sanki biri ses çıkarmamaya dikkat ederek

merdivenlerden aşağı iniyordu. Bir süre kulak kesildikten sonra kapının koluna bastırıldı: Kapalı değildi, içeri doğru yavaşça açıldı.

“Kimse yok mu?” diye bağırdı Bengtsson.

Birkaç saniye bekledi. Çantayı sürükleyerek kapının eşiğinden geçti, ayaklarını paspasa sildi. Kapıyı kapatarak büyük bir hole girdi. Odalardan birinden müzik sesi geliyordu. Oraya doğru yürüdü, kapıya vurup içeri girdi. Sade döşenmiş geniş bir oturma odasıydı, üç kanepe, bir cam sehpa vardı. Duvarda fırtınayla boğuşan bir gemi tablosu asılıydı. Düz, şeffaf bir müzik setinden soğuk mavi bir ışık yayılıyordu. Hoparlörlerden melankolik bir keman sesi yükseliyordu.

Odanın bir tarafında çift kanatlı bir kapı vardı. Bengtsson gidip kapıları açtı. *Art nouveau* stili kocaman pencerelerin olduğu bir salon vardı karşısında. Pencerelerin üst tarafındaki camlı küçük bölmelerden yaz güneşi süzülüyordu.

Beyaz salonun ortasında bir adam asılıydı. Üzerinde sık kıyafetler vardı.

Bengtsson kapının eşiğinde durup adamın cesedine baktı. Çamaşır ipinin diğer ucunun tavan lambasının çengeline bağlandığını keşfedene kadar sanki bir ömür geçti.

Adam yukarı doğru sıçramış da öylece donup kalmış gibiydi. Ayak bilekleri gerilmiş, ayakkabılarının uçları yeri işaret ediyordu.

Tavana asılıydı... ama bir şey vardı, tuhaf, anlaşılmaz bir şey.

Bengtsson odanın eşiğinden geçmedi. Suç mahalline dokunmama-lydı. Kalp atışları hızlanmıştı, nabzının ritmini hissediyordu. Yutkundu, boş salonda sallanan adamın üzerinden söküp alamadı gözlerini.

Kafasının içinde bir isim dolaştı, bir fısıltı: *Joona, hemen Joona Linna'yla konuşmalıyım.*

Odada hiç mobilya yoktu, yalnızca tavana asılı bir adam vardı ve büyük ihtimalle bu adam ISP'nin genel müdürü Carl Palmcrona'ydı.

İpin ucu tavan lambasının çengeline bağlıydı.

Ortada oraya tırmanacak bir şey yok, diye düşündü

Tavan yüksekliği en az üç buçuk metreydi.

Düşüncelerini toparlamaya çalışan Bengtsson gördüğü her şeyi kaydetti. Adamın yüzü nemli bir şeker gibi sararmıştı, fal taşı gibi açılmış gözlerinde az sayıda kırmızı nokta vardı. Açık gri takımının üzerine ince bir palto giymişti. Ayakkabıları alçak topukluydu. Cesedin hemen altında birikmiş sidik gölünün yanında siyah bir çanta ve bir cep telefonu vardı.

Asılı adam birden titredi.

Bengtsson nefesini tuttu.

Tavana ağır bir şey düştü, tavan arasından çekiç sesleri duyuldu, yukarıda birileri vardı. Bir düşme sesi daha duyuldu Palmcrona'nın cesedi bir kez daha titredi. Bir matkap makinesi çalıştı, sonra sustu. Bir adam bağırarak bir şeyler söyledi. Daha fazla kablo istiyordu, çatı kablosu diye bağırdı.

John Bengtsson oturma odasından geri dönerken, nabızı düzelmişti. Hole geldiğinde dış kapının açık olduğunu gördü. İçeri girerken kapattığından kesinlikle emindi ama belki de yanılıyordu. Daireden çıktı, kendi bölümüne rapor vermeden önce Devlet Suç Soruşturma Kurumu RKP'den, Cinayet Masası Komiseri Joona Linna'yı aradı.

5.

RKP

Haziranın birinci haftasıydı. Stockholm'de insanlar birkaç haftadır çok erken uyanıyorlardı. Neredeyse bütün bir gece aydınlık oluyor ve güneş üç buçukta doğuyordu. Hava inanılmaz sıcaktı. Kuş kirazları ve leylaklar el ele verip birlikte açmışlardı. Kronoberg Parkı'ndaki salkım çiçeklerden yayılan kokular Emniyet Genel Müdürlüğü'nün kapısına kadar ulaşıyordu

İsveç'in ulusal ve uluslararası düzeyde ağır suçlara karşı operasyon yetkisine sahip tek teşkilatı RKP'nin genel müdürü Carlos Eliasson sekizinci kattaki odasında, pencerenin önünde dikilmiş Kronoberg Parkı'nın dik yamacına bakıyordu. Elinde tuttuğu telefonda Joona Linna'nın telefon numarasını tuşladı ve bir kez daha otomatik sekretere bağlandı. Telefonu kapatıp yazı masasının üzerine koyarken saate baktı.

Petter Näslund odaya girdi, Carlos'un dikkatini çekmek için öksürdü. Üzerinde *İzliyoruz, İşaret ediyoruz ve Öfkelandiriyoruz* yazan flamaya yaslandı.

"Pollock ile adamları birazdan burada olurlar," dedi.

"Saate bakabiliyorum," dedi Carlos.

"Hiç değilse sandviçler hazır," dedi Petter.

Yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştiren Carlos, "Eleman toplanıyorlarmış, duydun mu?" diye sordu.

Petter'in yanakları kızardı, bakışlarını yere indirdi, kendini toplayıp tekrar kaldırdı.

"Ben, şey... RMK'ye¹ önermek için uygun birileri var mı aklında?"

RMK İsveç genelinde yürütülen cinayet soruşturmalarına nezaret eden altı uzmandan oluşuyordu. Komisyon, PUG diye kısaltılan, Polis Ağır Suçlar Araştırma'nın desteğiyle son derece sistematik çalışıyordu.

RMK'nin daimî üyelerinin üzerlerinde çok yük vardı. O kadar çok taleple karşılaşıyorlardı ki Emniyet Müdürlüğü'nde toplanmaya bir türlü vakitleri olmuyordu.

Petter Näslund odadan çıktığında Carlos koltuğuna oturup akvaryumdaki cennet balıklarını izlemeye başladı. Tam balık yemine uzanırken telefon çaldı.

"Evet,"

"Yukarı geliyorlar," dedi danışma memuru Magnus.

Carlos ayağa kalkmadan önce Joona Linna'yı bir kez daha aradı. Aynada kendine şöyle bir baktıktan sonra odadan çıktı. Koridora çıktığında asansörün kata geldiğini bildiren sesi duydu. Bir an gözlerinin önünde RMK'nin resmi belirdi. Yıllar önce birkaç meslektaşıyla birlikte Rolling Stones konserine gitmişlerdi. Sahneye çıkan grup üyeleri rahat takılan iş adamlarına benziyorlardı. RMK üyelerinin giydiği gibi siyah takımlar giyip kravat takmışlardı.

En önde gümüş rengi saçlarını atkuyruğu yapmış Nathan Pollock, arkasında Erik Eriksson vardı. Çerçevesi elmas taşı gözlüklerinden dolayı ona Elton diyorlardı. Onları Niklas Dent ile P.G. Bondesson izliyordu. Kambur ve asık suratlı adli teknisyen Tommy Kofoed en gerideydi.

Carlos onlara toplantı odasını gösterdi. Operasyon Şefi Benny Rubin yuvarlak masaya çoktan oturmuş sade kahvesini içerek onları bekliyordu. Tommy Kofoed meyve sepetinden bir elma alıp gürültüyle yemeye başladı. Gülümseyerek ona bakan Pollock başını salladı.

1 Cinayet Masası Genel Komisyonu (ç. n.)

"Hoş geldiniz," diye başladı Carlos. "Bu toplantı için zaman ayırabilmenize sevindim. Konuşmamız gereken ciddi sorunlar var."

"Joona Linna da toplantıya katılmayacak mıydı?" diye sordu Tommy Kofoed.

"Katılacaktı ama..." dedi Carlos, tereddütle.

"O canı nasıl istiyorsa öyle davranır," dedi Pollock, alçak sesle.

"Önceki yıl işlenen Tumba cinayetini Joona çözdü," dedi Kofoed. "Bunun üzerine çok düşündüm. Kendinden çok emindi... Cinayetlerin nasıl bir sırayla işlendiğini bile söyledi."

"Her türlü mantığı alt üst ederek," diye gülümsedi Elton.

"Ben daha çok işe teknik açıdan yaklaştım," diye devam etti Kofoed. "Ama Joona içeri girdi ve yalnızca kan izlerine baktı, olayı nasıl çözdü anlaya..."

"Bütünü gördü," dedi Pollock. "Şiddetin dozunu, harcanan çabayı, huzursuzluğu ve evdeki ayak izlerinin soyunma odasındakilerle karşılaştırıldığında ne kadar yorgun olduğunu gördü."

"Yine de anlayamıyorum," diye mırıldandı Kofoed.

Carlos hafifçe öksürerek resmî olmayan gündeme döndü.

"Bu sabah deniz polisinden aradılar," dedi. "Yaşlı bir balıkçı bir kadın cesedi bulmuş."

"Ağa mı takılmış?"

"Hayır, Dalarö açıklarında sürüklenen bir tekne görmüş. Kayıkla gidip tekneye çıkmış, ön kamarada yataкта oturur vaziyette bulmuş kadını."

"Ama bu bizim komisyonu ilgilendirecek bir vaka değil," dedi Petter Näslund.

"Cinayet mi?" diye sordu Pollock.

"Galiba intihar," dedi Petter.

"Acele edecek bir durum değil," diyen Carlos bir parça kek aldı. "Bilin istedim."

"Başka neler var?" diye sordu Kofoed, asık bir suratla.

"Västra Götaland polisi bilgimize başvurdu," dedi Carlos. "Masada yazılı bir özeti var."

"Benim buna ayıracak vaktim yok," dedi Pollock.

"Hepiniz çok meşgulsünüz... Bunu biliyorum," dedi Carlos, bir eliyle masadaki yiyecek kırıntılarını toplarken. "En iyisi işe başka bir yönden başlayalım... RMK'nin eleman alma işini konuşalım."

Benny Rubin keskin bir bakışla etrafını süzdükten sonra yönetimin ağır bir yük hissettiğini, bu nedenle yeni bir elemanla üye sayısını artırmaya karar verdiğini söyledi.

"Buyrun, söz serbest," dedi Carlos.

"Bu konuyu konuşmak için Joona'yı beklemeyecek miyiz?" dedi Kofoed, uzanıp paketlenmiş sandviçlerden birini aldı.

"Gelecek mi emin değilim," dedi Carlos.

"Önce bir kahvaltı edelim," dedi Erik Eriksson, gözlüğünü düzelterek.

Som balıklı sandviç paketini açan Tommy Kofoed, dereotu sapını çıkarıp bir kenara koydu, sandviçin üzerine biraz limon sıkıp kâğıt bir peçeteye sararak yemeye hazırlandı.

Birden kapı açıldı ve içeriye dağınık sarı saçlarıyla Joona Linna girdi. Gülümseyerek Fince, "*Syö tilli, Pojat,*" dedi.

"Öyle ya," diye güldü Pollock, "dereotunuzu yiyin çocuklar."

Nathan ile Joona neşeyle birbirlerine baktılar. Yanakları kızaran Kofoed gülümseyerek başını salladı.

Joona dereotunu alıp tekrar Kofoed'in sandviğine koydu, Pollock bir kahkaha atarak, "*Tilli,*" dedi.

"Toplantıya devam etmeye ne dersiniz?" dedi Petter.

Joona, Pollock'la tokalaştıktan sonra bir sandalye çekti, ceketini arkasına asıp oturdu.

"Geciktiğim için özür dilerim," dedi alçak sesle.

"Gelmene sevindik," dedi Carlos.

“Sağ olun.”

“Biz de tam yeni eleman işini konuşuyorduk.”

Carlos alt dudağını çekiştirirken, Petter sandalyenin üzerinde sağa sola döndü.

“Bence... Sözü Nathan’a bırakalım,” diye devam etti Carlos.

“Olur, memnuniyetle, şimdi yalnızca kendi adıma konuşmuyorum,” diye söze girdi Nathan Pollock, “hepimiz adına... hepimizin ortak arzusu bize katılman Joona.”

Odaya bir sessizlik çöktü. Niklas Dent ile Erik Eriksson başlarını salladılar. Petter arkasından gelen ışıkla siyah bir figür gibi görünüyordu.

“Bu bizi çok memnun eder,” dedi Kofoed.

“Teklifiniz gurur verici,” dedi Linna, parmaklarını tarak yapıp kalın saçlarında dolaştırdı. “İşinizin uzmanısınız, bunu ispat ettiniz. Yaptıklarınıza saygı duyuyorum...”

Masadakiler gülümsediler.

“Ama ben... Sizin katı çalışma kurallarınıza bağlanmak istemiyorum.”

“Bunu biliyoruz, anlıyoruz,” dedi Kofoed aceleyle. “Bizim tarzımız biraz hantal ama yine de faydalı, olaylar gösterdi ki...”

Sustu.

“Biz, bir teklif edelim dedik,” dedi Pollock.

“Sanırım bana uymaz,” dedi Linna.

Bakışlar yere çevrildi, biri iç çekti, telefonu çalan Joona özür dileyerek ayağa kalkıp odadan çıktı. Birkaç dakika sonra dönüp ceketini aldı.

“Çok üzgünüm,” dedi. “Bu toplantıda kalmayı çok isterdim ama...”

“Önemli bir şey mi var?” dedi Carlos.

“John Bengtsson aradı. Carl Palmcrona’yı bulmuş.

“Bulmuş mu?”

“Aslı,” dedi Joona.

Gözleri gri bir cam gibi parladı.

"Palmcrons da kim?" dedi Pollock. "İsmi hatırlayamadım."

"ISP'nin genel müdürü," dedi Kofoed. "İsveç silah ihracatının son karar merci."

"ISP'nin işleri güvenlik sınıfından değil mi?"

"Evet," dedi Kofoed.

"O zaman bırak SÄPO ilgilensin."

"Ama Bengtsson'a gidip bakma sözü verdim," dedi Joona. "Çok tuhaf bir durum varmış."

"Nasıl yani?" diye sordu Carlos.

"Yani...Yok, önce gidip kendi gözlerimle görmeliyim."

"Heyecanlı bir şeye benziyor," dedi Kofoed, "ben de gelebilir miyim?"

"İstersen gel."

"O zaman ben de geliyorum," dedi Pollock.

Carlos toplantıyla ilgili bir şeyler söylemeye çalıştı ama faydasızdı. Üçü birlikte toplantı odasından serin koridora çıktılar.

6.

Ölüm nasıl geldi

Komiser Joona Linna yirmi dakika sonra siyah Volvo'sunu Strandvägen'de park etti. RMK'den arkadaşlarının olduğu gümüş grisi Lincoln Town da hemen onun arabasının arkasına yanaştı. Joona arabadan çıkıp arkadaşlarını bekledi. Üçü birlikte köşeyi dönüp Grevgatan 2 numaralı binaya girdiler.

Gacırdayan eski bir asansörle en üst kata çıkarlarken, Kofoed o bildik asık suratıyla Joona'ya neler bildiğini sordu.

"ISP, Carl Palmcrona'nın kaybolduğunu bildirmiş," diye başladı Joona. "Ailesi yok. Meslektaşlarından hiçbiri özel hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyor. Adam piyasada görünmeyince araştırma incelemiden John Bengtsson'u buraya yollamışlar. O da adamı salonda asılı bulmuş. Beni aradı. Tuhaf bir durum varmış, hemen gelmemi istedi."

Nathan Pollock kavruk yüzünü buruşturarak, "Nasıl tuhafmış?" dedi.

Asansör durdu. Joona kapısını açtı. Bengtsson, Palmcrona'nın da-iresinin kapısında bekliyordu. Elindeki kitabı cebine koydu. Joona'yla tokalaştı. Joona yanındakileri tanıttı. Sessizce el sıkıştılar.

"Geldiğimde kapı kilitli değildi," diye anlatmaya başladı Bengtsson. "İçeriden müzik sesi duydum. Palmcrona salonda asılı vaziyetteydi. Şimdiye kadar çok sayıda insanı ipten aşağı aldım ama bu defa, bence... bu iş intihara benzemiyor... Yani Palmcrona'nın toplumdaki yerini, işini dikkate alırsak..."

"Beni aradığın iyi oldu," dedi Joona.

"Cesedi inceledin mi?" dedi Kofoed, somurtkan bir ifadeyle.

"Salonun eşliğinden bile geçmedim," dedi John.

"Çok iyi," diye mırıldandı Kofoed. Bengtsson'la birlikte, muhtemel delillere zarar vermemek için yere koruyucu levhalar yerleştirmeye başladı.

Bir dakika sonra Joona ile Nathan hole girebildiler. Bengtsson mavi bir kanepenin yanında bekliyordu onları. Hafif aralık duran çift kanatlı kapıyı işaret etti. Joona koruyucu levhaların üzerlerine basarak kapıları sonuna kadar açtı.

Yüksek pencerelerden giren güneş içerisini ısıtmıştı. Palmcrons salonun tam ortasında tavana asılıydı. Üzerinde açık renk bir takım, yazlık pardösü ve iskarpinler vardı. Beyaz yanaklarında, gözünün kenarlarında ve dudaklarının etrafında sinekler geziniyor, küçük sarı yumurtalarını bırakıyorlardı. Cesedin hemen altındaki sidik gölünün ve zarif evrak çantasının etrafında da uçuşuyorlardı. İnce çamaşır ipi Palmcrons'nın boğazına iyice oturmuş, etrafında mor kırmızı bir halka oluşmuştu. Gömleğine burnundan kan ve sümük akmıştı.

"İnfaz edilmiş," diye hüküm bildiren Kofoed eline koruyucu eldivenler giydi.

Yüzündeki ve sesindeki o aksi ifade kaybolmuştu. Gülümseyerek diz çöküp tavandan sarkan cesedin fotoğraflarını çekmeye başladı.

"Büyük ihtimalle boyun omurunda kırık bulacağız," dedi Pollock.

Joona önce tavana, sonra yere baktı.

"Bu bir çeşit beyan," diye hevesle devam etti Kofoed, durmadan cesedin fotoğraflarını çekiyordu. "Demek istediğim katil cinayeti saklamaya çalışmamış, aksine bir mesaj veriyor. Birilerine bir şey söylüyor."

"Evet, ben de böyle düşündüm," dedi Bengtsson, "Oda boş, tavana ip bağlamak için üzerine çıkabileceği ne bir sandalye ne de merdiven var."

"Cevaplanması gereken soru şu: Katilin mesajı ne?" diye devam etti Kofoed. Fotoğraf makinesini indirip gözlerini kısarak cesedi inceledi.

"Genellikle vatan hainlerini ve muhbirleri asarak cezalandırırlar. Yahuda Iskariot'u bir düşünün..."

"Bir saniye," diye sözünü kesti Joona.

Gözünü yerde bir noktaya dikti.

"Ne var?" diye sordu Pollock.

"Sanırım, intihar," dedi Joona.

"Tabii canım, tipik intihar!" diye bir kahkaha attı Kofoed. "Adam kanatlarını çırparak havalandı ve..."

"Evrak çantası," dedi Joona, "Eğer çantayı diklemesine koyduysa ilmeğe ulaşabilmiştir."

"Ama tavandaki çengele kadar uzanamaz," dedi Pollock.

"İpi çengele önceden bağlamıştır."

"Bence yanılıyorsun."

Joona omuzlarını silktiler. "Müzik ve düğümleri birlikte düşünün..."

"Şu çantaya baksak olmaz mı?" dedi Pollock öfkeyle.

"Önce şu izleri bir toplayayım da," dedi Kofoed.

Susup sessizce Kofoed'i izlediler. Eğri, kısa bedeniyle emekleyerek, altında ince bir jelatin tabakası olan siyah plastik bir film yaydı yere. Film tabakasının üzerinde dikkatle lastik rulo gezdirdi.

"Bana birkaç biopack ile bir büyük kutu verebilir misiniz," dedi, başıyla malzeme kutusunu işaret ederek.

"Karton kutu mu?" diye sordu Pollock.

"Evet," diyen Kofoed, Pollock'ın attığı paketleri yakaladı.

Yerdeki biyolojik izleri sağlama aldıktan sonra el sallayarak Pollock'u salona çağırdı.

"Çantanın kenarında ayakkabılarının izini bulacaksınız," dedi Joona. "Geriye doğru düşmüş olmalı. Beden çapraz sallanmış."

Pollock hiçbir şey demeden deri çantaya doğru giderek diz çöktü. Çantaya eğildiğinde at kuyruğu gümüş saç omzuna düştü. Çantayı uzunlamasına yere dikti, siyah derinin üzerinde açık gri ayakkabı izi vardı.

"Ben dememiş miydim?" dedi Joona.

"Vay be," dedi Kofoed hayranlıkla. Yorgun yüzü bir gülümsemeyle ışıdı.

"İntihar," diye mırıldandı Pollock.

"En azından teknik olarak," dedi Joona. Üçü birlikte durup tavandan sarkan cesede baktılar.

"Bakalım elimizde ne var?" dedi Kofoed, hâlâ gülümsüyordu. "Silah ihracat ediliyor edilmeyeceğine karar veren bir adam intihar etmiş."

"Bu bizim işimiz değil," diye iç çekti Pollock.

Eldivenlerini sıyırıp çıkaran Kofoed cesedi işaret etti.

"Joona? Şu düğümler ile müzik arasında ne ilişki var Tanrı aşkına?"

"Çift balıkçı düğümü," diyen Joona, lambanın çengeliindeki düğümü işaret etti. "Palmcra'nın deniz kuvvetlerindeki uzun meslek hayatından kalma."

"Peki, müzik?"

Joona dalgın bir ifadeyle cesede baktı.

"Senin fikrin ne?" dedi.

"Bir keman sonatı," dedi Kofoed, "On sekizinci yüzyıl başları veya..."

Kapının zili çaldığında susup birbirlerine baktılar. Joona hole doğru giderken diğerleri peşine takıldı ama merdiven sahanlığından görünmemek için kapıya fazla yanaşmadılar.

Joona kapının yanında durdu, gözetleme deliğinden bakıp bakmamayı tartıp bakmamaya karar verdi. Elini uzatıp kapı koluna bastırırken anahtar deliğinden akan havayı hissetti. Ağır kapı yavaşça açıldı. Merdiven sahanlığı karanlıktı, otomat sönmüştü. Birinin soluduğunu duydu Joona, çok yakınındaydı. Elini silahına götürüp dikkatle kapının arkasına baktı. Kapının menteşe aralığından sızan ışıktaki uzun boylu bir kadın gördü. Elleri kocamandı. Altmış beş yaşlarındaydı. Hiç hareket etmiyordu, yanağında kocaman ten rengi bir plaster vardı. Gri saçları kısa kesilmişti. Joona'nın gözlerine dikti gözlerini.

"Onu indirdiniz mi?" dedi.

7.

Yardımsever insanlar

Joona, RMK'nin saat birdeki toplantısına zamanında yetişeceğini hesaplamıştı.

Rosendal Bahçesi'nde Disa'yla baş başa öğle yemeği yiyeceklerdi. Buluşmaya erken giden Joona, bir süre güneşin altında durup bekledi. Buğulanmış minik asma bahçesini izlerken omzuna astığı kumaş çantasıyla Disa geldi. Entelektüel ifadeli ince yüzü ilk yaz çilleriyle kaplanmıştı. Genellikle iki örgü yaptığı saçlarını bu defa omuzlarına bırakmıştı. Süslenmiş, minik çiçekli elbise ve topuklu sandaletler giymişti.

Sarılarak selamlaştılar.

"Merhaba," dedi Joona. "Çok güzel görünüyorsun."

"Sen de," dedi Disa.

Açık büfeden yemek alıp bahçedeki masalardan birine oturdular. Joona, Disa'nın tırnaklarını cilaladığını fark etti. Baş arkeolog Disa'nın tırnakları genellikle kısa, bakımsız ve toprak bulaşığı olurdu. Joona'nın bakışları Disa'nın ellerini bırakıp meyve bahçesine yöneldi.

Disa yemeğini yerken anlatmaya başladı:

"Kurland Dükü, Kraliçe Kristina'ya bir leopar hediye etmiş. O da hayvanat bahçesine vermiş."

"Bilmiyordum."

"Bu leopar bir hizmetçi kızı parçalayarak öldürmüş. Sarayın hesap defterindeki kayıtlara göre hazine dairesi kızın ailesine 40 gümüş kron cenaze yardımı yapmış."

Sandalyesinin arkalıgına yaslanıp kadehini eline alan Disa, "Amma da çok konuşuyorsun, Joona Linna," dedi alaycı bir ifadeyle.

"Affedersin," dedi Joona, "ben yalnızca..."

Tekrar sustu, üzerine bir yorgunluk çökmüştü.

"Sen ne?"

"Lütfen şu leoparı anlatmaya devam et."

"Canın sıkkın gibi.."

"Annem aklıma geldi... Dün ölümünün birinci yılıydı. Gidip mezarına beyaz bir iris çiçeği bıraktım."

"Ritva'yı çok özleyorum," dedi Disa.

Elindeki çatalı bıçağı bırakıp bir süre konuşmadan oturdu. Sonra Joona'ya bakarak:

"Son görüşmemizde ne dedi biliyor musun?" dedi. "Elimi tuttu. Seni baştan çıkartıp hamile kalmamı istedi."

"Demiştir," diye güldü Joona.

Disa'nın buğulu, büyüleyici gözlerinde, bardaktan yansıyan güneş ışığı dans ediyordu.

"Bunun olmayacağını söylediğimde, seni hemen terk etmemi, arkama bile bakmadan gitmemi ve bir daha asla geri dönmememi öğütledi."

İç çeken Joona ne diyeceğini bilemedi.

"O zaman yapayalnız kalacaktın," diye devam etti Disa. "Kocaman, yalnız bir Finli."

Joona, Disa'nın parmaklarını okşadı.

"Bunu istemiyorum," dedi.

"Ne istemiyorsun?"

"Kocaman yalnız bir Finli olmak? Seninle olmak istiyorum."

"Ben de seni ısırarak istiyorum, hem de sıkıca. Bunu açıklayabilir misin? Seni gördüğümde dişlerim kaşınıyor," diye gülümsedi Disa.

Joona elini uzatıp yanağına dokundu. RMK'nin toplantısına geç kaldığını biliyordu ama yine de kalkmak istemedi. Disa'yla sohbeti devam etti, bir yandan da Nordiska Müzesi'ne gidip Sami gelin tacına bakmayı düşünüyordu.

Carlos Eliasson, Joona Linna'yı beklerken RMK'ye Stockholm takımadalarının arasında başıboş sürüklenen teknede bulunan kadın cesedinden bahsetmişti. Benny Rubin toplantı tutanağına bunun acil bir durum olmadığını, deniz polisinin yapacağı araştırma sonucunun bekleneneğini yazmıştı.

Joona toplantıya biraz geç gelmiş, çok geçmeden de telefonu çalmıştı. Araştırma incelemelerden John Bengtsson arıyordu. Yıllardır tanışıklardı, on yılı aşkın bir süredir rakip takımlarda florbol oynuyorlardı. Bengtsson sempatik bir adamdı, prostat kanseri teşhisi konulduktan sonra neredeyse bütün çevresinden kopmuştu. Neyse ki kanseri atlatmış sağlığı yerine gelmişti ama ölümün dokunduğu her insan gibi kırılğan ve ihtiyatlı birine dönüşmüştü.

Toplantı odasından çıkan Joona, Bengtsson'un anlattıklarını dinlemişti. Sesinde yaşadığı heyecanın yorgunluğu vardı. Daha birkaç dakika önce ISP'nin genel müdürünün evinin tavanına asılı cesedini görmüştü.

"İntihar mı?" diye sormuştu Joona.

"Hayır."

"Cinayet?"

"Buraya gelemez misin? Gördüğümü tanımlamakta zorlanıyorum. Adam bomboş salonun tavanında sallanıyor, Joona."

Kapı çalındığında Joona, Nathan Pollock ve Tommy Kofoed olayın intihar olduğu konusunda anlaşmışlardı. Merdiven sahanlığının karanlığında, kocaman ellerinde alışveriş torbaları olan uzun boylu bir kadın duruyordu.

"Onu indirdiniz mi?" diye sordu kadın.

"Kimi indirdik mi?"

"Palmcra'ya," dedi kadın uzatmadan.

"İndirmekle neyi kastediyorsun?"

"Affedersiniz, ben onun ev işlerine bakıyorum, sandık ki..."

Kadın durumdan rahatsız olmuştu, merdivenlere doğru yöneldi ama Joona ilk sorusunu cevapladığında birden durdu.

"Hâlâ asılı."

"Hımm," diye döndü kadın. Yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Onu asılı vaziyette gördün mü?"

"Hayır."

"Peki niçin indirdiniz mi diye sordun? Garip bir şeye mi şahit oldun?"

"Küçük salonda tavandan sarkan bir ip gördüm," dedi kadın.

"İp mi gördün?"

"Evet."

"Ama kendini asacak diye korkmadın?"

"Ölmek bir kâbus değil," dedi kadın gülümsemesini bastırarak.

"Ne dedin?"

Kadın yalnızca başını salladı.

"Onun nasıl öldüğünü düşünüyorsun?" diye sordu Joona.

"İpin ilmeğini boğazına geçirmiştir," dedi kadın.

"Sence o ipin ilmeği boğazına nasıl geçmiştir?"

"Bilemiyorum... Belki yardım almıştır."

"Nasıl bir yardım?"

Kadının gözleri yuvalarında geriye kaydı. Joona bayılacağını düşünürken, bir elini duvara dayayarak destek alan kadın gözlerini Joona'ya dikti.

"Yardımsever bir sürü insan var," dedi zayıf bir sesle.

8.

İğne

Emniyet Müdürlüğü'nün yüzme salonu boş ve sessizdi. Büyük, mavi havuz kıpırtısız uzanıyordu. Aşağıdan aydınlatılan suyun şavkı tavanda ve duvarlarda dans ediyordu. Temposunu koruyarak havuzun bir ucundan diğerine yüzüp duran Joona, nefesinin ritmini korumaya da özen gösteriyordu.

Yüzerken bir sürü düşünce ve anı geçiyordu kafasından. Onu gördüğünde dişlerinin kaşındığını söyleyen Disa'nın yüzü geliyordu gözlerinin önüne.

Havuzun bir ucuna ulaştığında suyun altında dönüyor, ayaklarını havuzun duvarına dayayıp kendini iterek tekrar karşı tarafa doğru yüzmeye başlıyordu. Carl Palmcrona'nın evi aklına gelince farkında olmadan daha hızlı yüzüyordu. Adamın sallanan bedeni, bedeninin altında biriken sidik ve yüzündeki sinekler canlanıyordu gözünde. Palmcrona'nın üzerinde sokak giysileri vardı: pardösü ve ayakkabılar. Ama müzik seti de açıktı.

Bu iş hem ani bir kararla hem de planlanarak yapılmış gibi geliyordu Joona'ya. Nereden bakılırsa bakılsın olağanüstü bir intihardı.

Havuzun bir ucundan tekrar dönen Joona temposunu artırdı. Birden Palmcrona'nın kapısının ziline çalındığını, kapıyı açtığını ve kapının arkasına saklanan, uzun boylu, elleri kocaman kadını zihninde canlandırdı.

Havuzun kenarında durup derin derin solurken, kollarını kenardaki plastik korkulukların üzerine koyarak destek aldı. Bir süre sonra nefesi düzeldi ama omuz kaslarında hâlâ laktik asidin baskısı vardı. Mayolu bir grup polis girdi içeri, yanlarında kurtarma eğitimi için getirdikleri plastik mankenler vardı.

O uzun boylu kadın gülümseyerek; *ölmek bir kâbus değil*, demişti.

Joona içini kaplayan tuhaf sıkıntıyla havuzdan çıktı. Ne olduğunu bilemiyordu ama Carl Palmcrona'nın ölümünde içini kemiren bir şey vardı. O aydınlık boş salon bir türlü gözlerinin önünden gitmiyor, hafif keman sesine karışan sineklerin vızıltılarını duyuyordu.

Olayın bir intihar olduğunu, RKP'nin ilgi alanına girmediğini biliyordu. Ama yine de koşarak olay yerine gitmek, bir kez daha incelemek, odaları tek tek dolaşıp gözden kaçırdığı bir şey var mı diye bakmak istiyordu.

Ev işlerine bakan Edith Schwartz'la konuşurken, kadının ne kadar şaşkın olduğunu, yaşadığı olayın şoku etrafını koyu bir sis gibi sardığından aklının ne kadar karışık olduğunu, şüpheli, tuhaf ve ilgisiz cevaplar verdiğini düşünmüştü. Ama şimdi tersinden düşünmeye çalışıyordu. Belki kadın hiç de şaşkın değildi. Belki şok falan yaşamıyordu. Linna'nın sorularına mümkün mertebe net cevaplar vermeye çalışmıştı. Carl Palmcrona'nın ipin tavandaki çengele bağlanması konusunda yardım almış olabileceğini söylemişti. Yardımsever eller, yardımsever insanlar vardı. Yani kadın Palmcrona'nın ölümle yalnız başına buluşmadığını ima etmişti. Ölümüne yalnız başına hazırlanmamıştı.

Tuhaf bir şeyler vardı bu ölümde.

Seziyor ama işte şu diyemiyordu.

Joona soyunma odasına girdi, dolabını açtı, telefonunu alıp adli tıbbın şefi Nils Åhlen'i, namı diğer İğne'yi aradı.

"Henüz işim bitmedi," dedi İğne, telefonu açar açmaz.

"Palmcrona'yı soracaktım. İlk izlenimin ne, her ne kadar..."

"Henüz işim bitmedi dedim ya."

"Tamam da izlenimin..."

İNFAZCI

“Pazartesi günü buraya gel.”

“Şimdi geliyorum.”

“Saat beş, hanımla gidip kanepe bakacağız.”

“Yirmi beş dakika sonra yanındayım,” diyen Joona, İğne’nin bir şey demesine fırsat vermeden telefonu kapattı.

Duş alıp üstünü giyen Joona, çocuk kahkahaları ve çığlıkları duydu. Belli ki polis okulunun öğrencileri gelmişti.

ISP’nin genel müdürünün asılı bulunmasının ne anlama geldiğini düşünüyordu. İsveç’in silah üretimi ve ihracatında son sözü söyleyen adam ölmüştü.

Ya yanılıyorsam? Ya bu bir cinayetse? dedi Joona kendi kendine. İğne’nin yanına gitmeden önce Pollock’la konuşmalıydı. Belki o ve Kofoed olay yeri araştırmasında yeni bulgulara ulaşmışlardı.

Koridoru geniş adımlarla geçen Joona, merdivenlerden koşarak indi. Pollock’un Emniyet Müdürlüğü’nde olup olmadığını öğrenmek için asistanı Anja Larsson’u aradı.

Yakın dövüş hakkında

Nathan Pollock'un seminer verdiği 11 numaralı salonun kapısını açtığı anda Joona'nın kalın telli saçları hâlâ ıpsıaktı. Pollock özel bir gruba rehin vakaları ve kurtarma operasyonunun nasıl yapılması gerektiği konusunda seminer veriyordu.

Pollock'un arkasındaki duvarda bir bilgisayar tarafından yansıtılan beden anatomisi tablosu vardı. Bir masanın üzerine, küçük gümüş rengi Sig Sauer SP238'den kırk milimetrelik el bombası atar monte edilmiş Heckler&Koc'a kadar değişik marka yedi silah sıralanmıştı.

Pollock, genç bir polise bir saldırı tekniğini gösteriyordu. Elinde bedenine yakın tuttuğu bir bıçak vardı, birden polis memuruna karşı saldırıya geçip boğazına hafif bir çizik attıktan sonra gruba döndü.

"Bu tür bir bıçak darbesiyle düşmanın bağırmasını engelleyemezsiniz. Hâlâ hareket eder. Yalnızca damarlardan biri kesildiği için kanama hafif olur, etkisiz hale gelmesi uzun zaman alır," dedi.

Tekrar genç polisin yanına gitti, koluyla ağzını kapatacak şekilde yüzünü sardı.

"Ama şöyle yaparsam, bağırmasını engeller, başını kontrol edebilir ve iki ana damarını birden kesebilirim," dedi.

Pollock, genç polisi yerine gönderirken kapının önünde dikilen Joona Linna'yı gördü. Pollock geniş bir gülümsemeyle el sallayarak içeri girmesini işaret etti. Joona başını iki yana salladı.

"Seninle biraz konuşmam gerek Nathan," dedi

Polislerden birkaçı başını çevirip baktılar. Pollock gidip Joona'yla tokalaştı. Joona'nın ceketinin omuzları saçından sızan sularla koyulaşmıştı.

"Kofoed, Palmcrona'nın evinde ayakkabı izini almıştı," dedi Joona, "beklenmedik bir şeye rastladı mı diye merak ettim."

"Bunun bu kadar acele olduğunu bilmiyordum," dedi Nathan. "Kopyaladığımız bütün izlerin fotoğrafını çektik ama henüz hepsini analiz edemedik. Şimdilik kesinlikle bir şey..."

"Ama bir şey gördün," dedi Joona.

"Kopyaları bilgisayara yüklerken... bir şeyler var gibiydi... ama henüz çok erken."

"Hadi ama ne düşündüğünü söyle, fazla vaktim yok."

"Sanki cesedin etrafında iki çeşit ayakkabı izi var gibi," dedi Nathan.

"Hadi benimle İğne'ye gel," dedi Joona.

"Şimdi mi?"

"Yirmi dakika sonra orada olacağım."

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi Nathan. "İmkânsız," başıyla salonu işaret etti. "Ama bir şey soracak olursan telefonum açık."

"Tamam, teşekkürler," diyen Joona kapıya döndü.

"Baksana... Şu çeteye bir merhaba demeyecek misin?" dedi Nathan.

Joona salona dönüp kendisine bakanlara el salladı.

"İşte size bahsettiğim meşhur Joona Linna bu," dedi Pollock, sesini yükselterek. "Yakın dövüş konusunda ders versin diye ikna etmeye çalışıyorum."

Bir sessizlik çöktü, herkes dikkatle Joona'ya bakmaya başladı.

"İçinizden çoğu yakın dövüşün ne olduğunu benden çok daha iyi biliyor," dedi utangaç bir gülümsemeyle. "Benim öğrendiğim tek şey... iş ciddileşip hayatınızı korumak zorunda kaldığınızda yakın dövüş, belirli kuralları olan bir spor olmaktan çıkıp gerçek bir şeye dönüşür."

"Bakin bunları iyi dinleyin," dedi Pollock, ciddi bir sesle.

"Gerçek bir kavgada içinde bulunduğunuz durumu iyi tartar; her durumu ve her şeyi lehinize çevirmeyi başarırırsanız ayakta kalırsınız," diye sakın bir sesle devam etti Joona. "Koşulları iyi okuyun... Bir arabanın içinde, bir balkonda, göz yaşartıcı gaz dolu bir odada, yahut bütün zemini cam kırıklarıyla kaplı bir yerde olabilirsiniz. Silah yahut benzer bir şeyle tehdit edilebilirsiniz. Olaylar zincirinin başında mı yoksa sonunda mı olduğunuzu kestiremeyebilirsiniz. Her şeyden önce gücünüzü tasarruflu kullanmalısınız. Kısa bir kavga mı olacak yoksa bütün bir gece dayanmanız mı gerekecek? Yani uçan yahut dönen tekmeyle hava atmaya çalışmayın."

Aralarından birkaçı güldüler.

"Ayrıca acı çekmeyi göze alın. Silahınız olmadan yakın dövüş girince, hızlı bir şekilde kazanmak için gerçekten acı çekmeyi göze almalısınız. İşte bu kadar... doğrusu bu konuda çok fazla şey bilmiyorum."

Joona salonu terk etti. Polislerden ikisi alkışladılar, kapı kapandı, salona bir sessizlik çöktü. Masasına dönen Pollock kendi kendine gülmüseddi.

"Ashında bunu size başka bir zaman göstermek istiyordum," diyerek bilgisayarın tuşlarına basmaya başladı. "Şimdi izleyeceğiniz film, çoktan klasiklerin arasına girdi... Dokuz yıl önce Nordea Bankası'nın ana merkezinde yaşanan rehine olayından kalma. İki soyguncu vardı. Joona Linna rehinelere çoktan kurtarmış. Elinde Uzi olan soyguncuyu saf dışı bırakmış. Çetin bir silahlı çatışmaydı. Saklanan ikinci soyguncunun elinde yalnızca bir bıçak var. Bütün kameraların üzerine spreysikmişler, bir tek bunu unutmuşlar. Yalnızca birkaç saniye sürdüğünden ağır çekim göstereceğim."

Pollock bir düğmeye bastı ve film ağır çekim ekrana yansıdı. Karlı bir filmdi, bankanın içini yukarıdan görüyordu. Görüntünün sağ alt köşesinde saniyeler akıyordu. Mobilyalar devrilmiş, her tarafa değişik türden kâğıtlar dağılmıştı. Joona silah tutan elini havaya kaldırmış, yanlamasına ilerliyordu. Sanki su altındaymış gibi yavaşça hareket ediyordu. Soyguncu kasa dairesinin açık kapısının arkasına saklanmıştı.

Birden kocaman çabuk adımlarla ileri fırladı. Joona silahını soyguncunun göğsüne doğrultup tetiğe bastı.

"Silah tutukluk yapıyor," dedi Pollock. "Bozuk bir mermi namluya sıkışmış."

Karlı görüntü dalgalandı. Adam elinde bıçak üzerine atılırken Joona geriledi. Görüntüler ürkütücü ve sessizdi. Şarjörü çıkarıp atan Joona, yeni bir şarjör için elini cebine attı ama buna vakti yoktu. Hiç tereddüt etmeden silahın kabzasından tutup namluyu bileğine doğru sarkıttı.

"Ne yapmaya çalışıyor," dedi bir kadın memur.

"Silahını *tonfaya* çevirdi," dedi Pollock.

"O da ne?"

"Bir çeşit cop... şu Amerikalı polislerin kullandığından. Erişim mesafenizi artırır ve vurmak zorunda kaldığınızda temas noktasını daraltarak darbenin gücünü artırır."

Bıçaklı adam Joona'ya yetişmişti. Havada yarım bir daire çizen bıçak, Joona'nın gövdesine yöneldi. Adamın havaya kalkan boştaki eli beden hareketini izliyordu. Joona bıçağa bakmadı bile, ileri doğru atılıp silahın namlusuyla adamın boğazına bir darbe indirdi, tam âdem elmasının altına.

Bıçak sanki bir düşteymiş gibi dönerek, yavaşça yere düştü. Dizlerinin üzerine çöken adam, ağzını kocaman açtı, iki eliyle boğazını tuttu ve yere devrildi.

Boğulmuş kadın

Arabasını Karolinska Enstitüsü'ne doğru süren Joona, Carl Palmcrona'nın sallanan bedenini, gergin çamaşır ipini ve yerdeki çantayı düşünüyordu.

Cesedin etrafında ayakkabı izlerinden iki halka hayal ederek bir tez oluşturmaya çalıştı.

Bu işte bir iş vardı.

Kafasında tekrar hizmetçi kadın Edith Schwartz'ın ayrıntılı bir resmi canlandı. Alışveriş torbalarını tutan, damarları fırlamış kocaman ellerini getirdi gözlerinin önüne. Her yerde yardımsever insanlar var demişti.

Adli Tıp Kurumu, Karolinska Enstitüsü'nün büyük kampüsünün yeşilliklerinin arasında, kırmızı tuğla bir binadaydı.

Joona ziyaretçi parkına girdi. Nils Åhlen, namı diğer İğne, beyaz Jaguar'ını ana kapının yan tarafındaki bakımlı çimlerin üzerine park etmişti.

Danışmadaki kadın görevliye el salladı, kadın başparmağını yukarı kaldırarak karşılık verdi. Koridor boyunca yürüyüp İğne'nin kapısını çaldı ve cevap beklemeden içeri daldı. İğne'nin odası her zamanki gibi çok sadeydi. Jaluziler kapalıydı ama şeritlerinin arasından güneş sızıyordu. Odanın bütün beyaz yüzeylerinde parlayan ışık, fırçalanmış gri çelik yüzeylerin olduğu yerde kayboluyordu.

İğne beyaz çerçeveli bir pilot gözlüğü takmış, beyaz önlüğün altına da beyaz polar kazak giymişti.

"Dışarıda yanlış park etmiş bir Jaguar var, sileceğine bir ceza makbuzu taktım," dedi Joona.

"Aman ne iyi yapmışın," dedi İğne.

Joona odanın ortasında durdu, gözleri koyulaştı.

"Evet, bu adam nasıl ölmüş?" dedi.

"Palmcrons mı?"

"Evet."

Telefon çaldı. Telefonu cevaplamadan önce otopsi tutanağını Joona'ya uzatan İğne, "Bunun için buraya kadar gelmene gerek yoktu," dedi.

Joona, İğne'nin karşısındaki beyaz deri sandalyeye oturdu. Palmcrons'nın otopsisini bitmişti. Joona tutanağı karıştırarak rastgele okudu:

74. Böbrekler toplam 290 gram. Yüzeyleri düz. Dokusu gri-kırmızı.

Kıvamı sert, elastik. Şekli belirgin.

75- Sidik kanalları normal.

76- Sidik kesesi boş. Mukoz zarı solgun.

77- Prostatı normal büyüklükte. Dokusu solgun.

İğne, ince, eğri burnunun üzerine düşen gözlüğünü düzelitti, telefonu kapatıp Joona'ya baktı.

"Gördüğün gibi," dedi esneyerek, "beklenmedik bir şey yok. Ölüm nedeni asfiksasyon, yani boğulma... ama asılma vakalarında sözcüğün genel anlamıyla bir boğulma nadir görülür. Daha çok atardamarların sıkışması kastedilir."

"Kanla oksijen akışı durduğu için beyin iflas eder."

İğne başını salladı, "Doğru. Atardamar sıkışması. Boyun arteri iki yönden sıkışır. Tabii bu çok hızlı olur. Bilinç birkaç saniyede kapanır..."

"Ama asılmadan önce yaşıyordu, öyle mi?"

"Evet."

İğne'nin sinekkaydı tıraşlı ince yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı.

"Düşüş yüksekliğini kestirebilir misin?" dedi Joona.

"Boyun omurunda yahut kafa kaidesinde kırık yok, yani birkaç desimetre diyebiliriz."

"Hım..."

Joona, üzerinde Palmcrona'nın ayak izi olan çantayı getirdi gözlerini önüne. Tutanağı tekrar açtı. Beden dışı inceleme sayfalarını buldu, boyun derisi incelemesi ve açılı ölçümlerine baktı.

"Aklından ne geçiyor?" dedi İğne.

"Aynı iple önce boğulup sonra tavana asılmış olamaz mı?"

"Olamaz."

"Niçin?"

"Çünkü tek bir ip izi var ve mükemmel bir iz. Biri asıldığı zaman ip veya halat her neyse boynunu keser ve..."

"Ama ya fail de bunu biliyorsa?" diye araya girdi Joona.

"Tam yerine oturtması imkânsız... Bildiğin gibi, başarılı bir asma eyleminde ip izi tıpkı bir ok ucu gibi şekil alır, ucu yukarı dönük olur, tıpkı düğüm..."

"Çünkü bedeninin ağırlığıyla ilmik sıkışır."

"Kesinlikle...bu nedenle ip izinin derin kısmı ucun tam karşısında bulunur."

"Yani ölüm nedeni asılmak," dedi Joona.

"Hiç şüphesiz öyle."

İğne hafifçe alt dudağını ısırdı.

"Peki, intihara zorlanmış olamaz mı?" diye sordu Joona.

"En azından şiddet kullanarak değil. Böyle bir bulgu yok."

Joona tutanak dosyasını kapattı. İki elinin parmaklarını trampet çalar gibi dosyanın üzerine vurarak düşünmeye başladı. Ev işlerine bakan kadın, Palmcrona'nın intihar etmesine başkalarının yardımcı

olabileceğini ima etmişti. Belki olayın şaşkınlığıyla söylemişti bunları. Peki, Tommy Kofoed'in bulduğu iki ayrı ayak izine ne denilecekti?

"Ölüm nedeni konusunda bu kadar eminsin yani?" dedi Joona, İğne'nin gözlerine bakarak.

"Sen ne bekliyordun ki?"

"Bunu," dedi Joona otopsi dosyasına hafifçe vurarak. "Tam bekle-
diğim gibi. Yine de aklımı kurcalayan bir şey var."

İğne hafifçe gülümsedi.

"İstersen dosyayı al, iyi geceler masalı diye okursun."

"Olur," dedi Joona.

"Yerinde olsam Palmcrons olayının peşini bırakırdım... İntihardan başka bir şey bulamazsın."

İğne'nin gülümsemesi kaybolup bakışları donuklaşırken, Joona'nın bakışları hâlâ keskin ve dikkatliydi.

"Büyük bir olasılıkla öyle," dedi.

"Öyle," dedi İğne. "Ama eğer çok istiyorsan biraz spekülasyon yapabilirim... Bakımsız ve kirli tırnaklarına, günlerce fırçalanmamış dişlerine ve tıraşsız yüzüne bakarak Palmcrons'nın depresyon geçirdiğini söyleyebiliriz."

"Hım," dedi Joona.

"İstiyorsan bakabilirsin."

"Hayır, gerek yok," diyen Joona yavaşça ayağa kalktı.

Ona doğru eğilen İğne, sanki hep o anı beklemiş gibi bir sesle, "Bu sabah çok daha heyecan verici bir şey geldi," dedi. "Birkaç dakika vaktin var mı?"

Sandalyesinden kalktı, Joona'ya izlemesini işaret etti. Koridorda yürürlerken, önlerinde yolunu şaşırmış açık mavi bir kelebek kanat çırpıyordu.

"O oğlan işi bıraktı mı?"

"Kim?"

"Hani şu saçlarını atkuyruğu yapan..."

"Frippe? Yok canım. Böyle bir şey yapmasına müsaade etmeyiz. Birkaç gün izin aldı. Dün Globen'de Megadeth konseri vardı."

Paslanmaz çelikten otopsi masalarının olduğu yarı karanlık bir odadan geçtiler. Etrafta keskin bir dezenfektan kokusu vardı. Otopsi yapılmış cesetlerin soğutmalı çekmecelere konulduğu serin bir odaya girdiler.

İğne, bir kapıyı açıp tavan lambasının düğmesini çevirdi. Birkaç defa göz kırptıktan sonra yanan floresan lambaları beyaz badanalı bir odayı aydınlattı. Odanın ortasında üzerinde plastik örtü serili, iki küvetli ve iki drenaj kanallı uzun bir otopsi masası vardı.

Masada genç, çok güzel bir kadın uzanıyordu.

Teni güneş yanıyordu. Uzun, parlak, kıvrımlı siyah saçları alınına ve omuzlarına dökülüyordu. Çekingenlik ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle odaya bakar gibiydi. Dudaklarının kenarlarında sık gülümseyen ve kahkahalar atan insanlarda görülen muzip ifade vardı. Ama kocaman kara gözlerinin ışığı sönmüştü. Sarımsı kahverengi küçük lekeler belirmeye başlamıştı.

Masanın başında durup kadına bakan Joona, yaşını on dokuz, yirmi diye tahmin etti. Daha kısa bir süre önce anne babasının evinde uyurken büyüüp genç bir kız olmuş ve işte şimdi de ölmüştü.

Köprücük kemiğinin üzerindeki deride silikçe, eğri bir çizgi vardı. Gri boyayla çizilmiş, gülümseyen bir dudağa benziyordu, otuz santim kadar vardı.

"Bu çizgi ne?" dedi Joona.

"Bilemiyorum, belki bir kolye yahut bir giysiden kalma. Daha sonra inceleyeceğim."

Cansız bedene dikkatle bakan Joona, derin bir iç çekti. Ölümün inkâr edilemez gerçekliği karşısında hüzünlü bir duyguya kapılırdı hep, renksiz bir yalnızlık duygusuna.

Hayat inanılmaz derecede kırılıyordu.

Genç kadının el ve ayak tırnakları bej ve pembe arası bir renge boyanmıştı.

"Evet, bu kadında özel olan ne?" diye sordu Joona.

İğne ona ciddi bir bakış fırlattıktan sonra, kadının cesedine döndü.

"Deniz polisi getirdi," dedi. "Takımadaların etrafında sürüklenen büyük bir teknenin ön kamarasında oturur vaziyette bulmuşlar."

"Bulduklarında ölü müymüş?"

Joona'nın gözlerine bakan İğne, melankolik bir sesle, "Boğulmuş, Joona," dedi.

"Boğulmuş mu?"

Dudaklarında titrek bir gülümseme beliren İğne başını salladı.

"Yüzen bir teknenin içinde boğulmuş."

"Belki biri onu suda bulup oraya taşımıştır," dedi Joona.

"Öyle olsa senin vaktini almazdım."

"Ee ne peki?"

"Bedenin diğer kısımlarında su izi yok. Elbiselerini analize gönderdim ama laboratuvarıda da bir şey çıkmadı."

İğne sustu. Ön inceleme raporlarını karıştırırken, dikkatini çekip çekmediğini merak ederek göz ucuyla Joona'yı izledi. Kımıldamadan kadına bakan Joona'nın, yüz ifadesi biraz değişmişti. Cansız bedeni ayrıntıları kaydeden bir yüz ifadesiyle inceliyordu. Birden bir kutuda duran kauçuk eldivenlerden alıp ellerine geçirdi. Kadının üzerine eğildi, kollarını dikkatle kaldırıp incelemeye başladı. Onun bu haliyle keyiflenen İğne, "Şiddet izi bulamayacaksın," dedi zor duyulur bir sesle. "Anlaşılr gibi değil."

11.

Kabinde

Dalarö Adası'nda deniz polisinin iskelesine çekilen büyük beyaz tekne, iki polis teknesinin arasına bağlanmıştı.

Liman alanına açılan çelik parmaklıklı kocaman kapıdan geçen Joona, çakıllı bir yola girdi. Mor bir yük minibüsünün yanından ve paslı bir vincin olduğu yükleme alanından geçerek arabasını park etti. Arabadan çıkıp tekneye doğru yürümeye başladı.

Adaların arasında sürüklenen terk edilmiş bir tekne, diye düşündü. Baş kabindeki yataкта oturan, suda boğularak ölmüş genç bir kadın. Tekne yüzüyor ama genç kadının ciğerleri tuzlu su dolu.

Joona teknenin biraz uzağında durup incelemeye başladı. Baş tarafı ciddi hasar görmüştü, şiddetli bir çarpmadan geriye kalan derin çatlaklar vardı. Boyaları dökülmüş, cam elyafı saçak saçak olmuştu.

Telefonunu çıkarıp deniz polisinden Lennart Johansson'u aradı.

"Lance," dedi neşeli bir ses.

"Lennart Johansson'la konuşacaktım?"

"Evet, benim."

"Ben RKP'den Komiser Joona Linna."

Cevap gelmedi. Hafif dalga sesine benzer bir şey duydu Joona.

"Şu korumaya aldığınız tekne," dedi Joona. "İçinden su boşaltınız mı diyecektim."

"Su mu?"

"Baş tarafı ciddi hasar görmüş de."

Joona tekneye doğru yürürken, Lennart Johansson'un bıkın bir tonla söylediklerini dinledi.

"Tanrım, eğer teknesini ıskartaya çıkaran her sarhoştan para alacak olsaydım..."

"Tekneye bakmam gerekiyor," diye sözünü kesti Joona.

"Kabaca bu olay şöyle cereyan etti," dedi Lennart Johansson. "Bir grup sarhoş genç, ne bileyim işte... diyelim Södertälje'den bir tekne kaldılar ve bu tekneye birkaç genç kız atıp denize açıldılar. İçip eğlenmeye başladılar. Ve birden bir şeye bindirdiler, çarpmanın etkisiyle o genç kızlardan biri denize düştü. Gençler teknenin motorunu istop edip geri gittiler, kızı bulup güverteye çıkarttılar. Öldüğünü anlayınca paniğe kapıldılar, korkudan altlarına edip tüydüler."

Susup Joona'nın tepkisini bekledi.

"Fena bir teori değil," dedi Joona, usulca.

"Değil mi?" dedi Lennart sevinçle. "Bence buna inan gitsin, Dalarö'ye gelmene gerek kalmaz."

"Çok geç," diyen Joona deniz polisi botuna doğru yürüdü.

Bu bir Hücum Botu 90 E'ydi. Denizde bulunan teknenin kçına bağlanmıştı. Güvertesinde yirmi beş yaşlarında, gövdesinin üst tarafı çıplak, güneş yanığı, telefonla konuşan biri vardı.

"Keyfin bilir," dedi. "Etrafı gezmek için önceden araman gerekir."

"Gerek yok, buradayım. Eğer deniz polisine ait bir sığ su botunda duruyorsan seni görüyorum da..."

"Sörfçülere benziyor muyum?"

Güneş yanığı adam gülümseyen bakışlarını kaldırırken göğsünü kaşıdı.

"Eh, epeyce" dedi Joona.

Kısa kollu üniforma gömleğini giyen Lennart, düğmelerini ilikleyerek iskele tahtasından Joona'ya doğru yürümeye başladı. Joona, baş ve serçe parmağıyla sörfçü işareti yaparken, beyaz dişlerini göstererek güldü.

"Deniz hafif dalgalanmaya görsün hemen sörf yapıyorum. Bana bunun için Lance diyorlar."

"Anladım," dedi Joona.

Tekneye doğru gidip borda iskelesinin önünde durdular.

"Storebro 36, Royal Cruiser," dedi Lennart. "Güzel tekne ama çok yıpranmış. Björn Almskog adına kayıtlı."

"Onunla irtibata geçtiniz mi?"

"Henüz vakit bulamadık."

Teknenin başındaki hasarı yakından incelediler. Yeni bir hasara benziyordu, cam elyafının iplikçikleri arasında deniz yosunu yoktu.

"Teknik ekipten birini çağırdım, birazdan burada olur," dedi Joona.

"Sıkı öpmüşler," dedi Lance.

"Bulunduktan sonra tekneye kimler girdi?"

"Kimse," dedi Lennart aceleyle.

Gülümseyerek gözlerine bakan Joona, sabırla bekledi.

"Yani, ben tabii," dedi Lennart, "sonra meslektaşım Sonny. Cesedi alan ambulans görevlileri. Bizim suç yeri araştırma uzmanımız ama yürüme levhaları ve koruma kıyafetleriyle."

"Hepsi bu mu?"

"Bir de tekneyi bulan yaşlı adam."

Joona sustu. Gözlerini ışıldayan suya dikerek adli tıbbın otopsi masasında yatan kızı düşündü.

"Teknisyeniniz yüzeydeki izleri topladı mı?" diye sordu bir süre sonra.

"Zemindeki izleri kaydetti, olay yerini filme aldı."

"Ben tekneye çıkıyorum."

İskeleden tekneye dar, yıpranmış bir iskele tahtası uzatılmıştı. Tekneye çıkan Joona, bir süre kış güvertesinde durup etrafında gördüğü her şeyi dikkatle gözden geçirdi. Bir olay yerine adım attığında ilk yaptığı şey bu olurdu. Zihnine kaydettiği her ayrıntı belirleyici olabilirdi. Ayakkabı, devrilmiş bir sandalye, plaj havlusu, güneşten sararmış bir cep kitabı, kırmızı saplı bir bıçak, ip bağlı bir kova, bira kutuları, bir torba ızgara kömürü, içinde ıslak bir kıyafet duran leğen, güneş yağı ve losyon şişeleri.

Büyük pencereden içeri bakarak seyir aletleri ve cilalı mobilyaların olduğu salonu inceledi. Güneş ışığının vurduğu cam kapıda, belirli bir açıdan bakıldığında parmak ve el izleri görülüyordu; kapıyı iterek açan, kapatan, tekne sallandığında destek alan ellerini bıraktığı izler.

Joona küçük salona girdi. Vernikli ve kromlu yüzeylerde ikinci güneşi parlıyordu. Minderleri deniz mavisi kumaş kaplı kanepenin üzerinde bir kovboy şapkası ve güneş gözlüğü vardı.

Teknenin gövdesine usulca çarpan suların sesi duyuluyordu.

Joona bakışlarını salonun yıpranmış zemininden kaydırarak ön kabine inen merdivenlerden aşağı indirdi. Derin bir kuyu kadar karanlıktı. El fenerini yakmadan bir şey göremedi. El fenerinin donuk ışığı parlak, dik bir geçidi aydınlattı. Kırmızı ahşap sanki bir beden içiymiş gibi aydınlandı. Joona gıcırdayan basamaklardan inerken kızı düşündü. Teknede yalnız olduğunu varsaydı kızın; *denize atladı, başını bir kayaya çarptı, ciğerlerine su doldu ama yine de tekneye çıkmayı başardı. Islak bikinisini çıkarıp kuru kıyafetler giydi. Sonra bir yorgunluk hissetti, yatağa oturdu. Ne kadar ağır bir darbe aldığını, beyin kanaması geçirdiğini anlayamadı.*

Ama eğer böyle olsaydı İgne'nin kızın bedeninde tuzlu su izine rastlaması gerekirdi.

Hayır, bu senaryo sağlam değildi.

Joona küçük mutfaktan ve duş kabininin önünden geçip büyük kabine yöneldi.

Bedeni morga taşınmış olsa da teknede kızın ölümünden kalan bir hava vardı. Hep o bildik duygu. Çılgılık, kavga ve suskunlukla beslenmiş eşyalar Joona'nın bakışlarına sessizce karşılık verirdi.

Tekne birden gacırdadı sanki bir tarafa yatar gibiydi. Joona bir süre durdu ama sonra ön kabine doğru yürüdü.

Teknenin baş kısmına uygun, ok başı şeklinde çift kişilik bir yatak vardı. Yanlardaki küçük pencerelerden güneş ışığı dökülüyordu içeri. Yerde ağzı açık spor bir çanta ve damalı bir gece elbisesi vardı. Kapının önünde bir blucin ve ince bir hırka duruyordu. Bir çengele omuz çantası asılıydı.

Tekne tekrar sallandı, Joona'nın üzerindeki güvertede cam bir şişe yuvarlandı.

Cep telefonuyla çantanın değişik açılardan fotoğraflarını çekti Joona. Flaş ışığı odayı daralttı, duvarlar, yer ve tavan sanki bir adım birbirlerine yaklaşır gibi oldu bir an.

Joona, çengelde asılı çantayı dikkatle aldı. Merdiveni çıkarken basamaklar ağırlığıyla gacırdadı. Dışarıdan metalik bir çınlama sesi duyuldu. Salona geldiğinde cam kapılara beklemediği bir gölge düştü. Joona, hemen gerileyerek merdivenin alacakaranlığına çekildi.

12.

Olağanüstü bir ölüm

Joona Linna yalnızca iki basamak inerek hiç kımıldamadan bekledi. Bulunduğu yerden cam kapıların alt kısmını ve bir parça arka güvertiyi görüyordu. Tozlu camın üzerine bir gölge düştü ve birden bir el göründü. Biri yavaşça yaklaşıyordu. Bir saniye sonra Erixon'un yüzünü gördü. Yanaklarından ter damlayarak kapının etrafına jelatin folyo döküyordu.

Joona yatak odasından aldığı çantayla birlikte salona geçti. Çantayı ters çevirip içindekileri küçük tahta masaya dikkatle boşalttı. Kırmızı cüzdanı kaleminin ucuyla açtı. Yıpranmış plastik cebinde bir ehliyet vardı. Ehliyetin üzerindeki fotoğrafa yakından baktı, bir fotoğraf otomatının flaşıyla aydınlanan güzel, ciddi bir yüz gördü. Sanki kendisini izleyen birine bakar gibi bir parça geriye yaslanmıştı. Siyah saçları büküm bükümdü. Joona'nın otopsi masasında gördüğü kızdı bu. Düz bir burun, Güney Amerikalılara özgü gözler.

"Penelope Fernandez," diye ehliyetteki ismi mırıldandı. Bu ismi bir yerlerden duymuştu.

Aklı tekrar patoloji laboratuvarına gitti, kireç badanalı odadaki otopsi masasında yatan çıplak bedeni düşündü. Kızın dingin yüzü geldi gözlerinin önüne, uykunun ötesindeki yüz.

Erixon, dışarıda güneşin altında devasa gövdesini santim santim taşıyarak korkuluklardaki parmak izlerini alıyordu: İz alacağı yere önce mıknaş tozu sürüyor, ardından da bir bantla izi kopyalıyordu. Islak

bir yüzeyi dikkatle kuruladı, üzerine SPR çözeltisi döktü ve açığa çıkan parmak izinin fotoğrafını çekti.

Sanki her hareketi acı dolu bir çaba gerektiriyormuş da enerjisinin son kırıntılarını harcıyormuş gibi durmadan iç çekiyordu.

Gözlerini kısarak güverteye bakan Joona, bir jimnastik ayakkabısının yanında kulpuna ip bağlı bir kova gördü. Mutfaktan nemli patates kokusu geliyordu.

Bakışlarını tekrar ehliyete, üzerindeki küçük fotoğrafa çevirdi. Genç kadının ağzına baktı, dudakları biraz aralanmıştı. Birden eksik bir şeylerin olduğunu düşündü.

Sanki bir şey görmüş de ne olduğunu söyleyecekken aklından uçup gitmişti.

Cebindeki telefon titreşmeye başladı. Çıkarıp numaraya baktı, İğne arıyordu.

"Joona."

"Ben Nils Åhlen, Stockholm Adli Tıp Kurumu baş patoloğu."

Joona gülümsedi. Birbirlerini yirmi yıldır tanıyorlardı, İğne'nin İğne olduğunu sesinden çıkarırdı, teşrifata gerek yoktu.

"Başını mı vurmuş?" diye sordu Joona.

"Hayır," dedi İğne, şaşkın bir sesle.

"Suya dalarken başını bir taşla vurmuştur diye düşündüm."

"Hayır, öyle bir şey değil. Boğulmuş. Ölüm nedeni bu."

"Emin misin?"

"Burun deliklerinde köpük mantarları keşfettim, boğazında mukoza çatlamaları var. Büyük ihtimal güçlü kusma reflekslerinin sonucu. Hem nefes borusu hem de bronşlarında bronşiyal salgı tespit ettim. Ciğerleri boğulma vakalarının tipik bulgularını gösteriyor, su dolu, ağırlığı artmış ve... şey..."

Bir süre sustu. Joona bir sürtünme sesi duydu, sanki metal bir çekmece çekiliyordu.

"Beni aramanın herhalde bir nedeni var." dedi Joona.

"Evet."

"Anlatacak mısın?"

"Sidiğinde yüksek miktarda tetrahydrocannabinol'a rastladım."

"Cannabis?"

"Evet."

"Ama ölüm nedeni o değil?" dedi Joona.

"Hiç ilgisi yok," dedi İğne, eğlenerek. "Senin şimdi teknede durup olaylar zincirini hayal etmeye çalıştığını kestirebiliyorum... ve bulmacanın senin bilmediğin bir parçası var."

"Adı Penelope Fernandez," dedi Joona.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye mırıldandı İğne.

"Şu bahsettiğin parça ne?"

"Yani..."

İğne derin bir nefes aldı.

"Hadi ama çatlatma adamı," dedi Joona.

"Bu, normal bir ölüm vakası değil."

İğne yine sustu.

"Ne gördün?"

"Hiçbir şey, yalnızca bir his."

"Harika," dedi Joona, "şimdi sen de bana benzedin."

"Biliyorum ama... tabii bu, bir çeşit *mors subita naturalis* olabilir, hızlı ama bütünüyle doğal bir ölüm... Bunu yadsıyacak bir şey yok ama eğer bu doğal bir ölümse o zaman olağanüstü bir doğal ölüm."

Telefonu kapattılar ama İğne'nin sözleri kafasında yankılanıp duruyordu Joona'nın: *mors subita naturalist*. Penelope Fernandez'in ölümünde şüpheli bir şeyler vardı. Cesedi suda bulunup tekneye çıkarılmamıştı, bu durumda cesedi güvertede olurdu. Onu her kim bulduysa, güvertede

bırakmaya vicdanı el vermemişti belki ama ta ön kabine götürmesine ne gerek vardı, salondaki kanepenin üzerine de uzatabilirdi.

Bir ihtimal daha var, diye düşündü Joona. Belki kadını yatağa taşıyan ona âşık biriydi, kendi odasında, kendi yatağında yatsın istemişti.

Ama yatakta yatmıyordu, oturur vaziyeteydi.

Belki iğne yanılıyordu. Belki biri, genç kadını boğulmaktan kurtarmış, tekneye çıkmasına ve odasına gitmesine yardım etmişti. Ama ciğerleri ciddi ölçüde zarar gördüğünden iş isten geçmiş olabilirdi. Belki kendisini çok kötü hissetmiş, yatağa uzanmak ve yalnız kalmak istemişti.

Ama o zaman niçin elbiselerinde ve bedeninde deniz suyunun izi yoktu?

Teknede duş var, diye düşünen Joona, teknenin diğer bölümlerini araştırmaya karar verdi. Baş kabini, duşu ve küçük mutfakı araştıracaktı. Resmin tamamı açığa çıkmadan önce bir araya getirilmesi gereken çok şey vardı.

Erixon ayağa kalkıp geriye doğru birkaç adım attığında tekne yeniden sallandı.

Joona'nın gözüne bir kez daha kulpuna ip bağlanmış kova ilişti. Kovanın yanında içine ıslak giysi konulmuş çinko bir çamaşır leğeni vardı. Korkulukların yanında bir çift su kayağı duruyordu. Joona, kulpuna ip bağlanmış kovaya dikkatle baktı. Kenarlarından gün ışığı yansıyan çinko leğen, yeni doğan ay gibi parlıyordu.

Birden beyninde bir şimşek çaktı Joona'nın. Olayların seyrini bütün çıplaklığıyla gördü. Hızlanan kalp atışlarının sakinleşmesini bekledi. Kafasının içinde beliren görüntüleri bir kez daha seyrettikten sonra doğru düşündüğünden bütünüyle emin oldu.

Penelope Fernandez adındaki kadın, çamaşır leğeninde boğularak öldürülmüştü. Kadının köprücük kemiğinin üzerindeki izi düşündü, iki ucu yukarı doğru kalkmış gülümseyen bir dudağa benziyordu.

Kadın çamaşır leğeninde boğularak öldürülmüş, sonra da götürülüp yatağa yerleştirilmişti.

Şimdi düşünceleri daha hızlı akıyor, daha fazla adrenalin salgılıyordu. Evet, kesinlikle düşündüğü gibiydi: Kadın leğene doldurulan deniz suyunun içinde boğularak öldürülmüş, sonra da yatağa götürülmüştü.

Ne bu sıradan bir cinayet ne de cinayetin faili sıradan bir katildi.

Birden içinden bir sesin yükseldiğini duydu, hızla belirginleşen, emredici bir ses. Gittikçe daha hızlı ve bağırarak üç sözcüğü tekrar ediyordu: *Derhal tekneden çık! Derhal tekneden çık!* Joona pencereden Erixon'a baktı. Bir ipliği küçük kâğıt bir poşete koydu, poşetin ağzını bantladı ve tükenmez kalemle üzerini işaretledi.

"Cee," diye gülümsedi Joona'yla göz göze gelen Erixon.

"Karaya çıkalım," dedi Joona sakince.

"Teknelerden hiç hoşlanmıyorum, gıcırdayıp duruyorlar ama henüz yeni başladım..."

"Ara ver," dedi Joona, sert bir sesle.

"Senin neyin var ya?"

"Yalnızca beni izle, sakın telefonuna dokunma."

Karaya çıktılar. Joona, Erixon'u kolundan tutup çekerek hızla tekneden uzaklaştı. Yanaklarını ateş basmıştı. Bir süre sakinleşmeyi bekledikten sonra, "Teknede bir bomba olabilir," dedi.

İskele babalarından birinin üzerine oturan Erixon ter içinde kalmıştı.

"Sen ne diyorsun?"

"Bu sıradan bir cinayet değil," dedi Joona, "teknede bir bomba olabilir..."

"Cinayet mi? Bunu da nereden çıkardın?"

"Biraz çeneni kapa da beni dinle," dedi Joona, "Penelope Fernandez'in güvertedeki çamaşır leğeninde boğulduğundan eminim."

"Ne boğulması? Sen ne diyorsun yahu?"

"Çamaşır leğenine doldurulan deniz suyunda boğuldu, sonra da yatağa götürüldü," dedi Joona. "Diğer adım tekneyi batırmaktı."

"Ama..."

"Çünkü o zaman... batmış bir teknede bulunan bir cesedin ciğer-
lerindeki deniz suyu doğal bir şey olacaktı."

"Ama tekne batmadı ki," diye itiraz etti Erixon.

"İşte tam da bu nedenle teknede bir bomba olacağını düşünüyorum.
Şu ya da bu nedenle patlamamış bir bomba."

"O zaman yakıt tankının üzerinde yahut mutfaktaki gaz tüplerinin
üzerindedir," dedi Erixon. "Çevreyi boşaltıp bomba imha ekibini çağıralım."

13.

Yeniden canlandırma

Akşam saat yedide Karolinska Enstitüsü Adli Tıp Bölümü'nün 13 numaralı salonunda asık suratlı beş adam yan yana geldi. Komiser Joona Linna, teknede cesedi bulunan kızın ölümüyle ilgili açıklamada bulunacaktı. Cumartesi olmasına rağmen Joona, amiri Petter Näslund ve Başsavcı Jens Svanehjålm'i de bir cinayet vakasıyla karşı karşıya olduklarına ikna etmek için olayı canlandırmaya çağırmıştı.

Tavandaki floresan lambalarından biri durmadan göz kırparken, solgun ışığı beyaz fayans döşeli duvarlarda kanat çırpıyordu.

"Starterini değiştirmek gerekiyor," dedi İğne.

"Kesinlikle," dedi Frippe.

Petter Näslund, anlaşılabilir bir şeyler mırıldandı. Sırtını duvara dayamış dikiliyordu. Geniş, sert yüzündeki ifade göz kırpan ışığın altında hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Yanında duran Başsavcı Jens Svanehjålm'in yüzünde huzursuz bir ifade vardı. Deri evrak çantasını yere koymanın ve şık kostümüyle duvara dayanmanın risklerini tartar gibiydi.

Odada ağır bir dezenfektan kokusu vardı. İki musluklu ve iki küvetli, paslanmaz çelikten otopsi masasının üzerine, ışıkları yönlendirilebilir güçlü lambalar monte edilmişti. Yer döşemesi açık gri muşambadandı. Yerde teknedekine benzer yarısı dolu çinko bir leğen duruyordu. Joona Linna duvardaki musluktan leğene kovayla su taşımaya başladı.

"Teknede boğularak ölmüş birinin cesedinden bir cinayet çıkarmayız," dedi Başsavcı Svanehjäl'm.

"Kesinlikle," dedi Petter.

"Henüz polise bildirilmemiş bir boğulma vakası olabilir," diye devam etti Svanehjäl'm.

"Kadının ciğerlerindeki su, teknenin içinde yüzdüğü suyla aynı ama ne kadının elbiselerinde ne de bedeninin diğer kısmında bu suya rastlandı," dedi İğ'ne.

"Tuhaf," dedi Svanehjäl'm.

"Bunun rasyonel bir açıklaması olmalı," diye sırtıttı Petter.

Joona leğene bir kova daha su döktükten sonra dört adama dönüp geldikleri için teşekkür etti.

"Bugünün tatil olduğunu ve evlerinizde oturmak istediğinizi biliyorum," diye başladı. "Ama sanırım önemli bir şey keşfettim."

"Sen çağırırsın da gelmez miyiz," diyen Svanehjäl'm, elindeki evrak çantasını nihayet ayaklarının dibine bıraktı.

"Zanlı tekneye çıktı," diye başladı Joona. "Merdivenlerden ön kabine indi ve yatağında uyuyan Penelope Fernandez'i gördü. Bunun üzerine kış güvertesine çıktı, ipe bağlı kovayla denizden su çekerek güvertede duran leğeni doldurdu."

"En az beş altı kova," dedi Petter.

"Leğeni doldurduktan sonra tekrar ön kabine indi. Penelope'yi uyandırıp merdivenlerden yukarıya çıkardı ve başını leğenin içindeki suya bastırarak boğdu."

"Niçin böyle zahmetli bir yöntem seçsin ki?" dedi Svanehjäl'm.

"Henüz bilmiyorum. Belki amacı yalnızca işkence yapmaktı, boğacak gibi yaptı..."

"İntikam? Kıskançlık?"

Başını yana eğen Joona, düşünceli bir ifade takınarak, "Bu sıradan bir katil değil," dedi. "Belki kadından bilgi almak istiyordu, bir şeyi an-

latmasını yahut itiraf etmesini bekliyordu. Bu nedenle kadının başını suya bastırıp uzun süre tuttu ve fazla dayanamayan kadın en sonunda nefes almak zorunda kaldı."

"Peki, otopsi şefimiz ne diyor?" dedi Svanehjäl'm.

"Eğer boğulmuş olsaydı," dedi İğne, "bedeninde şiddet izine rastlamam gerekirdi, bir çürüğe yahut..."

"İtiraz etmek için biraz bekleyebilir miyiz," diye sözünü kesti Joona. "Önce cinayetin nasıl işlendiğini göstermek istiyorum. Olaylar zincirini kafamda nasıl canlandırdığımı. Daha sonra, ben gösterimi tamamladığımda, teorimi doğrulayacak kanıt var mı diye cesedi birlikte inceleriz."

"Niçin hiçbir şeyi başkalarının yaptığı gibi yapmazsın sen? Yalnızca anlatsan olmaz mı?" dedi Petter.

"Birazdan eve gitmek zorundayım," diye uyardı savcı.

Joona buz grisi gözlerini savcıya dikti. Gözlerinde muzip bir gülümseme vardı. Bakışlarındaki ciddiyetle eğlenen bir gülümseme.

"Penelope Fernandez," diye başladı. "Önce güvertede oturup esrar içti, sıcak bir gündü. Yoruldu ve biraz kestirmeye karar verdi. Üzerinde blucin ceketle uyuyakaldı."

Kapı aralığında bekleyen İğne'nin asistanı Frippe'ye işaret etti.

"Frippe bana yardım edecek," dedi.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle gidip Joona'nın yanında durdu Frippe. Siyaha boyalı saçları lüle lüle omuzuna dökülüyordu. Yıpranmış deri pantolonunda bir sürü perçin çivisi vardı. Bluejean ceket, ceketin altına da üzerine hardrock grubu Europe'un resmi basılı bir tişört giymişti. Ceketinin düğmelerini sonuna kadar ilikledi.

"Şimdi beni dikkatle izleyin" dedi Joona yumuşak bir sesle. Frippe'nin arkasına geçti, çok hızlı bir el hareketiyle ceketinin iki kol ucunu birden tutarken, bir eliyle de uzun saçlarını sıkıca kavradı.

"Frippe şimdi bütünüyle benim kontrolümde," dedi. "Ve ben işimi bitirdiğimde, bedeninde hiçbir şiddet izine rastlamayacaksınız."

Joona genç adamın kollarını sırtına doğru kaldırdı, Frippe inleyerek öne eğildi.

“Yavaş ol yahu,” dedi gülerek.

“Sen genç kadından çok daha iri ve güçlüsün ama yine de başını leğendeki suya gömebilirim.”

“Dikkat et de sakatlanmasın,” dedi İğne.

“Yalnızca saçları bozulacak.”

“Sakin ha,” dedi Frippe, gülerek.

Sessiz bir mücadele başladı. İğne endişeli, Svanehjälmsıkıntılı gibiydi. Petter ağızından bir küfür kaçırdı. Joona, fazla zorlanmadan Frippe’nin başını leğendeki suya gömüp bir süre suyun içinde tuttu. Sonra bırakıp geriye çekildi. Frippe sallanarak doğruldu. İğne hemen bir havlu verdi.

“Anlatsan yetmez miydi sanki?” dedi Joona’ya.

Frippe saçlarını kuruladıktan sonra sessizce yandaki odaya geçtiler. Ağır bir çürük kokusu vardı. Duvarlardan birinde üç sıra, paslanmaz çelikten soğutuculu büyük çekmeceler vardı. İğne 16 numaralı çekmeceyi dışarı çekti. Dar sedyede genç bir kadın cesedi vardı. Boynunun etrafında kahverengi damar ağları belirmişti. Joona, kadının göğsünün üzerindeki uçları yukarı doğru eğik çizgiyi işaret ettikten sonra Frippe’ye döndü:

“Elbiselerini çıkar,” dedi.

Frippe ceketini ve tişörtünü çıkardı. Göğsünün üzerinde leğenin kenarından kalan zayıf pembe bir iz vardı. Yukarı doğru bükülen uçlarıyla, gülümseyen bir dudağa benziyordu.

“Vay be,” dedi Petter.

İğne, kadının saç diplerini kontrol etmek için eğildi. Küçük bir el feneri çıkararak kafa derisini inceledi.

“Birinin bu saçları şiddetle çektiğini görmek için mikroskopa gerek yok,” dedi. El fenerini söndürüp önlüğünün cebine koydu.

“Yani, başka bir deyişle...” dedi Joona.

"Yani başka bir deyişle, tabii ki yine haklısın," dedi İğne ve alkışlar gibi ellerini çırpı.

"Cinayet," diye iç çekti Svanehjäl.

"Etkileyici," dedi Frippe, yanağına yapışan bir saç telini almaya çalışırken.

"Teşekkürler," dedi Joona, dalgın bir ifadeyle.

"Ne oldu?" dedi İğne merakla. "Yine ne gördün?"

"Bu o değil," dedi Joona.

"Ne?"

Joona, kadının cesedini işaret etti İğne'ye. "Bu kadın Penelope Fernandez değil, başka biri," dedi.

Gözlerini savcıya çevirdi.

"Bu kadın Penelope değil. Penelope'nin ehliyetini buldum. Ehliyetle resmi olan kadın değil bu. Kesinlikle eminim."

"Ama peki..."

"Belki Penelope Fernandez de öldü," dedi Joona, "ve biz henüz cesedini bulamadık."

14.

Gece partisi

Kalbi şiddetle çarpan Penelope, sessizce nefes almaya çalışıyor ama nefesi gırtlğından yırtılır gibi çıkıyordu. Bir kayanın üzerinden kayıp yosunları peşinden sürükleyerek bir köknar ağacının dallarının arasına düştü. Korkudan titriyordu. Diplerine gece karanlığı çöken ağaçlara doğru emekleyerek gitti. Aklına Viola gelince acıyla inledi. Köknar ağaçlarının altındaki karanlıkta kollarını dizlerine sarmış oturan Björn, hiç durmadan bir şeyler mırıldanıyordu.

Panik içinde, etraflarına hiç bakmadan, düşe kalka koşmuşlardı. Devrilmiş ağaçların üzerinden atlamışlar, bacakları, dizleri, elleri çizilmiş ama koştuktan vazgeçmemişlerdi.

Penelope, peşlerindeki adamın ne kadar geride olduğunu kestiremiyordu artık. hâlâ peşlerinde miydi yoksa vazgeçip beklemeye mi karar vermişti, niçin kaçıyorlardı, bu adamın onlarla derdi neydi bilemiyordu.

Belki her şey bir yanlış anlamadan kaynaklanıyor, diye düşündü korkunç bir yanlış anlama.

Midesi bulanıyordu, kusacak gibiydi, zorla yutkundü.

"Tanrım, Tanrım," diye fısıldadı kendi kendine. "Böyle gitmez. Biri bize yardım etmeli. Belki tekneyi bulurlar, bizi aramaya başlarlar..."

Parmağını dudağına götürerek susmasını işaret etti Björn. Gözleri korku doluydu.

Penelope'nin elleri titriyordu. Gözlerinin önünden hızla görüntüler geçiyordu. Onlardan kurtulmak için gözlerini kırptı. Beyaz spor ayakkabılarına, yerdeki kahverengi çam yapraklarına, Björn'ün kirli, kanlı dizine çevirdi gözlerini. Ama görüntüler onu bırakmıyordu. Viola ölmüştü, kocaman açılmış gözleriyle yatakta oturuyordu. Silik beyaz ve ıslaktı yüzü. Saçları ıslak ve dağınıktı.

Kız kardeşinin katilinin, kıyıda dikilirken gördüğü, Björn'e kendisine doğru yüzmesini işaret eden adam olduğunu bir biçimde anlamıştı Penelope. Bunu hissetmiş, parçaları birleştirerek resmin bütününü okuyabilmiş, bağırarak Björn'ü uyarmıştı. Bütün bunları birkaç saniyede yapabilişti Penelope. Yaşamalarını buna borçluydular.

İskeleyle çarpıp yan yatan tekneyi aceleyle terk ettiklerinden telefon bile alamamışlardı yanlarına. Ormana çıkan yamacı binbir güçlükle tırmanırken dönüp geriye bakan Penelope, siyah giysili adamın lastik botu iskeleyle bağladığını görmüştü.

Björn ile Penelope köknar ağaçlarının arasına birlikte dalmışlar, dalların altından eğilerek, karanlık taşların etrafından dolaşarak koşmuşlardı. Björn, çıplak ayaklarıyla keskin dallara bastığı her seferde acıyla inlemişti. Yavaşlar gibi olduğu her sefer de peşlerindeki adamın fazla uzakta olmadığını bilen Penelope, elinden tutup çekmişti Björn'ü.

Koşarlarken kendi sesini duymuştu Penelope, kendisine bütünüyle yabancı gelen bir sesle ağladığını.

Bir ağaç dalı çarptı uyluğuna, durmak zorunda kaldı. Nefesi boğazını yırtıyordu, inledi. Titreyen elleriyle bükerek geçti ağaç dalını. Björn hemen ardındaydı. Uyluk kası zonklamaya başlamıştı. Hızını kesmeden devam etti. Björn'ün peşinden geldiğini duyuyordu, arkalarına bakmadan ormanın derinliklerine daldılar.

İnsan paniğe kapıldığında düşüncelere bir şey oluyordu. Panik sürekli değildi - rasyonel düşünceye yer bırakmak için arada bir kayboluyordu. Korkunç bir gürültünün birdenbire susmasıyla sessizliğin içine düşmek gibi bir şeydi bu. Arkasından tekrar korku geliyordu,

düşünceler tekdüzeleşiyor, fasit bir daire çiziyordu. Yalnızca koşmak, avcınızdan uzaklaşmak istiyordunuz.

Penelope hep birilerine rastlamayı umuyordu. O akşam Ornö Adası'nda yüzlerce insan olmalıydı. Adanın güneyinde sık yerleşim yerleri vardı, bir telefon bulup polisi aramalıydılar.

Bir ara sık köknar ağaçlarının arasına saklandılar ama yalnızca birkaç saniye kalabildiler, dayanılmaz bir korkuya kapılıp tekrar koşmaya başladılar.

Penelope, adamın varlığını hissediyor, uzun, hızlı ayak seslerini duyuyordu sanki. Peşlerini bırakmadığını biliyordu. Acilen yardıma ihtiyaçları vardı, bir yerleşim yerine rastlamalıydılar, adamın onlara yetişmesi an meselesiydi.

Yine bir yamaca geldiler, ayaklarının altından taşlar sökülüp aşağı doğru yuvarlanıyordu.

Birilerine rastlamalıydılar. Yakınlarda bir yerde evler olmalıydı. Penelope'nin sinirleri bozulmaya başlamıştı. Durmak, çılgılık atmak, bağırarak yardım istemek istiyordu ama devam etti.

Arkasından gelen Björn öksürdü, hızla soludu ve bir daha öksürdü.

Ya Viola ölmediyse, diye düşündü Penelope, *ya yardıma ihtiyacı varsa?* Bir biçimde, gerçeğin düşündüğünden daha korkunç olduğunu anlamıştı aslında. Kabul etmesi çok zordu ama Viola ölmüştü. Bunu kabul etmek istemiyordu, yapamıyordu, kabul etmeye çalışamıyordu bile.

Keskin bir yamacı daha tırmanmaya başladılar, çam ağaçlarının, dikenli çalılarının ve taşların arasından koştular. Penelope yamacın tepesine elleriyle çıktı. Björn tam arkasındaydı. Bir şey söylemek istedi ama nefesi tıkanığundan söyleyemedi, yalnızca elinden tutup öbür tarafa doğru çekti Penelope'yi. Adanın batı kıyılarında orman sona eriyordu. Ağaçların arasından suyun aydınlık yüzünü gördüler, uzakta değildi. Bayır aşağı devam ettiler. Tökezleyen Penelope, dik bir kayadan aşağı kayarak sert bir şekilde yere düştü, ağzını dizine çarptı. Nefesini topladı, öksürdü.

Ayağa kalkmaya çalıştı, bir tarafı kırıldı mı diye merak ediyordu. Birden bir müzik sesi ve kahkahalar duydu. Nemli bir kayaya tutunarak ayağa kalktı. Dudaklarını sildi, kanlı ellerine baktı.

Yanına gelen Björn, kolundan tutup çekerek eğlence seslerinin geldiği yeri işaret etti. El ele tutuşup koşmaya başladılar. Karanlık ağaçların arasından, suyun kenarına kurulmuş ahşap dans pistinin renkli ampulleri görünüyordu.

Yavaşladılar, etraflarını dikkatle kontrol ederek, oraya doğru yürümeye başladılar.

Güzel, falu kırmızısı yazlık bir evin önünde, etrafında insanların oturduğu kocaman bir masa vardı. Gece yarısı olmuş ama gökyüzü hâlâ aydınlıktı. Yemekler yenilip bitirilmişti, masanın üzerinde boş kahve fincanları, bardaklar ve tabaklar vardı.

Masanın etrafındakilerden bazıları şarkı söylüyor, bazıları içki içerek sohbet ediyordu. Mangalların üzerinde hâlâ bir hararet dalgalanıyordu. Büyük ihtimal çocuklar uykuya yatmışlardı. Björn ve Penelope için bu insanlar, başka dünyadan gelmiş gibiydiler. Yüzleri aydınlık ve sakindi. İçten bir dostluk cam bir küre gibi kuşatmıştı etraflarını.

Bu kürenin dışında yalnızca bir kişi vardı. Biraz ücra bir köşede yüzü ormana dönük dikiliyordu, sanki pusuya yatmış da birini bekler gibiydi. Birdenbire duran Penelope, Björn'ün elini sıktı. Hemen eğilerek bir köknar ağacının arkasına geçtiler. Björn'ün gözlerinde korku ve şaşkınlık vardı ama Penelope ne gördüğünden emindi. Peşlerindeki adam, nasıl davranacaklarını doğru hesaplayıp buraya onlardan önce gelmişti. Işığın ve seslerin onları buraya çekeceğini tahmin etmişti. Tıpkı bir pervane gibi ışığa geleceklerinden emindi. Beklemişti. Karanlık ağaçların içinden ormanın kıyısına çıktıklarında onlarla karşılaşmayı planlamıştı. Eğlenen insanların çığlıkları duyması umurunda bile değildi. İş isten geçmeden karışmaya cesaret edemeyeceklerini biliyordu.

Penelope tekrar bakmaya cesaret ettiğinde adam yoktu. Dehşete kapılarak titredi. Belki adam yanlış hesap yaptığını düşünüp beklemekten vazgeçmişti. Dikkatle etrafa bakındı Penelope.

Belki adam şimdi başka bir yöne koşmuştu.

Tam umutlanırken, adamı tekrar gördü. Daha yakınlarında, bir ağaç gövdesinin hemen yanında dikiliyordu.

Hiç telaş etmeden yeşil mercekli siyah bir dürbün çıkarttı.

Penelope, iyice Björn'e sokuldu. Şuursuz bir şekilde kaçmaya başlamak için kendini engelledi. Adam dürbünü gözlerine yerleştirmiş ormana bakıyordu. Penelope, adamın elindekinin ısıya duyarlı kamera yahut gece dürbünü olduğunu düşündü.

Björn'ün elinden tuttu, eğilerek evden ve müzikten uzaklaşmaya başladılar. Ormanın içine doğru yöneldiler, uzun bir süre öyle gittikten sonra doğrulmaya ancak cesaret edebildiler. Bir zamanlar Kuzey Avrupa'nın üzerini kaplayan buzulların şekillendirdiği bir yamacın üzerinden çapraz koştular. Dikenli bir çalılığın arasına daldılar; devasa bir kayanın etrafını dolandılar, pürüzlü bir tepeyi tırmandılar. Björn sağlam bir dala tutunup tepeden aşağıya bıraktı kendini. Penelope'nin kalbi yerinden fırlayacak gibiydi, bacak kasları titriyordu. Sessizce nefes almaya çalışıyor ama başaramıyordu. Bir kayadan aşağıya, arkasından yosunları ve çakılları sürükleyerek kaydı. Björn'ün üzerinde yalnızca dizlerine kadar uzanan şort vardı, yüzü sararmış, dudakları bembeyaz olmuştu.

15.

Teşhis

Nils Åhlen'in penceresinin altındaki duvara sanki biri durmadan top atıyordu. İğne ile Komiser Joona Linna, hiç konuşmadan Claudia Fernandez'i bekliyorlardı. Claudia Fernandez'i, pazar sabahı erkenden genç kadının kimliğini teşhis etsin diye çağırmışlardı.

Joona kadını arayıp kızı Viola'nın maalesef ölmüş olabileceğini söylediğinde, Claudia son derece sakin bir sesle:

"Hayır, olamaz. Viola, Björn ve ablasıyla birlikte denize açıldı," demişti.

"Björn Almskog'un teknesiyle mi?"

"Evet, Penelope'ye telefon açıp kız kardeşini de yanlarına almalarını ben söyledim. Viola'nın buralardan bir süre uzaklaşmaya ihtiyacı var diye düşündüm."

"Teknede başkası da olacak mıydı?"

"Tabii ki Björn."

Joona susmuş, kalbine çöken ağırlıktan kurtulmaya çalışmıştı. Sonra öksürerek boğazını temizlemiş ve çok yumuşak bir sesle:

"Claudia, Solna'ya, Adli Tıp Kurumu'na gelmeni istiyorum," demişti.

"Niçin?"

Joona şimdi, İğne'nin odasında huzursuz bir şekilde oturuyordu. İğne, masasındaki çerçeveli düğün fotoğrafının bir kenarına Frippe'nin küçük bir resmini sıkıştırmıştı. Duvara çarpan top sesi kesilmemişti. Yalnız bir sestti. Bulunan cesedin kızının cesedi olabileceğini anladıktan

sonra Claudia'nın nasıl solumaya başladığını düşündü Joona. Claudia Fernandez'i Gustavsberg'deki evinden alması için bir taksi göndermişti. Birkaç dakikaya kadar gelirdi.

İğne, yarım ağız konuşmaya çalıştı ama Joona'nın buna hiç hevesli olmadığını görerek sustu.

İkisi de bu işin çabucak bitmesini istiyorlardı.

Teşhis her zaman sarsıcı olurdu. Belirsizliğin yok olmasıyla ortaya çıkan parçalanmış bir rahatlık ile bütün umutların yok olmasının o kahreden acısı iç içe geçirdi.

Koridordan ayak sesleri duyuldu. Sandalyelerinden kalktılar.

Bir yakınının cesedini görmek, her türlü kaygının acımasızca giderilmesi demekti ama aynı zamanda yasın önemli bir parçasıydı. Joona teşhisin bir çeşit kurtuluş olduğunu anlatan bir sürü makale okumuştı. Sevdiğinizin yaşıyor olabileceğine dair olmayacak hayaller peşinde koşmaktan kurtuluyordunuz. Bunun yerini boşluk ve korkunç bir acı alıyordu.

Bunların hepsi boş laf, diye düşündü Joona. Ölüm aldığı hiçbir şeyi geri vermeyen korkunç bir şey.

Claudia Fernandez kapının önünde duruyordu, altmış yaşlarındaydı. Korkuyordu. Ağladığı belliydi, yüzüne endişe oturmıştı. Üşüyormuş gibi büzülmüştü.

Nazikçe selamladı Joona.

"Merhaba, ben Komiser Joona Linna, sizi arayan bendim," dedi.

Kadının elini sıkarken zor duyulur bir sesle kendini tanıtan İğne, hemen sırtını dönüp sanki dosyalarla uğraşıyormuş gibi yaptı. Onun bu halini gören biri, soğuk, duygusuz bir adam diye düşünebilirdi ama ne kadar acı çektiğini biliyordu Joona.

"Telefonla ulaşmaya çalıştım ama kızlarıma ulaşamadım," diye fısıldadı Claudia. "Oysa..."

Sanki kadını duymuyormuş gibi, "Gidelim mi?" diye araya girdi İğne.

O soğuk koridorda sessizce ilerlerlerken, attıkları her adımla havanın daha da ağırlaştığını hissetti Joona Linna. Claudia Fernandez o anla karşılaşmak için hiç acele etmiyordu. Yavaşça yürüyordu, önde giden İğne'nin çok gerisinde kalmışlardı. Geriye dönen Joona, Claudia'ya bakarken gülümsemeye çalıştı ama göz göze gelmekten kaçındı. Kadının yüzünde panik, yakarış ve Tanrı'yla pazarlık vardı.

Kadını cesetlerin konulduğu odaya sanki sürükleyerek sokmuşlardı.

İğne sert bir sesle bir şeyler mırıldandı, sonra eğildi, paslanmaz çelikten kapağı açıp çekmeceyi çekti.

Genç kadının, boynuna kadar beyaz bir örtü serili cesedi açığa çıktı. Gözleri donuk, yarı kapalıydı, yanakları çökmüştü..

Güzel yüzünü siyah bir çelenk gibi sarmıştı saçları.

Küçük, solgun elinin bir parçası görünüyordu örtünün altından.

Claudia Fernandez, şefkatle dokundu kızının eline. Dudaklarından acı dolu bir inilti yükseldi, sanki ruhu parçalanıyormuş gibiydi.

Bedeni sarsılmaya başladı. Dizlerinin üzerine çöktü. Kızının cansız elini tutup dudaklarına götürdü.

"Hayır, hayır," diye ağladı. "Tanrım. Yüce Tanrım, Viola olmasın, Viola olmasın..."

Claudia'nın birkaç adım gerisinde duran Joona, sarsılarak ağlayan kadına baktı. Çaresiz hıçkırıklarının nasıl yükselip sonra nasıl yavaşça söndüğünü işitti.

Gözyaşlarını silerek doğrulan Claudia, nefes alırken hâlâ sarsılıyordu.

"Onun Viola Fernandez olduğunu onaylayabilir misiniz?" dedi İğne hırçın bir sesle.

Sesi kısıldı, öksürerek kendini toparlamaya çalıştı.

Başını sallayan Claudia, usulca kızının yanaklarına dokundu. "Viola, Violita..."

Titreyerek elini geri çekti.

"Üzgünüm, çok üzgünüm," dedi Joona.

Claudia bayılacak gibiydi, duvara dayanarak destek aldı, yüzünü Joona'dan çevirerek kendi kendine fısıldadı.

"Cumartesi günü sirke gidecektik. Ona sürpriz yapmak için bilet almıştım..."

Üçü birlikte kadının cesedine baktılar; solgun dudaklarına, boynundaki damarlara.

"Adınızı unuttum," dedi Claudia dalgın bir ifadeyle.

"Joona Linna."

"Joona Linna," dedi Claudia boğuk bir sesle. "Kızım Viola hakkında bir şey demek istiyorum, o benim küçük kızım, küçüğüm benim. Benim neşeli yavrum..."

Viola'nın beyaz yüzüne bakan Claudia olduğu yerde sallandı. İğne hemen bir sandalye uzattı ama Claudia başını iki yana salladı.

"Affedersiniz," dedi, "yalnızca benim... benim ilk kızım Penelope, El Salvador'da çok kötü şeyler yaşadı. Cezaevindeyken bana ne yaptıkları aklıma geldiğinde, Penelope'nin ne durumda olduğunu hatırladığımda, nasıl korktuğunu, ağlayarak ardımdan bağırdığını... saatlerce... ama ona bir şey diyemedim, onu koruyamadım..."

Joona'nın gözlerinin içine bakan Claudia, ona doğru bir adım attı. Joona kollarını şefkatle kadının boynuna doladı. Claudia başını göğsüne bastırdı, derin bir nefes aldı, sonra geriye çekildi. Kızının cesedine bakmaktan kaçınarak eliyle sandalyeyi bulup oturdu.

"Benim gururum... Viola burada, İsveç'te doğdu. Tavanından pembe lamba sarkan güzel bir odası vardı, oyuncakları, bebekleri. Burada okula gitti, Pippi Uzunçorap'ı okudu... Bunu anlayabilir misiniz bilmiyorum ama açlığın ve korkunun uzağında olduğu için çok gurur duydum. Bizim yaşadıklarımızı yaşamadı... Benim ve Penelopem gibi geceleri uyanmadı, içeri birileri girip kötülük yapacak diye beklemedi."

Bir süre sustuktan sonra fısıldayarak devam etti, "Viola mutlu bir çocuktu, mutlu..."

Öne doğru eğilen Claudia, ellerini yüzünü kapatarak sessizce ağladı. Joona bir elini kadının omzuna koydu.

“Şimdi gideceğim,” dedi kadın ağlayarak.

“Lütfen acele etmeyin.”

Bir süre sakinleşen Claudia’nın yüzü tekrar karıştı ve ağlamaya başladı.

“Penelope’yle konuştunuz mu?” diye sordu.

“Ona ulaşamadık,” dedi Joona alçak sesle.

“Eğer ulaşırsanız, ona deyin ki...” dedi Claudia, sesi boğuldu, yüzü sarardı, kendini zorlayarak devam etti. “Aradığımda telefonunu açmayınca sandım ki... ben ona... çok kötü bir şey söylediğim için açmıyor sandım. Maksadım onu incitmek değildi, hiç değildi...”

“Penelope ve Björn Almskog’u helikopterle aramaya başladık ama...”

“Lütfen... onun yaşadığını söyle,” diye fısıldadı Claudia. “Yaşadığını söyle, Joona Linna.”

Dişlerini sıkarak Claudia’nın sırtını sıvazlayan Joona Linna, “Elimden geleni yapacağım...” dedi.

“O yaşıyor de,” diye sözünü kesti Claudia, “o yaşamalı.”

“Onu bulacağım,” dedi Joona, “onu kesinlikle bulacağım.”

“Bana yaşadığını söyle.”

Joona ne diyeceğini bilemedi, bir süre Claudia’nın siyah gözlerine baktı. Beyninden yıldırım hızıyla düşünceler geçti, olasılıkları hesapladı ve birden, “O yaşıyor,” diye fısıldadı.

“Evet,” dedi Claudia.

Joona bakışlarını yere indirdi. Kısa bir süre önce aklından geçen, her türlü ihtiyatı elden bıraktıran Claudia’ya kızının yaşadığını söylettiren düşünceler neydi bilemiyordu.

16.

Hata

Joona, adli tıbbın kapısında bekleyen taksiye kadar Claudia Fernandez'e eşlik edip binmesine yardımcı oldu. Taksi gözden kaybolana kadar bekledikten sonra ceplerinde telefonunu aramaya başladı. Bir yerlerde unuttuğunu anladıktan sonra tekrar adli tıp binasına girerek aceleyle İğne'nin odasına çıktı. İğne'nin telefonunu alıp onun sandalyesine oturdu. Erixon'un numarasını tuşlayarak uzun süre çaldırdı.

"Bırak da uyuyalım," dedi Erixon, "bugün pazar."

"Hadi canım, teknede olduğunu itiraf et."

"Evet teknedeyim," dedi Erixon.

"Patlayıcı bulamadın yani," dedi Joona.

"Bildik bir patlayıcı yok ama yine de haklısın, bu tekne her an patlayabilirdi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kabloların üzerindeki yalıtkan kaplamalar bir yerde ciddi zarar görmüş, sanki sıkışma nedeniyle olmuş gibi... Birisi kabloların arkasına yıpranmış bir koltuk da koymuş. Çabuk alev alacak bir koltuk... Kabloların metalleri, yalıtkan kaplamalarının zarar gördüğü yerde birbirlerine değmiyor, aksi halde kontak yapar, tekne çalışmazdı. Motor belirli bir süre çalıştıktan sonra büyük ihtimal kablolar aşırı yüklenecek, iki kablo arasında elektrik arkı olacaktı."

"Bu neye yol açar?"

"Arkın ısısı üç bin derecenin üzerine çıkar ve kabloların arkasındaki yastık ateş alırdı," dedi Erixon. "Bu ateş benzin pompasının hortumuna ulaşır ve güm."

"Ne kadar sürede?"

"Eh işte, arkın kıvamına ulaşması on dakika, bilemedin biraz daha fazla... sonrası hızla gelişir... ateş, daha fazla ateş ve patlama. Tekne neredeyse hemen suyla dolar ve batar."

"Yani teknenin motoru çalışırken er ya da geç yangın çıkacak ve patlama olacaktı, öyle mi?"

"Öyle ama bunun mutlaka birileri tarafından yapılması gerekiyor," dedi Erixon.

"Kablolar tesadüfen zarar görmüş ve koltuk tesadüfen kabloların arkasını boylamış olabilir diyorsun?"

"Şüphesiz," dedi Erixon.

"Ama sen böyle düşünüyorsun," dedi Joona.

"Hayır."

Başıboş sürüklenirken bulunan tekneyi gözlerinin önüne getiren Joona, "Eğer bunu katil planladıysa..." dedi düşünceli bir ifadeyle.

"Sıradan bir katil değildir," diye onun cümlesini tamamladı Erixon.

Joona, bu fikri kafasında tarttıktan sonra doğruluğuna kar verdi: Sıradan bir katil değildi karşılarındaki. Sıradan katiller cinayeti önceden planlamış olsalar bile tutku, hırs ve öfkeyle hareket ederlerdi. İşin içine her zaman duygular karışırdı, işlenen cinayetlerde genellikle histerik bir davranışın izleri bulunurdu. Cinayeti işledikten sonra izleri beceriksizce yok etmeye çalışır, uyduruk şahitler bulurlardı. Ama bu cinayette katil, baştan sona çok ince bir strateji izlemişti.

Yine de işler umduğu gibi gitmemişti.

Joona, gözlerini önüne dikip bir süre düşündükten sonra İğne'nin masasının üzerinde duran not defterini aldı. İlk sayfasına Viola Fernandez yazdıktan sonra ismi daire içine alıp altına Penelope Fernandez ve Björn

Almskog yazdı. İki kadın kardeşlerdi. Penelope ile Björn'ün düzenli bir ilişkisi vardı. Tekne Björn'e aitti. Viola tekne gezisine son anda katılmıştı.

Cinayet nedenini anlayabilecek mesafeye yaklaşmamıştı henüz. Penelope Fernandez'in hayatta olduğunu söylemişti annesine. Bu yalnızca bir umut yahut kadını teselli etmek için söylenmiş bir söz değildi. Bir sezgiydi. Bu sezginin nedenini yakalar gibi olmuştu ama çok çabuk çıkıp gitmişti aklından.

Eğer RMK'nin metoduyla düşünürse şüphelerini hemen, Viola'nın erkek arkadaşına yahut teknede bulunan Penelope ve Björn'e yöneltmesi gerekirdi. İşin içinde alkol yahut uyuşturucu olabilir. Belki kavga etmişler, ciddi bir kıskançlık dramı yaşanmıştı. Belki Leif G. W. Persson çok yakında televizyon stüdyosundaki koltuğuna kurulur, katilin Viola'nın bir yakını, büyük ihtimalle erkek arkadaşı yahut eski erkek arkadaşı olduğunu söylerdi.

Joona, yakıt tankının ne maksatla patlatılmak istenilmiş olabileceğini, bu planın arkasındaki mantığı anlamaya çalıştı. Viola kış güvertesinde çinko bir leğende boğulmuş, katil onu yatağa taşımıştı.

Joona'nın kafasına aynı anda bir sürü düşünce hücum ediyordu. Buna engel olmalıydı, bildiklerini ve cevaplanması gereken soruları bir düzene koymalıydı. Viola'nın isminin etrafına bir daire daha çizdi ve her şeyi baştan düşünmeye başladı. Viola Fernandez'in leğende boğulduğunu ve teknenin ön kabinine taşınıp yatağa konulduğunu, Penelope Fernandez ve Björn Almskog'dan henüz bir haber alınmadığını biliyordu.

Ama hepsi bu değil, dedi kendi kendine ve yeni bir sayfa açtı.

"Dinginlik," yazdı.

Tekneyi, rüzgârsız bir günde Dalarö Adası açıklarında sürüklenirken bulmuşlardı.

Teknenin pruvası şiddetli bir çarpma ile hasar görmüştü.

Teknisyenlerin, teknede olayın çözümüne katkıda bulunacak izler bulduklarını umuyordu, belki bunlar polisin kayıtlarında karşılık bulacaktı.

Joona, elindeki not defterini hızla duvara fırlattı ve gözlerini kapattı.

"Perkele³," diye Fince küfretti.

Parmaklarının arasından kayan bir şeyler vardı. Tam yakalayacakken kaymıştı işte. Bir şeyler hissetmiş, neredeyse her şeyi çözmüş, dokunmuş ama ele geçirememişti.

Viola, diye düşündü Joona. Teknenin kış güvertesinde öldün. Peki cesedini niçin kabine taşıdılar? Kim taşıdı? Katil mi yoksa başka biri mi?

Biri onu teknenin güvertesinde bulsaydı, belki hayata döndürmeye çalışır, SOS acil yardım merkezini arar, böyle bir durumda ne yapılırsa onu yapardı. Peki ama öldüğünü, artık hayata döndürülemeyeceğini anlarsa ne yapardı? Belki onu orada öylece bırakmaya vicdanı razı olmaz, içeri taşıyıp üzerine bir şey örterdi. Ama ceset ağır olurdu, iki kişi bile zor taşırdı. Belki salona kadar taşınabilinirdi, arada yalnızca beş metre vardı. Geniş cam kapılardan geçilecek ve yalnızca bir basamak inilecekti.

Bu mümkündü, kötü bir niyet olmaksızın, yalnızca insaniyet namına yapılacak bir şeydi.

Ama hiç kimse, özel bir niyet taşımaksızın, bir cesedi dar dik merdivenlerden aşağı indirip dar koridordan geçirerek ön kabindeki yatağa taşımazdı.

Bunu ancak, suyla dolan bir teknenin kabininde boğulup kalmış zavallı bir kadın havası vermek isteyen biri yapabiliirdi.

"Kesinlikle," diye mırıldanarak ayağa kalktı Joona.

Pencereden dışarı baktı, pencerenin beyaz pervazında yürüyen neredeyse mavi bir kınkanata takıldı gözleri. Bakışlarını kaldırdı, bisiklet süren bir kadın ağaçların arasında kayboldu... Birden elinden kaçırıldığı o parçayı buldu Joona.

Tekrar oturdu, trampet çalar gibi parmaklarını masaya vurmaya başladı.

Teknede buldukları ceset Penelope'nin değil, kız kardeşi Viola'nın cesediydi. Ama Viola kendi yatağında değil, Penelope'nin yatağındaydı.

Katil benim yaptığım hatayı yaptı, diye düşünürken ürperdi Joona.

Penelope Fernandez'i öldürdüğünü sandı.

Bu nedenle onu ön kabindeki yatağa taşıdı.

Akla uygun tek açıklama bu.

Yani Penelope Fernandez ile Björn Almskog'tan şüphe duymaya gerek yok. Onlar bu hatayı yapmazdı.

Odanın kapısı çarpılarak açıldığında Joona irkildi.

Kapıyı sırtıyla iterek iğne açmıştı, kucağında ince uzun bir karton kutuyla arkası dönük içeri girdi. Kutunun ön tarafında alev resimleri ve *Guitar Hero* yazısı vardı.

"Ben ve Frippe..."

"Sus," dedi Joona.

"Ne oldu?" dedi iğne.

"Hiçbir şey, yalnızca düşünmeliyim," dedi aceleyle.

Sandalyeden kalkan Joona, hiçbir şey demeden odadan çıktı. Danışmadaki gözleri ısıldayan kadının söylediklerine aldırmandan fuayeden geçip dışarı çıktı. Güzel, güneşli bir hava vardı. Park alanının yanındaki çimlerin üzerinde durdu. Viola'yı dördüncü bir şahıs, kız kardeşleri tanımayan biri öldürdü, diye düşündü. Viola'yı öldürdü ama Penelope'yi öldürdüğünü sandı. Penelope belki hâlâ hayattaydı. Belki o da ölmüştü, bir adada yahut denizin derinliklerinde bir yerdeydi cesedi. Umarım yaşıyordur, diye düşündü Joona. Büyük bir ihtimalle yaşıyordu, eğer yaşıyorsa onu mutlaka bulurlardı.

Joona aceleyle arabasına doğru yürüdü ama nereye gideceğini bilemiyordu. Telefonunu arabanın üzerinde buldu, arabanın kapısını kilitlerken oraya bırakmış olmalıydı. Telefonu aldı, güneşin altında sımsıcak olmuştu. Anja Larsson'u aradı, cevap alamadı. Arabaya bindi, emniyet kemerini bağlayıp öylece oturdu. Olayların gelişimine dair yürüttüğü muhakemede bir hata var mı diye düşündü.

Hava boğucuydu ama park alanının yanındaki leylakların sarhoş edici kokusu morgun burnuna yapışan çürük kokusunu yok etmişti.

Hâlâ elinde tuttuğu telefonu çaldı, numaraya bakıp açtı.

"Doktorunla biraz önce konuştum," dedi Anja.

"Onunla niçin konuştun ki?" diye şaşkın bir ifadeyle sordu Joona.

"Onu görmeye gitmemişin," diye yakındı Anja.

"Gerçekten vakit bulamadım."

"Ama ilaçlarını alıyorsun değil mi?"

"Çok iğrenç şeyler," dedi Joona.

"Bak ciddiyim... Sağlığından çok endişelendiği için aradı," dedi Anja.

"Ben onunla konuşurum."

"Yani şu olayı çözdükten sonra mı?"

"Kâğıdın kalemin var mı?" dedi Joona.

"Sen bana hiç aldırma," dedi Anja.

"Teknede bulunan kadın Penelope Fernandez değil."

"Biliyorum, Viola. Petter beni aradı."

"İyi."

"Yanıldın, Joona."

"Evet, biliyorum..."

"Hadi söyle, Joona," diye güldü Anja.

"Ben her zaman yanılırım," dedi alçak sesle Joona.

Bir süre sustular.

"Biraz şaka yapamaz mıyız yani?" dedi Anja.

"Tekne ve Viola Fernandez hakkında bir araştırma yapabildin mi?"

"Viola ile Penelope kardeşler," diye başladı Anja. "Penelope ile Björn arasında ilişki var, yahut ne deniliyorsa işte. Dört senedir birlikteler."

"Evet, bunu tahmin etmiştim."

"Aferin sana. Devam edeyim mi yoksa hiç gerek yok mu?"

Joona cevap vermedi, yalnızca başını geriye yasladı. Arabanın ön camı bir ağaçtan dökülen tohumlarla kaplanmıştı.

"Viola'nın tekne gezisine katılması önceden kararlaştırılmamış," diye devam etti Anja. "Erkek arkadaşı Sergey Jaruşenko'yla kavga edince, annesini arayıp ağlamış, annesi de ona Penelope'ye takılmasını önermiş."

"Penelope hakkında ne biliyorsun?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse önceliği kurbana verdim, Viola Fernandez'e, çünkü..."

"Ama katil Penelope'yi öldürdüğünü sanıyor."

"Dur bir dakika, ne diyorsun sen Joona?"

"Hata yaptı, cinayeti gizlemek, bir boğulma vakası süsü vermek istiyordu ama Viola'yı Penelope'nin yatağına koydu."

"Çünkü onu Penelope sanıyordu."

"Penelope Fernandez hakkında her şeyi bilmek istiyorum, ne iş..."

"Benim idollerimden," diye sözünü kesti Anja. "Barış eylemcisi. Sankt Paulsgatan 3 numarada oturuyor."

"O ve Björn Almskog için arama kararı çıkardık," dedi Joona. "Sahil güvenlik iki helikopterle Dalarö Adası çevresini arıyor ama deniz polisinin de bir arama tarama ekibi göndermesi gerekiyor."

"Neler yapılıyor bakacağım," dedi Anja.

"Ayrıca birinin Viola'nın erkek arkadaşıyla ve tekneyi bulan balıkçıyla ilişkiye geçmesi gerek. Teknede yapılan teknik incelemeler ile adli tıp raporlarını acilen bir araya getirmeliyiz."

"Linköping'i arayayım mı?"

"Ben Erixon'la konuşurum, o onları tanıyor. Zaten Penelope'nin dairesine bakmak için onunla buluşacağım."

"Sanki soruşturmanın başıymış gibi davranıyorsun. Öyle misin?"

Çok tehlikeli bir adam

Boğucu bir hava vardı, sanki bir fırtına kopmak üzereydi.

Joona Linna ve Erixon, balıkçı malzemeleri satan eski bir dükkânın önüne park ettiler. Bu dükkânın vitrinine o hafta Stockholm'de tutulan en büyük som balığının fotoğrafı asılırdı hep.

Joona'nın telefonu çaldı, Claudia Fernandez arıyordu. Joona dükkânın duvarının dibindeki küçük gölgeye sığınarak açtı telefonunu.

"Arayabileceğimi söylemiştiniz," dedi zayıf bir ses.

"Tabii, buyurun."

"Çok meşgulsünüzdür biliyorum ama ben düşündüm de... Kızım Penelope, demek istediğim... Eğer bir haber alırsanız bilmek istiyorum. Eğer..."

Claudia'nın sesi kayboldu.

"Alo? Claudia?"

"Buradayım, affedersiniz," diye fısıldadı.

"Ben komiserim..." dedi Joona. "Olayların arkasında bir suç var mı diye araştırırım. Penelope'yi sahil güvenlik arıyor."

"Ne zaman bulacaklar kızımı?"

"Şu an helikopterle bölgeyi tarıyorlar. Bir de arama ekibi yollayacaklar. Ama helikopterle aramaya başladılar."

Claudia'nın ağlamamak için kendini zor tuttuğunu hissetti Joona.

"Ben ne yapmalıyım bilemiyorum... ben... ne yapmalıyım, arkadaşlarıyla konuşmam gerekiyorsa..."

"En iyisi sizin evde beklemeniz," dedi Joona, "belki sizi arar."

"Yok aramaz," dedi Claudia.

"Bana kalırsa..."

"Penny'ye karşı her zaman sert davrandım. Ona hep kızdım. Niçin böyle davrandım bilmiyorum. Ben... ben onu kaybetmek istemiyorum. Penelope'yi kaybetmemeliyim, ben..."

Claudia ağlamaya başladı, kendini toparlamaya çalıştı, yapamadı, aceleyle özür dileyerek telefonu kapattı.

Penelope Fernandez, Sankt Paulsgatan 3 numarada, balıkçı malzemeleri satan dükkânın karşısındaki binada oturuyordu. Üzeri Japon harfleri ve manga resimleriyle kaplı bir vitrine bakarak kendisini bekleyen Erixon'un yanına gitti Joona.

Raflarda yüzlerce Hello Kitty vardı, kocaman masum yüzlü kedi oyuncakları. Bütün dükkân binanın kirli kahverengi cephesiyle keskin bir tezat oluşturunuyordu.

"Minnacık beden, kocaman kafa," dedi Erixon, Hello Kitty'leri işaret ederek.

"Çok şirinler," diye mırıldandı Joona.

"Benim durumum tam tersi. Kocaman bir bedenin üzerinde küçük bir kafa taşıyorum," diye şaka yaptı Erixon.

Yan gözle bakarak gülümseyen Joona, geniş kapıyı açtı. Kapılardaki isimlere, tavan lambalarının ışıklı butonlarına bakarak çıkmaya başladılar. Merdiven boşluğu güneş, toz ve çorba kokuyordu. Dördüncü kata geldiklerinde durup birbirlerine baktılar. Yorgunluktan yüzü titreyen Erixon, iç çekerek alnında biriken terleri sildi.

"Şu halime bak," dedi Joona'ya.

"Bugün boğucu bir hava var," dedi Joona.

Zilin etrafında birkaç çıkartma vardı: Nükleer karşıtlarının sembolü, barış sembolü ve dürüst ticaret logosu. Erixon'a şöyle bir göz atan Joona kulağını kapıya dayadı. Gözleri kısıldı.

"Ne var?" diye fısıldadı Erixon.

Joona, kulağını kapıdan ayırmadan zile basıp içeriyi dinledi. Bir süre bekledikten sonra cebinden bir maymuncuk çıkardı.

"Belki bir şey değildi," dedi ve basit kilidi zorlanmadan açtı.

Kapıyı açan Joona, birden fikir değiştirmiş gibi tekrar kapattı. Erixon'a olduğu yerde kalmasını işaret etti, bunu niçin yaptığını bilmiyordu. Dışarıdan dondurma arabasının müziği duyuldu. Erixon endişeyle çenesini kaşımaya başladı. Joona kapıyı dikkatle açarak içeri girdi. Paspasın üzerinde günlük gazeteler, duyurular ve Sol Parti'den gelen bir mektup duruyordu. İğrenç bir koku ve boğucu bir hava vardı. Elbise dolabının önünde kadife bir perde sarkıyordu. Borulardan bir tıslama sesi ve içeride bir yerden saat tıklaması gibi bir ses geliyordu.

Joona tuhaf bir sezgiyle elini silahına götürdü. Kabzasına dokundu ama kılıfından çıkarmadı. Bakışları kan kırmızısı perdeden mutfak kapısına kaydı. Nefesini tuttu, oturma odasına açılan kapının buzlu camlarından içeriyi görmeye çalıştı.

İçgüdüleri daireyi hemen terk et demesine rağmen bir adım daha ilerledi Joona. İçinden bir ses daireden çıkıp destek çağırmasını söylüyordu. Buzlu camın arkasında bir karartı oldu, iki tarafından pirinç çubuklar sarkan rüzgâr çanı ses çıkarmadan sallandı. Joona havadaki tozların güneş ışığında nasıl yön değiştirdiklerini gördü.

Penelope'nin dairesinde yalnız değildi.

Kalp atışları hızlandı. Odada biri vardı. Bunu hissediyordu. Bakışlarını mutfak kapısına çevirdi ve her şey aniden gelişti. Ahşap zemin gıcırdadı. Seri, ritmik tıkırtılar duyuldu. Mutfak kapısı yarı açıktı. Joona menteşelerin arasından bir hareket fark etti. Sanki bir demiryolu tünelinin içindeymiş gibi sırtını sıkıca duvara yasladı. Birisi sessizce, loş, uzun hole çıktı; bir sırt, bir omuz ve bir kol gördü Joona. Hızla yaklaşan şahıs kendi etrafında döndü. Beyaz bir dile benzeyen bir bıçak aşağıdan hızla

yukarı kalktı. Öylesine beklenmedik bir açıdan geldi ki darbeyi savuşturamadı Joona. Elbisesinin içine dalan bıçak silahın kılıfına dayandı. Joona, adama doğru bir yumruk salladı ama tutturamadı. Bıçağın ikinci kez havalandığını görüp kendini yana attı. Bu defa bıçak tam yukarıdan iniyordu. Başını banyo kapısına çarptı Joona. Kapının kenarına saplanan bıçak uzun bir kıymık koparttı. Ayağı kayan Joona yere yuvarlandı, kendi etrafında dönerken, alçaktan rastgele tekmeler savurdu. Bunlardan biri sanki saldırganın ayak bileğini bulmuştu. Yuvarlanıp uzaklaşarak silahını çekip emniyetini açtı. Dış kapı hâlâ açıktı, merdivenlerden aşağı hızla inen ayak sesleri duyuldu. Ayağa kalkan Joona, adamın peşinden koşacakken bir tıslama sesi duyarak durdu. Bu sesin nereden geldiğini hemen anladı, aceleyle mutfığa daldı. Mikrodalga fırın çalışıyor, çatırdayarak kıvılcımlar çakıyordu. Eski doğal gaz ocağının dört gözünün düğmeleri de sonuna kadar açıktı, evin içine gaz doluyordu. Joona, yuvarlak zaman ayarı hevesle tıklayan Mikrodalga fırına doğru atıldı. Çatırtılar artmıştı. Fırının içinde cam tabakta bir böcek ilacı spreyi dönüyordu. Joona fırının fişini kopartır gibi prizden çekti, çatırtılar sustu. Şimdi yalnızca ocaktan gelen tekdüze tıslama sesi duyuluyordu. Joona gaz vanasını kapattı. Gaz kokusundan midesi bulanmıştı. Mutfak penceresini açtı, ardından fırındaki spreyci kutusunu kontrol etti. İyice şişmişti. En küçük bir temasta hâlâ patlayabilirdi.

Mutfaktan çıkan Joona, aceleyle daireyi dolaştı. Odalar boş ve dokunulmamıştı. Havada hâlâ ağır bir gaz kokusu vardı.

Erixon, kapının önündeki merdiven sahanlığında dudağında bir sigarayla uzanıyordu.

"Sakin yakma," diye bağırdı Joona.

Gülümseyip yorgun bir ifadeyle elini sallayan Erixon, "Çikolata sigara," diye fısıldadı.

Hafifçe öksürdü. Joona, Erixon'un ayaklarının etrafındaki kan gölünü ancak o zaman gördü.

"Yaralanmışsın."

"Önemli değil," dedi, "bunu nasıl becerdi bilmiyorum ama adam Aşıl tendonumu kesti."

Joona, telefonla ambulans çağırdıktan sonra, Erixon'un yanına oturdu. Erixon'un yanakları solgun ve terliydi. Sanki kusacak gibiydi.

"Adam koşarken hiç duraksamadan kesti beni... Sanki bir örümceğin saldırısına uğradım."

Sustular. Joona kapının arkasındaki şimşek gibi hareketleri düşündü, bıçağın nasıl bir hızla hareket edip hedefini nasıl isabetle hesapladığını. Böyle bir şeyle ilk defa karşılaşılıyordu.

"Kız içeride mi?" dedi Erixon soluyarak.

"Hayır."

Rahatlayarak gülümseyen yüzü birden karardı.

"Adam evi havaya uçuracaktı değil mi?" diye sordu.

"Belli ki birtakım izleri yahut bağlantıları yok etmek istiyordu," dedi Joona.

Sigara şeklindeki çikolatanın kâğıdını soymaya çalışan Erixon, elinden düşürdü ve bir süre gözlerini kapattı. Yanaklarının rengi gri beyaza dönüşmüştü.

"Onun yüzünü sen de görmedin, değil mi?" dedi Joona.

"Hayır," dedi Erixon.

"Ama yine de bir şey gördük, bir şeyler hep görünür..."

18.

Yangın

Ambulans görevlileri, onu düşürmeden taşıyacaklarına dair bir kez daha güvence verdiler Erixon'a.

"Ben yürüyebilirim," diye itiraz eden Erixon, gözlerini yumdu.

İndikleri her basamakta çenesi titriyordu.

Joona, Penelope Fernandez'in dairesine tekrar girdi. Bütün pencere-leri açıp evi havalandırarak, kayısı rengi kanepeye oturdu. Gayet rahattı.

Eğer daire havaya uçsa büyük ihtimalle hava gazı faciası diye rapor edilecekti.

Joona hiçbir anı parçasının kaybolmadığını, insanın gördüğü hiçbir şeyin belleğinden silinip gitmediğini, yalnızca denizin derinliklerindeki bir batık gibi, belleğin derinliklerinden çıkarmak gerektiğini düşünüyordu.

Peki ben ne gördüm?

Hiçbir şey görmemişti. Yalnızca çok seri hareketler ve bir bıçak.

Hepsi bu, diye düşündü. Başka hiçbir şey görmedim.

Tek başına bu bile -gözlemlerin bu kadar kısıtlı olması- sıradan bir katille karşı karşıya olmadıkları duygusunu doğrulamaya yeterdi.

Karşılarında profesyonel bir katil vardı, bir temizlikçi.

Bunu daha önce de düşünmüş ama bu düşüncesi şimdi ete kemiğe bürünmüştü.

Viola'nın katilinin holde karşılaştığı adam olduğundan emindi. Asıl hedefi Penelope'yi öldürmek ve tekneyi batırarak cinayete kaza süsü vermektir. Bir sürprizle karşılaşmadan önce Penelope'nin dairesinde yapmak istediği de buydu: Görünmez olmak istiyordu. Yapacağını yapmak ama geride polisin bulabileceği hiçbir iz bırakmamak.

Joona etrafına göz gezdirirken gözlemlerine bir bütünlük kazandırmak istiyordu.

Yukarı katta oynayan çocukların seslerini duydu. Eğer Joona zamanında yetişip mikrodalga fırınının fişini prizden çekmese, bu çocuklar kendilerini bir cehennem ateşinin içinde bulacaklardı.

Katil hiçbir şeyi yarım bırakmak istemiyor, hedeflediği şeyi mutlaka yerine getirmeye çalışıyordu. Daha önce bu kadar tehlikeli biriyle karşılaşmamıştı Joona. Barış eylemcisi Penelope Fernandez'in evinde karşılaştığı bu adamın yalnızca nefret dolu bir aşırı sağcı olmadığından emindi. Tamam, onların da böyle inceden inceye düşünülmüş şiddet eylemleri vardı ama bu adam meslekten biriydi. İsveç'teki aşırı sağcılarının çaplarının çok üstünde profesyonel bir katil.

Peki burada ne arıyordu? diye kendi kendine sordu Joona. Bir temizliğin Penelope Fernandez'le ne derdi olabilir? Penelope neye bulaştı, bu işin altında ne var?

Adamın kestirilemez hareketlerini düşündü. Bıçak kullanma tekniği bildik bütün savunma tekniklerini, poliste ve askerde öğretilenler de dâhil, bertaraf edebilecek düzeydeydi.

Sağ koltuğunun altında silahı olmasa daha ilk bıçak darbesi ciğerini deşecekti, bunu düşünürken içi ürperdi Joona'nın. Kendini geriye atmasa ikinci darbe de kafasının ortasına inecekti.

Joona kanepeden kalkıp oturma odasına geçti. Özenle düzeltilmiş yatağın baş tarafında ısı salıyordu.

Penelope'yi öldürdüğünü düşünen bir temizlikçi, tekneyi batırarak olaya kaza süsü vermek istemişti...

Ama tekne batmamıştı.

Belki katil bir nedenle işi yarım bırakmak zorunda kalmış, tekrar geri dönmek üzere tekneyi terk etmişti. Teknenin, boğulmuş genç bir kadın cesediyle yüzerken bulunmasını istemediği kesindi. Ya hesaplamadığı bir durumla karşılaşmış yahut ani bir talimatla plan değiştirmişti. Ama cinayetten bir buçuk gün sonra Penelope'nin dairesinde ne işi vardı?

Bu daireyi ziyaret etmen için çok güçlü bir nedenin olmalı. Böyle bir riski almanın sebebi ne? Dairede seninle yahut sana bu işi verenle Penelope arasında bağlantı kurmaya yol açacak bir iz mi var?

Burada bir şey yaptın sen, parmak izlerini yok ettin, bir hard disk sildin, telesekretere bırakılan bir mesajı yok ettin yahut bu daireden bir şey aldın.

Bunları yapmak için buradaydın ama ben gelince yapamadın.

Belki bu nedenle bir yangınla bütün izleri silmeye karar verdin?

Bu olabilir.

Keşke Erixon burada olsaydı, diye düşündü Joona. Bir uzman olmadan olay yerini inceleyemezdi, gerekli aletlerden yoksundu, eğer bu işi kendi başına yapmaya kalkarsa birtakım izleri yok edebilirdi, belki DNA'lara zarar verir, görünmez ipuçlarını kaçırabilirdi.

Joona pencereye gidip sokağa baktı. Karşıdaki sandviç kafesinin önünde boş bir masa duruyordu.

Emniyet Müdürlüğü'ne gidip amiri Carlos Eliasson'la konuşması gerektiğini düşündü. Bu soruşturmanın başına kendisinin getirilmesini ve Erixon iyileşene kadar, hizmetine yeni bir teknik uzman verilmesini talep etmeliydi.

Carlos ve Jens Svanejhjalm'le konuşup küçük bir araştırma grubu kurmaya karar vermişken telefonu çaldı.

"Merhaba, Anja."

"Birlikte saunaya gidelim diyecektim."

"Birlikte mi?"

"Evet, birlikte saunaya giremez miyiz? Hem gerçek bir Fin saunası nasılmış gösterirsin."

"Anja," dedi Joona usulca. "Neredeyse bütün hayatım Stockholm'de geçti."

Hale geçen Joona dış kapıya yöneldi.

"Fin asıllı bir İsveçlisin, biliyorum," diye devam etti Anja. "Bundan daha sıkıcı ne olabilir? Niçin El Salvadorlu değilsin ki? Penelope Fernandez'in makalelerini okudun mu? Geçen gün televizyonda İsveç'in silah ihracatı politikasını nasıl yerden yere vurduğunu bir görmeliydin."

Joona daireden çıktı. Merdiven basamaklarında ambulans personelinin kanlı ayak izleri vardı. Meslektaşının merdiven sahanlığında bacakları açık otururkenki hali gözünün önüne geldiğinde ürperdi, yüzü gittikçe daha çok solmuştu Erixon'un.

Bir kez daha katilin Penelope'yi öldürdüğünü sandığını düşündü. Yani katil işin bu kısmını halletmişti. İkinci kısmı bir nedenle Penelope'nin dairesine girmektir. Bu kızı, eğer hâlâ yaşıyorduyorsa, hemen bulmaları gerekiyordu. Temizlikçinin yaptığı hatayı anlayıp kızın peşine düşmesi fazla zaman almazdı.

"Björn ile Penelope birlikte yaşamıyorlar," dedi Anja.

"Tahmin etmiştim."

"İnsan ayrı yaşasa da sevgili olabilir - tıpkı senin ve benim olduğumuz gibi."

"Tabii ya."

Joona keskin gün ışığına çıktı, hava hâlâ ağır ve boğucuydu.

"Bana Björn'ün adresini verebilir misin?"

Anja'nın klavyeyi tuşladığını duydu.

"Almskog, Pontonjärgatan 47. İkinci kat..."

"Ben şimdi oraya gidiyorum, sonra..."

"Bir saniye," dedi Anja aceleyle. "Gidemezsin... Dinle şimdi, adresi iki kez kontrol ettim... Geçen cuma ev yanmış."

"Björn'ün dairesi mi?"

"Oturduğu kattaki dairelerin tamamı."

19.

Küllerin dalgalandığı bir yer

Merdivenlerden yukarı çıkan Komiser Joona Linna, gözlerini karanlık daireye dikip hiç kıpırdamadan baktı. Döşemeleri, duvarları, tavanı kömür gibiydi. Çok keskin bir koku vardı. Taşıyıcı duvarların dışında içeride hiçbir şey kalmamıştı. Tavan siyah sarkıtlarla doluydu. Orada burada kömüre dönmüş metallerin baş gösterdiği külden bir arazi vardı Joona'nın karşısında. Bazı yerlerde, zemin demirlerinin arasından aşağıdaki daire görünüyordu. Björn Almskog'un dairesinin hangisi olduğunu belirlemek artık mümkün değildi.

Güneşe ve karşı binanın gri cephesine karşı, pencere boşluklarına gri naylonlar gerilmişti.

Bina sakinleri yangın sırasında işlerinde olduğundan zarar gören yoktu.

Yangın alarmı saat on biri beş gece verilmiş. Kungsholmen İtfaiye Ekibi yanan binaya çok yakın olmasına karşın öylesine şiddetli bir yangınmış ki müdahale edilene kadar dört daire bütünüyle tahrip olmuş.

Joona, yangın araştırma uzmanı Hasan Şükür'le konuşmuştu. Yangının çok büyük bir ihtimalle Björn Almskog'un seksen yaşındaki komşusu Lisbeth Wiren'in evinde başladığını söylemişti Şükür. Teknik incelemeler bunu söylüyordu. Kazı kazan kuponuna küçük bir ikramiye çıkan kadın, kuponu değiştirmek için yakındaki bir büfeye gitmişti. Giderken ütü fişte unutup unutmadığını hatırlayamıyordu. Ama oturma odasındaki ütü ve ütü masası kalıntıları unuttuğunu gösteriyordu.

Joona, kattaki dairelere göz gezdirdi. Odalardaki mobilyalardan geriye eğilip bükülmüş metaller, buzdolabı ve kararmış küvetler kalmıştı.

Merdivenlerden aşağı inmeye başladı Joona. Duvarlar ve merdiven sahanlıklarının tavanları dumandan kararmıştı. Polislerin çektiği güvenlik şeridinin önüne geldiğinde durdu, dönüp o karanlığa bir daha baktı.

Güvenlik şeritlerinin altından geçmek için eğildiğinde yerde birkaç DUO torbası gördü. Uçucu maddeleri korumak için kullanılan bu torbaları yangın yeri inceleme ekibi düşürmüş olmalıydı. Joona yeşil mermer döşeli holden geçip dışarı çıktı, Emniyet Müdürlüğü'ne yürürken tekrar Hasan Şükür'ü aradı. Hasan telefonu hemen açıp yanında çalan radyonun sesini kısıtı.

"Yanıcı sıvı izine rastladınız mı?" diye sordu Joona. "Merdivenlere birkaç DUO torbası düşürmüşünüz, bunun üzerine düşünürken..."

"Şöyle söyleyeyim, eğer biri yanıcı bir şey dökmüşse tabii önce bu yanar..."

"Bunu biliyorum ama..."

"Ama ben yine de onun izini bulurum," diye devam etti Şükür. "Genellikle döşeme tahtalarının çatlaklarından döşeme kafesine akar, cam elyafında yahut eğer yanıp kül olmamışsa zemin kafesi kaplamasında iz bulunabilir."

Hantverkargatan'dan aşağı doğru yürüyen Joona, "Ama burada bulamadınız?" dedi.

"Bir gıdım bile."

"Peki yanıcı sıvının nerelerde toplanacağını bilen biri, bulunmasını engelleyebilir mi?"

"Kesinlikle... Eğer ben bir kundakçı olsam asla böyle bir hata yapmam," dedi Hasan Şükür gülerek.

"Ama bu yangına fişte unutulmuş ürünün sebep olduğundan eminsiniz?"

"Evet, bu bir kazaydı."

"Yani olay kapandı," dedi Joona.

Penelope, o yıkıcı dehşet duygusunu bir kez daha hissetti. Sanki içinde tekrar çığlıklar atmak için bir süre durup nefesini toplamıştı. Yanaklarından gözyaşlarını silerek ayağa kalkmaya çalıştı. Göğüslerinin arasından ve koltukaltlarından soğuk terler boşalıyordu. Aşırı zorlanmaktan ve yorgunluktan bedeni titriyordu. Kirli avuçlarından kan sızıyordu.

“Burada böyle bekleyemeyiz,” diye fısıldayarak elinden tutup çekti Björn’ü.

Orman karanlıktı ama sabah olmak üzereydi. Tekrar kıyıya yöneldiler, bu defa güneye, evden ve eğlenceden uzak bir yere.

Peşlerindeki adamdan kaçabildikleri kadar uzağa kaçmak istiyorlardı.

Ama yardıma ihtiyaçları vardı, bir telefona.

Orman denize doğru yavaşça seyrelirken tekrar koşmaya başladılar. Ağaçların arasından yeni bir ev gördüler, beş yüz metre kadar uzaktaydı. Bir yerlerden helikopter sesi geliyordu, gittikçe uzaklaşan bir ses.

Björn hiç iyi görünmüyordu, yere yahut bir ağaç gövdesine dayandığında onun bir daha koşamayacağından korkuyordu Penelope.

Arkalarından kırılan bir dal sesi geldi, sanki biri üzerine basmıştı.

Penelope bütün gücünü toplayarak hızlandı.

Ağaçlar iyice seyreldi, eve yüz metre kadar bir mesafe kalmıştı. Önündeki kırmızı Ford’un kaportası pencereden yansıyan ışıkla parlıyordu.

Koşarak geçen bir tavşan otların ve çalılıarın arasında kayboldu.

Eve giden çakılı yola soluk soluğa girdiler.

Evin önüne geldiklerinde yorgunluktan bacaklarına sanki iğneler batıyordu. Evin merdivenlerini çıktılar, kapıyı açıp içeri girdiler.

"Kimse yok mu? yardıma ihtiyacımız var," dedi Penelope.

Evde hâlâ gündüzün sıcaklığı vardı, topallayarak yürüyen Björn geçtiği yerlerde çıplak, kanlı ayak izleri bırakıyordu.

Penelope hızla odaları gezdi, ev boştu. *Büyük ihtimalle gördüğümüz eğlenceye katılıp komşularında uyumuşlardır,* diye düşündü Penelope. Pencere perdelerinin arkasına gizlenip dışarıya baktı, ne ormanda ne de otların arasında bir hareket vardı. Peşlerindeki adam belki de izlerini kaybetmişti, belki hâlâ o diğer evin önünde bekliyordu. Penelope hole döndüğünde Björn yere oturmuş ayağındaki yaralara bakıyordu.

"Sana ayakkabı bulmak gerek," dedi Penelope.

Björn, sanki Penelope'nin konuştuğu dili anlamıyormuş gibi boş gözlerle baktı.

"Henüz kurtulamadık," dedi Penelope, "ayakkabı bulmalısın."

Björn holdeki gardırobu karıştırmaya başladı; sandaletler, lastik çizmeler ve eski çantaları dışarı çıkardı.

Penelope pencerelerden kaçınarak evin içinde telefon aramaya başladı. Holdeki komodinin çekmecelerini karıştırdı. Koltukların üzerine baktı, sehpanın üzerindeki çanağa, mutfak masasının üzerindeki kâğıtların arasına.

Dışarıdan bir ses duydu, durup kulaklarını dikti.

Belki de yanılmıştı.

Güneşin ilk ışıkları pencerelere vurmaya başlamıştı.

Eğilerek büyük yatak odasına girdi, yatak sehпасının çekmecelelerinden birini çekti. Çamaşırların arasında çerçevelenmiş bir aile resmi vardı. Bir atölyede çekilmişti; bir adam, bir kadın ve onlu yaşlarında iki kız çocuğu. Diğer çekmeceleri boştu. Gardırobu açtı, kapüşonlu siyah bir ceket ve el örgüsü bir kazak aldı.

Mutfakta musluğun açıldığını duydu, aceleyle oraya gitti. Björn evyenin üzerine eğilmiş, musluktan su içiyordu. Ayaklarında spor ayakkabılar vardı, birkaç numara büyük duruyorlardı.

Yardıma ihtiyacımız var, diye düşündü Penelope. Adada bir sürü insan olmalıydı, yardım edecek birine rastlamamaları tuhaf bir durumdu.

Penelope el örgüsü kazağı Björn'e verdi. Birden kapı çalındı. Şaşkın bir ifadeyle gülümseyen Björn, nihayet şansımız döndü diye mırılda-narak kazağı giydi. Penelope hole geçti, yüzüne dökülen saçları geriye itti. Buzlu kapının buzlu camının arkasındaki silueti gördüğünde kapıya iyice yaklaşmıştı.

Birden durdu, bulanık cama düşen gölgeye baktı. Eli kapıya uzanıp açamadı. Bu silueti tanıyordu, bu kafayı, bu omuzları.

Sanki birden havasız kalmış gibiydi.

Adımlarını geriye atarak yavaşça mutfığa doğru gitmeye başladı. İçi ürperiyor, bedeni koşmak istiyordu. Kapının penceresindeki buzlu cama bir daha baktı, o silik yüz hatlarına, dar çeneye. Başı döndü, ayağı çantalara ve çizmelere takıldı. Bir elini uzatıp duvardan destek aldı.

Björn yanına gelmişti Penelope'nin. Elinde geniş ağızlı bir satır vardı. Yanaklarının rengi atmıştı, ağzı yarı açıktı. Gözlerini kapının buzlu camına dikmişti. Penelope bir masanın kenarına çarparken, kapı koluna yavaşça basıldığını gördü. Hızla banyoya girdi, muslukları açtı.

"Girin! Kapı açık!" diye yüksek sesle bağırdı.

Björn ürperdi, kafasındaki damarlar çatlayacak gibiydi. Satırı tutan elini havaya kaldırıp savunmaya ve saldırmaya hazırlandı. Ama kapı kolu yavaşça bırakıldı. Siluet kayboldu. Birkaç saniye sonra evin yanındaki taş döşemeli girişten ayak sesleri geldi. Björn sağ tarafına baktı, banyo-dan çıkan Penelope'ye oturma odasının penceresini işaret etti. Mutfığa girerlerken adamın taraçaya çıktığını duydular. Pencerenin önünden geçen ayak sesleri, verandanın kapısında durdu. Penelope, adamın neler görebileceğini tahmin etmeye çalıştı. Eğer açı uygun ve ışık yeterliyse holdeki ayakkabılar ile Björn'ün kanlı ayak izlerini görebilirdi. Arka kapının önündeki tahta döşemeler gıcırdadı. Belli ki adam evin etrafını

dolaşıyordu, birazdan mutfak penceresine gelirdi. Björn ile Penelope yere yatıp duvara doğru pencerenin tam altına yuvarlandılar. Nefeslerini tutup sessizce beklediler. Adamın pencerenin önüne geldiğini duydular.

Fırının cam kapağına pencerenin yansıdığını fark etti Penelope. Adamın içeriye nasıl baktığını görebiliyordu. Kapağa bakarsa adamın da kendilerini görebileceğini düşünerek irkildi.

Camdaki yüz kayboldu. Taraçadan geçen ayak sesleri ön taraftaki taş döşemelere çıktı. Dış kapı açıldığında Björn hızla bahçeye açılan mutfak kapısına gitti, elindeki satırı sessizce yere bıraktı, kapının kilidinde duran anahtarı çevirdi, kapıyı açıp dışarı fırladı.

Penelope, hemen onun peşinden gitti. Sabahın serinliğini taşıyan bahçeye çıkıp çimenlerin üzerinden koşmaya başladılar. Gübreligi geçip ormana daldılar. Sabahın ilk ışıkları ağaçların tepelerini yalasa da orman hâlâ alacakaranlıktı. Korku Penelope'nin peşini bırakmıyordu, ileri doğru itiyordu. Önüne çıkan büyük dalların altından eğilerek geçiyor, küçük çalıların ve taşların üzerinden atlıyordu. Hemen arkasında soluk soluğa koşan Björn vardı. Ve arkalarında bir gölge gibi onları takip eden adam. Peşlerini bırakmadığını biliyordu Penelope, kendilerini öldürmeye kararlı olduğunu.

Aklına okuduğu bir kitap geldi. Hutuların, Tutsileri katlettiği günlerde bir kadın, bataklığa saklanarak ve durmadan koşarak katliamdan kurtulmuştu. Katliamın sürdüğü aylar boyunca her gün koşmuştu. Ellerinde maçetleriyle eski komşuları ve arkadaşları vardı peşinde. *Antilopları taklit ettik, diye yazmıştı kadın. Sağ kalanlarımız bunu, vahşi hayvanlardan kaçan antilopları taklit ederek başarabildi. Koştuk, tahmin edilmeyecek yollara girdik, dağıldık, yön değiştirdik, avcılarımızı şaşırtmak için ne gerekiyorsa yaptık.*

Penelope yaptıkları yanlışın farkındaydı. Kafalarında hiçbirkaçış planı olmadan koşup duruyorlardı. Bunun kendilerinden çok peşlerindeki adama faydası vardı. Hiçbir kurnazlığa başvurmadan kaçıyorlardı. İstedikleri tek şey, bir ev bulmak, birilerinden yardım almak, polise

telefon açmaktı. Peşlerindeki adam ne yapacaklarını kestirebiliyordu. Bir yerleşim yerine ulaşıp ana karaya çıkmanın yollarını arayacaklarını.

Penelope'nin eşofmanı bir dala takılıp yırtıldı. Birkaç adım sendelese de dengesini bulup koşmaya devam etti. Bacağını yakıcı bir ağrı sardı.

Durmamalıydılar. Dudaklarında kan tadı hissetti. Björn bir çalıya takıldı. Devrilmiş bir ağacın geride bıraktığı, içi su dolu bir çukurun etrafından dolaştılar

Björn'le yan yana koşan Penelope'nin korkusu, hiç beklemediği korkunç bir anıyı canlandırmıştı. Tıpkı şimdiki gibi korktuğu bir olayın anısını. Darfur'daydı. İnsanların gözlerine baktığını hatırlıyordu. Bazılarının gözleri yaşadıkları travmayı artık daha fazla dayanamayacaklarını ifşa ediyordu. Bazılarının gözleriyse teslim olmaya karşı koyuyor, savaşa devam diyordu. Bir gece dolu bir silahla Kubbum'a gelen çocukları hiç unutmuyacaktı. O gün yaşadığı korkuyu asla unutamazdı.

21.

Güvenlik polisi

İsveç Güvenlik Polisi, SÄPO'nun ana merkezi, Emniyet Genel Müdürlüğü'nün üçüncü katındaydı. Ana giriş kapısı Polhemsgatan'a bakıyordu. Çatı katındaki gözaltı hücrelerinin avlusundan düdük sesleri duyuldu. Güvenlik bölümü müdürü Verner Zanden, bacaklarını açarak koltuğuna iyice yayılmıştı. Uzun boylu, sivri burunlu, küçük siyah gözlü, derin bas sesli bir adamdı. Avluya bakan küçük pencereden içeri zayıf bir güneş ışığı sızıyordu. Toz ve sıcak ampul kokan olağanüstü sıkıcı odada Saga Bauer adında genç bir kadın dikiliyordu. Antiterör konusunda uzmanlaşmış, daha yirmi beş yaşında bir komiserdi. Uzun sarı saçlarını, yeşil sarı kırmızı bir bantla bağlamıştı. Karanlık bir ormanın içindeki güneşli açıklıklara benziyordu. Koltukaltında yarı otomatik bir tabanca taşıyordu. Üzerinde Narva Boks Kulübü'nün ambleminin olduğu, kapüşonlu bir eşofman vardı.

"Bir yıldan daha fazla bir süredir bu işe öncülük ettim," dedi yalvarır gibi, "tatil falan demedim, gecemi gündüzüme kattım..."

"Ama bu başka bir şey," diye şefi sözünü kesti, gülümseyerek.

"Lütfen, lütfen... beni yine çiğneme."

"Çiğnemek? RKP'den bir teknisyen ağır yaralandı, bir komiser saldırıya uğradı, daire havaya uçabilirdi..."

"Biliyorum. Şimdi mutlaka oraya gitmeliyim..."

"Göran Stone'u gönderdim bile."

"Göran Stone? Ben üç yıldır burada çalışıyorum, henüz hiçbir davayı sonlandırmadım! Bu olay benim uzmanlık alanımda. Göran'ın bu konuda hiçbir..."

"Yer altı tünelleri davasında işini iyi yaptı ama."

Saga yutkunduktan sonra devam etti.

"O da benim işimdi. Bağlantıyı ben kurup..."

Verner sert bir sesle kesti sözünü.

"Ama çok tehlikeli bir hal almaya başlamıştı, hâlâ doğru yaptığımı düşünüyorum."

Saga'nın yanakları kıpkırmızı oldu, bakışlarını yere indirdi, kendini topladı ve sesine hâkim olmaya çalışarak devam etti.

"Ben bu işin üstesinden gelirim, ben bunun için eğitildim."

"İyi ama ben kararımı verdim."

Verner iç çekerek ayaklarını masanın altındaki çöp kutusunun üzerine koydu.

"Buradaki varlığımın kadın erkek eşitliği politikasından kaynaklanmadığını biliyorsun," dedi Saga, yumuşak bir sesle. "Buraya bir kontenjandan gelmedim. Bütün testlerde grubumun en iyisiydim, nokta atışlarında üstüme yoktu, şimdiye kadar iki yüz seksen değişik..."

"Ben yalnızca senin iyiliğini düşünüyorum," dedi Verner, Saga'nın parlak mavi gözlerine bakarak.

"Ben ne bir oyuncak bebek ne prenses ne de periyim."

"Ama sen o kadar... o kadar." Ellerini çaresiz kalmış gibi kaldıran Verner, "Tamam, lanet olsun, ne istiyorsan onu yap," dedi. "Ön soruşturmayı Göran Stone'la birlikte sen yürüteceksin. O sana göz kulak olur."

"Teşekkürler," dedi Saga, rahatlamış bir gülümsemeyle.

"Ama bu işin şakaya gelir tarafı yok, unutma," dedi Verner bas sesiyle. "Penelope Fernandez'in kız kardeşi öldürüldü. İnfaz edildi. Penelope kayıp..."

"Bu olayın aşırı solcu grupları harekete geçirdiğini tespit ettik," dedi Saga. "Vaxholm'deki depodan patlayıcılar çalındı. Bu işin arkasında Devrimci Cephe'nin olmasından şüpheleniyoruz."

"En önemlisi herhangi bir yere yönelik somut bir tehdit var mı, onu araştırın," dedi Verner.

"Şimdi radikaller çok ateşli," diye devam etti Saga. "Askerî İstihbarat Servisi'nden Dante Larsson'la yeni konuştum, bu yaz bir sabotaj bekliyorlarmış."

"Biz şimdi Penelope Fernandez işine yoğunlaşalım," dedi Verner.

"Tabii," dedi Saga çabucak, "elbette."

"Teknik incelemede RKP'yle işbirliği yapacağız. Bunun dışında işe bulaştırılmayacaklar."

Başını sallayan Saga Bauer, bir süre bekledikten sonra, "Bu işi benim sonuçlandırmama izin vereceksiniz değil mi?" diye sordu. "Biliyorsunuz bu iş benim için..."

"Eyerin üzerinde kalabildiğin sürece iş senin," dedi Verner. "Ama bu işin nerede biteceğini bilmiyoruz, tıpkı nerede başladığını bilmediğimiz gibi."

22.

Tuhaf bir olay

Västerås'un Rekylgatan Sokağı'nda kocaman, beyaz bir apartman var. Apartman sakinleri okul, futbol sahası ve tenis kortuna yakın oldukları için şanslı sayılırlardı.

11 numaralı kapıdan bir elinde motosiklet kaskıyla bir genç çıktı. On yedi yaşındaki bu gencin adı Stefan Bergkvist'ti. Motor teknik meslek okulunda okuyordu, annesi ve annesinin erkek arkadaşıyla birlikte yaşıyorlardı.

Uzun sarı saçları vardı, alt dudağında gümüş bir halka takılıydı. Siyah bir tişört, paçaları yerde sürünen çuval gibi bluejean pantolon ve spor ayakkabılar giymişti.

Acele etmeden, sallanarak park alanına doğru yürüdü. Kaskı, kros motosikletinin gidonuna taktı, apartmanın yanındaki yaya yolundan yavaşça demir yoluna doğru sürdü. Raylara paralel devam ederek Norrleden viyadüğünün altından geçip büyük endüstri bölgesine girdi. Üzeri mavi ve gümüş rengi grafitiyle kaplanmış bir inşaat barakasının önünde durdu. Stefan ve arkadaşları burada buluşur, raylar boyunca uzanan toprak setin üzerinde motorkros yaparlardı. Kör demiryolu hatlarının ve rampaların üzerinden geçip dolaşarak tekrar Terminal Yolu'na dönerlerdi. Dört yıl önce bir gün, dikenlerin gözlerden sakladığı bir çivide barakanın anahtarını asılı bulmuş ve o günden sonra düzenli gelmeye başlamışlardı buraya. Barakaya neredeyse on yıl hiç doku-

nulmamıştı. Büyük onarım çalışmalarından sonra her nasılsa burada bırakıp gitmişlerdi.

Stefan motosikletini park etti. Barakanın bir kapağın altından sarkan asma kilidini açtı, çelik kapı kolunu indirip içeri girdi. Kapıyı kapattıktan sonra telefonunun saatine bakarken annesinin aradığını gördü.

Demir yolunun öteki tarafındaki bir çöp konteynerinin arkasına gizlenerek kendisini izleyen adamı hiç fark etmemişti. Altmış yaşlarında bir adamdı bu, gri bir gocuk ve açık kahverengi pantolon giymişti.

Stefan, küçük mutfak tezgâhının üzerinde duran mısır gevreği torbasını aldı, içinde kalan son parçaları avucuna döküp ağzına doldurdu.

Baraka demir parmaklıklı, camları epeyce kirli iki küçük pencereden ışık alıyordu.

Arkadaşlarını beklerken çizim masasının üzerinde duran eski dergilerden birini alıp karıştırmaya başladı. Kapağında göğüsleri çıplak genç bir kız fotoğrafı vardı. "Bir düşünün! Yalanıyor ve bunun için para alıyorsunuz!" yazıyordu fotoğrafın altında.

Stefan'ı izleyen adam gri gocuğunu çıkarıp çalıların arasına sakladı, üzerlerinden kablolar sarkan yüksek elektrik direklerini geride bırakıp demir yolunu geçti. Stefan'ın motosikletine doğru gitti. Motosikletinin destek ayağını kaldırıp barakanın kapısına doğru sürdü.

Etrafına şöyle bir göz attıktan sonra motosikleti yere yatırdı, ayağıyla iterek takoz gibi kapıya dayadı. Benzin deposunun kapağını açıp benzini barakanın altına akıttı.

Stefan eski dergileri karıştırıyor, cezaevi havası yaratılarak çekilmiş solgun kadın resimlerine bakıyordu. Resimlerin birinde sarışın bir kadın, bacaklarını ayırarak oturmuş, bir gardiyana cinsel organını gösteriyordu. Stefan birden irkildi, kulaklarını dikip dışarıyı dinledi, sanki ayak sesleri duymuştu. Dergiyi hemen elinden bıraktı.

Adam, çocukların çalıların arasına sakladıkları kırmızı benzin bidonunu alması barakanın etrafına döküyordu. Stefan bağırmaya başladığında barakanın arkasındaydı. Kapıyı tekmeleyerek açmaya çalışıyordu

Stefan. İçeriden telaşlı ayak sesleri geldi ve kirli pencerelerden birinde Stefan'ın endişeli yüzü görüldü.

"Aç şu kapıyı! Bu ne biçim şaka!" diye bağırdı.

Adam hiç aldırmadan bidondaki benzini dökmeye devam etti. Son damlasını da döktükten sonra bidonu bir tarafa attı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı çocuk.

Kapıya doğru atılıp tekrar tekmeleyerek açmaya çalıştı ama imkânsızdı. Annesini aradı, telefonu kapalıydı. Kalp atışları hızlandı, o pencereden bu pencereye koşarak neler olduğunu görmeye çalıştı.

"Kafayı mı yedin sen?"

Benzin kokusunu aldığında dehşetle sarsıldı, midesine kramplar girdi.

"Hey!" diye bağırdı korku dolu bir sesle, "orada olduğunu biliyorum."

Adam cebinden bir kibrit kutusu çıkarttı.

"Ne istiyorsun benden? Yalvarırım, ne istediğini söyle bana..."

"Senin bir suçun yok," dedi adam sakın bir sesle. "Ama kâbusun hasat edilmesi gerek."

Ve kibrit çöpünü yaktı.

"Bırak beni çıkayım!" diye bağırdı çocuk.

Adam kibrit çöpünü benzine bulanmış otların üzerine attı. Büyük bir yelkenin birden rüzgârla dolması gibi bir ses çıktı. Açık mavi alevler öylesi bir hevesle yükseldi ki adam birkaç adım gerilemek zorunda kaldı. Çocuk, bağırarak yardım dilendi. Barakanın etrafını ateş sardı. Adam barakanın arkasına doğru yürüdü, yüzünde ateşi hissediyor, korku dolu çılgınlıkları duyuyordu.

Baraka yalnızca birkaç saniye içerisinde bir alev topuna dönüşmüş, pencerelerin camları patlamıştı.

Saçları tutuşan çocuk acı dolu çılgınlık atıyordu.

Demiryolunun öteki tarafına geçen adam, binalardan birinin duvarına yaslanıp meşale gibi yanan barakayı seyretti.

Birkaç dakika sonra kuzeyden bir yük treni göründü. Demirin demire sürtünmesinin çıkarttığı sesle, ağır, hantalca yaklaşan kahverengi vagonlar, göğe yükselen alevlerin yanından geçip giderken gri gocuklu adam Stenbygatan boyunca yürüyüp kayboldu.

23.

Adli tıp uzmanları

Hafta sonu tatiline rağmen RMK Başkanı Carlos Eliasson makam odasında daydı. Çat kapı gelen ziyaretçilerden hiç hazzetmezdi. Kapısı kapalıydı ve üzerindeki kırmızı meşgul lambası yanıyordu.

Eliasson'un kapısını çalan Joona, cevap beklemeden açıp içeri girdi.

"Deniz polisi bir şey buldu mu, bilmem gerekiyor," dedi.

Carlos masanın üzerindeki kitabı bir yana itti.

"Erixon'la birlikte saldırıya uğradınız," dedi, "sarsıcı bir olay, kendinize dikkat etmelisiniz."

"Edeceğiz," dedi Joona.

"Helikopter araması bitti."

Joona donup kaldı.

"Bitti mi? Ne kadar bir alanı taradılar ki?"

"Bilmiyorum."

"Operasyon şefi kim?"

"Bizim yapabileceğimiz bir şey yok," dedi Carlos. "Bu, deniz polisinin ve..."

"Ama bir mi yoksa üç cinayeti mi araştırıyoruz, bilsek çok iyi olur," dedi Joona, sert bir sesle.

"Joona, şimdi sen hiçbir şeyi araştırmıyorsun. Jens Svanejhjäl'm'le birlikte olayı tarttık. SÄPO'yla birlikte bir grup kuruyoruz. Bizden Petter Nästlund ve Tommy Kofoed katılacak."

"Peki benim görevim ne?"

"Sen bir hafta dinlen."

"Hayır."

"O zaman Polis Akademisi'ne gidip ders ver."

"Hayır."

"Bırak şu keçi inadinı," dedi Carlos, "bu sana hiç yakışmıyor."

"Sıçtırma şimdi," dedi Joona. "Penelope için..."

"O ne biçim söz?" diye şaşkınlıkla sözünü kesti Carlos. "Ben senin amir..."

"Penelope Fernandez ile Björn Almskog belki hâlâ yaşıyor," diye sert bir sesle devam etti Joona. "Oğlanın evini yaktılar, eğer zamanında gitmeseydim kadının evini de yakacaklardı. Sanırım katil bir şey arıyor. Boğmadan önce konuşturmak için Viola'ya işkence de yaptığını düşünüyorum."

"Teşekkürler," dedi Carlos, sesini yükselterek. "İlginç fikirlerin için teşekkür ederim ama biz... Bir saniye. Bunu kabul etmen zor olacak biliyorum ama senden başka polisler de var Joona. Bunların çoğu da epeyce becerikli biliyor musun?"

"Doğru," dedi Joona, sesi bıçak gibiydi. "Onlar için endişelenmelisin Carlos."

Joona gömleğinin kolundaki kahverengi lekelerle baktı. Erixon'dan bulaşan kan lekelerine.

"Neyi ima ediyorsun?"

"Ben katille karşılaştım. Bu soruşturmada birkaç polisin ölmesini göze almamız gerekiyor."

"Adam sizi gafil avladı, bunun ne kadar korkunç..."

"Tamam, dediğin gibi olsun," dedi Joona, sert bir sesle.

"Olay yeri araştırmasını Tommy Kofoed yapacak. Birazdan Polis Akademisi'nden Brittis'i arayacağım. Bugün ona uğrayacağını, önümüzdeki hafta da misafir hoca olarak seminer vereceğini söyleyeceğim," dedi Carlos.

Joona, Emniyet Müdürlüğü'nden çıktığında yüzüne sıcak bir hava çarptı. Ceketini çıkarıp koluna aldı. Arkasından birinin yaklaştığını hissetti. Dönüp baktı, Penelope'nin annesi Claudia Fernandez' di.

"Joona Linna," dedi kadın, gergin bir sesle.

"Merhaba Claudia, nasılsın?" dedi endişeyle.

Claudia'nın gözleri kan çanağına dönmüş, yüzüne korkunç bir acı oturmıştı.

"Onu bul. Kızımı bulmalısın," dedi ve kalın bir zarf uzattı.

Zarfı açan Joona banknot dolu olduğunu gördü, geri vermeye çalıştı ama kadın direndi.

"Lütfen, bütün param bu," dedi. "Ama daha bulabilirim. Evimi satarım, yeter ki onu bulun."

"Claudia ben para alamam," dedi Joona.

Acılı yüzü iyice buruştu Claudia'nın.

"Lütfen..."

"Elimizden geleni yapıyoruz."

Joona'nın uzattığı zarfı dalgın bir ifadeyle aldı Claudia.

"Eve gidip telefon bekleyeceğim," diye mırıldandı. Sonra tekrar durdurdu Joona'yı ve bir kez daha derdini anlatmaya çalıştı, "Ona bana gelmemesini söyledim... Beni asla aramaz."

"Biraz kavgaya etmişsiniz, dünyanın sonu değil Claudia."

"Nasıl böyle diyebildim? Anlıyor musun?" Elini yumruk yapıp alnına vurdu, "Çocuğuna kim böyle bir şey diyebilir?"

"Bazen hepimiz istemediğimiz şeyler söyleriz..."

Joona'nın sesi kayboldu, birden sırtından terler boşaldı, kafasında dönmeye başlayan anı parçalarından kurtulmaya çalıştı.

"Dayanamıyorum," dedi Claudia, zayıf bir sesle.

Joona ellerini uzatıp Claudia'nın ellerini tuttu, elinden geleni yapacağını söyledi.

"Kızına kavuşacaksın," diye fısıldadı.

Claudia başını salladı ve ayrılıp kendi yollarına gittiler.

Bergsgatan'dan aşağıya doğru aceleyle inen Joona, arabasına yaklaşıırken gözünü kısıp gökyüzüne baktı. Hava güneşli, bir parça puslu ve hâlâ boğucuydu. Bir önceki yaz hastanede oturmuş, annesinin elini tutuyordu. Her zamanki gibi Fince konuşuyorlardı. "İyileştiğinde Karelya'ya gideriz," demişti annesine. Orada, küçük bir köyde doğmuştu annesi. İkinci Dünya Savaşı'nda yakılmayan ender köylerden biriydi. Annesi gözlerinin içine bakmış, "Sen beni bırak da yolunu gözleyenlerden biriyle git," demişti.

Joona, Il Kaffe'den bir şişe Pellegrino aldı, arabaya binmeden şişeyi içip bitirdi. Direksiyon sıcaktı, koltuğun arkılığı sırtını yaktı. Polis Akademisi'ne değil, Penelope Fernandez'in evine doğru kardı direksiyonu. Orada karşılaştıkları adamı düşündü. Hareketleri şaşırtıcı ölçüde hızlı, seri ve isabetliydi. Eğer bıçak silahın kılıfına gelmese şimdi hayatta olmayacaktı Joona.

Apartman kapısının etrafına, üzerinde "polis" ve "geçilmez" yazan güvenlik şeridi çekilmişti. Joona kapıda bekleyen polise kendini tanıttı, tokalaştı. Arada bir karşılaşmışlar ama birlikte çalışmamışlardı.

"Bugün çok sıcak," dedi Joona.

"Bir de bana sor," dedi polis memuru oflayarak.

"Yukarıda kaç tane uzman var?" dedi Joona başıyla apartmanı işaret ederek.

"Bizden bir, SÄPO'dan üç. Suçluya ait DNA bulmaya çalışıyorlar."

"Hiçbir şey bulamayacaklar," diye gurıldanan Joona merdivenleri tırmanmaya başladı.

Dördüncü kattaki dairenin kapısında yaşlı polis memuru, Melker Janos vardı. Joona bu adamı eğitim yıllarından tanıyordu, huzursuz ve itici bir amirdi. O zamanlar kariyerinde yükseliyordu ama acılı bir boşanma ve alkol problemi nedeniyle adım adım gerileyerek soluğu küçük bir karakolda almıştı.

Joona'yı somurtkan bir ifadeyle selamlayıp efendisine kapı açan bir uşakmış gibi alaycı bir jestle kapıyı açtı.

"Teşekkürler," dedi Joona, konuşmak istemediğini belirtir bir sesle.

Holde Tommy Kofoed vardı. Somurtkan bir suratla etrafı inceliyordu. Kamburu iyice çıktığından, boyu Joona'nın göğsüne zor geliyordu. Joona'yı gördüğünde dudakları neredeyse çocuksu bir gülümsemeyle yayıldı.

"Joona, seni görmek ne güzel. Polis Akademisi'ne gittiğini sanıyordum."

"Yolu şaşırdım."

"Ne güzel."

"Bir şey buldunuz mu?"

"Holdeki bütün ayak izlerini aldık," dedi Kofoed.

Tokalaşmak için elini uzatırken, "Hepsi de benim ayakkabılarıma uyuyordur," dedi Joona alaycı bir sesle.

"Saldırganınkiler de var canım," diye itiraz etti Kofoed. "Elimizde birkaç iyi iz var. Felaket değişik bir hareket tarzı var, öyle değil mi?"

"Öyle."

Delil sayılabilecek izlere zarar vermemek için hole yürüyüş plakaları yaymışlardı. Bir fotoğraf sehpasının üzerinde objektifi yere çevrilmiş fotoğraf makinesi vardı. Bir köşede, kordonu kaidesine dolanmış, alüminyum reflektörlü lamba vardı. Teknisyenler yere paralel ışık saçan bir aydınlatmayla görünmez ayak izlerini aramış, buldukları izleri elektrostatikle kopyalamışlardı.

Joona bu kadar özeni gereksiz buluyordu. Saldırgan ayakkabısını, eldivenlerini, elbiselerini çoktan yok etmişti. Büyük ihtimalle yakmıştı.

"Nasıl kaçtı bu adam Tanrı aşkına?" diyen Kofoed yerdeki işaretleri gösterdi. "Şu izlere bak. Orada... orada... çapraz... burada ve şuradakinden önce iz yok."

"Bir ayakkabı izini kaçırmışsın," dedi Joona hafifçe gülümseyerek.

"Hadi canım."

"Orada," dedi Joona.

"Nerede?"

"Duvarda."

"Yok artık!"

Yerden yaklaşık yetmiş santim yüksekte, açık gri duvar kâğıdının üzerinde zayıf bir ayak izi vardı. Kofoed, teknisyenlerden birine seslenip bir jelatin izi almasını söyledi.

"Şimdi içeri girebilir miyiz?" dedi Joona.

"Duvarlarda yürümek kaydıyla," diye homurdandı Kofoed.

24.

Nesneler

Mutfakta bluejean pantolonlu, dirsekleri deri yamalı açık kahverengi ceket giymiş bir adam duruyordu. Sarı bıyıklarını sıvazlıyor, yüksek sesle konuşuyor ve mikrodalga fırını işaret ediyordu. İçeri doğru yürüyen Joona, koruyucu maske ve eldiven takmış bir teknisyenin yamru yumru bir sprej kutusunu kâğıt bir torbaya koyduğunu gördü. Adam torbanın ağzını iki defa katladıktan sonra bantlayıp üzerini işaretledi.

"Sen Joona Linna'sın öyle değil mi?" dedi sarı bıyıklı adam. "Eğer herkesin söylediği kadar iyiysen, gelip bizimle çalışmalısın."

Tokalaştılar.

"Göran Stone, SÄPO," dedi adam memnun bir ifadeyle.

"Soruşturmayı sen mi yönetiyorsun?"

"Evet, ben... Daha doğrusu resmî olarak Saga Bauer. İstatistik adına," diye sırtıttı adam.

"Saga Bauer'le tanışmıştım," dedi Joona, "işinin ehli birine benziyor."

"Ne demezsin," diye bir kahkaha attı Göran Stone.

Joona pencereden dışarı baktı, denizde sürüklenirken bulunan tekneyi düşündü. Katil görevi kimden ya da kimlerden almıştı. Henüz sonuç çıkartmak için çok erkendi ama yine de olayların akışı üzerine fikir jimnastiği yapmanın bir zararı yoktu. Çok büyük ihtimalle katil Penelope'nin peşindeydi, diye düşündü Joona. Viola'yı öldürmek gibi bir planı yoktu, çünkü Viola talihsiz bir tesadüf eseri tekneydi, katil

onun son anda geziye katılacağını tahmin edemezdi. Bunları düşünürken mutfaktan çıkıp yatak odasına geçti.

Yatak derli toluydu. SÄPO'dan Saga Bauer, pencerenin kenarına yerleştirdiği dizüstü bilgisayarına bakarken, bir yandan da telefonla konuşuyordu. Joona onu bir terörle mücadele seminerinden tanıyordu.

Yatağın kenarına oturan Joona, düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Viola'yı, Penelope'yi gözlerinin önüne getirdi, yanlarına Björn'ü yerleştirdi. Viola öldürüldüğünde hepsi tekne de olamaz, diye düşündü. Bu durumda katil hata yapmazdı. Açık denizde tekneye çıkıp üçünü birden öldürür, doğru yataklara yerleştirir ve tekneyi batırırdı. Yaptığı hata, Penelope'nin teknede olmadığını gösteriyordu. Penelope ve Björn başka bir yerdelerdi.

Ayağa kalkan Joona, yatak odasından çıkıp oturma odasına geçti. Duvara monte edilmiş televizyona, kırmızı örtülü kanepeye ve *Ordfront* ve *Exit* dergilerinin yığılı olduğu masaya baktı bir süre. Bir duvarı boydan boya kaplayan kitaplığa gidip önünde durdu. Makine dairesindeki ezilmiş kabloyu düşündü, birkaç dakika gibi bir sürede kıvılcım çıkması hesaplanmıştı. Çabuk ateş alsın diye yastığın dolgusu ve yakıt pompasının bir hortumu çıkarılmıştı. Belli ki motor hesap edildiği kadar uzun süre çalışmadığından bu plan tutmamıştı.

Bunun üzerine katil, artık işi tesadüflere bırakmamaya karar vermişti.

Viola'nın öldürüldüğü gün Björn'ün dairesi ateşe verilmişti.

Katil, Penelope'nin dairesini de yakmaya çalışmıştı.

Björn'ün dairesi, tekne, Penelope'nin dairesi.

Katil, Björn'ün ve Penelope'nin evinde bir şey aradı. İşe Björn'ün dairesinden başladı, aradığını bulamayınca geride iz bırakmamak için evi yaktı. Sonra teknenin peşine takıldı, tekneyi baştan sona aradı, aradığını orada da bulamadı. Bunun üzerine konuşsun diye Viola'ya işkence yaptı, cevap alamayınca öldürdü. Ardından da Penelope'nin dairesine gitti.

Joona kutudan bir çift eldiven aldı, ellerine geçirip kitaplığı incelemeye başladı. Kitapların önünde ince bir toz tabakası vardı. Bazı

kitapların önünde toz tabakasının olmaması bu kitapların yerlerinden alınıp konulduğunun işaretiydi.

"Seni burada istemiyorum," dedi Saga Bauer, arkasından. "Bu so-
ruşturmayı ben yürütüyorum."

"Birazdan gideceğim ama önce bir şey bulmam gerekiyor," dedi Joona, sakın bir sesle.

"Beş dakika," dedi Saga.

Joona ona döndü.

"Kitapların fotoğrafını çekebilir misiniz?"

"Çoktan yaptık," dedi Saga kısaca.

"Çapraz yukarıdan, tozları görecektir şekilde," dedi Joona.

Saga ne demek istediğini anladı. Hiç itiraz etmeden bir teknisyenden fotoğraf makinesini aldı ve kitap raflarının değişik açılardan fotoğrafını çekti.

Joona kitaplıktan Karl Marx'ın *Kapital*'ini aldı, karıştırmaya başladı. Sayfaların kenarına bir sürü not düşülmüştü. Kitabın yerine baktı bir şey göremedi, tekrar yerine bıraktı. Ulrike Meinof'un biyografisi, *Politik Feminizmin Anahtar Metinleri* başlıklı yıpranmış bir antoloji ve Bertold Brecht'in *Toplu Eserleri*'nin üzerinden kaydı gözleri.

Önlerinde hiç toz olmamasından alttan ikinci raftaki üç kitabın kısa bir zaman önce yerlerinden alınıp geri konulduklarını fark etti: Ruanda'daki kitle katliamının tanıklarının konuştuğu *Antilopların Hilesi*, Pablo Neruda'nın *Yüz Aşk Sonesi* adıyla yayımlanan toplu şiirleri ve *İsveç Irkçılığının Düşünce Tarihi*.

Joona bu kitapları karıştırmaya başladı. *İsveç Irkçılığının Düşünce Tarihi*'ni karıştırırken arasından bir fotoğraf düştü. Alıp baktı. Saçları sıkı örülmüş, ciddi ifadeli bir kızın siyah beyaz fotoğrafıydı. Joona, Claudia Fernandez'i tanıdı. En fazla on beşindeydi. Kızlarına inanılmaz ölçüde benziyordu.

Annesinin fotoğrafını ırkçılıkla ilgili bir kitabın arasına kim kor, diye düşünerek fotoğrafın arkasını çevirdi. Kurşun kalemle şunlar yazılıydı: *Benden uzaklaşma, tek bir gün bile.*

Neruda'nın toplu şiirleri kitabını karıştıran Joona, şiirin tamamını buldu: *No estás lejos de mí un solo día, porque cómo, porque, no sé decirlo, es largo el día, y te estaré esperando como en las estaciones cuando en alguna parte se durmieron los trenes.*

Bu fotoğraf, Neruda'nın kitabının arasında olmalıydı.

Asıl yeri orası, diye düşündü.

Katil, bu kitapları karıştırdıysa fotoğraf yere düşmüştü.

Katil tam burada durdu, dedi Joona kendi kendine. Tıpkı benim baktığım gibi o da tozlara bakarak son günlerde yerlerinden çekilen kitapları buldu, aceleyle karıştırırken bir fotoğrafın düştüğünü gördü, alıp tekrar kitabın arasına koydu ama yanlış kitabın.

Joona gözlerini kapattı.

Mutlaka böyle olmuştur, diye düşündü.

Temizlikçi, kitapları gözden geçirmişti.

Kitapların aralarına baktığına göre aradığı şey bir kitabın sayfalarının arasına girebilecek bir şeydi.

Peki neydi?

Bir mektup, vasiyet, fotoğraf, bir itiraf, belki bir CD veya DVD, belki bir bellek veya sim kart.

25.

Merdivendeki çocuk

Oturma odasından çıkan Joona, ayrıntılı fotoğraflarının çekildiği banyoya bir göz attı. Holden geçip merdiven sahanlığına çıktı ve asansörün önünde durdu.

Asansörün yanındaki kapının üzerinde Nilsson yazıyordu. Joona, kapıya vurup bekledi. Bir süre sonra içeriden ayak sesleri duyuldu. Altmış yaşlarında topluca bir kadın kapıyı aralayıp baktı.

“Evet?”

“Merhaba, ben Joona Linna, cinayet masası komiseri, bir...”

“Ama yeter artık, yüzünü görmedim dedim ya,” diye sözünü kesti kadın.

“Polisler sizinle konuştular mı? Bilmiyordum.”

Kadın kapıyı iyice açtı. Telefon sehпасının üzerinde uzanan iki kedi yere atlayıp dairenin içinde kayboldu.

“Yüzünde Drakula maskesi vardı,” dedi kadın aynı şeyleri defalarca anlatmış birinin bıkkın sesiyle.

“Kimin?”

“Kimin mi?” diye homurdanan kadın içeri girdi.

Bir süre sonra sararmış bir gazete kupürüyle geri döndü.

Joona yirmi yıl önceye ait makaleye baktı. Drakula maskeli bir teşhircinin Södermalm’de yaşayan kadınları taciz ettiği yazıyordu.

"Alt tarafında hiçbir şey yoktu..."

"Ama ben..."

"Hani baktığımdan değil," diye devam etti kadın, "bunları size defalarca anlatmıştım zaten."

Joona gülümsedi.

"Ben başka bir şey soracaktım," dedi.

Kadının gözleri açıldı.

"Niçin hemen söylemedin?"

"Penelope Fernandez'i, komşunuzu tanıyor musunuz, diye soracak..."

"Benim torunum gibi," dedi kadın, "altın kalpli, neşeli, tatlı..." Kadın birden sustu, sonra zayıf bir sesle sordu, "Öldü mü?"

"Öldüğünü nereden çıkardınız?"

"Polisler gelip onun hakkında sevimsiz şeyler soruyorlar da ondan."

"Son zamanlarda dikkat çekici bir ziyaretçisi var mıydı?" diye sordu Joona.

"Ben öyle etrafını dikizleyip kayıt tutan yaşlılardan değilim."

"Tabii ki değilsinizdir ama belki tesadüfen görmüşsünüzdür."

"Yok, tesadüfen de görmedim."

"Peki, dikkatinizi çeken olağan dışı bir şey oldu mu?"

"Kesinlikle olmadı. O kız çok tertipli ve akıllı biri."

Teşekkür eden Joona, belki yeni bir şeyler sormak için bir daha uğrayabileceğini söyledi. Kadın kapıyı kapattı.

Üçüncü katta başka daire yoktu. Joona, yukarı çıkarken merdivenlerde oturan bir kız çocuğuyla karşılaştı. Kısacık saçları, kot pantolonu ve yıpranmış kazağıyla sekiz yaşlarında bir oğlan çocuğuna benziyordu. Kucağındaki naylon torbada ambalajının nerdeyse tamamı soyulmuş maden suyu şişesi ile yarım francala vardı.

Utangaç bir şekilde kendine bakan çocuğun önünde durdu Joona.

"Merhaba, adın ne senin?"

"Mia."

"Benim adım Joona."

İncecik boynu kirliydi.

"Silahın var mı?" dedi kız.

"Niçin olsun?"

"Ella'ya polis olduğunu söyledin de."

"Evet, polisim. Komiserim."

"Silahın var mı?"

"Evet," dedi Joona, "denemek ister misin?"

Çocuk şaşırarak baktı.

"Şaka yapıyorsun."

"Evet," diye gülümsedi Joona.

Çocuk bir kahkaha attı.

"Niçin burada oturuyorsun?"

"Hoşuma gidiyor, ayrıca bir sürü şey duyuyorum."

Joona çocuğun yanına oturdu.

"Neler duydun bakalım?" dedi.

"Şimdi senin polis olduğunu, Ella'nın da sana yalan söylediğini duydum."

"Bana ne yalan söyledi?"

"Penelope'yi sevdiğini söyledi," dedi Mia.

"Sevmiyor mu?"

"Kapısındaki mektup deliğinden kedi boku atıyordu."

"Bunu niçin yapıyordu?"

Çocuk omuzlarını silkti.

"Bilmiyorum."

"Peki, Penelope'yle senin aran nasıl?"

"Her gördüğünde selam verir."

"Ama onu tanıımıyorsun?"

"Hayır."

Joona etrafına baktı.

"Burada merdivenlerde mi yaşıyorsun sen?"

Kız, yüzünde beliren gülümsemeyi bastırdı.

"Hayır, birinci katta annemle birlikte."

"Ama merdivenlerde takılıyorsun?"

Mia omuzlarını silkti.

"Genellikle."

"Burada mı uyuyorsun?"

Bir parmağıyla şişenin etiketini kazıyan kız, "Bazen," dedi.

"Geçen cuma," dedi Joona. "Penelope, evden sabah erken çıkıp bir taksiye bindi."

"Ne şanssız kız," dedi çocuk, "birkaç saniyeyle Björn'ü kaçırdı. O çıkar çıkmaz Björn geldi. Penelope'nin çıktığını söyledim."

"Peki ne dedi?"

"Önemli değilmiş, yalnızca bir şey almaya gelmiş?"

"Bir şey almaya mı?"

Mia başını salladı.

"Her karşılaştığımızda telefonunu alıp oyun oynardım ama bu defa acelesi vardı. Daireye girmesiyle çıkması bir oldu, kapıyı kilitleyip koşarak merdivenlerden indi."

"Ne aldığını gördün mü?"

"Hayır."

"Sonra ne oldu?"

"Hiçbir şey. Saat dokuza çeyrek kala okula gittim."

"Peki okuldan sonra, akşam. O zaman bir şey oldu mu?"

Mia omuzlarını silkti.

"Annem evde değildi, makarna yiyip televizyona baktım."

"Peki dn?"

"Annem dn de yoktu, yalnızdım."

"Peki, gelip gidenleri gördün mü?"

"Hayır."

Joona bir kartvizit çıkarıp üzerine bir telefon numarası yazdı.

"Bak Mia," dedi, "burada iki telefon numarası var, biri benim."

Polis amblemlı karttaki numarayı gösterdi.

"Eğer bir yardıma ihtiyacın olur yahut biri seni rahatsız ederse beni ara. Buraya yazdığım ikinci numara Çocuk Yardım Hattı, istediğin zaman arayıp her konuda konuşabilirsin."

"Tamam," diye fısıldayarak kartı aldı Mia.

"Bak ben gider gitmez kartı atma ama. Şimdi değilse de bir gün lazım olur."

"Björn giderken elini şöyle tutuyordu," dedi Mia, elini karnına bastırarak.

"Karnı ağrıyormuş gibi mi?"

"Evet."

Joona diğer kapıları da çaldı ama bütün öğrendiği Penelope'nin, apartmanın yıllık toplantıları ve çevre temizliği işlerine katılan sessiz, sakin biri olduğuydu. Ağır adımlarla tekrar üçüncü kata indi Joona.

Penelope'nin dairesinin kapısı açıktı. SÄPO'dan bir teknisyen dış kapının kilidini çıkarmış kâğıt bir torbaya koyuyordu.

İçeri giren Joona bir kenara çekilip teknik incelemeleri takip etmeye başladı. Teknisyenleri çalışırken seyretmeyi her zaman sevmiştir. Her şeyin özenle fotoğrafını çekiyorlar, bütün izleri dikkatle inceliyor, kuralların gerektirdiği şeylere harfiyen riayet ediyorlardı. Olay yeri incelemesi ilerledikçe kanıtlara zarar vermek kaçınılmazdı. İnceleme sırasında bazı kanıtlar kirlenirdi. Önemli olan, olayı anlamak için gereken bir kanıt veya ipucunun yok olmaması için, zararın kontrol edilebilmesiydi.

Penelope Fernandez'in tertipli dairesine göz gezdirdi Joona. Björn Almskog ne aramıştı? Penelope daireden ayrılır ayrılmaz geldiğine göre dışarıda bir yerlerde saklanıp kızın evden ayrılmasını beklemişti.

Belki yalnızca bir tesadüftü ama kızla karşılaşmaktan kaçınmış da olabilirdi.

Björn aceleyle içeri girmiş, merdivenlerde oturan kız çocuğuyla karşılaşmış, konuşacak vakti yokmuş, bir şey alacağını söyleyerek daireye girmiş ve yalnızca birkaç dakika sonra çıkmış.

Çocuğa dediğı gibi bir şey almış olabilirdi. Belki teknenin anahtarlarını unutmuş ve onu almaya gelmişti veya cebe sığabilecek başka bir şeyi.

Belki bir şey almamış ama bir şey bırakmıştı. Belki yalnızca bir şeye bakması, bir şeyi kontrol etmesi, bir telefon numarası alması gerekmişti.

Joona mutfağına girip etrafına bakındı.

"Buzdolabını gözden geçirdiniz mi?"

Keçi sakallı genç bir adam Joona'ya dönüp, "Aç mısın?" dedi, Da-larna aksanıyla.

"Bir şeyler saklamak için iyi bir yer," dedi Joona, kuru bir sesle.

"Henüz oraya gelmedik," dedi adam.

Joona oturma odasına döndü. Saga odanın bir köşesinde hâlâ telefonla konuşuyordu.

Tommy Kofoed fiber OH-filmin üzerine bant yapıştırıyordu.

"Beklenmedik bir şey buldunuz mu?" diye sordu Joona.

"Beklenmedik mi? Evet, duvarda ayakkabı izi..."

"Başka bir şey yok mu?"

"Önemli bir şey varsa genellikle Linköping'deki laboratuvar araştırmasında ortaya çıkar."

"Bir haftaya kadar sonuç alabilir miyiz?"

"Eğer başlarının etini yersek, mümkün," dedi Kofoed. "Tam da şimdi kapının pervazına saplanan bıçak izini alacaktım."

"Boş ver onu," diye mırıldandı Joona.

Joona'nın şaka yaptığını düşünerek başta gülen Kofoed, birden ciddileşti.

"Sen bıçağı görebildin mi?" dedi. "Karbon çelik miydi?"

"Yok, ışıltısı daha açık. Belki bazılarının tercih ettiği türden zımparalanmış Wolfram karpitiydi. Ama bu işten bir şey çıkmaz."

"Hangi işten?"

"Olay yeri araştırmasından," dedi Joona. "Katile ait ne bir DNA ne parmak izi ne de başka bir şey bulacaksınız."

"Eee, peki ne yapalım?"

"Bence adam burada bir şey arıyordu, benim gelmemle işi yarım kaldı."

"Yani sence aradığı şey hâlâ burada mı?" dedi Kofoed.

"Büyük ihtimalle," dedi Joona.

"Ama ne olduğunu bilmiyorsun?"

"Bir kitabın içine sığabilecek bir şey."

Joona granit grisi gözlerini bir süre Kofoed'in kahverengi gözlerine dikti. SÄPO'dan Göran Stone, banyo kapısının, kapının kenarlarının, pervazının ve menteşelerinin fotoğraflarını çekiyordu. Daha sonra yere oturup banyonun beyaz tavanının fotoğrafını çekti. Joona, sehpanın üzerindeki gazeteleri çeksin diye oturma odasının kapısını açacakken bir flaş patladı. Joona şaşırdı. Bir süre her şey karardı. Dört beyaz nokta ve açık mavi bir avuç izi geçti gözlerinin önünden. Gözlerini kırpan Joona, avuç izinin nereden çıktığını anlayamamıştı.

"Göran!" diye bağırdı yüksek sesle. "Bir fotoğraf daha çek."

Dairedeki herkes dikkat kesildi. Dalarna aksanıyla konuşan genç mutfaktan başını uzattı, dış kapının yanındaki adam ilgiyle Joona'ya baktı. Tommy Kofoed yüzündeki maskeyi çıkarmış boynunu kaşıyordu. Göran Stone'un yüzüne sorgulayan bir ifade yerleşmişti.

"Biraz önce yaptığın gibi," dedi Joona, "banyo tavanının fotoğrafını çek."

Omuzlarını silken Göran Stone, fotoğraf makinesini kaldırıp bir kez daha banyo tavanının fotoğrafını çekti. Flaş patladı. Joona gözbebeklerinin nasıl küçüldüğünü, gözlerinin nasıl yaşardığını hissetti. Gözlerini kapattı, bir kez daha siyah bir kare gördü. Gördüğü şeyin kapının camı olduğunu anladı. Gözleri kamaştığında negatif bir imaja dönüşüyordu.

Camın ortasında dört beyaz leke, yanlarında da açık mavi bir avuç vardı.

İşte gördüğü buydu.

Gözlerini kırparak o görüntüyü bir kez daha gözlerinin önüne getiren Joona, cam kapıya doğru yürüdü. Camın üzerinde dörtgen oluşturacak şekilde sıralanmış seloteyp izleri vardı, hemen yan tarafta da bir avuç izi.

Tommy Kofoed gelip Joona'nın yanında durdu.

"Bir el izi," dedi.

"Kopyalayabilir misin?" dedi Joona.

"Göran," diye seslendi Kofoed. "Şunun bir fotoğrafını çek."

Mırıldanarak kapının yanına gelen Göran, fotoğraf makinesini gözüne dayayıp cama baktı.

"Doğru," dedi neşeli bir sesle. "Biri avuç izi var."

Joona geriye çekilip Tommy Kofoed'in siyanoakrilatla avuç izini sabitlemesini izledi. Sonra Basic Yellow 40'la izi daha görünür kıldı.

Birkaç saniye bekleyen Göran, iki fotoğraf daha çekti.

"Şimdi elimizdesin," diye fısıldayan Kofoed, saydam bir bantla parmak izini aldı.

"Bunu hemen araştırabilir misin?" dedi Joona.

Kofoed izi aldığı bantla mutfağa geçti. Joona, camın üzerindeki dört seloteyp parçasına baktı. Birinin arkasında yırtılmış bir kâğıt parçası vardı. Kapıda avuç izini bırakan her kimse seloteypleri dikkatle kaldırmamış, seloteyplerin tuttuğu şeyi çekip almış, bir kenarından küçük bir parça kalmıştı.

Geride kalan kâğıt parçasına dikkatle baktı Joona. Sıradan bir kâğıt parçası değildi, fotoğraf kâğıdıydı, renkli fotoğraf çıktısı almak için kullanılanlardan.

Cama sürekli bakılmak istenilen bir fotoğraf yapıştırılmış. Her neyse acil bir durum baş göstermiş ve fotoğrafı dikkatle çıkaracak zamanı bulamayan biri camdan söküp almış. Bu ara bir elini cama dayamış.

"Björn," dedi Joona kısık sesle.

Björn'ün gelip aldığı şey, bu fotoğraf olmalı. Karnı ağrıdığından değil, ceketinin içine koyduğu fotoğraf düşmesini diye elini karnına bastırıyordu.

Joona başını biraz yana kaydırarak camdaki ışık yansımalarından avucun ince hatlarını görebildi.

İnsanın parmak yahut avuç çizgileri ne değişir ne de yaşlanır. DNA'dan farklı olarak tek yumurta ikizlerinin bile parmak izleri aynı olmaz.

Joona arkasından gelen hızlı ayak seslerine döndü.

"Ama yeter artık," diye bağırdı Saga Bauer. "Bu soruşturmayı ben yürütüyorum. Sen buraya adım bile atmamalıydın!"

"Ben yalnızca..."

"Kapa çeneni," diye sözünü kesti Bauer. "Biraz önce Petter Näslund'la konuştum. Senin burada hiç işin yok. Buna izin vermiyorum."

"Tamam, birazdan gideceğim," diyen Joona camdaki ize bir kez daha baktı.

"Lanet olsun Joona Linna!" dedi Bauer, daha sakın bir sesle. "Buraya gelip canının istediği gibi davranamazsın!"

"Camda bir fotoğraf asılıymış," dedi Linna. "Biri koparıp almış, bunu yaparken bir elini cama dayamış."

Öfkeyle bakan Bauer'in sol kaşında beyaz bir yara izi olduğunu fark etti Joona.

"Bu soruşturmayı yürütebilecek kapasitedeyim," dedi Bauer, sinirli bir ifadeyle

"Kapıdaki iz büyük ihtimal Björn Almskog'a ait," diyen Joona mutfağa yöneldi.

"Çıkış kapısı orada değil, Joona."

Joona aldırmadan mutfağa girdi.

"Bu soruşturmayı ben yürütüyorum!" diye bağırdı Bauer.

Teknisyenler odanın ortasına bir çalışma alanı kurmuşlardı: İki sandalye, masa, bilgisayar, tarayıcı ve yazıcı. Tommy Kofoed, fotoğraf

makinesini bilgisayara bağlayan Göran'ı izliyordu. Avuç izini bilgisayara yükleyip eşleştirme programını çalıştırdılar.

Saga Bauer, Joona'nın peşinden gelmişti.

"Bir şey var mı?" dedi Joona, Saga'ya aldırmadan.

"Onunla konuşmayın," dedi Saga.

Tommy Kofoed başını kaldırıp baktı.

"Komik olma Saga," dedi ve Joona'ya döndü. "Bu defa çok şanssızız," dedi. "Avuç izi Penelope'nin erkek arkadaşı Björn Almskog'un."

"Adli sicil kaydı var," dedi Göran Stone.

"Ne yapmış?" dedi Joona.

"İsyan, memura mukavemet."

"Aman ne korkunç," diye dalga geçti Kofoed. "Demek ki bir eyleme katılmış."

"Çok mu eğlenceli," dedi Stone, ekşi bir suratla. "Neyse ki polis teşkilatındaki herkes sizin gibi solcu şiddete ve sabotaja bayılmıyor."

"Sen kendi adına konuş," dedi Kofoed.

"Araştırma inceleme kendi adına konuşuyor," diye sıırıttı Göran.

"Ne?" dedi Joona, "Ne demek istiyorsun? Ben ekibin ne yaptığını izleyemedim. Bir şey mi oldu?"

Aşırılar

Joona Linna kapısını çarparak girdiğinde balıklarını yemleyen RKP şefi Carlos Eliasson irkildi ve akvaryuma fazlasıyla yem döküldü.

"Arama faaliyetlerine niçin son verildi?" dedi sert bir sesle Joona. "İki hayat söz konusu ama birkaç tane bot bile alamıyoruz"

"Çok iyi biliyorsun ki buna deniz polisi karar veriyor. Bütün bölgeyi helikopterle taradılar ve Penelope Fernandez ile Björn Almskog'un öldükleri yahut ortaya çıkmak istemedikleri konusunda herkes hemfikir oldu... Her iki ihtimalde de acele edecek bir şey yok."

"Ellerinde katilin peşinde olduğu bir şey var, benim tahminim..."

"Tahminin bir faydası yok... Ne olduğunu bilmiyoruz Joona. Görünüşe göre SÄPO gençlerin izlerini kaybettirdiklerini düşünüyor. Belki şimdi Amsterdam'a giden bir trende..."

"Bırak bu saçmalıkları," diye sert bir şekilde sözünü kesti Joona. "Bu tür konularda SÄPO'yu dinlemenin bir anlamı..."

"Bu onların alanına giriyor."

"Niçin? Niçin onların alanına giriyor? Björn Almskog bir eyleme katıldı diye mi? Bunun hiçbir anlamı yok, hem de hiç."

"Verner Zanden'le konuştum," dedi Carlos, "Penelope Fernandez'in aşırı sol gruplarla ilişkisi varmış."

"Olabilir. Ama bu cinayetin başka nedenlerle işlendiğinden kesinlikle eminim," diye üsteledi Joona.

"Ona ne şüphe! Kesinlikle eminsindir," dedi Carlos, öfkeyle.

"Bu kaniya nereden vardım bilemiyorum ama Penelope'nin evinde karşılaştığım adam meslekten katil, yani öyle sıra..."

"SÄPO, Penelope ile Björn'ün bir saldırı planladıklarına inanıyor."

"Penelope Fernandez mi terörist? İnsaf yani! Kadının yazdıklarını okumamışlar mı hiç, kadın pasifist ve her türlü şiddete kar..."

"Dün," diye sözünü kesti Carlos, "SÄPO Penelope'nin evine girmeye çalışan Brigaden üyesi birini yakaladı."

"Bu Brigaden ne bilmiyorum."

"Militan bir sol hareket... Antifaşist Devrimci Cephe'yle ilişkileri var ama bağımsızlar... Kendilerini Kızılordu fraksiyonunun ideolojik hattına yerleştiriyor ve Mossad kadar etkili olmayı arzuluyorlar."

"Ya bırak bunları," dedi Joona.

"Sana hikâye gibi geliyor ama bu iş başka," dedi Carlos. "Zamanı geldiğinde arama faaliyeti başlayacak. Akıntıların haritasını çıkarmaya çalışıyoruz. Böylece teknenin nasıl sürüklendiğini çıkarır, belki dalgıçlarla arama yaparız."

"İyi," diye fısıldadı Joona.

"Geriye niçin öldürüldükleri... yahut niçin ve nerede saklandıkları kalıyor."

Joona, kapıyı açıp koridora çıkarken birden durup Carlos'a döndü, "Penelope'nin evine girmeye çalışırken alınan Brigaden üyesi çocuğa ne oldu?"

"Bıraktılar," dedi Carlos.

"Peki evde ne işi varmış?"

"Ziyarete gelmiş."

"Ziyarete gelmiş," diye iç çekti Joona, "Koskoca SÄPO'nun elde ettiği bütün bilgi bu mu yani?"

"Sakin şu Brigaden işini kurcalamaya kalkma!" dedi Carlos. "Umarım anlıyorsundur."

Joona koridora çıkıp telefonuna sarılırken, "SÄPO'nun alanına giremezsin, bu bir emirdir!" diye bağırdı Carlos arkasından. Joona, ona aldırmadan Nathan Pollock'un numarasını çevirdi.

"Pollock."

"Brigaden hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Joona asansöre binerken.

"Stockholm, Göteborg ve Malmö'de radikal sol grupların içine ajanlar sokup üyelerini fişlemek için yıllarca çalışan SÄPO'ya göre silahlı ve bombalı bir grup. Üyelerinin bir kısmı islahevlerinden ve birkaç şiddet eylemine karışmışlıkları var ama ben o kadar tehlikeli bir grup olduklarına inanmıyorum."

"SÄPO'nun Penelope Fernandez'in evine girmeye çalışan Brigaden üyesi birini aldığını duydum."

"Çekirdek kadrodan Daniel Marklund," dedi Pollock.

"Hakkında ne biliyorsun?"

"Fazla bir şey değil. Kamu malına zarar vermek ve hackerlıktan ertelenmiş cezası var."

"Penelope'nin evinde ne işi vardı dersin?"

Asansör durdu, kapılar açıldı.

"Üzerinde silah yoktu," dedi Nathan. "Sorguda avukat istedi, hiçbir soruyu cevaplamadı ve aynı gün serbest bırakıldı."

"Yani bir şey bilmiyoruz."

"Evet."

"Onu nerede bulabilirim?" diye sordu Joona.

"Adresi yok," dedi Nathan, "SÄPO'ya göre Brigaden'in Zinkensdamm'daki lokalinde örgütün çekirdek kadrosuyla birlikte kalıyor."

28.

Brigaden

Geniş adımlarla park alanına doğru yürürken Disa'yı düşünen Joona Linna'nın içini bir özlem kapladı. Narin kollarına dokunmak, yumuşak saçlarının kokusunu hissetmek istiyordu. Arkeolojik buluntular, cina-yetle ilgisi olmayan kemik parçaları ve çok uzun yıllar önce yaşamış insanlardan geriye kalanlar hakkında konuşan Disa'yı dinlerken tuhaf bir huzur duyuyordu.

Disa'yı aramaya karar verdi. Son günlerde fazlasıyla kendini işe vermişti. Park etmiş arabaların arasından geçerken, beton sütunların arkasında bir hareket fark etti. Volvo'sunun yanında biri dikiliyordu. Bir panelvanın gölgesine sığınmış gibiydi. Havalandırmadan gelen sesin dışında etrafta çıt yoktu.

"Çok hızlısın," dedi Joona.

"Işınlandım," dedi Pollock.

Joona durdu, gözlerini kapatıp bir parmağını şakağına dayadı.

"Başın mı ağrıyor?" dedi Pollock.

"Pek uyuyamadım."

Arabaya binip kapısını kapattılar. Joona arabayı çalıştırdı. Astor Piazzolla'dan bir tango yükseldi. Pollock sesi açtı.

"Benden bilgi almadığını biliyorsun," dedi Nathan.

"Elbette," dedi Joona.

“Şimdi aldığım bir habere göre SÄPO, Daniel Marklund’un Penelope’nin dairesinin önünde yakalanmasından faydalanıp Brigaden’in bürolarını basmak istiyor.”

“Bu çocuğa onlardan önce ulaşmalıyım.”

“O zaman elini çabuk tut,” dedi Nathan.

Joona geri çıktı, yönünü çevirip park alanının rampasına sürdü arabayı.

“Ne kadar acele etmem gerek?” dedi Kungsholmsgatan’a dönerken.

“Sanırım yola çıktılar.”

“Bana Brigaden’in ofisinin kapısını göster, sonra Emniyet Müdürlüğü’ne gidip hiçbir şey olmamış gibi davranırsın,” dedi Joona.

“Planın ne?”

“Ne planı?” dedi Joona, şakacı bir ifadeyle.

Nathan güldü.

“Benim planım, Marklund’un Penelope’nin evinde ne işi olduğunu öğrenmek yalnızca. Belki o neler döndüğünü biliyordur.”

“Ama...”

“Brigaden’in tam da şimdi Penelope’nin evine girmeye çalışması bir tesadüf olamaz,” dedi Joona. “SÄPO solcuların bir eylem planladığına inandırmış kendini. Ama...”

“Onların işi gücü inanmak,” dedi Pollock gülerek.

“Bu işin peşini bırakacaksam bile Daniel Marklund’la konuşmalıyım,” dedi Joona.

“İyi de, SÄPO’dan önce ulaşsan bile, Brigaden’in seninle konuşacağına bir garantisi yok ki?”

29.

Operasyon timi

Saga Bauer on üç mermi doldurduğu şarjörünü kırk beş kalibrelik Glock 21'ine taktı.

SÄPO, Brigaden'in Södermalm'deki lokaline baskın yapacaktı.

Bauer üç meslektaşıyla birlikte Hornsgatan'da, Halk Operası binasının hemen önünde bir minibüste oturuyordu. Üzerlerinde sivil kıyafetler vardı. On beş dakika sonra operasyon timini beklemek için Nagham Fastfood'a gireceklerdi.

Son birkaç aydır SÄPO'ya, Stockholm'deki radikal solcuların faaliyetlerini artırdıklarına dair raporlar geliyordu. SÄPO'nun en seçkin strateji uzmanlarına göre militan gruplar büyük bir sabotaj için bir araya gelmişlerdi. Hatta Vaksholm'deki askerî depodan yüklü miktarda patlayıcı çalındığına işaret edilerek ciddi bir terör eylemi uyarısı yapıyorlardı.

Bu uzmanlara göre Viola Fernandez'in öldürülmesi ve Penelope Fernandez'in evinin havaya uçurulmaya çalışılması bu büyük saldırı planıyla bağlantılıydı.

Militan sol grupların içinde en tehlikelisinin Brigaden olduğunu söylüyorlardı. Daniel Marklund çekirdek kadroya dâhildi. Penelope Fernandez'in evine girmeye çalışırken yakalanmıştı. SÄPO uzmanlarına göre komiser Joona Linna ve yardımcısına saldıran kişi Marklund olabilirdi.

Ağır kurşun geçirmez yeleğini giyen Göran Stone, "Şimdi bu ödle iblisleri toplayacağız," dedi gülerek.

Anders Westlund tedirginliğini gizleme gayretiyle bir kahkaha attı, "Umarım direnirler de memleketi bu komünistlerden temizlerim."

Daniel Marklund'un Fernandez'in evinin önünde yakalanmasından sonra olanları düşünüyordu Saga Bauer. Amiri Verner Zanden, sorguyu Göran Stone'un yönetmesine karar vermişti. Kışkırtarak bir sonuç almayı uman Stone'un saldırgan üslubu Marklund'un avukat istemesi ve sorgu boyunca susmasına neden olmuştu.

Arabanın kapısı açıldı, elinde bir kutu Coca-Cola ve bir torba kurutulmuş muzla Roland Eriksson gelmişti.

"İblisin dölleri," dedi tedirgin bir ifadeyle. "Eğer bir silah görürsem gözümlü bile kırpmadan ateş açarım..."

"Planladığımız gibi yapacağız," dedi Stone. "Ama eğer çatışma çıkarsa bacaklarına nişan almayacaksınız."

"Ağızlarının ortasına!" diye bağırdı Roland.

"Sakin ol," dedi Göran.

"Benim kardeşimin yüzü...."

"Biliyoruz, Roland, sıçırma artık," dedi Anders, sinirli bir ifadeyle.

"Tam yüzünün ortasına yangın bombası," diye devam etti Roland, "on bir ameliyattan sonra ancak..."

"Sen bu işin altında kalkabilir misin?" diye sert bir sesle sözünü kesti Göran.

"Elbette, niye kalkamayayım ki?" dedi Roland, aceleyle.

"İyi, sakın ol öyleyse."

"Ben sakınım."

Başını dışarı çeviren Roland tütün kutusunun kapağını kazımaya başladı.

Saga Bauer kapıyı açıp arabayı havalandırdı. Operasyonun zamanlamasının doğru olduğunu düşünüyordu, beklemenin anlamı yoktu. Ama grubun Penelope Fernandez'le bağına bir türlü ikna olmamıştı. Penelope'nin aşırı solla ne işinin olduğunu ve kız kardeşinin niçin öl-

dürüldüğü anlayamıyordu. Yanıtlanması gereken bir sürü soru vardı. Aslında bu operasyondan önce Daniel Marklund'u kendi sorgulamalıydı, gözlerinin içine bakarak doğrudan doğruya sormalıydı. Bunu amirine açıklamaya çalışmıştı, bu operasyondan sonra belki sorgulayacak kimse kalmayacaktı.

Bu hâlâ benim soruşturmam, diye düşünerek arabadan çıktı ve boğucu sıcakın altında kaldırımında beklemeye başladı.

Binanın planının olduğu kâğıdı açan Göran, "Operasyon timi buradan, buradan ve buradan girecek," diye işaret etti. "Biz burada bekleyeceğiz, belki tiyatronun içinden geçmemiz gerekebilir."

"Saga Bauer ne cehenneme gitti?" dedi Roland.

"Belki de korkudan regl olmuştur," diye sırtı Anders.

Hornsgatan'a park eden Joona Linna ile Nathan Pollock, Daniel Marklund'un bilgisayar çıktısı fotoğrafına aceleyle göz atıp arabadan çıktılar. Yoğun trafiğin olduğu caddenin karşısına geçerek küçük bir tiyatronun kapısından girdiler.

Teater Tribunalen, bilet satışlarından başka gelir kaynağı olmayan, bağımsız bir tiyatro grubuydu. *Orestes*'ten *Komünist Manifesto*'ya kadar birçok oyun sahnelemişlerdi.

Joona ile Nathan geniş merdivenden aceleyle aşağı inip bar tezgâhı ile bilet kasasının önünden geçtiler. Düz saçları siyaha boyalı, burnu hızlı kadının gülümsemesine gülümseyerek karşılık verip hiçbir şey demeden devam ettiler.

Metal basamaklı merdivenlerden yukarı çıkarlarken kadın arkalarından bağırdı, "Birini mi aradınız?"

"Evet," dedi Pollock zor duyulur bir sesle.

Bir fotokopi makinesi, masa ve gazete klipleri asılı bir ilan tahtasının olduğu dağınık bir büroya girdiler. Bir bilgisayarın başında dudaklarından yakılmamış bir sigara sarkan, dağınık saçlı zayıf bir adam oturuyordu.

"Merhaba Richard," dedi Pollock.

"Sen kimsin?" dedi adam dalgın bir ifadeyle ve başını bilgisayar ekranına çevirdi.

Joona ile Pollock devam edip kulise girdiler. Bir sürü renkli elbisenin asılı olduğu odada bir makyaj masası ve duş vardı.

Bir masanın üzerinde de bir buket gül duruyordu.

Pollock, etrafına baktıktan sonra gidecekleri yönü işaret etti. Üzerinde "Elcentral" yazan çelik bir kapıya doğru yürüdüler.

"Burada olmalı," dedi Pollock.

"Tiyatronun elektrik dolabında mı?"

Pollock cevap vermedi, bir maymuncuk çıkarıp aceleyle kapının kilidini açtı. İçeride el sayacı, sigorta dolabı ve bir sürü karton kutu vardı. Tavan lambası bozuktu. Joona kutuların arasına daldı, eski elbiselerin olduğu kâğıt torbaların üzerine çıktı, tavandan sarkan bir sürü kablo-nun arkasında yeni bir kapı buldu. Kapıyı açıp çıplak beton duvarların olduğu bir koridora girdi. Nathan Pollock onu izledi. Oksijensiz hava boğucuydu. Çöp ve nemli toprak kokuyordu. Uzaktan zayıf bir müzik sesi geliyordu. Marksist gerilla lideri Che Guevara'nın başına yanan bir fitil yerleştirilmiş resminin olduğu bir bildiri vardı yerde.

"Brigaden yıllardır burada saklanıyor," diye fısıldadı Pollock.

"Keşke yanıma ziyaret pastası alsaydım."

"Dikkatli olacağına söz ver."

"Ben yalnızca Daniel Marklund'u burada bulamayacağız diye endişeleniyorum."

"Buradadır, neredeyse her zaman burada oluyor."

"Yardımların için teşekkürler Nathan."

"Belki en iyisi seninle gelmem?" dedi Pollock. "Yalnızca birkaç dakikan var, SÄPO operasyona başlarsa iş tehlikeli olabilir."

Gri gözleri kısılan Joona, sakın bir sesle, "Yalnızca bir merhaba diyeceğim," dedi.

Nathan geldikleri yoldan tekrar tiyatroya döndü. Çıplak koridorda tek başına kalan Joona bir süre bekledi. Silahını çıkarıp şarjörünü kontrol

ettikten sonra tekrar kılıfına koydu. Koridorun sonundaki çelik kapıya doğru yürüdü.

Kapı kilitliydi, maymuncukla kilidi açarken değerli birkaç saniye kaybetti.

Mavi kapının üzerine kazınarak minnacık harflerle *brigaden* yazılmıştı. En fazla bir iki santim bir şeydi.

Joona kapı koluna bastırıp dikkatle açtı. Yüksek sesle çalınan bir müzikle karşılaştı.

Jimmy Hendrix'in *Machine Gun* şarkısının elektronik versiyonuna benziyordu. Müziğin sesi diğer bütün sesleri bastırıyor, dalga dalga nefis gitar tonları yayılıyordu.

Kapıyı kapatan Joona, koşar adım bir sürü çerçöple dolu bir lokale girdi. Tavana kadar kitap ve eski gazeteler yığılmıştı.

Epeyce karanlık bir odaydı. Joona, gazetelerin ve kitapların arasından el yordamıyla ilerledi, sanki yeni kapılara açılan bir labirentin içindeydi. Solgun ışığın olduğu bir yere geldi. Devam etti, kitap ve gazetelerin oluşturduğu geçit ikiye ayrıldı. Sağa döndü ama birden olduğu yerde geriye döndü.

Sanki bir şey görmüş gibiydi, hızlı bir hareket.

Gözlerinin ucundan bir gölge geçmiş gibiydi.

Emin olamadı.

İlerledi, bir köşede durup etrafa bakındı. Tavandan çıplak bir lamba sarkıyordu. Müziğin içinden birden bir kükreme duydu, duvarların gerisinde biri bağırıyordu. Biraz geriye gitti. Bel vermiş ve bir kısmı yere saçılmış dergi yığınlarının arasında dar bir geçit gördü.

Başı ağrımaya başlamıştı. Keşke bir şey yeseydim diye düşündü. Hiç değilse yanına yiyecek bir şeyler almalıydı, birkaç parça siyah çikolata bile yeterdi. Gördüğü dar geçide doğru yürüdü, alt kata inen spiral bir merdivenin başına geldi. Tatlımsı bir duman kokusu aldı. Ses çıkarmamaya gayret ederek hızla aşağı inmeye başladı ama ne kadar dikkat ederse etsin metal basamaklardan ses çıkıyordu. Son basamağa

geldiğinde durdu, önünde siyah, kadife bir perde vardı, elini silahına götürdü. Müzik sesi burada daha zayıftı.

Perdenin aralığından kırmızı bir ışıkla birlikte esrar ve ter karışımı ağır bir koku geliyordu. İçeriye görmeye çalıştı ama görüş açısı çok dardı. Bir kenarda burnuna kırmızı bir ampul takılmış plastik palyaço vardı. Joona bir süre tereddüt ettikten sonra siyah kadife perdeyi aralayarak odaya girdi. Etrafa göz gezdirirken nabızı hızlandı, baş ağrısı arttı. Beton zeminde namlusu kesilmiş bir tüfek ile bir kutu fişek vardı. Ucu çentikli, isabet ettiğinde kocaman yaralar açan türdendi fişekler. Bir büro sandalyesinde çıplak bir adam oturuyordu. Gözleri kapalı sigara içiyordu. *Daniel Marklund değil*, diye düşündü Joona. Sırtını duvara yaslamış oturan sarışın bir kadın vardı, göğsü çıplaktı, kalçalarının etrafına askerî bir battaniye dolamıştı. Göz göze geldiği Joona'ya bir öpücük gönderip kaygısız bir şekilde birasını yudumladı.

Aralık kapının arkasından yeni bir çığlık duyuldu.

Joona gözlerini onlardan ayırmadan yerdeki tüfeği aldı, içinde fişek var mı diye kontrol etti.

Kadın elindeki bira kutusunu yere bıraktı, ilgisiz bir ifadeyle koltukaltını kaşdı.

Joona tüfeği yere bıraktı. Kadının önünden geçip cam elyafı kaplı alçak tavanına kümes ağı gerilmiş bir hole girdi. Havada yoğun bir sigara dumanı vardı. Gözüne gelen güçlü lamba ışığından korunmak için ellerini gözlerine siper yaptı. Holün sonunda kalın plastik şeritlerden bir perde vardı. Gözleri kamaşan Joona etrafını göremiyor, yalnızca birtakım hareketler hissedip endişe ve korkuyla yankılanan sesler duyuyordu. Birden çok yakından gelen bir çığlık sesi yükseldi. Derinden gelen bu çığlığı hızlı solumalar izledi. Gözlerini kamaştıran lambanın yanından geçen Joona, kalın plastik perdenin arkasındaki odayı görebildi.

Dumandan bir tülle kaplanmış gibiydi. Kar maskeli, siyah blucinli, kahverengi tişörtlü, kısa, kaslı bir kadın, üzerinde yalnızca don ve çorap olan bir adamın önünde dikiliyordu. Dazlak kafalı adamın alnında "Be-

yaz İktidar" dövmesi vardı. Kendi dilini ısırmıştı. Çenesinden aşağıya, boynuna ve kocaman göbeğine kan akıyordu.

"Lütfen," diye fısıldayarak başını salladı.

Kadın yanan sigarasını adamın alnındaki dövmeyle bastırdı. Adam bir çılgık attı. Sarkan göğüsleri ve kocaman göbeği titredi. Altına işedi. Mavi donunda koyu ıslak bir leke belirdi, çıplak bacaklarından aşağı sidikler aktı.

Silahını çeken Joona, plastik perdeye yaklaşarak başkaları var mı diye odaya dikkatle baktı. O iki kişinin dışında kimseyi göremedi. Tam bağırmağa hazırlanıyordu ki silahı elinden yere düştü.

Yerde sekip kayan silah plastik perdenin hemen önünde durdu. Joona şaşkın bir ifadeyle titreyen eline baktı ve ardından müthiş acıyı hissetti. Gözü karardı, alnının üzerine ağır, yıkıcı bir baskı çöktü. İnlemesine engel olmadı, bir elini duvara dayayarak destek almaya çalıştı. Bilincini kaybedeceği korkusuna kapılırken plastik perdenin gerisindeki konuşmaları duydu.

"Lanet olsun ya!" diye bağırды sigaralı kadın. "Ne bok yediysen itiraf et artık?"

"Hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi Neonazi.

"Ne yaptın?"

"Bir oğlana eziyet ettim."

"Nasıl?"

"Gözünü yaktım."

"Sigarayla mı?" dedi kız. "On yaşında bir çocuğun..."

"Evet, ama..."

"Niçin? Ne yaptı size?"

"Sinagogdan çıktığında peşine takıldık..."

Joona, duvara asılı büyük bir yangın tüpüne tutunup yere düşürdü-ğünü fark etmedi. Zaman ve mekân duygusunu kaybetmişti. Başındaki ağrı ve kulaklarındaki çınlamanın dışında her şey yok olmuştu.

31.

Mesaj

Duvara yaslanan Joona, gözlerini kırparak görme yetisini tekrar kazanmaya çalıştı. Yakınında duran birini fark etti, çıplak oğlan ile kızın durduğu odadan gelmişti. Sırtına bir el dokundu ve acının gözlerine çektiği siyah tülün arkasından bir yüz gördü.

"Ne oldu?" diye sordu Saga Bauer, "yaralandın mı?"

Acıdan konuşamayacak durumdaydı, başını sallamaya çalıştı.

Sanki başının ortasına bir çengel saplanmış, kafa derisini, kafatasını, beyin zarını geçip beyin sıvısına ulaşmıştı.

Dizlerinin üzerine çöktü.

"Buradan çıkmalısın," diyen Saga'nın çenesinden tutup başını kaldırdığını hissetti ama bir şey göremedi. Bütün bedeni ter içindeydi; koltukaltlarından, ensesinden, belinden, yüzünden, saçlarının dibinden, alnından, her yerinden ter boşanıyordu.

Joona'nın epilepsi nöbeti geçirdiğini düşünen Saga, ilaç bulma umuduyla ceplerini karıştırdı. Cüzdanını alıp epilepsi hastalarına verilen alev sembolünü aradı.

Bir süre sonra acı pençelerini gevşetti. Diliyle dudaklarını ıslatan Joona, başını kaldırdı. Çenesi gerilmiş, bütün bedeni migren atağının acısıyla sarsılmıştı.

"Şimdi gelmemelisiniz," diye fısıldadı, "Ben..."

"Ne bok oldu söylese ne?" dedi Saga.

"Hiçbir şey," dedi Joona.

Yerden silahını alıp ayağa kalktı. Plastik şeritten perdeyi aralayıp hızla odaya girdi. Boştu. Karşı duvarın üzerinde ışıklı bir "acil çıkış" yazısı vardı. Peşinden gelen Saga, sorgulayan gözlerini üzerine dikti. Joona ona aldırmadan "acil çıkış" kapısını açtı, sokağa inen yarım bir yangın merdiveni vardı.

"Perkele," diye Fince küfretti.

"Yeter artık bir şey söyle," dedi Saga, öfkeyle.

Joona hastalığının gerçek nedenini itiraf etmeye hiçbir zaman yanaşmamıştı. Arada bir beynini dumura uğratan acının kaynağını, yıllar önce yaşanan o hadiseyi düşünmeyi reddediyordu. Doktoruna göre bu fiziksel nedenleri olan olağanüstü bir migrendi.

Epilepsi ilacı Topiramat dışında hiçbir şey fayda etmiyordu. Aslına bakılırsa Joona'nın bu ilacı düzenli alması gerekiyordu ancak ilaç yorgun düşürerek muhakeme yeteneğini körelttiğinden bir işin peşindeyken almıyordu. Bir çeşit Rus ruleti oynadığının farkındaydı. İlaç almadan migrensiz birkaç hafta geçirebiliyordu ama bazen, tıpkı şimdi olduğu gibi, birkaç günde bir atağa yakalanıyordu.

"Bir oğlana işkence ediyorlardı," dedi, "sanırım bir Neonaziye ama..."

"İşkence mi?"

"Evet, sigarayla."

Dönüp koridora doğru yürümeye başladı.

"Ne oldu?"

"Ben engel ola..."

"Ama lütfen," dedi Saga, sesine hâkim olarak. "Belki senin hiç, demek istediğim... aktif görev yapmaman gerekiyor, yani fiziksel bir hastalığın varsa..." Yüzünü sıvazlayan Saga, "Ne boktan durum," diye fısıldadı.

Saga, palyaço lambasının olduğu odaya yönelen Joona'nın peşinden gitti.

"Hem senin burada ne işin var?" diye söylenmeye devam etti. "SÄPO'nun operasyon grubu her an içeriye girebilir. Elinde silahla görürlerse ateş ederler, bunu biliyorsun. Belki göz yaşartıcı gaz kullanacaklar ve..."

"Daniel Marklund'la konuşmam gerekiyor," dedi Joona.

"Senin onun adını bile bilmemen gerekiyordu," diyen Saga, merdivenden tırmanan Joona'nın peşine takıldı. "Bu bilgiyi sana kim verdi?"

Dar bir koridorda ilerleyen Joona birden durdu. Başka bir yönü işaret ederek koşan Saga'nın peşine silahını çekerek takıldı. Bir köşeyi döndüğünde Saga'nın birine bağırıldığını duydu.

Saga içinde beş bilgisayarın olduğu bir odanın kapısında durmuştu. Bir kenarda saç sakalı kirli bir oğlan duruyordu. Daniel Marklund'du. Kuruyan dudaklarını yalıyordu, huzursuzdu. Bir elinde Rus yapımı tüfek süngüsü vardı.

"Biz polisiz," diyen Saga, kimliğini gösterdi, "lütfen elindeki o bıçağı bırak."

Başını iki yana sallayan genç adam, süngüyü havaya kaldırıp sağa sola çevirdi.

"Yalnızca konuşacağız," diyen Joona, silahını kılıfına soktu.

"Konuş o zaman," dedi Daniel, gergin bir sesle.

Joona, genç adama yaklaşarak gözlerini huzursuz gözlerine dikti. Üzerine yönelmiş süngüye hiç aldırmadı.

"Daniel, şu bıçak eline hiç yakışmıyor," diye gülümsedi.

Süngüden keskin bir tüfek yağı kokusu geliyordu. Elindeki süngüyle havaya hızlı daireler çizen Marklund, gözünü Joona'dan ayırmadan cevap verdi, "Yalnızca Finlilerin eline yakışmaz..."

Joona hızlı bir hamleyle genç adamın bileğini tuttu, fazla zorlanmadan süngüyü alıp masanın üzerine koydu.

Odaya bir sessizlik çöktü. Bir süre birbirlerine baktılar. Daniel omuzlarını silkti.

"Ben genellikle bilgisayar işine bakıyorum," dedi, özür diler gibi.

"Birazdan sohbetimizi kesecekler," dedi Joona, aceleyle. "Penelope Fernandez'in evinde ne işin vardı?"

"Ziyaret ettim."

"Daniel," dedi Joona, ürkütücü bir sesle. "İçeriye boylamana yalnızca bu süngü bile yeter ama benim seni içeri tıkmaktan çok daha önemli işlerim var, bu nedenle vakitten tasarruf etmeni istiyorum."

"Penelope, Brigaden'den mi?" dedi Saga, çabucak.

"Penelope Fernandez mi?" diye güldü Daniel. "O bize karşı. Bunu açıkça ifade etti."

"Peki, onunla ne işiniz var?" dedi Joona.

"Bize karşı derken kastın ne?" dedi Saga. "Aranızda bir iktidar kavgası..."

"Ne olduğunu SÄPO bilmiyor mu?" dedi Daniel, yorgun bir gülümsemeyle. "Fernandez tam bir pasifist, yeminli bir demokrat. Yani bizim yöntemlerimizden hoşlanmaz... ama biz onu severiz."

Joona iki bilgisayarın önündeki bir sandalyeye oturdu.

"Sever misiniz?"

"Ona saygımız var," dedi Marklund.

"Niçin?" dedi Saga. "O zaman niçin?.."

"Ondan nefret eden ne kadar insan var bilmiyorsunuz... demek istediğim, Google'da adını tıklayın da görün. Hakkında bir sürü küfür okuyacaksınız... ama şimdi bunun da ötesine geçtiler."

"Ötesine geçmekle kastın ne?"

İnanmaz bir ifadeyle bakan Daniel, "Kaybolduğundan haberiniz vardır herhalde?" dedi.

"Evet," dedi Saga.

"İyi," dedi Daniel. "Bu iyi bir şey ama her nedense ben polisin onu bulmak için ciddi bir çaba göstermeyeceğine inanıyorum. Onun evine gitme nedenim buydu. Bu işin arkasında kimler var öğrenmek için bilgisayarını araştırıyordum. Demek istediğim, İsveç Direniş Hareketi

adlı faşist örgüt nisan ayında üyelerine bir mesaj göndererek Penelope Fernandez adlı komünist orospunun kaçırılıp hareketin seks kölesi yapılmasını istedi. Bakın bakalım buraya..."

Daniel Marklund bir şeyler tuşlayıp bilgisayarın ekranını Joona'ya çevirdi.

"Bu Ari Irk Kardeşliği'ne bağlı bir site," dedi.

Ari Irk'ın erkeklik organlarıyla süslenmiş inanılmaz kaba sohbetlerine hızla göz gezdirdi Joona. Penelope'nin nasıl öldürüleceği konusunda derin fikir teatisinde bulunuyorlardı.

"Ama bu grupların Penelope'nin kaybolmasıyla bir ilgisi yok," dedi Joona.

"Yok mu? Peki kimin var? Kuzey Birliği'nin mi?" diye sordu Daniel, öfkeli bir şekilde. "Uyanın artık! Henüz vakit varken."

"Vakit varken derken neyi kastediyorsun," dedi Joona.

"Her zaman olanı," dedi Daniel, "müdahale etmekte hep geç kalmanızı... Annesinin telesekreterine bırakılmış bir mesajı yakalayabildim. Yani durum çok acil ama henüz geç değil. Bu nedenle Penelope'nin bilgisayarına bakıp..."

"Mesajı mı yakaladın?" diye sözünü kesti Joona.

"Bu sabah telefonla annesine ulaşmaya çalıştım," diyen Daniel, huzursuz bir şekilde kirli saçlarını kaşıdı.

"Penelope mi?"

"Evet."

"Ne dedi?" dedi Saga aceleyle.

"Telefon dinlemeyi yalnızca SÄPO bilmiyor," dedi Daniel, çarpık bir gülümsemeyle.

"Ne dedi?" diye tekrar etti Joona, sesini yükselterek.

"Peşinde birilerinin olduğunu," dedi Daniel öfkeyle.

"Tam olarak ne dedi?" dedi Joona.

Bakışlarını Saga'ya çeviren Daniel, "Lokallerimizin basılmasına ne kadar zaman kaldı?" diye sordu.

Saga saatine baktı.

"Üç dört dakika."

"O zaman şunu dinlemeye vaktimiz var," dedi Daniel Marklund, yandaki bilgisayarın klavyesini tuşlayıp sesi yükseltti.

Bir uğultu duyuldu ve arkasından Claudia Fernandez'in telesekreteri çalıştı. Üç kısa tondan sonra cızırtılar ve bağlantı sorunundan kaynaklanan sesler geldi. Cızırtıların gerisinden zayıf bir ses duyuldu. Bir kadın sesiydi ama ne dediği anlaşılmıyordu. birkaç saniye sonra, "Bir iş bul," diyen bir adam sesi duyuldu, arkasından bir tıkırtı ve sessizlik.

"Affedersiniz," diye söylendi Daniel, "birkaç filtre yerleştirmeliyim."

"Zaman geçiyor," diye söylendi Saga.

Daniel tuşlara dokundu, birbirleriyle kesişen ses dalgalarını inceledi, birkaç sayıyı değiştirdi ve kaydı tekrar başlattı.

Ben Claudia- şimdi cevap veremiyorum ama mesaj bırakırsanız mümkün olan en kısa zamanda ararım.

O üç kısa ton bu defa daha farklıydı. Hışırtıların yerini metalik zayıf cızırtılar almıştı.

Birden Penelope Fernandez'in sesi duyuldu, "Anne, yardıma ihtiyacım var, peşimde biri var..."

"Bir iş bul," dedi bir adam ve sesler sustu.

Dürüst polis çalışması

Saatine bakan Saga Bauer, gitmesi gerektiğini söyledi. Daniel Marklund, barikatlarda kalacağım diyerek işi şakaya vurmaya çalışsa da gözlerinde korku vardı.

"Şiddetli bir baskın olacak," dedi Saga, "şu süngüyü ortadan kaldır, sakın direnme, hemen teslim ol, ani hareketlerden kaçın."

Joona'yla birlikte küçük büroyu terk ettiler.

Bir süre arkalarından bakan Daniel Marklund, oturduğu sandalyeden kalkarak süngüyü çöp kutusuna attı.

Joona ile Saga, Brigaden'in labirent gibi birbirine açılan odalarından geçip Hornsgatan'a çıktılar. Saga, Nagham Fast Food'da patates kızartması yiyerek operasyon emri bekleyen sivil polislerin yanına gitti. Parlak gözleri ifadeden yoksundu.

İki dakika sonra dört siyah minibüsten tepeden tırnağa silahlı on beş polis indi. Binanın değişik girişlerini zorlayıp açarak içeriyi göz yaşartıcı gazla boğdular. İçeri girdiklerinde Marklund'la birlikte beş genç elleri başlarının üzerinde diz çökmüşlerdi.

Plastik kelepçeyle kolları arkalarından bağlanan gençler sokağa çıkarıldıklarında öksürüyorlardı.

SÄPO'nun ele geçirdiği silahlara göre Brigaden'in askerî donanımı pek parlak değildi: Colt marka eski bir askerî tabanca, miadını doldurmuş bir tüfek, bir kırma çifte, bir kutu fişek, dört bıçak ve bir Ninja Yıldızı.

Joona, arabasını Söder Mälarstrand boyunca sürerken müdürünü aradı. İki çalıştan sonra cevap verdi Carlos.

"Polis Akademisi eğlenceli mi, Joona?" dedi.

"Orada değilim."

"Biliyorum, çünkü..."

"Penelope Fernandez yaşıyor," dedi Joona, "peşindeki adamlardan hayatını kurtarmaya çalışıyor."

"Nereden çıkardın bunu?"

"Annesinin telesekreterine mesaj bırakmış."

Bir sürelik bir sessizlikten sonra derin bir nefes alan Carlos, "Tamam, yaşıyor, iyi... Başka ne biliyoruz? Yaşıyor ama..."

"Otuz saat önce, yani telefon açtığı saate kadar yaşadığı kesin," dedi Joona. "Ve birinin peşinde olduğu."

"Kim?"

"Bunu söyleyecek durumda değildi herhalde ama... Eğer benim karşılaştığım adamsa kesinlikle vakit kaybetmemeliyiz."

"Yani meslekten bir katille karşı karşıyayız diyorsun, öyle mi?"

"Bana ve Erixon'a saldıran adamın profesyonel bir temizlikçi olduğundan eminim. Bir *grob*."

"*Grob*?"

"Sırpça 'mezar' demek. Bunlar pahalı katiller, prensip olarak yalnız çalışırlar ama aldıkları işi bitirirler."

"Kulağa pek de gerçekmiş gibi gelmiyor."

"Ama öyle," dedi Joona öfkeyle.

"Sen hep böyle dersin, eğer profesyonel bir katilse Penelope bu kadar zaman nasıl hayatta kaldı?.. Neredeyse iki gün geçti."

"Eğer o kız yaşıyorsa bunu temizlikçinin başka öncelikleri olmasına borçlu."

"Yani sen hâlâ adamın bir şey aradığını düşünüyorsun."

"Evet," dedi Joona.

"Peki ne?"

"Bilemiyorum, belki bir fotoğraf..."

"Böyle düşünmenin sebebi ne?"

"Şimdilik bundan daha iyi bir teori yok..."

Penelope'nin kitap raflarından çekilip kontrol edilen kitapları, arkasında şiir yazılı fotoğrafı, Björn'ün kısa ziyaretini, elini nasıl karnına bastırdığını, kapının penceresindeki avuç izini, kapıya yapıştırılmış fotoğraftan kalan seloteyp izlerini hızla anlattı Joona.

"Katilin bu fotoğrafın peşinde olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bence bu fotoğrafı önce Björn'ün evinde aradı, bulamayınca da eve benzin döktü. Sonra da komşu yaşlı kadının evine girdi, ütüyü fişe takıp ısı düğmesini sonuna kadar açtı. İtfaiyeye yangın alarmı 11.05'te verildi ama artık çok geçti."

"Aynı akşam Viola'yı öldürdü, öyle mi?"

"Belli ki Björn'ün tekneye giderken fotoğrafı yanına aldığını düşündü. Peşlerine düştü. Tekneye çıktı, Viola'yı boğup tekneyi aradı. Tekneyi batırmayı düşünürken bir nedenle fikrini değiştirdi. Skärgården'i terkedip Stockholm'e döndü, Penelope'nin evini aramaya başladı..."

"Ama fotoğrafı orada da bulamadı?" dedi Carlos.

"Björn, bu fotoğrafı ya yanına aldı ya bir arkadaşının evine sakladı, yahut bir kasa veya başka bir yere koydu."

Bir sessizlik oldu. Carlos'un ağır solumalarını duydu Joona.

"Yani bu fotoğrafı bulursak," dedi Carlos, "bütün düğüm çözülecek, öyle mi?"

"Evet," dedi Joona.

"Demek istediğim... Eğer biz bu fotoğrafı görürsek, polis görürse fotoğrafın gizliliği kalmayacak ve artık uğruna kimse öldürülmeyecek."

"Umarım o kadar basittir."

"Joona... Bu soruşturmayı Petter'den alamam, umarım sen..."

"...Polis Akademisi'ne gidip ders vereceğim," diye sözünü kesti Joona.

"Benim duymak istediğim de buydu," diye güldü Carlos.

Emniyet Müdürlüğü'nün olduğu Kungsholmen'e doğru arabasını süren Joona, Erixon'un bıraktığı sesli mesajları dinledi. İlk mesajda sakin, hastanede yatarken de çalışabileceğini söylüyordu. On üç dakika sonra soruşturmaya katılmak istediğini belirtiyor, yirmi yedi dakika sonra bağırarak boş oturmaktan delirmek üzere olduğunu söylüyordu. Joona onu aradı. Yorgun bir sesle tıpkı bir kurbağa gibi, "Vırak," diyerek açtı telefonu.

"Geç mi kaldım," dedi Joona, "kafayı çoktan yedin mi?"

Erixon cevap yerine iç çekti.

"Beni anlayacak kadar aklın kaldı mı bilemiyorum," dedi Joona. "Ama hızla ilerlememiz gerekiyor. Penelope Fernandez annesinin tele-sekreterine önceki sabah bir mesaj bırakmış."

"Önceki sabah mı?" dedi Erixon. Birden dikkat kesilmişti.

"Peşimde biri var demiş."

"Buraya mı geliyorsun?" dedi Erixon.

Penelope ile Björn'ün cuma gecesi birlikte olmadıklarını söyleyen Joona'nın anlattıklarını burnundan soluyarak dinledi Erixon. Penelope, tartışma programına katılmak için 06.40'ta kendini bekleyen taksiye binip televizyon binasına gitmişti. Taksi hareket ettikten yalnızca birkaç dakika sonra Björn, daireye girmişti. Kapının camında gördüğü avuç izini, seloteyp ve fotoğraftan kalan parçaları anlatan Joona, Björn'ün Penelope'nin daireden çıkmasını beklediğini, kızın taksiye bindiğini gördükten sonra daireye dalıp hızla fotoğrafı aldığını söyledi.

"Bence bize saldıran adam bir temizlikçi'di," dedi. "Bizimle karşılaştığında fotoğrafı arıyordu."

"Belki," diye fısıldadı Erixon.

"Amacı daireden kaçmaktı, bizi öldürmeyi düşünmedi," dedi Joona.

"Yoksa şimdi ölmüştük," dedi Erixon.

Telefonda bir gacırtı duyuldu. Erixon, biraz rahat bırak dedi birine. Ama jimnastik zamanı geldi dedi bir kadın. Özel bir görüşme yapıyorum, diye tısladı Erixon.

"Temizlikçinin fotoğrafı henüz bulamadığı sonucunu çıkarabiliriz," dedi Joona, "eğer teknede fotoğrafı bulsaydı Penelope'nin evine gelmezdi."

"Björn aldığı için orada da bulamadı," dedi Erixon.

"Bana kalırsa daireyi küle çevirmeye çalışmasının nedeni de bu. Onun için önemli olan bu fotoğrafın başkalarının eline geçmesini engellemek. Bulamadığı bir yerdeyse hiç değilse yansın diye düşündü."

"Bu lanet fotoğraf bu kadar önemliyse, niçin Penelope oturma odasının kapısına astı?" diye sordu Erixon.

"Birkaç tahminde bulunabilirim," dedi Joona. "En akla yatkın olanı, Björn ile Penelope'nin bir şeyi kanıtlamak için bu fotoğrafı çektikleri ama ne kadar önemli olduğunu kendileri de anlayamadılar."

"Bence bu, bence bu," dedi Erixon, hevesle.

"Çünkü onların gözünde bu fotoğraf uğruna adam öldürülecek kadar tehlikeli, saklanması gereken bir şey değildi."

"Ama Björn birden fikir değiştirdi."

"Belki yeni bir şey öğrenip ne kadar tehlikeli olduğunu anladı," dedi Joona. "Bilgimiz sınırlı. Bütün bu sorulara cevap bulabilmek için dürüst bir polis çalışması gerekiyor."

"Kesinlikle," diye neredeyse bağırды Erixon.

"Son bir haftada yapılan bütün telefon konuşmalarına, mesajlara, harcamalara, faturalara, otobüs biletlerine ulaşabilir misin?"

"Hem de nasıl!"

"Ah aptal kafam ya, bu söylediklerimi unut gitsin."

"Ne? Ne unutması?"

"Fizik tedavin var," dedi Joona, gülümseyerek. "Fizyoterapistle randevun yok mu?"

"Bir nisan şakası mı bu?" dedi Erixon. "Fizyoterapistmiş? Onlar da kim? Gizli işsizler."

"Ama senin dinlenmeye ihtiyacın var," diye devam etti Joona. "Ben başka bir teknikerle de..."

"Burada öylece beklemekten kafayı yiyeceğim."

"Dur hele, hasta iznine ayrılalı daha altı saat oldu."

"Duvarlara tırmanacağım," dedi Erixon.

33.

Araştırma

Joona direksiyonu doğruya, Gustavsberg'e doğru kırdı. Disa'yı aramayı düşündü ama Anja'nın telefon numarasını tuşladı.

"Bana Claudia Fernandez'in adresi lazım," dedi.

"Mariagatan, no 5," dedi Anja, hiç beklemeden. "Eski porselen fabrikasının yakınında."

"Teşekkürler," dedi Joona.

Anja telefonu kapatmadı.

"Bekliyorum," dedi şuh bir tonla

"Ne bekliyorsun?" dedi Joona.

"Gemiye atlayıp Åbo'ya gitmemizi ve göl kenarında odun saunalı bir ev kiralamamızı."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Joona.

Hava gri, nemli ve boğucuydu. Joona, arabasını Claudia Fernandez'in oturduğu binanın önüne park etti. Keskin bir kuşüzümü ve şimşir kokusu aldı, bir süre durup anılara daldı. Hayal ettiği yüz, kapının ziline bastığında dağıldı. Kapiya asılı bir tahtanın üzerine neredeyse çocuksu harflerle, yakılarak *Fernandez* ismi işlenmişti.

Melodik bir zil sesi çınladı. Joona bekledi. Bir süre sonra içeriden ağır ayak sesleri işitildi.

Claudia endişeli bir yüzle açtı kapıyı. Joona'yı gördüğünde hole doğru geriledi. Yandaki askılıktan bir palto düştü.

"Hayır," diye fısıldadı. "Pen..."

"Claudia, sakın ol, bir şey yok," dedi Joona aceleyle.

Daha fazla dayanamayan Claudia elbiselerin altına çöktü. Ürkmüş bir hayvan gibi soluyordu.

"Ne oldu?" dedi korku dolu bir sesle.

"Henüz fazla bir şey bilmiyoruz ama dün sabah Penelope seni aramış."

"Yani hayatta."

"Evet, hayatta."

"Şükürler olsun Tanrım," diye fısıldadı Claudia, "şükürler olsun..."

"Senin telesekreterine bir mesaj bıraktığımı tespit ettik."

"Benim... Hayır," diyerek ayağa kalktı Claudia.

"Çok cızırtılı, sesini duyabilmek için özel aletlere ihtiyaç var," dedi Joona.

"Yalnızca... Bir adam bana 'iş bul' diyor."

"Evet, işte o," dedi Joona. "Önce Penelope konuşuyor ama duyulmuyor..."

"Ne diyor?"

"Yardıma ihtiyacım var, diyor. Deniz polisi bir araştırma zinciri kuruyor."

"Peki telefonu niçin izlemiyorlar? Telefondan bulamaz..."

"Claudia," dedi Joona, sakın bir sesle, "birtakım soruları cevaplamamı istiyorum."

"Ne soruları?"

"Oturamaz mıyız?"

Holden mutfığa geçtiler.

"Joona Linna," dedi Claudia, "bir soru sorabilir miyim?"

"Sor ama belki cevaplayamam."

Elleri titreyerek kahve fincanlarını çıkaran Claudia Fernandez, Joona'nın karşısına oturup uzun süre baktı.

"Senin bir ailen var, öyle değil mi?" dedi.

Aydınlık, duvarları sarıya boyalı mutfakta bir süre bir sessizlik oldu.

"Penelope'nin evine en son ne zaman gittin?" dedi en sonunda Joona.

"Önceki hafta, salı günü. Viola'ya bir pantolon dikmeme yardım etti."

Claudia'nın dudakları titredi.

"Şimdi dikkatle düşünmeni istiyorum," diyen Joona, kadına doğru iyice eğildi. "Kapının camında bir fotoğraf gördün mü?"

"Evet."

"Ne vardı?" diye sordu Joona, heyecanını yenmeye çalışarak.

"Bilemiyorum," dedi Claudia, "bakmadım."

"Ama bir fotoğraf olduğundan eminsin, değil mi?"

"Evet, eminim."

"Birilerinin fotoğrafı mıydı?"

"Bilemiyorum, işiyle ilgili bir şey diye düşündüm."

"İçeride mi yoksa dışarıda mı çekilmiş bir fotoğrafı?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Gözlerinin önüne getirmeye çalış."

Claudia gözlerini kapattı, bir süre bekledikten sonra başını iki yana salladı.

"Göremiyorum."

"Bir daha dene, çok önemli."

Claudia gözlerini tekrar kapattı, düşündü ve tekrar başını iki yana salladı.

"Hatırladığım tek şey kapiya fotoğraf asmasını yadırgamıştım. Çirkin duruyordu."

"Peki niçin işiyle ilgili bir fotoğraf olacağını düşündün?"

"Bilemiyorum," dedi Claudia.

Joona, özür dileyerek çalan telefonunu cebinden çıkardı. Carlos arıyordu.

"Evet?"

"Dalarö'deki deniz polisinden Lance'le konuştum. Yarın sabah bir arama zinciri oluşturacaklarmış. Üç yüz kişi ve yaklaşık elli tekne katılacakmış."

"Güzel," dedi Joona, hole çıkan Claudia'ya baktı.

"Erixon'u aradım, nasıl olduğunu sormak için," dedi Carlos.

"Kendini toparlıyor gibi," dedi Joona.

"Joona, neler çevirdiğinizi bilmek istemiyorum... ama Erixon'a göre bir kez daha haklı çıkacakmışsın."

Telefonu kapatan Joona hole geçti. Claudia ceketini ve lastik çizmelerini giymişti.

"Telefonda adamın ne dediğini duydum," dedi, "aramaya ben de katılmak istiyorum."

Kapıyı açtı.

"Claudia, bırak polis işini yapsın."

"Kızım beni arayıp yardım istemiş."

"Biliyorum, böyle beklemek çok zor..."

"Lütfen, izin ver seninle geleyim! Ayak bağı olmam! Yemek yaparım, telefonlarına bakarım, bunları düşünmek zorunda kalmazsın."

"Seninle kalacak kimse yok mu?" diye sordu Joona, "Akraban, arkadaşın..."

"Ben kimseyi istemiyorum," dedi Claudia, "yalnızca Penny'i istiyorum."

34.

Dreambow

Erixon'un kucağında, hastane odasına kuryenin getirdiği bir harita ve büyük bir zarf vardı. Joona tekerlekli sandalyesini hastanenin koridorunda sürerken vızıldayan küçük bir vantilatörü yüzüne tutuyordu.

Topuğunu dikmişler, ayağını alçıya almak yerine, parmakları yere bakan özel bir çizme giydirmişlerdi. "Öteki ayağıma da bundan giydirirseniz Kuğu Gölü balesinde oynayabilirim," diye homurdanmıştı Erixon.

Bir kanepede el ele tutuşmuş oturan iki yaşlı kadına nazıkçe selam verdi Joona. Kıkırdayıp fısıldaşan kadınlar, liseli genç kızlar gibi el sallayarak karşılık verdiler.

"Aynı sabah denize açıldılar," diye anlatmaya başladı Erixon. "Björn şehir merkezinden zarf ve pul aldı. Teknede bulunan cüzdanında bunları aldığı büfenin fişi var. Büfenin güvenlik kamerasından çekilmiş resimleri postalasınlar diye güvenlik şirketini zorladım. Söz konusu olan, senin hep iddia ettiğin gibi bir fotoğraf."

"Yani fotoğrafı birine mi postalamış?" dedi Joona.

"Zarfın üzerine ne yazdığı görülmüyor."

"Belki kendi adresine göndermiştir," dedi Joona.

"Ama onun dairesi yanıp kül oldu, kapısı bile kalmamış," dedi Erixon.

"Postaneyi ara."

Erixon, asansöre biner binmez, sanki yüzermiş gibi tuhaf hareketler yapmaya başladı. Joona hiçbir şey sormadan baktı ona.

"Jasmin, bu hareketlerin faydalı olduğunu söyledi," dedi Erixon.

"Jasmin?"

"Fizyoterapistim... Fıstık gibi bir kadın ama çok sert: *Kapa çeneni, dik dur, söylenmeyi bırak*. Hatta bana şişko patates bile dedi," diye güldü Erixon. "Onların ne kadar çok eğitim aldıklarını biliyor musun?"

Asansörden çıkıp bir ibadet odasına girdiler. Odada basit bir altar, bir metre boyunda tahta bir haç ve üzerine İsa figürü işlenmiş bir duvar halısı vardı.

Koridora çıkan Joona, bir malzeme odası bulup kâğıt tahtası ve bir keçeli kalem aldı. Geri döndüğünde Erixon'un duvar halısını indirip ters çevirerek bir kenara koyduğu haçın üzerini örttüğünü gördü.

"Ortada uğruna cinayet işlenecek kadar değerli bir fotoğraf olduğunu biliyoruz," dedi Joona.

"Evet, ama niçin bu kadar değerli?"

Björn Almskog'un cüzdanında bulunan alışveriş fişlerinin, telefon konuşmalarının, bindiği otobüslerin biletlerinin, bıraktığı mesajların bilgisayar çıktılarını duvara yapıştırdı Erixon.

"Birilerinin gizli kalmasını istediği bir şeyi açığa vuruyor bu fotoğraf, çok önemli bir şeyi," diyen Joona, keçeli kalemi alıp kâğıt tahtaya değişik saatleri yazmaya başladı.

"Evet," dedi Erixon.

"Eğer bu fotoğrafı bulabilirsek, bu iş çözülür," dedi Joona.

06.40 Penelope evinin önünde bekleyen taksiye biniyor.

06.45 Björn, Penelope'nin evine geliyor.

06.48 Björn evdeki fotoğrafı alıp dışarı çıkıyor.

07.07 Björn şehir merkezindeki bir büfeden fotoğrafı postallıyor.

Erixon, bir çikolatanın kâğıdını açarken dikkatle ayrıntıları gözden geçirdi.

"Penelope Fernandez televizyon binasından çıktıktan beş dakika sonra Björn'ü arıyor," diyerek telefon kayıtlarının olduğu kâğıdı işaret etti. "Metro bileti en son 10.30'da damgalanmış. Kız kardeşi Viola, Penelope'yi 10.45'te aramış. Kardeşi aradığında Penelope çok büyük ihtimalle Långholmen'deki küçük tekne limanında Björn'le birlikteydi."

"Ama Björn bu arada ne yaptı?"

"Bakacağız," dedi Erixon, mutlu bir ifadeyle ve beyaz bir mendille parmaklarını sildi. Tekerlekli sandalyesini duvar boyunca sürerek metro biletini gösterdi. "Björn fotoğrafı alıp Penelope'nin dairesinden çıktı, hemen metroya bindi. 07.07'de merkez istasyondaki büfeden bir zarf ve pul satın aldı."

"Ve bir yere postaladı," dedi Joona.

Erixon boğazını temizleyerek devam etti:

"Kredi kartındaki ikinci işlem 07.35'te. Vattugatan'daki internet kafe Dreambow'da kaydedilmiş, yirmi kron."

"Yedi otuz beş," diyen Joona tahtaya yazdı.

"Bu Vattugatan hangi cehennemde ki?" diye sordu Erixon.

"Çok küçük bir sokak. Eski Klara semtinde."

Erixon başını sallayarak devam etti.

"Tahminim Björn Almskog aynı biletle Fridhemsplan'a gitti. Çünkü Pontonjärgatan 47 numaradaki dairesinden, babası Greger Almskog'u aramış, cevapsız arama."

"Babasıyla konuşmalıyız."

"Metro biletindeki diğer damga saat dokuzda vurulmuş. Büyük ihtimal Fridhemsplan'dan otobüse binip Högalidsgatan'da inerek Långholmen'e gitmiş."

Bu bilgileri de kaydeden Joona, geriye çekilip yazdıklarına baktı.

"Björn fotoğrafı alma konusunda acele etmiş," dedi Erixon. "Ama Penelope'yle karşılaşmak istemediğinden, o, daireden ayrılana kadar

beklemiş. Sonra aceleyle daireye girip, kapıda asılı fotoğrafı alıp çıkmış. Ardından merkez istasyondaki büfeye gitmiş."

"Güvenlik kamerasındaki görüntülere bakmak istiyorum," dedi Joona.

"Büfeden çıktıktan sonra Björn, yakındaki internet kafeye gitmiş," diye devam etti Erixon, "orada yarım saat kadar kalmış ve sonra..."

"İşte bu!" diye araya girdi Joona.

"Ne?"

"Penelope'nin de Björn'ün de evlerinde internet var."

"Yani niye internet kafe, değil mi?" dedi Erixon.

"Ben kafeye gidiyorum," diyen Joona, odadan çıktı.

35.

Silinmiş bilgiler

Brunkebergstorg'deki Şehir Tiyatrosu'nun arka tarafından Vattugatan'a dönen Joona Linna, arabasını park edip hızla dışarı çıktı. Üzerinde hiçbir şey yazmayan metal bir kapıdan geçip beton bir geçitten aşağı indi.

Dreambow İnternet Cafe çok sakın bir yerdi. Yerler yeni silinmişti, limon ve plastik kokuyordu. Küçük bilgisayar masalarının önlerine cam plastikten sandalyeler konulmuştu.

Sivri, siyah sakallı tombul bir adam yüksekçe bir tezgâha yaslanmış, üzerinde "Lennart aslan demektir" yazan bir fincandan kahve içiyordu. Kot pantolonu çuval gibi sarkmış, ayakkabısının birinin bağı çözülmüştü.

"Bir bilgisayara ihtiyacım var," dedi Joona, adama doğru yaklaşırken.

"Kuyruğa geç," diye boş kafeyi göstererek güldü adam.

"Özel bir bilgisayara," dedi Joona gözleri parlayarak. "Cuma günü bir arkadaşım buradaydı, onun kullandığı bilgisayarı kullanmak istiyorum."

"Müşteri bilgisi verebilir miyim bilemi..."

Joona bir dizini yere dayayıp adamın ayakkabısını bağlamaya başladığı için şaşkınlıkla sustu adam.

"Ama çok önemli."

"Cuma gününün kayıtlarını kontrol edeyim," dedi adam, yanaklarındaki küçük çilleri kızarmaya başlamıştı. "Arkadaşının adı ne?"

"Björn Almskog," diyen Joona ayağa kalktı.

"Beş numaralı bilgisayar, köşede. Senin kimliğine bakabilir miyim?"

Joona polis kimliğini uzattı. Adam kimlik bilgilerini bir deftere kaydetti.

"İyi, hadi sörf yap bakalım."

"Teşekkürler," dedi Joona, dostça bir ifadeyle ve bilgisayarın olduğu köşeye yöneldi.

Telefonunu çıkarıp RKP'nin siber suçlar bölümünden Johan Jönson'u aradı.

"Bir dakika," dedi yarı boğuk bir ses. "Bir parça kâğıt kaçtı boğazıma, kâğıt mendil. Burnumu silerken aynı anda hapsiracak oldum... yok, izahı mümkün değil. Sahi kiminle konuşuyorum?"

"RKP'den Komiser Joona Linna'yla."

"O, vay be, merhaba Joona."

"Bak şimdiden iyileştin."

"Evet, yuttum gitti."

"Bir adamın cuma günü bir bilgisayarda neler yaptığını öğrenmek istiyorum."

"Say no more!⁴"

"Acelemlerim var, internet kafedeyim."

"Kullandığı bilgisayara ulaşmak mümkün mü?"

"Evet, karşımda duruyor."

"Bu işi kolaylaştırır. Şimdi tarih bölümüne git, büyük ihtimalle silinmiştir, her kullanıcıdan sonra bunu yaparlar ama hard diskten bulabiliriz. Yalnızca... yahut bu işin en temiz ve en hızlı yolu şu; o aleti al bana getir dizayn ettiğim bir programla hard diskini tarayalım."

"O zaman Sankt Görans Hastanesi'nin ibadet odasında buluşalım," dedi Joona. Bağlantı kablolarını çıkardığı bilgisayarı koltuğunun altına alarak dış kapıya doğru yürümeye başladı.

4 (İng.) Başka bir şey demene gerek yok. (ç. n.)

Şaşkınlıkla onu izleyen adam önüne geçmeye çalıştı.

"Bilgisayarı dışarıya..."

"Bunu gözaltına aldım," dedi Joona gülerek.

"İyi de suçu ne?"

Adam sararmış bir yüzle arkasından bakarken, boşta kalan elini eyvallah der gibi sallayan Joona sokağa çıktı.

36.

Bağlantı

Sankt Göran Hastanesi'nin önündeki otopark sıcaktı, boğucu, korkunç bir hava vardı.

Erixon dua odasında tekerlekli sandalyeyle turlayıp duruyordu. Bir çeşit operasyon karargâhı kurmuş, üç telefonu hiç durmadan çalıyordu.

Odaya giren Joona kucağındaki bilgisayarı bir sandalyenin üzerine koydu. Johan Jönson odadaki küçük kanepeye oturmuş onu bekliyordu. Yirmi beş yaşlarındaydı, üzerinde bol duran siyah bir eşofman giymişti. Saçları kazınmıştı, kalın kaşları burnunun üzerinde birleşiyordu. Ayağa kalkıp utangaç bir ifadeyle Joona'nın elini sıktıktan sonra kırmızı bilgisayarı çantasını sırtından indirdi.

"Ei saa peittää," diyerek çantadan ince bir dizüstü bilgisayarı çıkardı.

Erixon bir termostan kâğıt bardaklara meyve suyu doldurdu.

"Eğer titreşmeye başlarsa hard diski birkaç saat buzluğa koyuyorum," dedi Johan. "Ve yalnızca ATA/SATA kantağına bağlıyorum. Demek istediğim herkesin çalışma tarzı değişik, Ibas'ta RDR'yle çalışan bir ahbabım var, müşterileri görmez bile. Her şeyi şifrelenmiş telefon hattıyla yürütür. Genellikle çok şeyi kurtarabilir ama ben çoğunu değil hepsini istiyorum, bu benim işim, her kırıntıya ulaşmak, bunun için Hangar 18 diye bir program kullanmak gere..."

Başını geriye atıp sanki çılgın bir bilim adamıymış gibi gülmeye çalıştı.

"Mohahaha... Bu programı ben yarattım," dedi. "Dijital bir elektrik süpürgesi gibi çalışıyor, ne varsa toplayıp mikro saniyelere kadar yapılandırıyor."

Sunağın korkuluğuna oturup bilgisayarları birbirlerine bağladı. Bilgisayarından zayıf bir klik sesi duyuldu. İnanılmaz bir hızla bir sürü komut verdi, ekranda yazılanları okudu, aşağı kaydırды, okudu ve yeni komutlar verdi.

"Uzun sürer mi," dedi Joona bir süre sonra.

"Bilemiyorum," diye mırıldandı Johan Jönson. "Bir aydan fazla değil."

Kendi kendine küfrederek yeni bir komut yazıp ekrandan akan rakamlara baktı.

"Şakaydı," dedi.

"Anlamıştım," dedi Joona, sabırla.

"On beş dakika sonra neler kurtarabiliriz anlarız."

Joona'nın, Björn Almskog'un internet kafeyi ziyaret ettiği tarih ve saati yazdığı kâğıda baktı.

"Geçmiş birkaç defa silinmiş gibi, bu, işi zorlaştırıyor..."

Güneş solgunu ekranın üzerinden eski grafik parçaları aktı. Jönson alışkanlıkla üst dudağı ile dişinin arasına tütün yerleştirdi, elini eşofman altına sürerek temizledi ve bir gözü ekranda beklemeye başladı.

"İyi temizlik yapmışlar," dedi uyuşuk bir sesle. "Ama hiçbir şey tam silinmez, hiçbir şey gizli kalmaz... Hangar 18 kimsenin varlığından haberdar olmadığı yerlerden bilgiyi bulup alır."

Bilgisayarı birden bipledi, bir şey yazdı, rakam dolu uzun bir tabloyu okudu. Bir şeyler daha yazdı ve bip sesi birden kesildi.

"Neler oluyor?" diye sordu Joona.

"Fazla bir şey değil. Şu modern güvenlik duvarları, sandbox filtreleri, sahte virüs korumaları biraz sorun çıkarıyor... Bilgisayarın bütün bu koruma önlemleriyle çalışıyor olması bile başlı başına bir mucize."

Başını iki yana salladı, üst dudağına yapışan bir tütün parçasını sildi.

"Şimdiye kadar hiç virüs programı kullanmadım ve... Kapa çeneni artık," diyerek kendi kendini susturdu.

Joona yaklaşıp omzunun üzerinden ekrana baktı.

"Bakalım neler varmış burada," dedi Jönson, şarkı söyler gibi. "Neler varmış?"

Geriye yaslanıp ensesini kaşdı, bir eliyle bir şeyler daha yazdı, enter tuşuna basıp kendi kendine gülümsedi.

"İşte burada," dedi.

Joona ile Erixon gözlerini ekrana diktiler.

"Bir saniye... O kadar kolay değil, yalnızca küçük, küçücük parça ve fragmanlar..."

Elini ekrana siper yapıp bekledi. Yavaş yavaş harfler ve grafik parçaları belirmeye başladı.

"Bakın kapı yavaşça açılmaya başladı... Björn Almskog'un bu bilgisayarda ne yaptığını şimdi göreceğiz.

Erixon tekerlekli sandalyenin frenini çekti ve ekranda yazılanları görmek için eğildi.

"Ama yalnızca lanet birkaç çizgi var," dedi.

"Köşeye bak."

Ekranın sağ alt köşesinde küçük renkli bir bayrak belirdi.

"Windows kullanmış," dedi Erixon. "Çok ilginç..."

"Hotmail," dedi Joona.

"Oturum açılıyor," dedi Jönson.

"Şimdi ilginç olmaya başladı işte," dedi Erixon.

"İsim görebiliyor musun?" diye sordu Joona.

"Öyle çalışmıyor... Yalnızca zamanda dolaşırsın," diyen Johan ekrandakileri biraz aşağı kaydirdi.

"Oradaki ne?" diye işaret etti Joona.

"Gönderilmiş postalar dosyasındayız."

"Bir şey postalamış mı?" diye heyecanla sordu Joona.

Ekranda Milano'ya ucuz seyahat reklamından parçalar vardı, New York, Londra, Paris. Sağ alt köşede açık gri, küçük rakamlar vardı, saat: 07.44.42.

"İşte burada bir şey var," dedi Johan.

Ekranda birtakım parçalar göründü:

..ben ile ilişki

"Arkadaşlık ilanı," diye sırtı Erixon. "Ben denedim, hiçbir işe yaramıyor..." derken cümlesini tamamlamadan sustu.

Anlaşılmaz grafikleri kaydırarak dikkatle inceleyen Johan birden durdu. Yüzüne yayılan kocaman bir gülümsemeyle bilgisayardan uzaklaştı.

Onun yerini alan Joona, kamaşan gözlerini kısarak ekranda yazılanları okudu.

Carl Palmcr

...fırfır ben ile ilişki

Joona tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Bedenine bir ürperti yayıldı. Palmcr'ı düşünerek ekranda yazanları not defterine kaydetti. Saçlarını sıvazlayarak pencereye doğru gitti. Derin bir nefes alıp düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Bir migren krizinin hafifçe yoklayıp geçtiğini hissetti. hâlâ ekrana bakan Erixon kendi kendine küfürler ediyordu.

"Bu e-postayı Björn Almskog'un yazdığından emin misin?" diye sordu Joona.

"Kesinlikle," dedi Johan.

“Hiç şüphe yok mu?”

“Eğer o saatte bu bilgisayarın karşısında oturan oysa bu onun e-postası.”

“O zaman ona ait,” dedi Joona, kafası artık başka bir yerdeydi.

“Lanet olsun,” diye fısıldadı Erixon.

Gözlerini ekrana dağılan adres alanına dikti Johan: crona@isp.se. Termosu kafasına dikip meyve suyunu içti. Tekerlekli sandalyesinde geriye yaslanan Erixon, bir süre gözlerini kapadı.

“Palmcrona,” diye mırıldandı Joona bir kez daha, sesi gergindi.

“Ne boktan bir iş yahu,” dedi Erixon. “Palmcrona’nın bu işle ne ilgisi var ki?”

Joona kapıya yöneldi, düşüncelere gömülmüş bir vaziyette iki meslektaşını geride bırakıp merdivenlerden aşağı inerek hastaneden çıktı. Yakıcı güneşin altında siyah arabasını park ettiği yere doğru geniş adımlarla yürüdü.

37.

İşbirliği yapan birimler

Björn Almskog'un gönderdiği e-postayla ilgili konuşmak için doğrudan RKP'nin şefi Carlos'un odasına yönelen Joona Linna, odanın kapısının ardına kadar açık olduğunu görerek şaşırdı. Carlos Eliasson, pencereden dışarı bakıyordu.

"Kadın hâlâ orada," dedi.

"Kim?"

"Kızların annesi."

"Claudia mı?" diyen Joona, pencereye gitti.

"Bir saattir orada."

Joona kadını göremedi. Koyu mavi kostümlü, başında kral tacı olan bir adam ile pembe prenses elbisesi giymiş küçük bir kız çocuğu el ele tutuşmuş yürüyorlardı.

Biraz daha dikkatle bakarak Emniyet Genel Müdürlüğü'nün ana giriş kapısının tam karşısında, kirli bir pikabın hemen yanında iki büklüm olmuş bir kadın gördü. Claudia Fernandez'di. Gözlerini Emniyet Müdürlüğü binasının kapısına dikmiş öylece bekliyordu.

"Dışarı çıkıp bir şey mi bekliyor diye sordum. Belki de sen randevu verip unutmuşsundur diye düşündüm..."

"Hayır," dedi Joona, alçak sesle.

"Kızı Penelope'yi beklediğini söyledi."

"Carlos, konuşmamız gerek..."

Joona, daha Björn Almskog'un e-postası hakkında konuşmaya fırsat bulamadan kapı hafifçe vuruldu ve SÄPO'nun güvenlik önlemleri bölümünün şefi Verner Zanden girdi içeri.

"Sürpriz," diyen uzun boylu adam, Carlos'un elini sıktı.

"Hoş geldin."

Joona'yı selamladıktan sonra odaya göz gezdiren Verner, "Saga ne cehenneme gitti," dedi bas bir sesle.

Sessizce içeri girdi Saga. Zayıf, aydınlık bedeninde sanki Carlos'un akvaryumu yansır gibiydi.

"Geç kalacağını tahmin edemedim," diye gülümsedi Verner.

Saga'ya dönen Carlos ne yapacağını bilemez gibiydi. Bir periye benzeyen bu kadının elini sıkmak uygun düşer miydi? Bir adım gerileyip davetkâr bir ifadeyle kollarını açmaya karar verdi.

"Hoş geldiniz," dedi, tuhaf, tiz bir sesle.

"Teşekkürler."

"Joona Linna'yla tanışmışsınız."

Saga olduğu yerde kaldı. Parlak saçları beline kadar sarkıyordu, gözlerinde sert bir ifade vardı, çenesi kenetlenmişti. Bir kaşının ortasında beyaz parlak bir yara izi vardı.

"Lütfen evinizdeymiş gibi davranın," dedi Carlos, sesine candan bir ifade yüklemişti.

Saga, Joona'nın yanındaki sandalyeye dimdik oturdu. Carlos masaya bir dosya koydu. Parlak kapağında "İşbirliği Yapan Birimlerin Stratejisi" yazıyordu. Şakacı bir lise öğrencisi gibi bir elini havaya kaldıran Verner, "Resmî olarak bu soruşturma SÄPO'nun masasında," dedi derinden gelen bir sesle. "Ama RKP ve Joona Linna'nın desteği olmadan bu soruşturmada ilerleyemezdik."

Verner masanın üzerindeki dosyayı işaret ederken Saga Bauer'in yüzü kıpkırmızı oldu.

"Bir ilerleme sağladık mı, emin değilim," diye mırıldandı.

"Ne?" dedi Verner, neredeyse bağırarak.

"Joona bir avuç iziyle, bir fotoğraftan geriye kalan izler buldu yalnızca."

"Ve böylece sen... Penelope Fernandez'in hâlâ yaşadığını ve peşinde birinin olduğunu öğrendin. Bunun yalnızca Joona'nın marifeti olduğunu söylemek istemiyorum ama..."

"Bu ne saçmalık böyle?" diye bağırarak Saga, masanın üstündeki dosyayı elinin tersiyle yere savurdu. "Nasıl olur da onu över durursunuz? Onun orada olması bile abesti. Daniel Marklund'un nerede olduğunu bile bilmemeliydi..."

"Ama biliyor," diye araya girdi Verner.

"Ama bütün bu lanet belgelerin üzerinde gizlidir damgası var," diye devam etti Saga, bağırarak.

"Saga," dedi Verner, sert bir sesle, "senin de orada olmaman gerekiyordu!"

"Tamam ama eğer ben..."

Birden sustu.

"Artık biraz sakın olabilir miyiz?" dedi Verner.

Saga bir süre amirine baktıktan sonra Carlos'a döndü, "Affedersiniz, bu kadar öfkelendiğim için kusura bakmayın."

Eğilip dosyadan saçılan kâğıtları topladı, öfkeden çilleri kızarmıştı. Birak kalsın diyen Carlos'u dinlemeden bütün kâğıtları toplayıp masanın üzerine koydu.

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi.

Carlos, boğazını temizleyip Saga'ya döndü.

"Umalım da Joona Linna bu soruşturmaya katkıda bulunsun ya da her ne deniliyorsa artık. Senden buna izin vermeni bekliyoruz."

"İşin doğrusu," dedi Saga, amirine, "aksilik etmek istemiyorum ama Joona Linna'nın bu soruşturmaya niçin katılması gerektiğini an-

layamıyorum. Ona ihtiyacımız yok. Siz ilerlemeden bahsediyorsunuz ama ben hiç de böyle..."

"Saga doğru söylüyor," dedi Joona yavaşça. "Avuç izini de fotoğraftan kalan izleri de benim yardımım olmadan, eminim bulabilirdiniz."

"Belki," dedi Verner.

"Artık gidebilir miyim?" dedi Saga, sesini kontrol etmeye çalışarak ve ayağa kalktı.

"Ama sizin," diye sakın bir sesle devam etti Joona, "Viola'nın öldürüldüğü gün, Björn Almskog'un Palmcronska'yla gizlice iletişime geçtiğinden haberinizi yok"

Odaya tam bir sessizlik çöktü. Saga tekrar sandalyesine oturdu. Verner öne doğru eğildi, duyduklarını sindirmeye çalışarak öksürdü.

"Palmcronska ile Viola Fernandez'in ölümü arasında bir ilişki mi var?" dedi sesi titreyerek.

"Evet, Joona?" dedi Carlos.

"Evet, iki cinayet arasında bir ilişki var," dedi Joona.

"O zaman bu iş bizim sandığımızdan da büyük," diye fısıldadı Verner. "En az..."

"İyi iş, Joona," dedi Carlos, zoraki bir gülümsemeyle.

Kollarını göğsüne kavuşturup bakışlarını yere çeviren Saga Bauer'in alındaki küçük kırmızı noktalar tekrar parladı.

"Joona," diyen Carlos birkaç kez öksürdü. "Petter'ı çığneyemem, ön soruşturmayı o yönetecek ama seni geçici bir süre SÄPO'ya verebilirim."

"Ne dersin Saga?" dedi Joona.

"Harika olur," diye atıldı Verner.

"Ön soruşturmanın sorumlusu benim," diyen Saga, sandalyeden kalkıp odayı terk etti.

Verner özür dileyerek peşinden gitti.

LARS KEPLER

Joona'nın gri gözleri buz gibi parladı. Carlos oturduğu yerden kımıldamadı, öksürdü ve, "O daha genç," dedi. "Yani sen... biraz anlayış gösterip onunla ilgilenebilirsin."

"Sanırım kendini idare edebilecek durumda," dedi Joona.

38.

Saga Bauer

Saga Bauer şaşkındı, Carl Palmcrona'yı düşünüyordu, yüzünü ancak bir parça dönebildi. Darbeyi geç fark etmişti. Yandan geldi. Hafif bir kroşe sol omzunun üzerinden geçip kulağı ve yüzüyle buluştu. Saga sendeledi. Koruyucu kaskı gözüne kaymıştı, bir şey göremiyordu ama bir sonraki darbenin gelmek üzere olduğunu anlamıştı. Çenesini göğsüne doğru bastırıp elleriyle yüzünü korudu. Kürek kemiğinin üzerine önce hafif sonra ağır bir darbe indi, geriye doğru sendeleyerek ipe yaslandı. Hakem ileri fırladı ama Saga düştüğü tuzaktan çıkmayı başardı. Kenara kayıp ringin ortasına yürürken rakibini kafasında tarttı: Svetlana Krantz, Falköpingli, kırk yaşlarında, genişçe bir kadın, düşük omuzlu, bir omzunun arkasında Guns N' Roses dövmesi var. Ağzından soluyor, hantal adımlarla üstüne geliyor, nakavt peşinde olduğu kesin.

Saga usulca geriye doğru çekildi ve yerde sürüklenen bir sonbahar yaprağı gibi dans etmeye başladı. Boks yapmak bu kadar kolay, diye düşünürken içinin neşeyle dolduğunu hissetti. Birdenbire duran Saga Bauer'in dudaklarına öylesine geniş bir gülümseme yayıldı ki neredeyse diş koruyucusunu düşürüyordu. Rakibinden üstün olduğunu bilse de Svetlana'yı nakavt etmek gibi bir niyeti yoktu, yalnızca puan kazanmaya karar vermişti. Ama Svetlana'nın erkek arkadaşının, "Şu sarışın amcığının yüzünü salçaya çevir," diye bağırıldığını duyunca fikrini değiştirmişti.

Svetlana fazlasıyla hareketli, sağ kolu fazlasıyla hevesliydi. Saga'yı yenmeye can attığından oyununu okuyamıyor, bir yahut birkaç sağ kroşeyle işi bitirmeye çalışıyordu. Saga'nın yeterince yıprandığını, sıkı bir yumrukla gardını aşabileceğini düşünüyordu ama yanılıyordu. Saga Bauer ne yorgun düşmüş ne de dikkatini kaybetmişti. Olduğu yerde dans ederek rakibinin hamlesini beklerken, eldivenlerini yüzüne doğru kaldırarak sanki yalnızca kendisini korumaya çalışıyormuş havasını veriyordu. Beklediği an geldiğinde şaşırtıcı bir omuz ve ayak kombinasyonu ile yana doğru kayıp rakibinin vuruş alanından çıktı. Şimdi rakibinin yan tarafındaydı, bütün gücünü toplayıp Svetlana'nın karın boşluğuna bir darbe indirdi.

Öne doğru eğilen Svetlana'nın göğüs koruyucusunun kenarında hissetti eldivenini. Bir sonraki darbesi biraz boşa gitti, Svetlana'nın başını sıyrıp geçti ama üçüncüsü temiz bir darbeydi, alttan tam burnunun üzerine sıkıca yapıştırmıştı.

Svetlana'nın başı geriye savruldu, ter ve sümük saçıldı yüzünden. Koyu mavi diş koruyucusu havaya uçtu. Dizleri büküldü ve pat diye yere devrildi. Şöyle bir döndükten sonra uzun süre hareketsiz kaldı.

Maçtan sonra soyunma odasına giden Saga Bauer, bedeninin durulmaya başladığını hissetti. Dudaklarında kan ve zank karışımı tuhaf bir tat vardı. Eldivenlerinin üzerindeki bantları çıkarmak için dişlerini kullanmak zorunda kalmıştı. Elbisesini koyduğu dolabın kapısı açıldı, asma kilit bankın üzerinde duruyordu. Aynaya baktı, yanağından süzülen birkaç damla gözyaşını sildi. Aldığı darbeden burnu sızlayıp zonkluyordu. Maçın başlarında akli kendi şefi ve RKP'nin şefiyle yaptığı konuşmada ve Joona Linna'yla birlikte çalışması yönünde aldıkları karardaydı.

Dolap kapağının iç tarafına "Södertälje Rockets" yazan ve öfkeli bir balinaya benzeyen roket resminin olduğu sticker yapıştırılmıştı.

Şortunu, külotunu, kombinezonunu, sutyenini ve göğüs koruyucusunu elleri titreyerek çıkardı. Soğuktan dişleri tıkırdayarak duş odasına gidip bir duşun altına girdi. Ensesinden sırtına doğru sular boşaldı.

Joona Linna'yı kafasından atmaya çalışarak akara doğru kanlı ve salyali birkaç tükürük savurdu.

Soyunma odasına döndüğünde yirmi kadar kadınla karşılaştı, Kijmpadan dönüyorlardı. Kadınların durup hayranlıkla onu seyrettiklerini fark etmemişti Saga.

Saga Bauer çok güzel bir kadındı, görenlerin nefesini kesecek kadar güzel. Pürüzsüz yüzü simetrikti, makyaj yapmazdı. Kocaman gözleri gökyüzü kadar maviydi. Bir yetmiş boyundaydı, ince ve zarifti. Onu görenler profesyonel bir boksör yahut SÄPO komiseri olduğunu değil, balerin olduğunu sanırlardı.

Efsanevi masal çizeri ve sanatçı John Bauer'ın iki kardeşi vardı, Hjalmar ve Ernst. Küçük kardeş Ernst, Saga'nın dedesinin babasıydı. Dedesinin onun hakkında anlattıklarını hâlâ hatırlıyordu. Büyük kardeşi John, karısı Ester ve küçük oğullarıyla birlikte bir kasım gecesi Vättern Gölü'nde, Hästhomen Limanı'ndan yalnızca birkaç yüz metre ileride boğulduklarında nasıl acı çektiğini anlatmıştı.

John Bauer'ın tabloları, üç kuşak sonra, tuhaf bir şekilde gerçekliğin aynasında yansımıştı. Karanlık yüzlü, devasa Troll'un karşısında korkusuzca dikilen prenses Tuvstarr'ı andırıyordu Saga.

Şimdiye kadar hiçbir soruşturmayı kendi başına sonuçlandırmamış olsa da becerikli bir komiser olduğunun farkındaydı Saga. İşinin elinden alınmasına alışmıştı, birkaç hafta süren yoğun uğraşın sonunda soruşturmalardan uzaklaştırılmasına, aşırı ölçüde korunmasına ve tehlikeli işlerden uzak tutulmasına da alışmıştı.

Alışmıştı ama bu durumdan hiç hoşlanmıyordu.

Polis Yüksek Okulu'nu çok iyi bir dereceyle bitirdikten sonra SÄPO'da terörle mücadele eğitimi almıştı. Komiser olmuş hem soruşturma hem de aktif görevler üstlenmişti. Bilgisini artırırken, fiziki eğitimini de hiç ihmal etmemişti. Her gün koşardı. Haftada en az iki defa maç yapar, her hafta mutlaka Glock 21 tabancası ve keskin nişancı tüfeği M90'la atış talimleri yapardı.

Red Bop Label adlı bir caz grubunda piyano çalan Stefan Johansson'la birlikte yaşıyordu. Grup, *A Year Without Esbjörn* adlı hüznü doğaçlama albümüyle İsveç Grammy Ödülü almıştı. Saga işten ya da antrenmandan eve döndüğünde kanepeye uzanır, şekerleme yer ve Stefan saatlerce piyano çalarken televizyonun sesini kısarak film izlerdi.

Spor salonundan dışarı çıkan Saga, rakibinin kendisini beklediğini gördü.

"Maç için teşekkür edip kutlamak istedim," dedi Svetlana.

"Ben teşekkür ederim."

Svetlana'nın yanakları kızardı, "Çok harikasin."

"Sen de."

Svetlana gözlerini yere dikerek gülümsedi.

Park alanını kuşatan köşeli budanmış çalıların arası çöp doluydu.

"Trene mi bineceksin?" diye sordu Saga.

"Evet, yürümeye başlasam iyi olur."

Çantasını alan Svetlana bir an durdu, bir şey söyleyecekti ama zorlanır gibiydi.

"Saga... Erkek arkadaşımın söyledikleri için özür dilerim," dedi en sonunda. "Bağırarak söylediklerini duydun mu bilmiyorum ama bir daha buraya asla gelemeyecek."

Svetlana boğazını temizleyip yürümeye başladı.

"Bekle," dedi Saga, "istersen seni istasyona bırakabilirim."

39.

Çok uzaklarda

Penelope yokuşun başına doğru çaprazlamasına koşuyordu. Tökezliyor, taşlarla birlikte aşağı kayıyor, ellerinden destek alıyor, bileklerinden yukarı bir sancı yayılıyor, omuzları ve sırtı sızlıyor, soluk soluğa nefes alıyordu. Dönüp geriye baktı, ağaçların arasına, ağaçların arasındaki karanlığa, peşlerindeki adamı göreceği korkusuyla baktı.

Yanına gelen Björn'ün yanaklarından terler boşanıyordu, korku dolu gözleri kan çanağına dönmüştü, bir şeyler mırıldanarak Penelope'nin kalkmasına yardım etti.

"Devam etmeliyiz," diye fısıldadı.

Peşlerindeki adamın yakında mı yoksa uzakta mı olduğunu, izlerini kaybedip kaybetmediğini bilemiyorlardı. Daha birkaç saat önce sığındıkları evin mutfağında dışarıdan görülmemek için iki büküm olmuş uzanırken pencereden içeri bakmıştı adam.

Şimdi el ele tutuşmuş, sık ladin ağaçlarının arasından koşuyor, iğne yapraklarının sıcak kokusunu alıyorlardı.

Çalılıarın arasından bir hışırtı duyuldu, korkuyla bağırıp yana doğru sıçrayan Björn'ün yüzüne bir dal çarptı.

"Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum," diye soludu.

"Bunu düşünme," dedi Penelope.

Bir süre böyle devam ettiler: Ayakları, dizleri sızlıyordu. Sık çalılıkların ve hışırdayan yaprakların arasından geçtiler, bir hendeğe

indiler, dikenli otların olduğu bir yerden geçip çakıllı bir yola ıktılar. Yolu kontrol eden Björn, fısıldayarak Penelope'yi ağırđı. Yerleşim yerlerinin yoğun olduğu adanın güneyindeki Skinnardal'a doğru koşmaya başladılar. Fazla uzak olmamalıydı. Birkaç adım tökezleyen Penelope, dengesini sağlayıp Björn'ü izledi. Tekerek izlerinin olduğu iri çakıllı yol, bir huş ağacı koruluğuna doğru uzanıyordu. Koruluğun etrafını döndüklerinde iki kişi gördüler. Spor giyimli yirmili yaşlarda bir kadın ve kırmızı motosikletli bir adam. Penelope ceketinin fermuarını kapatıp nefesini toparlamaya çalıştı.

"Merhaba," dedi.

Dönüp şaşkın gözlerle baktılar. Penelope nasıl göründüklerinin farkındaydı, kan içinde ve kirlilerdi.

"Başımıza bir kaza geldi," dedi soluk soluğa, "bir telefona ihtiyacımız var."

Hendeklerdeki otların üzerlerinde ısırgan otu kelekleri dönüyordu.

"Tamam," dedi genç adam, cebinden telefonunu çıkarıp Penelope'ye uzattı.

"Teşekkürler," diyen Björn, gözleriyle yolu ve ormanı taradı.

"Ne oldu?" diye sordu genç adam.

Penelope ne cevap vereceğini bilemedi, yutkundu, kirli yanaklarından yaşlar boşanmaya başladı.

"Bir kaza," dedi Björn.

"Aman Tanrım! Bu o orospu," dedi spor giyimli kız, erkek arkadaşına.

"Kim?"

"O gün şu televizyonda gördüğümüz kız."

"Hangi kız?"

"İsveç'in ihracatına bok atan orospu."

Kızın dediklerini duymayan Penelope, gülümsemeye çalışırken annesini aradı. Elleri çok titrediğinden yanlış numaralar çevirdi. Tekrar denedi. Genç kız erkek arkadaşının kulağına bir şeyler fısıldadı.

Ormandan bir gürültü geldi, ağaçların arasında hareket eden bir şey görür gibi oldu Penelope. Yanıldığını anlamadan önce adamın izlerini bulduğunu düşündü. Eli öylesine titriyordu ki telefonu kulağına götürürken düşürmekten korkuyordu.

"Bir şey sorabilir miyim?" dedi kadın, gergin bir sesle. "Sence ağır bir tempoda, haftada altmış saat çalışan insanlar, hiç çalışmayıp da televizyonda ahkam kesen senin gibilerin maaşını ödemek zorunda mı?"

Ne kadının ne demeye çalıştığını ne de niçin öfkелendiğini anlayabildi Penelope. Buna ne kafası ne de vakti müsaitti. Kafasında düşünceler uçuşur, gözleri endişeyle ormanı tararken, hışırdayan uzak telefon sinyallerini dinliyordu.

"Çalışmanın hiçbir faydası yok mu?" dedi kadın sinirli bir sesle.

Penelope yardım dilenir gibi Björn'e baktı, şu genç kadını mutlu edecek bir şey söylemesini bekledi. Telesekreterde annesinin sesini duyduğunda iç çekti.

"Ben Claudia - şimdi cevap veremiyorum ama mesaj bırakırsanız mümkün olan en kısa zamanda..."

Yanaklarından yaşlar boşandı, dizlerinin bağı çözüldü, inanılmaz yorgundu. Şimdi konuşamayacağını belirtir bir jestle elini kadına doğru uzattı.

"O telefonu kazandığımız parayla aldık," dedi genç kadın, "çalış da kendine bir telefon al..."

Telefon cızırdadı, hatlar çok kötüydü. Penelope yer değiştirdi ama daha da kötüleşti. Boğazını temizledi, sustu, konuşmaya başladığında telefonun kesilip kesilmediğinden emin değildi.

"Anne, yardıma ihtiyacım var, peşimde biri var..."

Birden küfürler etmeye başlayan kız, telefonu Penelope'nin elinden çekip aldı.

"Bir iş bul," dedi genç adam.

Olduğu yerde sallanan Penelope, şaşkın gözlerle genç çifte baktı. Kız, adamın arkasına oturup kollarını beline doladı.

“Lütfen,” diye yalvardı Penelope, “bizim gerçekten...”

Sesi motor sesinde kayboldu. Çakılları sıçratarak hareket etti motosiklet. “Durun” diye bağırarak koştular arkalarından ama motosiklet Skinnardal’a doğru gözden kayboldu.

“Björn,” dedi Penelope, durdu.

“Koş!” diye bağırды Björn.

Penelope’nin nefesi tıkanmıştı, dönüp arkasına baktı, yanlış bir şey yaptıklarını düşündü. Björn durdu, Penelope’ye baktı, soluklandı ve yürümeye başladı.

“Dur, o ne yapacağımızı tahmin ediyor,” dedi Penelope, ciddi bir ifadeyle. “Değişik bir şeyler yapmalıyız.”

Björn’ün adımları ağırlaştı, durdu.

“Yardım edecek birilerini bulmalıyız,” dedi.

“Şimdi değil.”

Geriye dönen Björn, Penelope’nin omuzlarını tuttu.

“Penny,” dedi, “en yakın eve en fazla on dakika uzaktayız, hadi biraz daha gayret. Ben sana yardım edeceğim...”

“Tekrar ormana dönmeliyiz,” diye sözünü kesti Penelope, “doğru düşündüğümden eminim.”

Saç bandını çıkarıp yola fırlattı, dönüp doğrudan ormana daldı.

Bir süre yola bakan Björn, hendeğin üzerinden atladı, Penelope’ye yetişerek elinden tuttu.

Yan yana koşmaya başladılar, çok hızlı değillerdi ama yoldan uzaklaşıyorlardı, insanlardan ve yardım alma umudundan.

Birden dar bir koy çıktı önlerine, kalçalarına kadar gelen suyun içine girdiler, kırk metre kadar yürüyüp karşıya geçtiler ve ıpslak ayaklarıyla koşmaya devam ettiler.

On dakika sonra Penelope’nin adımları bir kez daha yavaşladı. Durup nefesini topladı. Etrafına göz gezdirdi, peşlerindeki adamın

soğuk varlığını ilk defa hissetmiyordu. Koluyla ağzını silen Björn onun yanına gitti.

"O evdeyken," dedi, "niçin, 'Gir,' diye bağırdın adama?"

"Bağırmasaydım kapıyı açıp girecekti, hesaplamadığı tek şey benim gir dememdi."

"Ama..."

"Her zaman bizden bir adım öndeydi," diye devam etti Penelope. "Korkuyorduk ve o adam, korkan insanların nasıl davranacağını iyi biliyor."

"İçeri gir, diye bağırılmazlar," dedi Björn, yüzüne yorgun bir gülümseme yayıldı.

"İşte Skinnardal'a doğru gitmek istemememin nedeni bu. Belirli bir hedef gözetmeden, durmadan yön değiştirerek ormanın derinliklerine koşmalıyız."

"Tamam."

Björn'ün bitkin yüzüne, kurumuş dudaklarına bakan Penelope, "Eğer kurtulmak istiyorsak başka çaremiz yok," dedi. "Hedefimizi değiştirmeliyiz. Benim fikrime göre... adadan çıkmaya çalışmak yerine, adanın derinliklerine dalmalıyız."

"Mantıken hiç kimse böyle yapmaz," dedi Björn.

"Biraz daha dayanabilir misin?" diye sordu Penelope.

Björn başını salladı ve yollardan, evlerden ve insanlardan uzaklaşarak ormanın derinliklerine doğru koşular.

Axel Riessen, gömleğinin kolalı kollarından ağır ağır çıkardığı kol düğmelerini elbise dolabının içindeki bronz çanağa koydu. Bu kol düğmeleri dedesi Amiral Riessen'den miras kalmıştı. Ama manşetlerin üzerindeki nişan sivildi: çapraz iki palmiye yaprağı.

Elbise dolabının yanındaki aynada kendine bakan Axel Riessen, kravatını gevşetti, odanın diğer ucuna gidip yatağın kenarına oturdu. Kalorifer petekleri tıslıyordu ve sanki duvarlardan içeri bir müzik sesi sızar gibiydi.

Müzik sesi kardeşinin hemen yan taraftaki dairesinden geliyordu. Yalnız bir keman, diye düşündü ve duyduğu müzik parçasını hayal dünyasında birleştirdi. İçinde, Bach'ın sol minör keman sonatı dönüyordu, giriş bölümü adagio ama geleneksel yorumlardan çok uzak bir yorumdu. Axel yalnızca müzikal notaları değil her bir üst tonla birlikte kemanın gövdesine kazara dokunmalardan çıkan sesleri de duyuyordu.

Müzik tempo değiştirirken parmakları titriyor, elleri bir keman tutmanın özlemiyle sancıyordu. Parmakları tellerin üzerinde gezinip müzikle coşmalı çok zaman olmuştu.

Telefon çaldığında içindeki müzik sustu. Yataktan kalkıp gözlerini ovuşturdu, çok yorgundu. Son bir haftada neredeyse hiç uyumamıştı.

Telefon numarasını kontrol etti, bakanlıktan aranıyordu. Boğazını temizleyip sakın bir sesle, "Axel Riessen," dedi.

"Adım J rgen Grünlicht, belki biliyorsunuzdur h k metin d    leri komisyonunun üyesiyim."

" yi akşamlar."

"Bu kadar geç arad ğım için özür dilerim."

"Uyanıktım."

"Bana uyanık olacağınızı söylediler," diyen J rgen Grünlicht, bir süre sustu. "Bu ak am olağ n st  yönetim kurulu toplantısı yaparak ISP'nin genel müdürlüğüne sizi atamaya karar verdik."

"Anlıyorum."

Bir süre sustuktan sonra Grünlicht aceleyle devam etti.

"Sanırım Carl Palmcrona'nın başına gelenleri biliyorsunuzdur."

"Gazetelerde okudum."

Grünlicht, Axel'in duymadığı bir şeyler mırıldandıktan sonra sesini yükseltti. "Bizim i lerimize yabancı değilsiniz -eğer önerimizi kabul ediyorsanız- acilen i e başlamanız gerekiyor."

"BM'de üstlendiğim görevi sonlandırmalıyım," dedi Axel.

"Bu b r engel mi?" dedi Grünlicht, endişeli bir sesle.

"Hayır."

"Ko ullarımızı gözden geçirebilirsiniz ama... tartışamayacağımız bir şey yok. Anlayacağınız gibi sizi gemimizde istiyoruz, bunu saklamanın alemi yok."

" zin verin d  uneyim."

"Yarın sabah buluşabilir miyiz, vaktiniz var mı?"

"Bu kadar acil mi?"

"Zamanı çok iyi kullanmalıyız," dedi Grünlicht, "ama elbette olanları düşündüğümüzde... Ticaret Bakanlığı'nın i iyle ilgili sorunlar yeterince zamanımızı aldı."

"Sorun ne?"

"Bildik şeyler... İhracat izniyle ilgili bir şey. Ön bildirim olumluydu, ihracat komitesi kendi işini bitirdi, rapor hazır ama Palmcrona imzalamaya vakit bulamadı."

"Ve mutlaka onun imzası gerekiyordu," dedi Axel.

"Savunma malzemeleri ya da ürünlerinin kullanım alanıyla ilgili genel müdürün mutlak onayı gerekiyor," diye açıkladı Jörgen Grünlicht.

"Ama bunu hükümet de onaylayabilir, değil mi?"

"Evet ama yalnızca ISP'nin genel müdürü konuyu hükümete havale etmeye karar verirse."

"Anladım."

Axel Riessen, Birleşmiş Milletler'e bağlı UNODA'da -United Nations Office for Disarmament Affairs⁵- işe başlamadan önce, on bir yıl dışişleri bakanlığının askerî malzemeler denetçisi olarak görev yapmıştı. Henüz elli bir yaşındaydı, kırılmış saçları hâlâ sık ve kalındı. İnsanda güven uyandıran bir ifadesi vardı. Tatilini geçirdiği Kapstaden'de bir yelkenli kiralayıp keskin kıyıları kendi başına dolaştığından teni güneş yanıyordu.

Kütüphanesine gitti, okuma koltuğuna oturdu, uykusuzluktan sızlayan gözlerini yumarak Carl Palmcrona'nın ölümünü düşündü. *Dagens Nyheter* gazetesi kısa bir haberle duyurmuştu. Ne olduğunu anlamak zordu ama haberin ima ettiğine göre beklenmedik bir durumdu. Hasta değildi, öyle olsa anlaşılırdı. Axel o yıl onunla defalarca buluşmuştu. Hükümet bir yasa önerisi öncesinde ikisini bilirkşi atamış, verdikleri rapor sonucu Askerî Malzeme Denetleme Kurulu ile Stratejik Materyal İhracatı Denetleme Kurulu, Stratejik Ürünler Denetleme Kurulu adıyla tek bir çatı altında birleştirilmişti.

Ve şimdi Palmcrona ölmüştü. Askerî traşlı, uzun boylu, solgun yüzlü, ağır bir yalnızlık havasıyla kuşatılmış adamı düşündü Axel.

Sonra bir endişeye kapıldı. Odada çıt çıkmıyordu. Ayağa kalktı, dışarıya baktı, etrafı dinledi.

5 (İng) Birleşmiş Milletler Silahsızlanma Ofisi. (ç. n.)

"Beverly? Beverly?" diye bağırdı usulca.

Cevap gelmedi. Bedenini bir korku sardı. Odadan çıkıp hole geçti, ceketini aldı ve tam kızı aramak için dışarıya çıkmaya hazırlanırken Beverly'nin kendi kendine mırıldandığını duydu. Mutfaktan çıkmış Axel'e doğru geliyordu. Axel'in yüzündeki endişeyi görünce gözleri büyüdü.

"Axel," dedi, "ne oldu?"

"Dışarıya çıktın mı diye endişelendim," diye söylendi Axel.

"O tehlikeli dünyaya mı?" diye gülümsedi kız.

"Ben yalnızca herkese güvenilmeyeceğini söylüyorum."

"Ben de güvenmiyorum, yalnızca bakıyorum, ışıklarına bakıyorum," dedi kız. "Eğer etraflarına ışık saçıyorlarsa iyi olduklarını anlıyorum."

Axel ne cevap vereceğini bilemedi, yalnızca patates gevreği ve büyük bir şişe meyve suyu aldığını söyleyebildi.

Kız sanki onu duymamış gibiydi. Axel yüz ifadesini okuyarak nasıl bir ruh haline bürünmekte olduğunu kestirmeye çalıştı: huzursuz, sinirli veya içine kapanık.

"Sence biz hâlâ evlenebilir miyiz?" dedi kız.

"Evet," diye yalan söyledi Axel.

"Yalnızca şu çiçekler annemin cenazesini hatırlatıyor, babamın yüzünü..."

"Çiçeksiz yaparız," dedi Axel.

"Ama ben zambaklardan hoşlanıyorum."

"Ben de," dedi Axel, zayıf bir sesle.

Kızın yüzü kızardı, yalandan esnedi.

"Çok uykum geldi," diyerek odasına yöneldi. "Uyumak istiyor musun?"

"Hayır," dedi Axel, kendi kendine ama kızın peşine takıldı.

Bedeninin her bir parçası engellemeye çalışırken yürümeye devam etti. Mermer kaplı koridorda kızın peşinden yürürken çok hantal

ve tuhaf denilecek kadar yavaş olduğunu hissediyordu. Merdivenleri tırmandılar, iki salonu geçip akşamları kapandıkları süit odaya girdiler.

Kız zayıf ve kısaydı, başı ancak Axel'in göğsüne geliyordu. Bir hafta önce kazıttığı saçları çıkmaya başlamıştı, Axel'i aceleyle kucakladı. Ağzından yayılan şekerleme kokusunu aldı Axel.

41.

Uykusuz

Axel Riessen, Beverly Andersson'la on ay önce tanışmıştı. Tanışmalarına uyku sorunu vesile olmuştu. Otuz yıl önce yaşadığı bir olaydan sonra uyumakta zorlanıyordu. Hayatını uyku ilaçlarıyla sürdürmeye başlamıştı, düşlerin olmadığı kimyasal bir uykuya dalıyordu. Bedeni belki dinlenemiyordu ama yine de uykuydu işte.

Uyuyabilmek için aldığı uyku ilacını sürekli artırmak zorundaydı. Uyuşturucu etkisi gösterip düşüncelerini bastıran ilaçlardan hoşlanıyor, yılanmış pahalı viskilerle birlikte alıyordu. Yirmi yıl boyunca yüksek dozda ilaçlar kullanmış ve bir gün kardeşi, bilincini kaybetmiş bir vaziyette holde yatarken bulmuştu, burnu kanıyordu.

Karolinska Hastanesi'nde siroz teşhisi koymuşlardı.

Kronik hücre tahribatı o kadar büyüktü ki gerekli tedavi sürecinin ardından karaciğer nakli sırasına konulmuştu. Ama kan grubu sıfır olduğundan ve olağanüstü doku yapısı nedeniyle karaciğer bulma ihtimali felaket denilecek düzeyde düşüktü.

Kardeşi ciğerinin bir parçasını verebilirdi ama kalbindeki ciddi ritim bozukluğu nedeniyle böyle ağır bir operasyonu kaldırması mümkün değildi.

Donör bulma ihtimali neredeyse sıfırdı, alkolden ve uyku ilaçlarından vazgeçmezse ölecekti. Alkolü ve uyku ilaçlarını bırakmanın yanı sıra

yeterli miktarda Konakion, Inderal ve Spironolakton kullanırsa karaciğer fonksiyonları düzene girer, normal bir hayat yaşayabilirdi.

Sorun uykunun onu terk etmesiydi, geceleri en fazla bir saat uyuyabiliyordu. Göteborg'da bir uyku kliniğine yatırılmıştı, polisnografi testinden geçirilmiş ve insomnia teşhisi konulmuştu. İlaçla tedavi artık düşünülemeyeceğinden değişik insomnia teknikleri kullanmak zorundaydı: meditasyon, hipnoz, kendi kendine telkin. Ama bunların hiçbir faydası olmamıştı.

Ciğerlerinin iflas etmesinden dört ay sonra dokuz gün uykusuz kalmış, psikoz benzeri bir nöbet geçirmişti.

Gönüllü olarak özel Sankta Maria Hjärta Psikiyatri Kliniği'ne yatırılmıştı.

Beverly'yle işte orada tanışmıştı. Beverly o zamanlar ancak on dördündeydi.

Her zaman olduğu gibi odasında uyumadan uzanıyordu Axel, saat belki gecenin üçüydü. Beverly kapısını açtığında dışarısi karanlıktı. Huzursuz bir ruhtu Beverly, bir uyurgezer, geceleri kliniğin koridorlarında dolaşıp duruyordu.

Belki de yanında kalacağı birilerini arıyordu.

Kız içeri girdiğinde Axel yatağında uzanıyordu, uykusuz ve kederliydi. Uzun geceliği yerleri süpüren kız gelip yatağının yanına dikildi.

"Buranın ışıdığını gördüm," diye fısıldadı, "senden bir ışık yayılıyor."

Ardından yatağa çıkıp Axel'in yanına kıvrıldı. Axel hâlâ uykusuzluktan muzdaripti, ne yaptığını bilemiyordu, kıza sıkıca sarıldı, çok sıkı, kızı bedenine bastırdı.

Kız bir şey demedi, öylece yattı.

Axel, yüzünü kızın boynuna gömdü ve birden uykuya daldı.

Düşlere ve uykunun suyuna gömüldü.

İlk seferinde yalnızca birkaç dakika sürdü ama o günden sonra her gece geldi kız. Ve her seferinde Axel sıkıca sarılıp ter içinde uykuya daldı.

Axel'in psikolojik sorunları bir camın üzerindeki buğu gibi yok olurken, Beverly de koridorlarda dolaşmayı bıraktı.

Axel Riessen ile Beverly Andersson sessiz bir anlaşmayla hastaneden ayrılmaya karar verdiler.

Aralarında yasal bir ilişki olamayacağından, ilişkilerinin gizli kalması gerekiyordu. Ama Beverly öğrenci evi sırası gelene kadar Axel'in bir odasında kalmak için babasından izin almıştı.

Beverly Andersson on beşindeydi ve sınır tanımama teşhisi konulmuştu, insanlarla ilişkisinde bir ölçü tutturamıyordu. Sınır koyma yeteneğinden yoksundu. Kendi kendini idare edemiyordu.

Beverly gibi kızlar eskiden ya akıl hastanesine yatırılıyor ya zorla kısırlaştırılıyor ya da ahlaksız ve sınırsız cinsel ilişkiye girmesinler diye beyinlerinin bir kısmı alınıyordu.

Beverly şansına benimle karşılaştı, derdi Axel kendi kendine. Pedofil değildi, Beverly'ye eziyet etmek yahut üzerinden para kazanma gibi bir niyeti yoktu. Ona yalnızca uyku için ihtiyaç duyuyordu, ayakta kalmak için.

Yeterince büyüdüğünde Axel'le evleneceğini söylerdi Beverly.

Bu düşünceyle mutlu olduğunu gördüğünden düğün hayalleri kurmasına ses çıkarmıyordu Axel. Böyle yaparak onu dış dünyaya karşı koruduğuna ikna ediyordu kendini. Ondan faydalandığının da farkındaydı. Utanıyordu bundan ama başka bir çıkış yolu yoktu, tekrar o büyük uykusuzluğun kollarına dönmek istemiyordu.

Ağzında diş fırçasıyla banyodan çıkan Beverly, başıyla duvara asılı üç kemanı işaret etti.

"Niçin hiç çalmıyorsun?"

"Yapamam," diye gülümsedi Axel.

"Hep orada öyle asılı mı duracaklar? Bari çalabilen birilerine ver."

"O kemanları çok seviyorum. Robert'ten aldım."

"Kardeşinden pek bahsetmiyorsun."

"Karışık bir hikâye..."

"Bu kemanları kendi yapıyor, değil mi?"

"Evet, Robert kendi kemanlarını kendi yapıyor... ve bir oda orkestrasında çalışıyor."

"Bizim düğünümüzde çalamaz mı?" dedi Beverly, dudaklarının kenarına bulaşan diş macununu sildi.

Axel, yüzündeki donukluğu fark etmemesini umarak baktı ona.

"Harika bir fikir."

Yorgunluğun bedenini, beynini nasıl ele geçirmeye başladığını hissetti Axel. Beverly'nin önünden geçti, yatak odasına girip yatağın kenarına çöktü.

"Çok uykum var. Ben..."

"Yazık sana," dedi Beverly, ciddi bir ifadeyle.

Axel başını salladı.

"Yalnızca uyumak istiyorum," dedi, ağlamaklı olmuştu.

Ayağa kalktı, pembe pamuklu kumaştan geceliği aldı.

"Lütfen Beverly, giy şunları."

"Nasıl istersen."

Beverly, bir süre öyle dikilip zengin bir burjuva evinde kostümle koltuğa kurulmuş bir tilkinin resmedildiği Ernst Billgren'in yağlı boya tablosuna baktı.

"İğrenç bir tablo," dedi.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Başını sallayan Beverly soyunmaya başladı.

"Üzerini banyoda değiştiremez misin?"

Beverly, omuzlarını silktiler, pembe bluzunu sıyırıp çıkardığında onu çıplak görmek istemeyen Axel, sırtını dönüp tilki tablosuna doğru yürüdü, bir süre dikkatle baktıktan sonra duvardan indirdi, ters çevirip duvara dayadı.

Ağır bir uykuya dalan Axel'in yüzünde gergin bir ifade vardı. Yanına uzanan kızı sıkıca kucaklamıştı. Birden uyandı, kızı bıraktı, sanki boğuluyormuş gibi nefes aldı. Ter içindeydi, kalbi endişeyle çarpıyordu. Yatak lambasını yaktı. Beverly küçük bir çocuk huzuruyla uyuyordu, dudakları aralık, alnı nemliydi.

Aklına Carl Palmcrona geldi Axel'in. En son Riddarhuset'teki soylular toplantısında karşılaşmışlardı. Palmcrona sarhoş olup agresifleşmişti. Birleşmiş Milletler'in silah ambargolarını yerden yere vurduğu nutkuna şu tuhaf sözlerle son vermişti: *Eğer işler sarpa sararsa, kâbuslarımın ürününü hasat etmektense Algernon yaparım.*

Axel, lambayı söndürüp tekrar yatağa uzandı. Hâlâ Palmcrona'nın sözlerini düşünüyordu. Algernon yapmak da neydi? Kâbus derken neyi kastetmişti? Bunları gerçekten demiş miydi?

Kâbusların ürününü hasat etmek?

Carl-Fredrik Algernon'un akıbeti bir muammaydı. Ölene kadar İsveç Dışişleri Bakanlığı'nda askerî malzemeler müfettişliği yapmıştı. Bir ocak günü Nobel Endüstrisi'nin CEO'su Anders Carlberg'le buluşmuş, yaptıkları araştırmaların sonucu Nobel Grubu'nun şirketlerinden birinin, Basra Körfezi civarındaki ülkelere yasa dışı yollardan silah sattığı yönünde bulgular elde ettiklerini anlatmıştı. Aynı gün Stockholm Metro'sunun Merkez İstasyonu'nda hızla giden bir trenin önüne düşmüştü.

Axel'in düşünceleri Bofors Şirketi'ne yönelik silah kaçakçılığı ve rüşvet dağıtma suçlamaları etrafında dönüp duruyordu. Hızla giden trenin önüne sırtüstü düşen trençkotlu bir adam geliyordu gözlerinin önüne.

Adam platformdan aşağı yavaşça düşüyor, trençkotu kanat çırpıyordu.

Beverly'nin yumuşak soluk alışları Axel'i yakalayıp sakinleştirdi. Kıza doğru döndü, kollarını küçük bedenine doladı.

İç çekti Beverly.

Axel, kıza sıkıca sarılırken, bir bulut gibi toplanmaya başladı uykusu, düşünceleri seyrekleşip buharlaştı.

LARS KEPLER

Gecenin geri kalanında uykusu hep hafifti, saat beş civarında yeniden uyandı. Beverly'ye sıkıca sarılmaktan kollarına kramp girmişti. Kızın sert saçları dudaklarını kaşındırıyordu. Uyku ilaçları almak için dayanılmaz bir istek duydu.

Stratejik Ürünler Denetleme Kurulu (ISP)

Axel, kardeşiyle paylaştığı terasa çıktığında sabah saatin yedisiydi. Saat sekizde, Carl Palmcrona'nın ISP'deki odasında, Jörgen Grünlicht'le görüşecekti.

Hava daha o saatte ısınmıştı ama boğucu değildi. Küçük kardeşi Robert terasa açılan kapıları açmış, bir şezlongda oturuyordu. henüz sakal tıraşı olmamıştı. Kollarını yanlarına sarkıtmış, kestane ağacının sabahın nemiyle ıslanmış yapraklarına bakıyordu. Üzerinde yıpranmış ipek sabahlığı vardı. Babaları da cumartesi sabahları böyle bir sabahlık giyerdi.

"Günaydın," dedi Robert.

Axel kardeşine bakmadan başını salladı.

"Charles Greendirk için bir Fiorini tamir ettim," dedi Robert, diyalog arayışıyla.

"Eminim buna çok sevinecektir," dedi Axel, zayıf bir sesle.

Robert yüzünü ona döndü.

"Canını sıkan bir şey mi var?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse biraz gerginim," dedi Axel. "Belki işimi değiştireceğim."

"Değişiklik iyi bir şey," dedi Robert, dalgın bir ifadeyle.

Axel kardeşinin sevecen yüzüne baktı, derin çizgilerine, çıplak alınına. Aralarındaki her şey şimdi olduğundan çok daha değişik olabilirdi.

"Kalbin ne durumda?" diye sordu. "Henüz durmadı mı?"

Robert elini kalbine götürdü.

"Henüz değil..."

"Güzel."

"Peki, senin zavallı ciğerin ne durumda?"

Omuzlarını silken Axel, içeri yöneldi.

"Bu akşam Schubert çalacağız," dedi Robert.

"Ne mutlu size."

"Belki sen de..."

Robert sustu, kardeşine baktıktan sonra konu değiştirdi.

"Şu, yukarı odada kalan kız..."

"Evet... Beverly," dedi Axel.

"Burada ne kadar kalacak?"

"Bilemiyorum, öğrenci evi bulana kadar bizde kalması için söz verdim."

"Sen hiç değişmezsin. Kanadı kırılmış arıların, kuşların hep yardı..."

"O bir insan," diye sözünü kesti Axel.

Terasın kapısını açıp içeri girerken kavisli camdan kayan yüzünü gördü. Perdelerin arkasına geçip kardeşine bakmaya başladı. Robert şezlongdan kalktı, bir süre karnını kaşıdıktan sonra arka bahçe ve atölyeye inen merdivenlere yöneldi. Robert kaybolur kaybolmaz yatak odasına döndü Axel, ağzı açık uyuyan Beverly'yi dikkatle uyandırdı.

ISP, 1996 yılında kurulmuş bir devlet kurumuydu. Silah ve çift yönlü kullanılan stratejik ürünlerin ihracatından bu kurum sorumluydu. Çalışma ofisleri Klarabergsviadukten'deki 90 numaralı pembe binanın beşinci katıydı.

Axel asansörle beşinci kata çıktığında, Dışişleri Bakanlığı'ndan Jörgen Grünlicht'in büyük cam kapıların önünde kendisini beklediğini gördü.

Daha sekize iki dakika vardı ama Axel'i başını sallayarak aceleci bir ifadeyle selamlayan Grünlicht, geçiş kartını tanıtip tuşlayarak kapıyı açtı.

Grünlicht uzun bir adamdı, kırmızı teniyle tezat teşkil eden büyük beyaz lekeler vardı yüzünde.

Doğrudan Palmcrona'nın ofisine geçtiler. Binanın köşesinde kocaman bir odaydı. Boydan boya Klara Gölü'nü ve dört köşeli belediye binasını ve Merkez Tren İstasyonu'nun arkasındaki güneye giden yolları görüyordu.

Nezih bir bölgede olmasına rağmen ISP'nin bürolarında kasvetli bir şeyler vardı. Yerler sentetik halı kaplıydı, mobilyalar basit ve karakter yoksunuydu. *Silah ticaretinin ahlaken ne kadar şaibeli okduğuna işaret eder gibi*, diye düşünen Axel'in içi ürperdi.

Ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra Palmcrona'nın odasında bulunmak biraz ürkütücüydü.

Tavandaki aydınlatma sisteminden yüksek sesli bir müzik yayılıyordu, bir piyanodan yükselen uyumsuz bir beste. Axel, birden benzer bir tonu kompozitör John Cage'in ilk sonatında duyduğunu hatırladı.

Kapıyı kapatan Grünlicht, yüzündeki dostça gülümsemeye rağmen gergindi.

"Bu kadar çabuk gelebilmen çok iyi oldu," diyerek sözleşme dosyasını uzattı.

"Evet," diye gülümsedi Axel.

"Lütfen oturup oku," dedi Grünlicht, ellerini masaya doğru açarak.

Dik arkalıklı sandalyeye oturan Axel dosyayı yazı masasının üzerine koyup gözlerini Grünlicht'e çevirdi.

"İnceleyeceğim, haftaya seni ararım."

"Çok kârlı bir sözleşme ama sonsuza kadar bekleyemez," dedi Grünlicht.

"Aceleniz var, biliyorum."

"Yönetim kurulu kesinlikle seni istiyor, kariyerin, ünün göz önüne alındığında senden daha iyisi yok ama faaliyetlerimizin aksamasına da müsaade edemeyiz."

Dosyayı açan Axel, sanki bir tuzağa çekiliyormuş duygusundan kurtulmaya çalıştı. Grünlicht'in tavrında tuhaf, gizemli bir şeyler vardı ve fazla aceleliydi.

Axel, bu sözleşmeyi imzalarsa ISP genel müdürü olacak, İsveç'in silah ihracatına tek başına karar verecekti. BM'de savaş baronlarını silahsızlandırmak, konvansiyonel silahların yayılımını engellemek için çalışmıştı. Bu yeni görevi eski faaliyetlerinin devamıymış gibi düşünebilirdi.

Sözleşmeyi dikkatle okudu, iyi, hatta fazlasıyla iyiydi. Okurken birkaç defa kızardı.

"Gemimize hoş geldiniz," diye gülümseyerek bir kalem uzattı Grünlicht.

Axel teşekkür ederek kalemi aldı, sözleşmenin altına ismini yazıp ayağa kalktı. Sırtını Grünlicht'e dönüp pencereden dışarıya baktı. Belediye binasının üzerindeki üç taç pus yüzünden kaybolmuş gibiydi.

"Manzara fena değil," diye mırıldandı Grünlicht, "Dışışlerindeki ofisimin manzarasından daha güzel."

Axel ona döndü.

"Şu an kucağında üç iş var, en acili Kenya. Büyük, önemli bir iş. Bu işi hemen ele almanı öneririm. Carl ön çalışmaları yapıp bitirmişti..."

Sustu, belgeleri Axel'e doğru itti, gözlerine tuhaf bir ifade yerleşmişti. Grünlicht'in eline bir kalem tutuşturarak kâğıtları imzalatmak istediğini hissine kapıldı Axel.

"Carl'ın yerini dolduracağından kesinlikle eminim."

Cevap beklemeksizin Axel'in kolunu tıptısladı ve arkasından acele adımlarla kapıya yöneldi: "Referans grubuyla yapılacak toplantı saat beşte," diyerek odadan çıktı.

Axel odada yalnız başına kalmıştı. Etrafından boğuk bir sessizlik yükseliyordu. Tekrar masanın başına oturdu ve Palmcrona'nın imzalamadan bıraktığı belgelere göz gezdirdi. Büyük bir özenle hazırlanmışa

benziyordu. Kenya'ya, 1,25 milyon dolar değerinde 5.56 x 4.45 mm çapında mühimmat ihracıyla ilgiliydi. İhracat Kontrol Danışmanlığı sözleşmeyi olumlu karşılamıştı. Palmcrona'nın ön kararı da pozitifti. Silencia Defense AB tanınmış ciddi bir şirketti. Ama ISP'nin genel müdürü ihracat iznini imzalayarak son adımı atmadan ihracat yapılamazdı.

Geriye yaslanan Axel, Palmcrona'nın söylediği gizemli sözleri düşündü: *Kâbuslarımın ürününü hasat etmektense Algernon yaparım.*

Klonlanmış bir bilgisayar

Göran Stone, Joona Linna'ya gülümseyerek çantasından bir zarf çıkardı, açıp ters çevirdi, çanak yaptığı avcuna bir anahtar düştü. Saga Bauer, asansörün önünde durmuş yere bakıyordu. Palmcrons'nın Grevgatan 2 numaradaki dairesinin merdiven sahanlığındaydılar.

"Teknik ekip yarın sabah gelecek," dedi Göran.

"Saatini biliyor musun?" dedi Joona.

"Saat kaçta, Saga?" diye sordu Göran.

"Sanırım..."

"Sanma," diye sözünü kesti Göran. "Saatini bilmelisin."

"On," dedi Saga, alçak sesle.

"Herhalde onlara IT'den ve telefon santralinden başlamalarını istediğimi söylemişsindir."

"Evet, ben..."

Telefonu çalan Göran, eliyle işaret ederek Saga'yı susturup birkaç basamak aşağı inerek telefonu açtı. Pencerenin nişine girip konuşmaya başladı.

Başını Saga'ya çeviren Joona, sesini iyice alçaltarak, "Hazırlık so-
ruşturmasının yöneticisi değil misin?" diye sordu.

Saga başını iki yana salladı.

"Ne oldu?"

"Bilemiyorum," dedi Saga, yorgun bir sesle. "Hep aynı şeyler. Bu Göran'ın bildiği bir iş de değil, terörle mücadelede hiç çalışmadı."

"Peki, ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Yapacak hiçbir şey..."

Göran'ın konuşmasını bitirip yukarı çıktığını görünce sustu. Palmcrona'nın kapısının anahtarını almak için elini uzattı.

"Anahtar," dedi.

"Ne?"

"Bu soruşturmayı ben yönetiyorum."

"Buna ne dersin?" diye Joona'ya dönerek güldü Stone.

"Senle bir sorunum yok," dedi Joona, "ama şeflerimizle daha yeni toplantı yaptık ve ben, Saga Bauer'le çalışmayı kabul ettim."

"Çok istiyorsa o da gelsin," dedi Göran aceleyle.

"Hazırlık soruşturması şefi olarak," dedi Saga.

"Beni başınızdan atmak mı istiyorsunuz? Ya da başka bir derdiniz mi var?" dedi Göran, şaşkın bir yüzle.

"Çok istiyorsan sen de gelebilirsin," dedi Joona, sakın bir ifadeyle.

Saga, Göran'ın elinden anahtarı aldı.

"Verner'i arayacağım," diyen Göran, merdivenlerden aşağı inmeye başladı.

Merdiven sahanlığından şefle yaptığı telefon konuşması duyuluyordu. Sesi gittikçe daha çok gerildi ve en sonunda, "Amcık karı," diye bağırıldığı duyuldu.

Yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştiren Saga, kendini toparlayıp anahtarı kilide soktu, iki defa çevirerek açtı ağır kapıyı.

Cinayet şüphesinden vazgeçildikten sonra polisin olay yeri önlemleri kaldırılmıştı. Nils Åhlen'in otopsi raporu geldikten sonra ön hazırlık soruşturmasına hemen son verilmişti. Joona Linna'nın intiharın seyrine dair tahmini, noktası noktasına doğrulanmıştı otopside. Carl Palmcrona, tavan lambasının çengelene bağladığı çamaşır ipiyle kendini asmıştı. Olay

mahalli araştırmasına son verilmiş, Linköping'deki adli tıp kurumuna gönderilen örnekler analiz edilmemişti.

Ama şimdi Björn Almskog'un, Carl Palmcrona'ya -cesedi bulunmadan bir gün önce- bir e-posta gönderdiği açığa çıkmıştı.

Aynı günün akşamı, Björn Almskog'un teknesinde, Viola Fernandez öldürülmüştü.

Björn bu iki cinayet arasındaki tek bağ idi. Eğer tekne denizde batıp gitseydi bu iki olay arasında bir bağ kurulmayacak, biri intihar, diğeri kaza diye kayıtlara geçecekti.

Saga ile Joona hole girdiler. Hiç posta gelmemişti. Havada bir deterjan kokusu vardı. Büyük salona geçtiler. Pencereleden içeri güneş ışığı dökülüyordu. Sokağın karşısındaki evin kırmızı çatı kaplamaları parlıyordu. Pencereden Nybro Koyu'nun ısıltılı suları görünüyordu.

Cinayet masasının yaydığı yürüme levhaları kaldırılmış, yerler silinip temizlenmişti.

Yürürken ayaklarının altında parkeler gıcırdıyordu. Palmcrona'nın intiharından geriye kalan o kasvetli hava tuhaf bir şekilde yok olmuştu. Kimsenin yaşamadığı boş bir daire gibi değildi. Joona ile Saga benzer duygular içindeydiler, neredeyse hiç mobilyanın olmadığı kocaman salon tuhaf bir dinginliğe sahipti.

"Ev işlerine bakan kadın hâlâ geliyor," dedi Saga.

"Öyle," dedi Joona, gülümseyerek. "Daireyi temizleyip havalandırmış, kapının önünden postaları almış, yatağı düzeltmiş."

Beklenmeyen bir ölüm olayından sonra bu durumda bir tuhafılık olmadığını ikisi de biliyordu. İnsanlar bir şeylerin değiştiğini kabul etmezler, eski alışkanlıklarını sürdürürlerdi.

Kapı zili çaldı. Saga bir parça endişelenmişti ama Joona'nın peşine takılıp hole çıktı.

Saçları kazınmış, çuvalımsı siyah bir eşofman giyinmiş bir adam girdi kapıdan.

"Joona elimdeki hamburgeri atıp derhal buraya gelmemi istedi," dedi Saga'ya bakıp gülümseyerek.

"Teknik işler bölümünden, bilgisayar uzmanı Johan Jönson," dedi Joona.

"Joona ayaba süyey," dedi Johan, abartılı bir Fin aksanıyla. "Yol bükülüy ama Joona bükülmez."

"SÄPO'dan komiser Saga Bauer," diye Saga'yı tanıştırdı Joona.

"Çene mi çalacağız yoksa çalışacak mıyız?" dedi Johan Jönson.

"Yeter artık ama," dedi Saga.

"Palmcrons'nın bilgisayarını incelememiz gerek," dedi Joona, "Ne kadar zaman alır?"

Çalışma odasına doğru yürüdüler.

"Kantı olarak mı kullanılacak?" dedi Johan Jönson.

"Evet," dedi Joona.

"Yani bilgisayarı klonlamamı istiyorsunuz."

"Evet, ne kadar zaman alır?"

"SÄPO hakkında birkaç fıkra anlatmaya vaktin olur," dedi Johan Jönson.

"Senin neyin var?" dedi Saga, öfkeyle.

"Biriyle çıkıp çıkmadığını sorabilir miyim?" dedi Jönson, utangaç bir gülümsemeyle.

Gözlerini Johan'a diken Saga, sinirli bir ifadeyle başını iki yana salladı. Jönson, başını yere eğip bir şeyler mırıldanarak Palmcrons'nın çalışma odasına daldı.

Saga'dan bir çift eldiven alıp ellerine takan Joona, kutudaki postaları inceledi, özel bir şey yoktu. Banka ve muhasebeciden gelen birkaç mektup, bakanlıktan gelen birkaç broşür, bel ağırlarıyla ilgili test sonuçları ve ev sahipleri derneğinin bahar toplantısı kararları.

Palmcrons'nın cesedini bulduklarında müzik çalan odaya girdiler. Carl Malmsten imzalı kanepeye oturan Joona, buz mavisi ince bir ışığın

yayıldığı müzik setine dikkatle dokundu. Birdenbire hoparlörlerden tek başına bir keman sesi yükseldi. Kırılğan ama tedirgin bir kuşun ateşini taşıyan bir melodiydi.

Saatine bakan Joona, Saga'yı müzik setinin başında bırakıp çalışma odasına geçti. Johan Jönson orada değildi, bilgisayarını alıp mutfak masanın başına oturmuştu.

"Nasıl gidiyor?"

"Ne?"

"Palmcrona'nın bilgisayarını kopyalayabildin mi?"

"Elbette. Noktası virgülüne kopyaladım," dedi Johan, bu da sorulur mu der gibi.

Joona masanın etrafından dolaşıp bilgisayarın ekranına baktı.

"E-postalarına girebildin mi?"

Johan programı açtı.

"İşte."

"Son bir haftada yaptığı resmî yazışmaları inceleyelim."

"Çöp kutusundan mı başlayalım?"

"Tamam, öyle yap, oradan başla."

"Sence Saga benden hoşlanıyor mu?" dedi Johan birden.

"Hayır," dedi Joona.

"Bütün aşklar kavgayla başlarmış."

"İyi, saçını çekerek işe başla o zaman," diyen Joona, ekranı işaret etti.

Johan Jönson çöp kutusunu açtı, dudaklarını kilitledi.

"*Jackpot-voitto*," dedi Johan.

skunk@hotmail.com adresinden gelen üç e-posta vardı.

"Aç şunları," dedi Joona.

Johan Jönson ilk e-postaya tıkladı ve ekranı Björn Almskog'dan gelen bir e-posta kapladı.

"Jesus Christ Superstar," diye fısıldadı Joona.

E-posta

Saga Bauer, mutfağa girdiğinde Johan ve Joona e-postaları okuyorlardı.

"Bir şey buldunuz mu?"

İkisi birden başlarını sallayıp okumaya devam ettiler.

"Şimdi diğerine bakalım," dedi Joona. skunk@hotmail.com'dan gelen diğer e-postaya hevesle tıkladı Johan. İki defa okudular. Saga Bauer de Joona'nın omzunun üzerinden okumaya çalışıyordu.

"Gördüğün gibi, 2 Haziran'da," dedi Joona, "Björn Almskog anonim bir adresten Carl Palmcrona'ya şantaj e-postası göndermiş."

"Yani olayın arkasında şantaj var," diye iç çekti Saga.

"Bundan pek emin değilim," diyen Joona, Palmcrona'nın son günlerine dair edinebildiği bilgileri anlatmaya başladı: "Teknik Bilimler Dairesi'nden Gerald James'le birlikte, Silencia Defense'in Trollhättan'daki silah fabrikasını ziyaret etmişler. Björn Almskog'a 18.25'te cevap yazdığı göz önüne alınırsa, Palmcrona çok büyük ihtimalle şantaj e-postasını akşam eve döndüğünde okumuş. Palmcrona cevabında şantajcıyı ciddi bir şekilde uyarıyor. Ertesi gün öğle vakti şantajcıya bir e-posta daha gönderen Palmcrona, artık iş isten geçti diyor. İşte bu e-postayı gönderdikten sonra tavana bir ip bağlıyor, temizlikçi kadından kendisini yalnız bırakmasını istiyor. Kadın daireden çıktıktan sonra oturma odasındaki müzik setini çalıştırıp salona dönüyor, çantasını diklemesine yere koyuyor, üzerine çıkıp tavana bağladığı ipi boynuna geçiriyor ve çantayı

deviriyor. Ölümünden hemen sonra Palmcrona'nın adresine Björn'ün ikinci e-postası geliyor, bir gün sonra da üçüncüsü."

Joona, beş e-postayı tarih sırasına göre dizdi. Saga, e-postaları okumaya başladı.

İlk e-posta 2 Haziran Çarşamba günü saat 11.37'de Björn Almskog tarafından gönderilmişti.

Sevgili Carl Palmcrona.

Size çok nazik bir fotoğrafın orijinalinin elimde olduğunu belirtmek için yazıyorum. Bu fotoğrafta özel bir locada oturmuş, Raphael Guidi'yle birlikte şampanya içiyorsunuz. Söz konusu fotoğrafın sizin için ne kadar rahatsız edici olabileceğini bildiğimden bir milyon krona satmaya hazırım. Bir milyon kronu 837-9 222701730 nolu hesap numarasına yatırdığımızda fotoğrafı size postalayacağım ve bu yazışmalar silinip atılacak.

Dostça selamlar.

"Skunk"

Palmcrona'nın 2 Haziran Çarşamba saat 18.25'te gönderdiği cevap:

Kim olduğunu bilmiyorum ama başını nasıl bir belaya soktuğunu bilmediğinden eminim. Nasıl bir işe bulaştığından hiç haberin yok.

Bu nedenle seni uyarıyorum, bu çok ciddi bir iş. Ve senden rica ediyorum: Lütfen, henüz vakit varken bu fotoğrafı bana gönder.

Palmcrona'nın ikinci e-postası, 3 Haziran Perşembe, saat 14.02.

Artık çok geç, ikimiz de öleceğiz.

Björn Almskog'un ikinci e-postası, 3 Haziran Perşembe, saat 16.02.

Tamam, pes ediyorum, istediğin gibi yapacağım.

Björn Almskog'un üçüncü e-postası, 4 Haziran Cuma, saat 07.45.

Sevgili Carl Palmcrona

Fotoğrafi gönderdim. Sizinle ilişkiye geçmeye çalıştığımı unuttun.

Dostça selamlar.

"Skunk"

E-postaları ikiyeşer defa okuyan Saga, Joona'ya döndü ve ciddi bir ifadeyle trajedinin özünün bu e-postalarda olduğunu söyledi:

"Björn Almskog, Palmcrona'ya başını ağrıatacak bir fotoğraf satmak istedi. Palmcrona'nın bu fotoğrafın varlığından haberdar olduğu aşikâr ve Björn'ün tahmin ettiğinden çok daha ciddi bir şey olduğu da ortada. Bu nedenle Björn'ü uyarıyor; Björn'le pazarlık yapmak gibi bir derdi yok. Bu fotoğrafın varlığının ikisi için de çok tehlikeli olduğunu söylüyor."

"Peki sonra," dedi Joona.

"Palmcrona cevap beklemiş, e-posta ya da bildik mektup. Bir cevap gelmeyince ikinci e-postayı göndererek ikisinin de öleceğini söylemiş."

"Ve sonra da kendisini asmış," dedi Joona.

"İnternet kafeye gidip Palmcrona'nın gönderdiği e-postayı okuyan Björn korkuya kapılmış ve Palmcrona'ya istediğini yapacağını yazmış."

"Palmcrona'nın öldüğünden habersiz."

"Kesinlikle," dedi Saga. "Geç kalmış. Artık ne yaparsa yapsın faydasız."

"Palmcrona'nın ikinci e-postasından sonra paniğe kapılmış," dedi Joona. "Şantajdan vazgeçip postunu kurtarmaya çalışmış."

"Sorun şu ki söz konusu fotoğraf Penelope'nin kapısının camına yapıştırılmıştı."

"Penelope, televizyondaki tartışma programına katılmak için evden çıkana kadar fotoğrafı alma fırsatı bulamamış Björn," dedi Joona. "Kapının

önünde beklemiş, Penelope'nin taksiyle uzaklaştığını görünce hemen apartmana dalmış, merdivenlerde küçük kızla karşılaşmış, aceleyle daireye girmiş, kapıya yapıştırılmış fotoğrafı sökerek almış, metroya binip merkez istasyona inmiş ve fotoğrafı Palmcrons'a postalamış. Sonra e-posta göndermiş. Arkasından Pontonjergatan 47 numaradaki dairesine gidip çantasını almış, Södermalm'e giden otobüse binmiş ve oradan aceleyle Långholmen'deki teknesine gitmiş."

"Peki, bunun sıradan bir şantaj olmadığını düşünmenin nedeni ne?"

"Björn'ün ayrıldıktan yalnızca üç saat sonra daireyi yakılarak küle çevrilmiş," dedi Joona. "Teknisyenler yangının komşu kadının kapatmayı unuttuğu ütünden kaynaklandığını söylüyor ama..."

"Bu olayda tesadüflere inanmayı bıraktım," dedi Saga.

"Ben de," diye gülümsedi Joona.

Tekrar e-postalara baktılar. Joona, Palmcrons'nın e-postalarına dikkat çekti.

"Palmcrons, ilk ve ikinci e-postası arasında birileriyle ilişkiye geçmiş olmalı."

"İlk e-posta uyarıyor," dedi Saga, "ikinci e-posta ise artık çok geç olduğunu, ikisinin de öleceğini söylüyor."

"Bence Palmcrons şantaj e-postasını aldıktan sonra yardım eder umuduyla birini aramış. Ölüm korkusuna kapılmış," dedi Joona. "Artık bir kurtuluşun olmadığını anladığında da ikinci e-postayı yazıp öleceklerini söylemiş."

"Telefon trafiğini incelemeliyiz," dedi Saga.

"Erixon bu işin üstünde."

"Başka ne var?"

"Björn'ün ilk e-postasında bahsettiği adamı araştırmalıyız," dedi Joona.

"Raphael Guidi mi?"

"Onu tanıyor musun?"

"Adını baş melek Raphael'den⁶ almış," dedi Saga. "İtalyan iş adamı. Orta Doğu ve Afrika'daki silah ticareti ondan sorulur."

"Silah ticareti mi?" dedi Joona.

"Raphael otuz yıldır bu işin içinde. Özel bir imparatorluk kurdu. Ama tabii bütün bunlar yalnızca söylenti olarak kaldı. İnterpol onu suçlayacak somut bir şey bulamadı."

"Palmcrona'nın Raphael'le buluşması tuhaf bir şey mi?" dedi Joona.

"Aksine," dedi Saga, "onun işi bu. Ama şampanya kadehi tokuşturmaları biraz tuhaf tabii."

"Ama insan durduk yere intihar etmez veya hiç yoktan birini öldürmez," dedi Joona.

"Elbette," diye gülümsedi Saga.

"Bu fotoğrafta bir şey var, tehlikeli bir şey."

"Eğer Björn fotoğrafı Palmcrona'ya yolladıysa şimdi bu dairede olmalı," dedi Saga.

"Kutudaki postaları dikkatle gözden geçirdim..."

Joona birdenbire sustu.

"Ne oldu? Niye sustun?"

"Mektup kutusunda yalnızca kişisel mektuplar vardı, ne reklam ne de fatura," dedi Joona. "Mektuplar kutuya konulmadan önce ayıklanmış."

Otoyoldan sonra

Palmcrons'nın ev işlerine bakan Edith Schwartz'ın telefonu yoktu. Stockholm'ün yaklaşık kırk altı kilometre kuzeyinde, Knivista kasabasının hemen dışında oturuyordu. Joona, Saga'nın yanında sessizce oturuyordu. Sveavägen'i ağır bir tempoda geçen Saga, Karolinska Hastanesi'nin yakınında otoyola girdi.

"SÄPO'nun Penelope'nin evinde yaptığı olay yeri araştırması son buldu," dedi Saga, "Bütün bilgileri gözden geçirdim, kızın aşırı sol gruplarla hiçbir ilişkisi yok, aksine hep onlardan uzak durmuş. Yöntemlerini eleştirip kendini pasifist olarak adlandırmış. Björn Almskog'un dosyasına da baktım. Fazla bir şey yok. Medborgarplatsen'de Debaser kulübünde çalışıyor. Politikayla aktif bir ilişkisi yok, yalnızca Reclaim the City'nin⁷ organize ettiği sokak festivalinde gözaltına alınmış."

Kuzey Mezarlığı'nın siyah çitleri ile Haga Parkı'nı çevreleyen yeşilliklerin arasından hızla geçtiler.

"Kendi arşivlerimizi gözden geçirdim," diye devam etti Saga. "Stockholm'deki aşırı sağ ve aşırı sol gruplar hakkında sahip olduğumuz bütün materyalleri... Bütün bir gecemi aldı. Tabii bunlar gizli belgeler ama SÄPO'nun bir yanlış yaptığını bilmende fayda var. Penelope ile Björn ne bir sabotaja ne de bu tür bir şeye bulaşmışlar. Hatta gülünecek kadar masumlar."

7 (İng.) Şehri tekrar ele geçir. Stockholm'de birkaç aktivist grubun düzenlediği ve bir süre sonra ayaklanmalara dönüşen sokak gösterileri. (yay. n.)

"Yani, SÄPO'nun izinden gitmeyeceksin?"

"Senin gibi ben de bu işin arkasında başka gruplar olduğundan eminim. Bu iş İsveç'teki aşırı sağın da aşırı solun da boyunu aşar... Belki SÄPO'nun ve RMK'nın erişemeyeceği bir grup. Demek istediğim Palmcrona'nın ölümü, Björn'ün evindeki yangın, Viola'nın öldürülmesi ve daha bir sürü şey... Bütün bunlar başka bir şeylere işaret ediyor."

Sustular. Joona ev işlerine bakan kadınla yaptığı konuşmayı hatırladı, gözlerinin içine bakarak, "Palmcrona'yı hâlâ indirmediniz mi?" diye sormuştu.

"İndirmek derken?"

"Özür dilerim, ben yalnızca ev işlerine bakıyorum. Düşündüm de..."

Joona kadına özel bir şey görüp görmediğini sormuştu.

"Salonda tavan lambasının çengeline bağlı bir ip vardı," demişti kadın.

"İpi gördünüz?"

"Elbette."

Villalar ile yol arasına dikilmiş siyah tahta perdelere bakan Joona, *elbette ya*, diye düşündü. Ev işlerine bakan kadının tereddütsüz cevabı, "Elbette," belleğine asılıp kalmıştı. İfade vermesi için Emniyet Müdürlüğü'ne çağrılacağını söylediğinde kadının yüzünün aldığı şekli hatırlamaya çalışırken birkaç defa tekrarladı bu sözü. Joona'nın beklediğinin aksine hiç endişelenmemiş, yalnızca başını sallamıştı kadın.

Rotebro'dan geçiyorlardı. Erik Maria Bark'ın oğlu Benjamin'i ararlarken Lydia Ever'in bahçesinde yaptıkları kazıda, Johan Samuelsson'un on yıl önce gömülen cesedini bulmuşlardı burada. O zaman kıştı, şimdi paslı kahverengi tren yolunun etrafı, park alanları, sıra sıra evler ve villaların etrafı yeşile bürünmüştü.

Nathan Pollock'u aradı Joona, iki çalıştan sonra Nathan'ın burundan gelen sesi duyuldu.

"Nathan."

"Sen ve Tommy Kofoed, Palmcrona'nın cesedinin etrafında ayak izleri bulmuştunuz."

"Ön soruşturma kapatıldı," dedi Pollock, klavye sesi geliyordu.

"Evet, ama şimdi..."

"Biliyorum," diye sözünü kesti Pollock. "Carlos'la konuştum, gelişmelerden bahsetti."

"Tekrar bakabilir misin?"

"Şimdi o işin üzerindeyim," dedi Pollock.

"Güzel," dedi Joona, "ne zaman biter?"

"Şimdi bitti," dedi. "Bu izler Palmcrons ve ev işlerine bakan kadına ait."

"Başka?"

"Başka yok."

Saga saatte yüz yirmi kilometre hız sınırına uyararak E-4 üzerinden kuzeye devam etti.

Joona ile Saga, Edith Schwartz'ın Emniyet Müdürlüğü'nde kaydedilen sorgu kasetini birlikte dinleyip John Bengtsson'un el yazısıyla tuttuğu notları okumuşlardı.

Joona, sorguyu kafasından geçirdi. John Bengtsson, klasik formalitelerden sonra, kadına şüpheli olmadığını, Palmcrona'nın ölümünün ardındaki nedenin anlaşılmasına yardımcı olması umuduyla ifadesini alacaklarını açıklamıştı. Bir süre konuşmamışlardı, havalandırmanın uğultusu, arada bir sandalye gıcirtısı ve bir kalemin ucunun kâğıda dokunurken çıkardığı ses duyuluyordu. John Bengtsson, kadının olaya karşı aşîkâr ilgisizliği nedeniyle ilk sözcüğü onun söylemesini beklediğini yazmıştı raporuna.

Kadın hiçbir şey demeden iki dakika beklemişti. Bir polisin karşısında bu kadar uzun süre tek kelime etmeden oturması ve banda yalnızca sessizliğin kaydedilmesi tuhaf bir durumdu.

"Müdür Palmcrona pardösüsünü çıkarmış mıydı?" diye sormuştu kadın en sonunda.

"Bunu niçin merak ediyorsunuz ki?"

Kadın tekrar susmuştu, John sessizliği bozana kadar bir buçuk dakika susmuştu.

“Onu son gördüğünüzde üzerinde pardösü var mıydı?”

“Evet.”

“Komiser Linna’ya, tavandan bir ip sarktığını gördüğünüzü söylemişsiniz?”

“Evet.”

“Bu ipin orada işi ne diye sormadınız mı kendi kendinize?”

Kadın cevap vermemişti.

“Ne kadar süredir oradaydı ip?”

“Çarşambadan beri,” demişti kadın sakince.

“Yani 2 Haziran’da tavandan sarkan ipi gördünüz, sonra evinize gittiniz, ertesi sabah 3 Haziran’da Palmcrons’nın dairesine geldiniz, ip hâlâ oradaydı. Palmcrons’yla karşılaştınız, daireyi terk ettiniz ve 5 Haziran 14.30’da tekrar döndünüz... ve o zaman Komiser Linna’yla karşılaştınız.”

Raporda yazdığına göre Edith omuzlarını silkmişti.

“Bütün bu olanları bir de siz anlatır mısınız?”

“Müdür Palmcrons’nın dairesine perşembe sabahı saat altıda geldim. Palmcrons altı buçuğa kadar uyuduğu için sabahları anahtarı kullanabiliyordum. Alışkanlıkları konusunda çok titizdir. Sabahları erken kalkar, pazar günleri bile. El değirmeninde kahve çektim, sandviç için iki dilim ekmek kestim, üzerine ekstra tuzlu tereyağ, ciğer ve mantar ezmesi sürdüm. Bir parça salatalık turşusu koydum, bir dilim de kaşar peyniri. Masaya keten örtü serip yaz porselenlerini yerleştirdim. Sabah gazetelerini arzu ettiği gibi reklam ve spor eklerinden arındırıp katlayarak tabağın sağına koydum.”

Kadın çarşamba günü yaptığı soslu dana bifteğini ve perşembe gününün öğle yemeği için yaptığı hazırlıkları görülmemiş bir dikkatle anlattı.

Cumartesi günü yiyeceklerle birlikte dairenin kapısına gelip zili çaldığı ana geldiğinde sustu.

"Neler hissettiğinizi, sizin için ne kadar zor olduğunu anlıyorum," dedi Bengtsson, "Ama burada oturup söylediğiniz her şeyi dinledim. Çarşamba ve perşembe günlerini en küçük detaylarına kadar anlattınız ama Palmcrona'nın başına gelen şeyi açıklayabilecek tek bir söz etmediniz."

Kadın hiç yorum yapmadan sustu.

"Belleğinizi yoklamanızı rica ediyorum," diye devam etti John Bengtsson, sabırlı bir ifadeyle. "Kapıyı çaldığınızda Palmcrona'nın öldüğünü biliyor muydunuz?"

"Hayır."

"Komiser Linna'ya onu indirdiniz mi, diye sormadınız mı?"

John'un sesi tahammülünün tükenmeye başladığının işaretlerini veriyordu.

"Sordum."

"Peki, öldüğünü biliyor muydunuz?"

"Hayır."

"Ama yeter artık!" dedi John öfkeyle, "Bildiklerini anlatamaz mısınız 'Onu indirdiniz mi?' diye sormanın nedeni neydi? Böyle sorduğunu kabul ediyorsun! Eğer onun öldüğünü bilmiyorduksan ne diye böyle bir soru sordun ki?"

John Bengtsson, kadının kaçamak cevapları karşısında öfkeye kapılarak yanlış yaptığını yazmıştı raporuna. O andan sonra kadın bir midye gibi kapanmıştı.

"Bana yöneltilen bir suçlama mı var?"

"Hayır."

"O zaman işimiz bitti."

"Ama eğer hatırladığınız bir şey varsa bize çok yardım..."

"Başka bir şey hatırlamıyorum," diye kestirip atmıştı kadın.

Joona, Saga'ya baktı. Gözlerini yola dikmişti.

"Şu ev işlerine bakan kadının sorgusunu düşünüyorum," dedi Joona.

"Ben de," dedi Saga.

"John, söyledikleri birbirini tutmuyor diye öfkелendi kadına. Kapıyı çaldığında Palmcrona'nın öldüğünü bildiği varsayımından hareket ediyordu."

"Evet," dedi Saga gözünü yoldan ayırmadan.

"Ama kadın yalan söylemiyor. Palmcrona'nın öldüğünü gerçekten bilmiyordu. Tahmin etmişti ama bilmiyordu. İşte bu nedenle, bilmiyordum, dedi John'a."

"Edith Schwartz çok özel bir kadına benziyor," dedi Saga.

"Bana kalırsa yalan söylemiyor ama bizden bir şey saklamaya çalışıyor," dedi Joona.

46.

Fotoğraf

Joona ile Saga, Edith Schwartz'ın konuyu aydınlatacak kadar önemli bir şey söyleyeceğini düşünmüyorlardı ama belki fotoğrafı bulmalarına yardımcı olabilirdi. Fotoğrafın bulunması da olayın etrafındaki sır perdesinin kalkması anlamına gelirdi.

Saga, direksiyonu kırıp 77 numaralı yola girdi. Otoyolun altındaki viyadükten geçip Knivsta yönünde biraz ilerledikten sonra otoyola paralel uzanan çakıllı bir yola döndü.

Ladin ormanları, ekili arazilerin içine kadar sokuluyordu. Bir duvarı bel verip teneke çatısı yan yatmış bir gübrelikten geçtiler.

"Gelmiş olmalıydık," dedi Saga, GPS alıcısına bakarak. Yavaşça paslı bir demir bariyere doğru gidip durdular. Arabadan çıkan Joona'yı otoyoldan yükselen uğultu karşıladı.

Yirmi metre ötede kirli sarı tuğladan tek katlı bir ev vardı, tahta panjurları sıkıca kapalıydı, çatısındaki kiremitler yosun tutmuştu.

Eve doğru yaklaşırlarken tuhaf vınlama sesi duyular.

Birbirlerine bakıp evin kapısına doğru dikkatle yaklaştılar. Evin arkasından bir şakırtıyla birlikte tekrar o metalik vınlama sesi duyuldu.

Ses gittikçe daha çok yaklaştı ve üzerlerine kocaman bir köpek atıldı. Saga'nın bir metre kadar uzağında, arka ayaklarının üzerinde dikili kaldı. Sonra geriledi ve havlamaya başladı. Bakımsız bir Alman çoban köpeğiydi. Çılgınca havlıyor, boynundaki tasmadan kurtulabilmek

için sağa sola dönüp duruyordu. Uzun tel bir iple bağlanmıştı. Köpek koşarken gerilen ip tuhaf bir şekilde şakırdayıp vınlıyordu.

Bu defa yönünü Joona'ya çevirip atıldı ama ip bir kez daha geriye çekti. Kudurmuş gibi havlamaya devam ederken evden gelen sesle sustu.

"Nils!" diye bağırdı bir kadın.

Kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtıran köpek sızlanarak bir daire çizdi. İçeriden döşeme gıcirtısı duyulduktan bir süre sonra kapı açıldı. Köpek o vınlamalı sesle birlikte evin arkasında kayboldu. Edith merdivenlere çıktı, üzerinde mor renkli, kırıksık bir bornoz vardı.

"Sizinle konuşmamız gerek," dedi Joona.

"Ben bildiğim her şeyi söyledim."

"İçeri girebilir miyiz?"

"Hayır."

Joona bakışlarını kadının üzerinden kasvetli eve çevirdi. Hol tencere tabak doluydu, bir elektrik süpürgesi hortumu, elbiseler, ayakkabılar ve bir de paslı kerevit kafesi vardı.

"Burada da konuşabiliriz," dedi Saga, sevecen bir sesle.

Joona, not defterine bakarak kadının verdiği ifadenin detayları hakkında sorular sormaya başladı. Bu muhtemel yalanları ortaya çıkarmak veya ifadenin tutarlılığını test etmek açısından sık kullanılan bir metottu. İnsanlar sorguda söyledikleri yalanların detaylarını genellikle hatırlayamazlardı.

"Çarşamba günü Palmcrona ne yedi?"

"Soslu dana bifteği," dedi kadın.

"Pirinç pilavıyla mı?"

"Patates. O hep haşlanmış patates yer."

"Palmcrona'nın dairesine perşembe günü saat kaçta geldiniz?"

"Altıda."

"Perşembe günü Palmcrona'nın evinden erken çıkmanızın nedeni neydi?"

"Bana izin verdi."

Kadının gözlerine bakan Joona önemli soruların etrafında dolanmanın iyi bir fikir olmadığını düşünürken:

"Palmcrona ipi tavana çarşamba günü mü bağlamıştı?" diye sordu Saga.

"Hayır," dedi kadın.

"Ama meslektaşımız John Bengtsson'a böyle demişsiniz."

"Hayır."

"Ama sorgu kayda alınmış," dedi Saga, öfkesini gizlemeye çalışarak.

"Palmcrona'ya iple ilgili bir şey sordunuz mu?" dedi Joona.

"Özel işlerimizi konuşmazdık."

"Ama bir insanı tavandan sarkan bir iple yalnız başına bırakıp gitmek tuhaf değil mi?" dedi Saga.

"Ne yapabilirdim ki? Orada durup seyredecek halim yoktu," dedi Edith, hafif bir gülümsemeyle.

"Elbette," dedi Saga, sakince.

Edith, Saga'ya ilk defa dikkatle bakar gibiydi. Rahatsız etmeyen bir ifadeyle bakışlarını rengarenk bir bant geçirdiği masalımsı saçlarında, makyajsız yüzünde, solmuş blucininde ve spor ayakkabılarında dolaştırdı.

"Ama biraz kafam karıştı doğrusu," dedi Saga, yorgun bir sesle. "Meslektaşımıza ipi çarşamba günü gördüğünü söylemişsiniz ama şimdi, biraz önce sorduğumda tam tersini söylediniz."

Joona not defterine bakarak bir dakika önce aldığı notu inceledi. Saga, Palmcrona'nın ipi çarşamba günü tavana bağlayıp bağlamadığını sormuştu.

"Edith," dedi Joona, "sanırım senin ne söylediğini anlıyorum."

"İyi," dedi kadın alçak sesle.

"Palmcrona'nın ipi tavana çarşamba günü mü bağladığı sorulduğunda hayır, dedin çünkü ipi tavana o bağlamamıştı."

Joona'ya öfkeli bir bakış fırlatan yaşlı kadın, "Denedi ama başaramadı," dedi sert bir sesle. "Kışın geçirdiği ameliyattan sonra belini fazla doğrultamıyordu... Benden rica etti."

Ortalığa bir sessizlik çöktü. Güneşin yaktığı ağaçlarda yaprak kımıldamıyordu.

"Yani çarşamba günü çamaşır ipini tavandaki lamba çengeline sen bağladın," dedi Joona.

"Düğümü o hazırladı, ben tırmanırken de merdiveni tuttu."

"İpi bağladıktan sonra merdiveni kaldırıp günlük işlerine döndün, bulaşıkları yıkadıktan sonra da evine gittin."

"Evet."

"Ertesi sabah tekrar geldin," diye devam etti Joona. "Her zamanki gibi içeri girdin ve kahvaltısını hazırladın."

"Henüz kendini asmadığını biliyor muydun o zaman?" diye sordu Saga.

Kadının kapalı yüzünde birkaç saniyelğine alaycı bir gülümseme belirdi.

"Salona şöyle bir göz atmıştım,"

"Palmcrona'nın kahvaltısını nasıl yaptığını ayrıntılı bir şekilde anlatmışsın ama Palmcrona o gün de işine gitmemiş."

"Bir saat müzik odasında oturdu."

"Müzik mi dinledi?"

"Evet," dedi kadın.

"Öğleden önce kısa bir telefon konuşması mı yaptı?" dedi Saga.

"Bilemiyorum, çalışma odasına girmişti, kapısı da kapalıydı ama haşlanmış somon balığını yemek için masaya oturmadan önce, saat ikide gelmesi için bir taksi çağırmasını rica etti."

"Arlanda Havaalanı'na mı gidecekti?" dedi Joona.

"Evet."

"İkiye on kala telefonu çaldı."

"Evet. Pardösüsünü giymiş dışarı çıkmaya hazırlanıyordu, holdeydi."

"Ne konuştuğunu duydun mu?" diye sordu Saga.

"Ölmek kâbus değildir," dedi Edith, alçak sesle.

"Sana ne konuştuğunu duydun mu, diye sordum," dedi Saga.

"Beni bağışlayın," diyen Edith, kapıyı kapamaya hazırlandı.

"Dur biraz," dedi Joona.

Kadın durup yarı kapalı kapının aralığından baktı.

"Palmcrons'nın bugün gelen postalarını aldın mı?" diye sordu Joona.

"Elbette."

"Onları getirebilir misin?" dedi Joona.

Kadın başını salladı, içeri girip kapıyı kapattı. Bir süre sonra içi posta dolu mavi plastik bir kapla geri döndü.

Joona teşekkür ederek kabı aldı.

Kadın tekrar içeri girip kapıyı kilitledi. Birkaç saniye sonra köpeğin ipinin vınlaması tekrar duyuldu. Arabaya oturduklarında köpeğin öfkeli havlamaları duyuluyordu.

Saga, motoru çalıştırdı, birinci vitese takıp arabanın yönünü çevirdi. Eline plastik eldivenler geçiren Joona, mektupları incelemeye başladı. Adresin elle yazıldığı beyaz bir zarf aldı, açtı ve şimdiye kadar uğruna en az iki insanın öldüğü fotoğrafı çıkardı.

Dördüncü kişi

Saga Bauer arabayı bankete çekip park etti. Yanındaki hendekten yükselen otlar arabanın camına dayandı. Joona Linna hiç ses etmeden fotoğrafa bakıyordu.

Fotoğrafın üst kenarı biraz bulanıktı ama diğer tarafları son derece netti. Büyük ihtimalle gizlice çekilmişti.

Bir konser salonunun büyükçe locasında oturan dört kişi vardı fotoğrafta. Üçü erkek biri kadın. Yüzleri açık bir şekilde seçiliyordu. İçlerinden biri yan dönmüştü ama tanınmayacak durumda değildi.

Masanın yanında elinde şampanya şişesiyle dikilen bir garson vardı, masa donatılmıştı, yiyip içecek, sohbet edip müzik dinleyeceklerdi.

Joona, bir elinde uzun ince şampanya bardağı tutan Palmcrona'yı hemen tanıdı, Saga da diğer ikisinin kimliklerini söyledi.

"Bu Raphael Guidi, şantaj mektubunda adı geçen silah taciri," diye seyrek saçlı adamı işaret etti. "Şu başını yana çevirmiş olanı da Pontus Salman, Silencia Defense'in şefi."

"Silah," dedi Joona, kısıp bir sesle.

"Silencia Defense tanınmış bir şirket."

Adamların arkasındaki sahnede, spot ışıklarının altında bir dörtlü yaylı orkestrası görünüyordu: iki keman, bir viyola ve bir viyoloncel. Müzisyenlerin hepsi de erkekti. Yarım daire şeklinde oturmuşlardı,

birbirine bakan aydınlık yüzleri müziğe teslim olmuştu. Göz kapakları aralık mı yoksa kapalı mı ayıt etmek imkânsızdı.

"Dördüncü kişi, şu kadın kim?" diye sordu Joona.

"Dilimin ucunda," dedi Saga, "bunu tanıyorum ama... Lanet olsun aklıma gelmiyor..."

Saga sustu, bakışları resimdeki kadının yüzüne kilitlemişti.

"Bunun kim olduğunu bulmalıyız," dedi Joona.

"Evet."

Arabayı çalıştırıp yola giren Saga birden elini alnına vurdu, "Tabii ya, Agathe el-Hacı," dedi. "Ömer el-Beşir'in askerî danışmanı."

"Sudan Devlet Başkanı'nın?"

"Evet."

"Ne kadar zamandır danışmanlık yapıyor?"

"On beş yıl, belki daha fazla, tam hatırlamıyorum."

"Peki, bu resim neyi gösteriyor?"

"Bilemiyorum. Yani... Bu dördünün bir araya gelip iş konuşmasında bir tuhafılık yok. Aksine bu tür toplantılar için bir parçası. Bir araya gelinir, fikir alışverişi yapılır, hatta Carl Palmcrona'dan ön izlenimleri alınır."

"Ön izlenimleri olumluysa ISP ihracat izni verecek mi demektir?"

"Kesinlikle. Bu bir işarettir."

"İsveç, Sudan'a savaş malzemesi satıyor mu?"

"Hayır, sanmam," dedi Saga. "Ama işin uzmanına sormak gerek. Benim bildiğim kadarıyla bu ülkeye daha çok Çin ile Rusya silah ihraç ediyor ama hâlâ böyle mi bilmiyorum. Sudan'da 2005 yılında barış ilan edildiği için pazar bütünüyle açılmış olabilir."

"O zaman bu resmin anlamı ne? Palmcrona'yı intihara sürüklemesinin nedeni ne? Bu adamlarla bir locada buluştuğundan başka ne diyor?"

Tozlu bir yoldan güneye doğru sessizce yol alırlarken, elindeki resmi evirip çeviriyor, yırtılmış köşesine dokunuyor, bir anlam bulmaya çalışıyordu.

"Yani bu resimde tehlikeli hiçbir şey yok, öyle mi?" dedi Joona.

"Gördüğüm kadarıyla yok."

"Palmcrona bu resmin bir gizi açığa vuracağından korkarak intihar etti. Belki de bu fotoğraf yalnızca bir uyarı, belki de Penelope ile Björn fotoğraftan daha önemli."

"Hiçbir bok bilmiyoruz."

"Hayır, biliyoruz," dedi Joona. "Tek sorun elimizdeki parçaları birleştiremememiz. Hâlâ temizliğin üstlendiği görevin ne olduğunu kestirmeye çalışıyoruz. Ama sanki bu fotoğrafın peşinde gibi, ele geçirip yok etmek istiyor ve Penelope olduğunu sanarak Viola Fernandez'i öldürdü."

"Fotoğrafı Penelope çekmiş olabilir," dedi Saga. "Ama adamın tek derdi onu öldürmek değil."

"Kesinlikle. İşte benim düşündüğüm de bu. Neyin önce geldiğini bilmiyoruz... Fotoğraf ve fotoğrafı çeken arasında bir ilişki var mı, fotoğraf mı yoksa çok çeken mi tehdit unsuru? Fotoğrafçının fotoğrafla bağlantısını mı, yoksa tersini mi tehdit kabul ediyorlar?"

"Temizliğin ilk hedefi Björn'ün dairesiydi."

Yarım saat hiç konuşmadan yol aldılar. Kungsholmen'deki Emniyet Müdürlüğü'ne yaklaşırlarken Joona fotoğrafa bir kez daha baktı: locadaki dört kişiye, yemeğe, sahnedeki dört müzisyene, müzik aletlerine, ağır perdelere, şampanya şişesine ve ince uzun şampanya bardağına.

"Bu fotoğrafa bakarken," dedi Joona, "dört yüz görüyorum... ve bunlardan birinin Viola Fernandez cinayetinin arkasındaki kişi olduğunu düşünüyorum."

"Evet," dedi Saga, "Palmcrona öldü, yani onu hesaptan düşebiliriz. Geriye üç kişi kalıyor. İçlerinden ikisini sorgulayamayız, bizim erişim alanımızın çok uzağında."

"Ama Pontus Salman'ı konuşturabiliriz," dedi Joona.

"Sorguya alalım mı?"

48.

Gelin tacı

Silencia Defense'ten biriyle ilişkiye geçmek çok zordu. Ulaşılabilir bütün telefonlarda karşınıza tek düze bir ses çıkıyor, oradan oraya yönlendirerek bir labirentin içinde dolaştırıyordu. Bu labirentten kurtulmak için dokuz rakamı ve yıldızı tuşlayan Saga, sekretere bağlandı. Kadının sorularına aldırmayıp doğrudan konuya girdi. Sekreter bir süre dilini yutmuş gibi sustuktan sonra Saga'nın yanlış yeri aradığını ve telefon saatinin geçtiğini söyledi.

"Yarın sabah saat dokuz ila on bir arasında aramanızı rica edeceğim..."

"Siz şimdi Pontus Salman'a SÄPO'nun elemanlarının bugün saat ikide ziyaretine geleceğini ve hazır olmasını söyleyin," dedi Saga sesini yükselterek.

"Üzgünüm," dedi sekreter. "Bütün gün toplantısı var."

"Saat ikide yok," dedi Saga.

"Ama buradaki ajanda da..."

"Çünkü o saatte benimle konuşacak," diye kadının sözünü kesti Saga.

"Arzunuzu ileteceğim."

"Teşekkürler," diye telefonu kapatan Saga, Joona'ya döndü.

"Saat iki?" dedi Joona.

"Evet."

"Tommy Kofoed fotoğrafı görmek istiyor," dedi Joona. "Öğle yemeğinden sonra onun odasında buluşalım. Oradan gideriz."

Joona, Disa'yla öğle yemeği yerken, RKP teknisyenleri fotoğrafı büyütmele meşguldüler.

Locada oturan dört kişiden birinin yüzünü tanınmayacak derecede silikleştiriyorlardı.

Pirinç tenceresinin içindeki kabı çıkaran Disa, kendi kendine gülümseyerek Joona'ya uzattı. Joona ellerini ıslatarak form verecek kadar soğumuş mu diye pirinçleri kontrol etti.

"Södermalm'ın kendi Calvary'si olduğunu biliyor muydun?" dedi Disa.

"Calvary? Bu şey değil mi?.."

"Bir Golgota Tepesi," dedi Disa. Joona'nın mutfak dolabını açtı, iki kadeh alıp birine beyaz şarap diğerine su doldurdu.

Disa'nın yüzünde bir dinginlik vardı. Çilleri koyulaşmış, saçlarını ensesinde toplamıştı. Joona ellerini yıkayıp bir mutfak havlusuna kuruladı. Disa karşısına dikilip kollarını boynuna doladı. Joona kucaklayarak karşılık verdi. Yüzünü Disa'nın başına bastırarak kokusunu içine çekerken, Disa'nın sıcak ellerinin sırtında ve ensesinde dolaştığını hissetti.

"Deneyemez miyiz?" diye fısıldadı Disa. "Yapamaz mıyız?"

"Belki," dedi Joona, usulca.

Disa onu sıkı, sımsıkı sardı, sonra iterek kollarından kurtuldu.

"Bazen sana o kadar çok kızyorum ki," diye mırıldanarak sırtını döndü.

"Disa, ben neysem oyum ama..."

"İyi ki birlikte yaşamıyoruz," diye sözünü kesen Disa, mutfaktan çıktı.

Disa'nın banyoya girip kapıyı kapattığını duydu Joona. Arkasından gitmeli miydi bilemedi, *bir süre yalnız kalması iyi olur*, diye düşündü

en sonunda. Yemek yapmaya devam etti, bir parça balık aldı, dikkatle avucuna yerleştirdi ve üzerine ince bir wasabi sürdü.

Birkaç dakika sonra banyonun kapısı açıldı, Disa mutfağa döndü. Kapiya dikilip suşi yapan Joona'yı seyretti.

"Hatırlıyor musun?" dedi neşeli bir sesle. "Annen pirincin etrafına sarılı som balığını çıkarır, kızarttıktan sonra tekrar pirincin üstüne koyardı."

"Hatırlıyorum."

"Masayı hazırlayım mı?"

"Lütfen."

Disa tabakları ve yeme çubuklarını alarak büyük odaya girdi, pencerenin önünden geçerken durdu, aşağıya, Wallinggatan'a baktı. Ağaçların yaprakları açık yeşil parlıyordu. Joona Linna'nın bir yıldır yaşadığı Norra Bantorget'e kaydı bakışları.

Tabakları ve çubuğu buğulu beyaz masaya bırakıp tekrar mutfağa döndü, bir yudum şarap içti. Soğuk yüzünden kekre tadı kaybolmuştu. Çocukluğunda yaptığı gibi, masanın altına oturup elimizle yiyebilir miyiz, diye sormak için büyük bir istek duydu.

"Yemeğe çıkma daveti aldım," dedi bunun yerine.

"Yemeğe çıkma mı?"

Bir an içinden kötü kalpli olmakla olmamak arasında giderek başını salladı.

"Anlat bakalım," dedi Joona, sakın bir ifadeyle. Suşi tepsisini masaya koydu.

Disa, şarap kadehini eline aldı, liseli bir kız ifadesi takınarak, "Müzeden biri, neredeyse altı aydır bir akşam yemeğe çıkalım deyip duruyordu," dedi.

"Bu tür şeyler hâlâ var mı? Kadınlar akşam yemeğine davet ediliyorlar mı?"

Disa'nın yüzüne çarpık bir gülümseme yerleşti.

"Kıskandın mı?"

"Bilmiyorum, bir parça," diyen Joona, Disa'ya yaklaştı. "Yemeğe davet edilmek iyi bir şey."

"Evet."

Disa, parmaklarını Joona'nın kalın saçlarında gezdirdi.

"Yakışıklı biri mi?" diye sordu Joona.

"Doğrusu evet."

"Ne güzel."

"Ama ben onunla çıkmak istemiyorum," diye gülümsedi Disa.

Joona bir şey demedi, yüzünü çevirip öylece durdu.

"Benim ne istediğimi biliyorsun," dedi Disa, yumuşak bir sesle.

Joona'nın yüzü tuhaf bir şekilde sarardı birden, alnında ter damlaları tomurcuklanmıştı. Başını yavaşça Disa'ya çevirdi. Gözleri bir uçurum gibi kararıp derinleşmişti.

"Joona? Unut gitsin," dedi aceleyle Disa. "Affedersin..."

Joona bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ve birden dizlerinin bağı çözüldü.

"Joona!" diye bağırان Disa, masaya çarpıp kadehi devirdi.

Joona'nın yanına çöktü, kucakladı, "Geçecek," diye fısıldadı. Joona'nın yüzünü kaplayan bulut yavaş yavaş dağılmaya başladı, acısı hafifliyordu.

Disa cam kırıklarını süpürdükten sonra sessizce masaya oturdu.

"İlaçlarını almıyorsun," dedi.

"Uykumu getiriyorlar. Düşünmeye ihtiyacım var, şu an berrak bir şekilde düşünmem gerekiyor."

"Alacağına söz vermiştin."

"Alacağım."

"Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorsun," diye fısıldadı Disa.

"Şu iş çözülür çözülmez almaya başlayacağım."

"Peki, ya çözülmezse."

Kuzey Müzesi uzaktan bakıldığında fildişinden oyulmuş bir süs eşyasına benziyordu ama kumtaşı ve kireç taşından yapılmıştı. Bir sürü kule ve burçla süslenmiş ince bir Rönesans düşüydü. Müze kuzey halkının bağımsızlığına adanmıştı ama 1907 yılının yağmurlu bir yaz gününde açılırken Norveç, İsveç'ten ayrılmış, kral da ölüm döşegindeydi.

Müzenin kocaman holüne hızlı adımlarla giren Joona, merdivenlerin başına geldiğinde durup soluklandı, bakışlarını yere çevirip uzun bir süre bekledikten sonra ışıktandırılmış camekânların önünden ağır adımlarla yürümeye başladı. Anıları gömülü ve kaybettiklerinin hasretiyle, gözleri hiçbir şeyi görmeden geçti camekânların önünden.

Müze bekçisi standın yanına onun için bir sandalye koymuştu.

Joona Linna sandalyeye oturup sekiz çatalı Sami gelin tacını incelemeye başladı. İnce camın arkasında hafifçe parlıyordu. Joona içinden bir ses duydu, direksiyonun başındaydı, kendisine bakan, gülümseyen bir yüz gördü. Yağmur yağıyor, yoldaki su birikintilerinden güneş ışınları yansıyor, sanki her taraf bir yer altı ateşiyle aydınlanıyordu. Geriye doğru döndü, Lumi'nin kemeri bağlı mı diye kontrol etti.

Gelin tacı sanki ışıklı deriden yahut saç örgülerinden yapılmış gibiydi. Tacının vadettiği aşk, sevgi ve neşeye dalan Joona karısını düşündü: Dudaklarındaki vakur gülümsemeyi, yüzüne dökülen kum rengi saçlarını.

"İyi misiniz?"

Joona, bekçiye şaşkınlıkla baktı. Yıllardır bu müzede çalışıyordu. Kirli sakallı, yorgun gözlü bir adamdı.

"Bilemiyorum," diye mırıldanan Joona sandalyeden kalktı. Müzeyi terk ederken Lumi'nin küçük eli bir hasret gibi takılmıştı bedenine. Lumi'nin kemeri bağlı mı diye kontrol etmek için geriye dönmüş, Lumi'nin eline dokunan parmaklarını hissetmişti.

49.

Belirsiz yüz

Joona Linna ile Saga Bauer, Silencia Defense'in ana merkezine, Pontus Salman'la konuşmaya gidiyorlardı. Yanlarında RKP teknisyenlerinin bozduğu fotoğraf vardı. Güneye, Nynäshamn'a doğru kirli bir iz gibi uzanan 73 numaralı otoyolda sessizce ilerliyorlardı.

Joona Linna, locada oturan dört kişinin fotoğrafını iki saat önce dikkatle incelemişti. Sakin yüzlü, seyrek saçlı Raphael; dudaklarını yaparak gülümseyen, gözlükleri çelik çerçeveli Palmcrona; toy, terbiyeli bir delikanlıya benzeyen Pontus Salman; yanakları çizgili, ağır entelektüel havalı Agathe el-Hacı.

"Aklıma bir fikir geldi," demişti Joona, Saga'ya bakarak. "Eğer fotoğrafın kalitesini bozar ve üzerinde çalışırsak Pontus Salman'ı tanımaz hale getirebiliriz..."

Susup fikrini bir kez daha kafasından geçirmişti.

"Bunu niçin yapacağız?"

"Elimizde fotoğrafın net bir orijinalinin olduğunu bilmiyor, değil mi?"

"Bunu bilemez, büyük ihtimal fotoğrafı netleştirmek için elimizden geleni yaptığımızı düşünecektir, aksini değil."

"Kesinlikle. Fotoğraftaki dört kişiyi teşhis edebilmek için elimizden geleni yaptık ama yalnızca üçünü teşhis edebildik, dördüncüsü başını yana çevirdiğinden yüzü belirsiz."

"Yani ona yalan söyleme fırsatı verelim diyorsun," demişti Saga. "Orada olmadığı, Palmcrona, Agathe el-Hacı ve Raphael'le buluşmadığı yalanını söyleme fırsatı."

"Eğer bunu yaparsa, bu o toplantının nazik bir toplantı olduğuna işaret eder."

"Ve yalan söylemeye başlarsa tuzağa düştü demektir."

Handen'i geçtikten hemen sonra Jordbrolänken'e dönüp sakin ormanların kuşattığı endüstri bölgesine girdiler.

Silencia Defense'in ana binası mat, gri, kişiliksiz bir beton binaydı.

Devasa binanın pencerelerine, hafif renkli camlarına göz gezdiren Joona'nın aklına locada oturan dört kişinin fotoğrafı geldi yine. Bir dizi şiddet olayına yol açmış, geride cinayete kurban gitmiş bir kız ve acılı bir anne bırakmıştı. Belki şimdi bu fotoğraf yüzünden, Penelope Fernandez ile Björn Almskog da öldürülmüştü. Bu gizemli fotoğraftaki insanlardan biri şimdi bu binadaydı.

Fotoğrafın kopyası alınmış, orijinali Linköping'deki adli tıp laboratuvarına gönderilmişti. Tommy Kofoed, bir kopyasının üzerinde çalışarak eski, yıpranmış bir fotoğraf havası vermişti. Bir kenarı yoktu, diğer kenarında izole banttı kalan izler vardı. Kofoed, Pontus Salman'ın yüzü ile bir elini silikleştirip tanınmaz hale getirmişti. Bakanlar silik yüzlü adamın fotoğraf çekilirken hareket ettiğini düşünürlerdi.

Salman, fotoğrafta tanınması imkânsız tek kişi olmasını şansına verecek, diye düşündü Joona. Fotoğraftaki üç kişiyle bir araya geldiğini kanıtlayacak bir belge olmadığı fikrine kapılacaktı. Yapacağı tek şey inkâr etmektir. Ne silik bir fotoğrafta kendini teşhis edememek ne de kimlerle buluştuğunu hatırlayamamak suçtu.

Ama bu buluşmayı reddederse yalan söylediği ve bir şeyleri gizlemeye çalıştığını anlaşılr, diye düşündü Joona.

Joona ile Saga binanın girişine yöneldiler.

Sıcak, boğucu bir hava vardı.

Parlak, ağır kapıdan geçerlerken Joona'ya bakıp ciddiyetle başını salladı Saga.

Eğer Salman yalan söylemeye başlarsa, yalanlarına devam etmesine, kendisini ele verene kadar derinleştirmesine müsaade ederiz.

Resepsiyonun olduğu kocaman, soğuk hole girdiler.

Pontus Salman fotoğrafa bakıp dördüncü kişiyi teşhis edemeyeceğini söylerse, yardımcı olamadığı için çok üzüldüğümüzü söyleriz. Gitmeye hazırlanır ama son anda durup birden aklımıza gelmiş gibi merceklerle fotoğrafa bir kez daha bakmasını isteriz. Teknik ekip parmağındaki şövalye yüzüğünü görünür bir halde bıraktı. Fotoğraftaki şahsın elbisesinin, ayakkabılarının yahut serçe parmağındaki yüzüğün daha önce gözüne çarpıp çarpmadığını sorarız Pontus'a. Haliyle bunları da inkâr etmek zorunda kalır ve böylece Emniyet Müdürlüğü'ne alıp sorgulamak, biraz sıkıştırmak için iyi bir bahane verir bize.

Resepsiyonun arkasında, üzerinde şirketin adı yazılı, etrafı yllankavi runik harflerle süslenmiş kırmızı şirket amblemi vardı.

"Elinde silah olduğu sürece savaştı," dedi Joona.

"Runik yazı okuyabiliyor musun?" dedi Saga şaşkınlıkla.

Joona yazının çevirisinin olduğu tabelayı işaret etti. Resepsiyon tezgâhının arkasında solgun bir adam vardı, ince dudakları kuruydu.

"Pontus Salman," dedi Joona kısaca.

"Randevunuz var mı?"

"Saat ikide," dedi Saga.

Adam önündeki kâğıtları karıştırıp bir şeyler okudu.

"Evet, işte," diye mırıldanarak başını kaldırdı. "Pontus Salman randevuyu iptal etmiş."

"Bize böyle bir bilgi verilmedi," dedi Saga. "Bir konuda yardımına ih..."

"Üzgünüm."

"Telefon açıp bir yanlışlık olduğunu söyler misin?" dedi Saga.

"Aramasına ararım ama ulaşacağımı hiç sanmam... Çünkü şu anda bir toplantıda."

"Dördüncü katta mı?" diye araya girdi Joona.

"Beşinci katta," dedi adam hiç düşünmeden.

Saga resepsiyondaki koltuklardan birine oturdu. Kocaman pencere-lerden dökülen güneş ışınları saçlarını tutuşturmuş gibiydi. Resepsiyonun başında bekleyen Joona, ahizeyi kulağına dayayıp numaraları tuşlayan görevliye bakıyordu. Telefon birkaç kez çaldı ama karşı taraftan açan olmadı. Resepsiyon görevlisi üzgünüm der gibi başını iki yana salladı.

"Telefonu kapat," dedi Joona birden. "Ona sürpriz yapalım."

"Sürpriz mi?" dedi resepsiyon görevlisi şaşkınlıkla.

Koridora açılan cam kapıya yönelen Joona, "Geldiğimizi haber vermene gerek yok," dedi gülümseyerek.

Koltuktan kalkan Saga, Joona'nın peşine takıldı.

"Bekleyin," dedi genç görevli. "Bir kez daha dene..."

Joona ile Saga aldırmadan koridora daldılar, asansöre binip beşinci katın düğmesine bastılar. Asansör sessizce yukarı çıkmaya başladı.

Beşinci kata çıktıklarında Pontus Salman, asansörün kapısında onları bekliyordu. Kırk yaşlarındaydı, yıpranmış yüzüne sahte bir ifade yerleştirmişti.

"Hoş geldiniz," dedi rahatsızlığını gizlemeye çalışarak.

"Teşekkürler," dedi Joona.

Karşısında duran iki kişiyi süzen Pontus Salman, "Bir komiser ve bir masal prensesi," dedi.

Pontus'un peşine takılıp uzun koridorda ilerlerken, kurdukları tuzağı, silik fotoğrafı nasıl göstereceklerini bir kez daha aklından geçiren Joona, sırtında soğuk bir ürperti hissetti. Sanki Viola Fernandez, morgda, uzandığı soğuk çekmecede gözlerini açmış, beklentiyle ona bakıyordu.

Koridordaki karartılmış pencere camlarından bir tür zamansızlık duygusu yayılıyordu. Pontus'un bürosu çok büyüktü, karaağaçtan bir

çalışma masasıyla, etrafına açık koltuklar dizilmiş siyah cam bir sehpa vardı. Sehpanın etrafına oturdular. Pontus Salman, neşesiz bir gülümsemeyle ellerini birbirine kenetleyip, "Sorun ne?" dedi.

"ISP'den Carl Palmcrona'nın öldüğünü duymuşsunuzdur," dedi Saga.

Salman birkaç kez başını salladı.

"İntihar etmiş diye duydum."

"Soruşturma henüz bitmedi," dedi Saga, dostça bir ifadeyle. "Araştırmalarımız devam ediyor, elimizde Palmcrona'nın olduğu bir fotoğraf var, yanındaki kişileri teşhis edebilmek bizim için çok önemli."

"Üçü çok açık ama dördüncü kişi çok silik," dedi Joona.

"Personelinizin bu fotoğrafa bakmasına izin vermenizi istiyoruz, belki içlerinden biri bu dördüncü şahsı tanıyabilir. Örneğin bir eli çok net."

"Anlıyorum," diyen Salman dudaklarını büzdü.

"Belki de biri diğer kişilere bakarak kim olduğunu çıkarabilir," dedi Saga. "En azından denemeye değer."

"Patria ve Saab Bofors Dynamics'e uğradık ama bir sonuç alamadık"

Pontus Salman'ın yıpranmış yüzünde hiçbir ifade belirtisi yoktu. Acaba bu kadar sakin ve soğukkanlı olabilmek için ilaç mı alıyor, diye düşündü Joona. Bakışları tuhaf denilecek ölçüde ölgündü, yüz ifadesiyle duyguları arasında bir kopukluk var gibiydi, sanki içinden bütün bağlantılarını kopararak bir şey geçip gitmişti.

"Bunun çok önemli olduğunu düşünüyor olmalısınız," dedi Salman. Bacak bacak üstüne attı.

"Öyle," dedi Saga.

"Şu önemli fotoğrafı görebilir miyim?" dedi Salman hafif, duygudan yoksun bir tonla.

"Palmcrona'nın yanı sıra silah tüccarı Raphael Guidi ile El-Beşir'in askerî danışmanı Agathe el-Hacı'yı teşhis edebildik," dedi Joona. "Ama dördüncü kişi kim bilmiyoruz."

Joona dosyadan çıkardığı fotoğrafı Salman'a uzattı. Locanın kenarında oturan silik şahsı işaret eden Saga, yalan söyleyeceğini düşündüğü Salman'ın yüzündeki her değişikliği, sesindeki her titremeyi kaydetmek için dikkat kesilmişti.

Yüzünün rengi atan Salman, dudaklarını ıslatıp gülümsedi, parmağıyla fotoğrafa vurarak, "Ama bu benim!" dedi.

"Siz mi?"

"Evet," çocuksu ön dişlerini göstererek güldü.

"Ama..."

"Frankfurt'ta bir araya geldik," dedi mutlu bir gülümsemeyle. "Çok harika bir müzik dinledik... Ne olduğunu hatırlayamıyorum ama sanırım Beethoven'dı..."

Joona bu cevabı hiç beklemiyordu. Boğazını temizledi ve, "Emin misiniz?" dedi.

"Elbette."

"O zaman bu sır çözülmüş demektir," dedi Saga. Sesine hayal kırıklığını gizleyen sıcak bir ton yüklemişti.

"Belki SÄPO'da işe başvurmalıyım," diye şaka yaptı Salman.

"Niçin bir araya gelmiştiniz?" diye sordu Joona. "Yani bunu soramamda bir sakınca yoksa?"

"Hiçbir sakınca yok," diye güldü Salman. "Bu fotoğraf 2008 ilkbaharında çekildi. Sudan'a cephane sevkiyatını tartıştık. Agathe el-Haci hükümeti adına oradaydı. 2005'ten beri bölgenin istikrara kavuşması için çaba sarf ediliyordu. Görüşmelerde epey mesafe kat edilmişti ama 2009 yazında yaşananların neticesinde her şey havaya savruldu. Sarsılmıştık, anlıyorsunuzdur... O olaydan sonra Sudan'la bütün bağlar koptu."

2009 yazında neler yaşandığı hakkında hiçbir fikri olmayan Joona, Saga'ya baktı. Yüzünden bir şey okuyamadığından bu konuya girmemeye karar verdi.

"Kaç toplantı yaptınız?" diye sordu.

"Yalnızca bu gördüğünüz toplantı," dedi Salman. "Tabii ISP'nin müdürünün bir kadeh şampanya ikramını kabullenmesi biraz tuhaf gelebilir."

"Sizce tuhaf mı?" dedi Saga.

"Ortada öyle kutlanacak bir şey de yoktu... Ama belki yalnızca susamıştı," diye güldü Salman.

50.

Sığınak

Penelope ve Björn saklandıkları küçük mağarada ne kadar süre beklediklerini bilemiyorlardı. Daha fazla kaçmaya takatleri kalmamıştı, perişan bir haldeydiler, nöbetleşe uyuyorlardı.

İlk başlarda attıkları her adımı kestirebilen adamı, hemen enselerinde hissetmiyorlardı artık. Uzun süredir bir ses yoktu adamdan. Kestirilmesi imkânsız bir seçim yaparak, yerleşim yerlerine giden yollardan uzaklaşıp ormanın derinliklerine daldıklarında, sırtlarında hissettikleri o ürperti, kanlarını donduran o ele geçme duygusu yok olmuştu.

Penelope annesinin telesekreterine mesaj bırakmayı başarıp başarmadığından emin değildi.

Ama Björn'ün teknesini bulmuşlardır artık, diye düşünüyordu. Polis bizi aramaya başlamıştır.

Şimdi yapabilecekleri tek şey saklanıp peşlerindeki adama yakalanmamaktır.

Hafif eğimli kayaların üzerleri yeşil yosunlarla kaplıydı ama saklandıkları küçük mağaranın etrafı çıplaktı, birçok yerinden su sızıyordu.

Burayı bulduklarında gündüzdü, çok sıcaktı, sızan suları yalamış ve bütün gün orada kalmaya karar vermişlerdi. Ama akşama doğru, güneş ağaçların arkasında kaybolup serinlik çöktüğünde uykuya dalmışlardı.

Silik anı parçaları ve düşler birbirlerine karışıyordu Penelope'nin zihninde. Parmaklarını basacağı yerler işaretlenmiş küçük kemaniyla

Viola'nın, *Göz Kırp Küçük Yıldız* şarkısını çaldığını duyuyor, göz kapaklarına nasıl pembe far sürüp aynada yanaklarına nasıl baktığını görüyordu.

Suluk soluğa uyandı Penelope.

Kollarını dizlerine sarmış oturan Björn titriyordu.

Üçüncü geceye girerken dayanacak güçleri kalmamıştı. Aç ve bitkindiler. Sığındıkları yerden çıkıp yürümeye başladılar.

Su kenarına geldiklerinde şafak sökmek üzereydi. Ufuktaki bulutların kenarları kızarmıştı. Sular mahmur ve parlaktı. Yan yana iki kuğu sessizce kayıyordu suların üzerinden.

Suya doğru inerlerken yardım etmek için Penelope'ye elini uzatan Björn'ün, yorgunluktan dizlerinin bağı çözüldü birden, sendeledi, kaydı, ancak bir taşa tutunarak doğrulabildi. Boş gözlerle önüne bakan Penelope ayakkabılarını çıkardı, birbirlerine bağlayıp boynuna astı.

"Hadî," diye fısıldadı Björn. "Yüzeceğiz, hiçbir şey düşünme, yalnızca yüz."

Penelope bekle demek istedi, yüzebileceğinden emin değildi ama Björn çoktan suya girmişti. Titreyerek adanın karşı tarafına, Stockholm takımadalarının uzaklarına baktı Penelope.

Björn'ün arkasından o da suya girdi, baldır ve kalçalarını soğuk sular sardı. Suyun dibi taşlı, kaygandı, birden derinleşti. Artık tereddüt edemezdi, suya bıraktı kendini.

Karşı adanın kıyısına doğru yüzerken kolları sızlıyordu, elbiseleri ağırlaşmıştı. Björn ondan çok ilerideydi.

Çok zorlanıyordu Penelope, attığı her kulaç dayanılmaz geliyor, kasları isyan ediyordu.

Karşıda kum tepeleri gibi uzanan Kymmend Adası vardı. Penelope yorgun ayaklarını sallayarak ilerliyor, suyun üzerinde kalmaya gayret ediyordu. Ağaçların üzerinden sızan güneşin ilk ışıklarıyla gözleri kamaştı, yüzmeyi bıraktı. Kollarına hükmedemiyordu artık, kolları pes etmişti. Ağırlaşan elbiseleri suyun altına doğru çekerken son bir gayretle söz geçirebildi kollarına. Suyun üzerine çıktı tekrar, derin bir nefes aldı, çok

korkmuş, yön duygusu kaybolmuştu, şaşkın gözlerle etrafına bakındı. Çaresizce çırpınarak, kendi etrafında döndü, bağarmamak için zorluyordu kendini, en sonunda, elli metre kadar uzakta Björn'ün başını gördü. Yüzmeye devam etti ama karşı adaya ulaşabileceğinden emin değildi.

Boynuna astığı ayakkabılar kulaç atmasını zorlaştırıyordu, onlardan kurtulmaya çalıştı ama ipleri kolyesine takıldı. En sonunda ayakkabılarıyla birlikte kolyesi de suyun dibini boyladı.

Yüzmeye devam etti, kalp atışlarını bütün bedeninde hissediyordu. Birden kıyıda dikilen Björn'ü gördü. Hemen saklanması gerekirken öylece durmuş Penelope'ye bakıyordu. Peşlerindeki adam belki de şimdi Orn Adası'nın kuzey kıyısında durmuş, dürbünle etrafı kolaçan ediyordu.

Penelope'nin hareketleri gittikçe yavaşlıyordu. Laktik asit yayılan bacaklarının ağırlaşp güçten düştüğünü hissediyordu. Yüzmekte çok zorlanıyordu, kalan mesafe sanki hiç aşılazmış gibiydi. Kıyıya yaklaşıırken, suya girip ona doğru yürüyen Björn'ün gözlerinde korku vardı. Penelope artık pes etmek üzereydi, son bir gayret göstererek birkaç kulaç daha attı ve nihayet ayaklarının yere değdiğini hissetti. Björn elinden tutup çekerek taşlı kıyıya sürükledi Penelope'yi.

"Saklanmalıyız," dedi Penelope, soluk soluğa.

Ladin ağaçlarının arasına daldılar. Björn'ün yardımıyla yürüyen Penelope bacak ve ayaklarını hissetmiyor, soğuktan tir tir titriyordu. Ormanın içlerine doğru yöneldiler, durduklarında artık deniz görünmüyordu. Yorgunluktan kendilerini yosun ve yaban yemişlerinin üzerine attılar, nefesleri düzelirken birbirlerine sarıldılar.

"Bu böyle gitmez," dedi Penelope, dişleri titreyerek. Başını Björn'ün göğsüne dayadı.

"Birlikte başarırız."

Ayağa kalktılar. Birbirlerine destek olarak yürümeye başladılar. Bacakları katılaştı. Attığı her adımda ıslak spor ayakkabılarından sular fışkırıyordu Björn'ün. Penelope'nin ayakları çıplaktı. ıslak giysileri sarkıyor, bedeni üşüyordu. Sessizce adanın doğusuna doğru yürüyorlardı. Yirmi dakika sonra adanın öteki kıyısına ulaştılar. Güneş yükselmiş,

durgun deniz ışıdamaya başlamıştı. Hava ısınıyordu. Yüksek otların arasında duran bir tenis topu çarptı Penelope'nin gözüne, kısa bir an durup sanki çok tuhaf bir şeymiş gibi yeşil sarı topa baktı. Başını toptan kaldırdığında karşısındaki evi gördü. Leylak ağaçlarından sık bir çitin arkasında kaybolmuş gibiydi, kırmızı boyalıydı, verandası denize bakıyordu. Pencere perdeleri kapalıydı, çardakta mindersiz bir hamak salıncak vardı. Bahçesindeki otlar biçilmemişti. Kapının girişindeki açık gri taş döşemeye yaşlı elma ağacının bir dalı düşmüştü.

"Evde kimse yok," diye fısıldadı Penelope.

Her an bir köpek havlaması yahut öfkeli bir ses duymaya hazırlanarak dikkatle yaklaştılar eve. Pencere perdelerinin aralıklarından bir şey görmeye çalışarak etrafını dolaştılar. Kapıyı dikkatle yokladılar. Kilitliydi. Penelope etrafa göz gezdirdi.

"İçeri girelim, dinlenmemiz gerek," dedi Björn. "Pencerelerden birinin camını kırıp girelim."

Duvarın dibinde, açık yeşil ince yapraklı bir saksı çiçeği vardı. Penelope saksının içindeki taşlardan birini almak için eğildiğinde burnuna hoş bir lavanta kokusu geldi. Taş plastikten yapılmıştı, altında küçük bir kapak vardı. Kapağı açıp içindeki anahtarları alan Penelope taşı tekrar saksıya koydu.

Kapıyı açıp yerleri ahşap döşeli hole girdiler. Titreyen bacakları sanki bedenini terk edip kaçacakmış gibi geldi Penelope'ye. Dayanacak bir yer aradı. Duvarlar pelüş kaplıydı. O kadar yorgun ve açtı ki sanki gerçek bir eve değil de pastadan yapılmış bir masal evine girmiş gibi hissediyordu kendini. Her tarafa çerçevelenmiş, imzalı fotoğraflar asılıydı. Siyah çini mürekkeple atılmıştı imzalar. Birçoğunun yüzünü televizyon programlarından tanıyorlardı.

Salondan geçerek mutfığa girdiler, endişeyle bakınmaya başladılar.

"Burada kalamayız," diye fısıldadı Penelope.

Björn gidip buzdolabının kapısını açtı. Taze yiyeceklerle doluydu. Sandıklarının aksine ev terk edilmiş değildi. Björn şöyle bir etrafına baktıktan sonra bir paket peynir, yarım salam ve bir paket süt aldı.

Penelope, kilerde bir baget ile bir paket mısır gevreği buldu. Bageti aceleyle ikiye bölüp aralarına peynir koyarak yemeye başladılar. Kocaman lokmaları yutmakta zorlanıyorlardı. Sütü paketinden içen Björn'ün dudak kenarlarından boynuna süt akıyordu. Peynir ekmeğini tüketip salam ve mısır gevreği yemeye başlayan Penelope, süt paketini Björn'ün elinden alıp başına dikti, boğazı tıkanı, öksürüp tekrar içmeye başladı. Birbirlerine bakarak gergin bir ifadeyle gülümsediler, pencereden uzaklaşıp yemeye devam ettiler.

"Yola çıkmadan önce biraz elbise bakalım," dedi Penelope.

Giyecek bir şeyler bulmak için evi dolaşırken, ısınan midelerinde tuhaf bir karıncalanma hissediyorlardı. Bedenleri faaliyete geçmişti, kalpleri daha çabuk atıyor, damarlarındaki kan daha hızlı dolaşüyor, karınları ağrıyordu.

Büyük yatak odasının bir duvarı, kapıları aynalı gardiroppla kaplıydı. Penelope sürme kapılardan birini yana çekti.

"Bu da ne böyle?"

Dolabın içi tuhaf kıyafetlerle doluydu. Altın rengi ceketler, sarı bir smokin, siyah parlak pullarla kaplı kuşaklar, string mayolar, kaplan derisi desenli tanga külotlar ve bel hizasında bol tüylü bir kürk.

Penelope sürme kapılardan bir diğerini açtı, burada normal kıyafetler vardı; gömlekler, ceketler ve pantolonlar. Hızla karıştırıp birkaç kıyafet seçti. Islak kıyafetlerini aceleyle çıkardı.

Bir süre aynada çıplak bedenine baktı, çürük ve mor lekelerle kaplıydı. Siyah saçları saçak saçaktı. Yüzünde yaralar vardı. Tepeden kayarken yüzülen kalçasından kan sızıyordu.

Buruşuk bir pantolon, üzerinde "daha fazla yulaf ye" yazan bir tişört ve örgü bir kazak giydi. Kazak dizlerine kadar iniyordu. Isınmış, bedeni gevşemişti. Birden ağlamaya başladı ama kısa sürede toparlanıp yanaklarından akan gözyaşlarını sildi. Ayağına uygun ayakkabı bakmak için hole geçti. Bir çift mavi yelkenci çizmesi bulup tekrar yatak odasına döndü. Björn'e baktı. Çamura bulanmıştı, ıslaktı ama haline aldırmadan leylak rengi velur bir pantolon, mavi bir tişört ve geniş yakalı mavi deri

bir ceket giydi. Yara bere içindeki ayakları korkunç görünüyor, geçtiği yerlerde kanlı izler bırakıyordu.

Penelope'nin gözyaşları tekrar akmaya başladı, çok yorgundu, gözyaşlarına karşı koyacak takati yoktu. Bu sonu belirsiz, dehşet dolu kaçışta gözyaşı hep vardı.

"Bütün bunlar başımıza niye geldi?" diye hıçkırdı.

"Bilemiyorum," diye fısıldadı Björn.

"Yüzünü bile göremedik. Bizden ne istiyor? Bizimle derdi ne bu adamın? Niçin peşimizde? Bizi niçin öldürmek istiyor?"

Kazağın kollarıyla gözyaşlarını sildi Penelope.

"Bir yandan diyorum ki," diye devam etti Penelope, "belki... Viola bir şey yaptı, aptalca bir şey. Şu ilişkisini kestiği arkadaşı Sergey, belki sağlam bir ayakkabı değil, bar fedailiği yaptığını biliyorum."

"Penny..."

"Yani diyorum, Viola, o biraz... Belki yapılmaması gereken bir şey yaptı."

"Hayır, yapmadı," dedi fısıldar gibi Björn.

"Niçin hayır? Bir şey bilmiyoruz ki beni teselli etmene gerek yok."

"Ben bir şey itira..."

"O adam... peşimizdeki... Belki yalnızca konuşmak istiyor. Biliyorum çok saçma bir düşünce, demek istediğim... Ne demek istediğimi bilemiyorum."

"Penny," dedi Björn ciddi bir ifadeyle. "Bütün bunlar benim yüzümden oldu."

Penelope'ye baktı. Gözleri kanlanmış, solgun yanaklarını ateş basmıştı.

"Bu ne demek şimdi? Ne demek istiyorsun?" dedi Penelope, alçak sesle.

Björn yutkunarak açıklamaya girişti, "Çok aptalca bir şey yaptım, Penny."

"Ne yaptın?"

"O fotoğraf. Bütün bunlar o fotoğraf yüzünden başımıza geldi."

"Hangi fotoğraf? Palmcrona ile Raphael Guidi'nin olduğu fotoğraf mı?"

"Evet, Palmcrona'yla temasa geçtim," dedi Björn. "Fotoğraftan bahsettim, para istediğimi söyledim ama..."

"Olamaz," diye fısıldayan Penelope, gözlerini Björn'e dikerek geriledi, üzerinde su bardağı ve çalar saatin olduğu yatak sehпасına takılarak devirdi.

"Penny..."

"Sus, sus!" diye bağırdı Penelope. "Aklım almıyor? Ne diyorsun sen? Ne bok yedin? Bunu nasıl... bunu nasıl yap... Palmcrona'ya para için şantaj mı yaptın? Kafayı mı yedin sen?"

"Ama bir dinle! Yaptığımdan pişman oldum, yanlış bir şey yaptım, biliyorum, fotoğrafı aldı, fotoğrafı ona yolladım."

İkisi de sustular. Penelope, Björn'ün söylediklerini anlamaya çalışıyor, kafasında uçuşan düşünceleri bir türlü düzene koyamıyordu.

"O bana ait bir fotoğraftı," dedi yavaşça. Düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. "Önemli bir fotoğraf olabilir. Belki önemliydi. Bana güvenen birileri gönderdi onu, belki birileri onun hakkında bir şey..."

"Belki tekneyi satmak zorunda kalmam diye düşündüm," diye fısıldadı Björn, ağlamaklı olmuştu.

"Anlayamıyorum... Fotoğrafı Palmcrona'ya niçin gönderdin?"

"Çünkü buna mecburdum, Penny, yanlış bir şey yaptığımı anlamıştım... Fotoğrafı ona göndermek zorundaydım."

"Ama... O fotoğraf bende kalmalıydı. Anlıyor musun? Ya onu bana gönderenler tekrar isterlerse. Bu önemli bir konu, silah ticareti. Senin para hesapların bunların yanında hiç kalır, çok ciddi konular bunlar, Björn."

Penelope çaresiz bir ifadeyle baktı Björn'e, sesi yükseldikçe daha dokunaklı bir hal alıyordu.

"İnsanlarla ilgili konular, hayatlarıyla ilgili. Beni hayal kırıklığına uğrattın. Sana o kadar kızgınım ki. Yüzünü dağıtabilirim. Dayanamıyorum artık."

"Ama Penny, bilmiyordum. Nasıl bilebilirdim? Bana bir şey anlatmadın, yalnızca bu fotoğrafın Palmcrons'nın başını ağrıatacağını söyledin, bu kadar önemli olduğunu söy..."

"Ne alakası var," diye sözünü kesti Penelope.

"Ben yalnızca..."

"Kapa çenen!" diye bağırdı Penelope. "Kıvrımana dayanamıyorum, seni şantajcı, kuş beyinli şantajcı seni! Seni tanıyamamışım. Belli ki sen de beni tanımamışsın!"

Penelope sustu. Bir süre öyle karşı karşıya dikildiler. Bir martı sesi geldi, onu şikayetçi başka martı sesleri izledi.

"Buradan çıkmalıyız," dedi Björn, bitkin bir sesle.

Penelope başını sallarken dış kapının açıldığı duyuldu. Hemen içeri, yatak odasına girdiler. Ayak sesleri yaklaşıyordu. Björn balkon kapısını açmaya çalıştı ama kilitliydi. Penelope elleri titreyerek pencerenin mandallarını kaldırdı ama kaçmak için geç kalmışlardı.

51.

Kazanan

Penelope nefesini tuttu. Yatak odasının kapısında bir adam duruyordu. Björn kendilerini savunabilecekleri bir şey aradı.

"Ne haltlar karıştırıyorsunuz burada?" dedi boğuk bir sesle.

Penelope karşılarındaki adamın, onları izleyen adam değil ev sahibi olduğunu anladı hemen. Kısa boylu, geniş ve biraz şişmandı. Yüzü tanıdıktı, Penelope bu yüzü yıllar önce görmüş gibiydi.

"Esrarkeş misiniz?" dedi adam.

Penelope birden adamın kim olduğunu hatırladı. Ossian Wallenberg'nin evine girmişlerdi. Tanınmış bir televizyon simasıydı. On yıl önce, hafta sonları eğlence programları sunuyordu: *Altın Cuma*, *Yollarda*, *Aslan Akşamı*. Yarışma ağırlıklı programlardı. *Altın Cuma* programının sonunda hep aynı şey tekrarlanır, Ossian misafirini havaya kaldırırdı. Bunu yaparken gülümseyen yüzü kızarırdı. Rahibe Teresa'yı nasıl havaya kaldırdığını hatırlıyordu Penelope. O narin, yaşlı kadının nasıl dehşete kapıldığını. Ossian Wallenberg altın sarısı saçları, abartılı kıyafetlerinin yanı sıra, hesaplı kötülüğüyle de ünlenmişti.

"Başımıza bir kaza geldi," dedi Björn. "Polisi haberdar etmeliyiz."

"Bak sen," dedi Ossian kayıtsızca. "Ne yazık ki yalnızca cep telefonum var."

"Lütfen bize verir misin, çok acil."

Ossian telefonunu çıkarıp şöyle bir baktıktan sonra, düğmesine basıp kapattı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Penelope.

"Canım ne bok çekiyorsa onu."

"Ama o telefona gerçekten ihtiyacımız var," dedi Penelope.

"O zaman pin kodunu çözmeniz gerek," diye sırtıttı Ossian.

"Bu da ne ya?"

Ossian kapının kenarına yaslanıp bir süre Penelope ve Björn'e baktı.

"Diyelim ki birkaç esrarkeş buraya, benim küçük evime gelmiş..."

"Biz esrarkeş falan değiliz..."

"Kimin umurunda," dedi Ossian.

"Siktir et şunun telefonunu," dedi Penelope, Björn'e.

Hemen oradan ayrılmak istiyordu ama Björn bitkin bir haldeydi, yanakları ve dudakları solmuştu, bir elini duvara dayayarak ayakta durabiliyordu.

"Evine böyle girdiğimiz için özür dileriz," dedi Björn. "Aldıklarımızın parasını da ödeyeceğiz ama şimdi telefona ihtiyacımız var, çok acil bir durum. Bizim..."

"Senin adın ne?" diye sözünü kesti Ossian.

"Björn?"

"Güzel ceket bulmuşsun, Björn. Ama kravatı görmedin mi? Bu cekete uygun harika bir kravat var."

Gardıroba giden Ossian, deri bir kravat çıkarıp yavaşça Björn'ün boynuna bağladı.

"O zaman sen ara polisi," dedi Penelope. "İki esrarkeş hırsız suç üstü yakaladığını söyle."

"Aman ne komik," dedi Ossian, asık bir suratla.

"Senin derdin ne?" dedi Penelope öfkeyle.

Ossian birkaç adım gerileyip Björn ile Penelope'ye baktı.

"Bu kızdı hoşlanmadım," dedi Björn'e. "Ama sen yakışıklı ve zevk sahibisin. Ceketim sana yakışmış, bir de şu kızın üzerindeki çirkin kazağa bak. Baykuş Helge'ye benziyor, öyle değil mi? İsveçli'ye benzer bir tarafı yok, daha çok..."

"Yeter artık," dedi Björn.

Ossian öfkeli bir yüz ifadesiyle üzerine gidip sanki vuracakmış gibi Björn'ün yüzüne doğru yumruğunu kaldırdı.

"Senin kim olduğunu biliyorum," dedi Penelope.

"Güzel," dedi Ossian sırtarak.

Björn meraklı gözlerle bir Penelope'ye bir de adama baktı. Başı dönen Penelope yatağın kenarına oturup nefesini düzenlemeye çalıştı.

"Dur bir..." dedi Ossian, "ben de seni... televizyonda gördüm, tanıdım seni."

"Birkaç televizyon tartışmasına katıldım."

"Ve şimdi öldün," dedi Ossian gülümseyerek.

Bu tuhaf söz karşısında Penelope'nin bütün bedeni gerildi. Bir yandan adamın ne demek istediğini anlamaya çalışırken diğer yandan gözlerini odada dolaştırarak birkaçş yolu arıyordu. Duvara tutunarak ayakta duran Björn yere çöktü, yüzü bembeyaz olmuş, konuşmaya takati kalmamıştı.

"Eğer bize yardım etmeyeceksen," dedi Penelope, "biz de yardım edecek başkalarına bakalım..."

"Elbette yardım edeceğim," diye Penelope'nin sözünü kesen Ossian hole gidip bir torbayla geri döndü. Torbadan bir karton sigara ile bir akşam gazetesi çıkardı. Gazeteyi yatağın üzerine attı, sigara ve torbayla birlikte mutfığa gitti. Gazetenin ön yüzünde Penelope'nin resmi vardı; Viola ile Björn'ün de. Viola'nın resminin üzerinde "öldü", diğerlerinin üzerinde de "kayıp" yazıyordu.

Tekne faciası - üç kişinin öldüğünden korkuluyor, diye başlık atmışlardı.

Penelope'nin aklına hemen annesi geldi; yüzü dehşet ve acı doluydu. Tıpkı cezaevinde yaptığı gibi kollarını göğsünde kavuşturmuş, öylece duruyordu.

Yer döşemeleri gıcırdadı, Ossian tekrar yatak odasına döndü.

"Yarışacağız," dedi hevesle.

"Nasıl yani?"

"Canım nasıl da yarış istiyor."

"Yarış?" diye acı bir gülümseme belirdi Björn'ün dudaklarında.

"Yarışın ne olduğunu bilmiyor musun?"

"Tamam da..."

Ossian'a bakan Penelope yaşadıklarından başkaları haberdar olmadığı sürece ne kadar kolay harcanabileceklerini anladı. Başlarına gelenler bilinmediği sürece durumları çok kritikti. Ossian onları rahatlıkla öldürebilirdi, ne de olsa çoktan ölmüşlerdi.

"Bizim üzerimizde gücünü denemek istiyor," dedi Penelope.

"Eğer yarışa katılırsak telefonunu verip PIN kodunu söyleyecek misin?" dedi Björn.

"Kazanırsanız," dedi Ossian, gözleri parlayarak.

"Ya kaybedersek?" dedi Penelope.

Kurye

Axel Riessen yemek salonu penceresinin önüne dikilip demir çitleri sarmış gül fidanlarının üzerinden sokağa ve Engelbrekt Kilisesi'ne çıkan merdivenlere baktı.

İş sözleşmesini imzalar imzalamaz, Carl Palmcrona'nın görev ve sorumluluklarını üstlenmişti.

Hayatın hazırladığı tuhaf değişiklikleri düşünerek kendi kendine gülerken birden aklına Beverly'yi unuttuğu geldi. Endişeyle kıvrandı. Bir seferinde bakkala gidiyorum diye evden çıkan Beverly, dört saat geçmesine rağmen dönmemiş, Axel onu aramak zorunda kalmıştı. İki saat aradıktan sonra, Gözlem Müzesi'nin önündeki bir bankta otururken bulmuştu. Çaresiz bir hali vardı, içki kokuyordu ve pantolonu yoktu, birisi saçlarına çiklet yapıştırmıştı.

Parkta birkaç oğlanla karşılaştığını söylemişti.

"Yaralı bir güvercine taş attilar. Paralarımı verirsem güvercini rahat bırakırlar diye düşündüm ama yalnızca on iki kronum vardı. Yetmedi. Başka bir şey yapmamı istediler. Eğer dediklerini yapmazsam güvercini ayaklarının altına alıp ezeceklerini söylediler."

Susmuş, gözlerinde yaşlar toplanmıştı.

"Söylediklerini yapmak istemiyordum," diye fısıldamıştı, "ama güvercine da yazıktı."

Axel telefonunu çıkarıp Beverly'yi aradı.

Cevap beklerken bir zamanlar Çin Elçiliği'nin kiraladığı binaya ve daha ilerideki, Katolik iletişim ağı Opus Dei'nin merkezinin olduğu karanlık binaya baktı.

Axel ve Robert Riessen kardeşler Bragevågen'de caddeye bakan büyük bir konağı paylaşıyorlardı. Konak Stockholm'ün müstesna semtleri Östermalm ile Vasastan arasındaki Lärkstaden'in ortasındaydı. Oradaki bütün binalar sanki bir ailenin çocukları gibi birbirlerine benzerlerdi.

Kardeşlerin yirmi yıl önce ölen babası Erloff Riessen, Paris ve Londra'da elçilik yapmıştı. Dedeleri Torleif Riessen, Boston Symphony Hall ve Viyana'daki Grosser Musikvereinsaal'da konser vermiş tanınmış bir piyanistti. Riessen ailesinin üyelerinin çoğu ya diplomat ya da müzisyendi. Bu iki meslek birbirine çok benzerdi, ikisi de iyi kulak ve sadakat gerektiriyordu.

Alice ve Erloff Riessen tuhaf ama mantıklı bir anlaşma yapmışlardı. Büyük oğulları Axel kendini müziğe adayacak, küçük oğulları Robert babasının izinden gidip diplomat olacaktı. Ama Axel hayatını değiştirecek bir hata yapmış ve ailenin planları tersine dönmüştü. Axel müziği bıraktığında on sekiz yaşındaydı. Onu askerî okula vermişler, Robert da müzikle ilgilenmeye başlamıştı. Axel kendisine biçilen cezayı kabul etmiş, mantıklı bir ceza olduğunu düşünmüş ve o günden sonra eline bir daha keman almamıştı.

Otuz dört yıl önce o karanlık günde olanlardan sonra, annesi oğluyla bütün ilişkisini kesmiş, ölüm döşeğindeyken bile konuşmayı reddetmişti.

Telefon dokuz kez çaldıktan sonra Beverly nihayet cevap verdi.

"Alo?"

"Neredesin?"

"Ben..."

Beverly'nin sesi kayboldu, başını ahizeden çevirmiş olmalıydı.

"Seni duyamıyorum," dedi Axel, streten sesi sert ve öfkeliydi.

"Niçin kızılıyorsun?"

"Bana nerede olduğunu söyler misin?"

"Nerede olacağım," diye güldü Beverly. "Buradayım, evde. Sen iyi misin?"

"Yalnızca endişelendim."

"Aptallık etme, Victoria hakkındaki programı izlemeye hazırlanıyordum."

Beverly telefonu kapattı. Axel endişeye kapıldı. Kızın ses tonunda müphem bir şeyler vardı.

Elindeki telefona bakarak bir kez daha aramayı düşünürken telefonun çalmasıyla ürperdi.

"Riessen."

"Jörgen Grünlicht."

"Merhaba," dedi Axel, sesinde hafif bir şaşkınlık vardı.

"Referans grubuyla toplantı nasıl geçti?"

"Sanırım verimliydi," dedi Axel.

"Umarım Kenya'ya öncelik vermişsinizdir."

"Hollanda'dan gelen son kullanıcı belgesiyle birlikte ele aldık," dedi Axel. "Masada çok şey vardı. Bir tavır belirlemeden önce daha fazla bilgi edinmek istiyorum..."

"Ama Kenya ne oldu?" diye sözünü kesti Jörgen, "İhracat iznini hâlâ imzalamadın mı? Pontus Salman yanımda ve bu boku hâlâ niçin uzattığını merak ediyor? Bu çok büyük bir iş, yeterince geciktik, ISP pozitif görüş bildirdi ve üretime yol verdi. Ürün hazır, Trollhättan'dan Göteborg Limanı'na götürülecek. Yarın sabah Panama'dan bir konteyner gemisi geliyor. Yüklerini boşalttıktan sonra cephaneleri yükleyecekler."

"Jörgen, bütün bunları anlıyorum. Belgeleri inceledim. Elbette... imzalayacağım ama göreve henüz yeni atandım. İyice araştırma yapmak benim için çok önemli."

"Ben yeterince araştırdım," dedi Jörgen, kaba bir tonla. "Ve muğlak hiçbir şeye rastlamadım."

"Tamam ama..."

"Sen şimdi neredesin?"

"Evdeyim," dedi Axel, merak dolu bir ifadeyle.

"Sözleşmeleri kuryeyle gönderiyorum," dedi Jörgen. "Kurye bekleyecek, imzalayıp geri ver, kaybedecek vaktimiz yok."

"Olmaz, ancak yarın bakabilirim."

Yirmi dakika sonra Jörgen'in gönderdiği kuryeye kapıyı açmak için hole gitti Axel. Baskıdan rahatsız olmuştu ama işi geciktirmek için de bir neden göremiyordu.

53.

İmza

Axel kuryeye kapıyı açtığında içeriye ılık akşam havasıyla birlikte Mimarlık Fakültesi'nin mezuniyet eğlencesinden yükselen müzik de doldu.

Dosyayı aldı. Kuryenin önünde imzalama düşüncesi ona çok tuhaf geldi. En küçük bir baskıya boyun eğip her şeyi yapabilecek bir adam pozisyonuna düşürülmekten rahatsız oldu.

"Bir dakika," dedi kuryeye. Holde beklemesini işaret etti.

Koridordan sola döndü, kütüphanenin yanından geçip siyah taş tezgâhları ve siyah dolap kapakları pırıl pırıl parlayan mutfığa girdi. Buzdolabından küçük bir şişe maden suyu alıp içti, kravatını gevşetti yüksek bar tezgâhının başına oturup dosyayı açtı.

Her şey yerli yerinde ve kurallara uygun gibiydi. Gerekli bütün ekler dosyaya konulmuştu: İhracat danışma kurulunun raporu, garanti belgeleri, ön araştırma raporları, dışişlerinin ve uzmanların raporlarının kopyaları.

İhracat izniyle ilgili en önemli belgeleri gözden geçirdi, sayfaları çevirip ISP'nin genel müdürünün imzalayacağı sayfaya geldi.

Sırtından soğuk bir ürperti geçti.

Ülkenin ticari dengesini etkileyecek kadar büyük bir işti bu. İmzalanması Palmcrons'nın intiharı nedeniyle gecikmişti. Pontus Salman'ın durumunun ne kadar nazik olduğunu anlayabiliyordu. Eğer anlaşmanın imzalanması biraz daha gecikirse şirketi işi elinden kaçırabilirdi.

Ama diğer yandan vereceği kararın doğruluğundan iyice emin olmadan Kenya'ya silah satışını baskı altında onaylamak da istemiyordu.

En sonunda bir karara varan Axel, moralinin birden düzeldiğini fark etti.

Birkaç gününü konuya ayırıp iyice araştırarak ve ihracat iznini ancak o zaman imzalayacaktı.

İmzalayacaktı, bundan emindi ama şimdi imzalamayacaktı. Varsın öfkeden küplere binsinlerdi, kararı o verecekti, ISP'nin genel müdürü olarak o.

Kalemi eline aldı, imza atması gereken yere konuşma balonlu gülün adam resmi çizdi.

Ciddi bir yüz ifadesiyle hole döndü, dosyayı kuryeye verdi. Sonra merdivenlerden yukarı çıkıp salona girdi. Beverly gerçekten orada mıydı, yoksa gizlice dışarı çıktı da söylemeye cesaret mi edemiyor diye merak ediyordu.

Ya gizlice dışarı çıkıp kaybolduysa diye düşündü.

Axel müzik setinin kumanda aletini aldı ve David Bowie'nin eski albümlerinden birini çalıştırdı. Müzik seti camdan bir kalıba benziyordu, hiç kablo yoktu, hoparlörler duvarların içine gömülmüştü, görülmeleri imkânsızdı.

İçki dolabının kabartmalı cam kapağını açıp parıltılı şişelere baktı. Biraz tereddüt ettikten sonra Springbank Distillery'den numaralanmış bir şişe Hazelburn aldı. İskoçya'nın Campbeltown bölgesindeki bu damıtım evini Axel ziyaret etmişti. Hâlâ yüzyıllık fiçileri kullanıyorlardı; yıpranmış, parlak kırmızıya boyalı, kapağı bile olmayan fiçileri. Şişenin tıpasını çıkardı, viskinin kokusunu içine çekti, derin toprak ve fırtınalı karanlık kokusu vardı. Şişenin tıpasını takıp aldığı yere bıraktı. Müzik setinden şimdi David Bowie'nin *Hunky Dory* şarkısı yükseliyordu:

But her friend is nowhere to be seen.

Now she walks through her sunken dream,

To the seat with the clearest view,

and she's hooked to the silver screen.

Kardeşinin dairesinin kapısının kapandığını duydu. Kocaman pencereden bahçeye baktı. Robert'ın kendisine uğrayıp uğramayacağını merak ederken kapı çalındı.

"Gel," diye bağırdı.

Robert, huzursuz bir ifadeyle girdi içeri.

"Bu saçmalığı beni gıcık etmek için dinlediğini biliyorum..."

Axel gülümseyerek, müziğe eşlik etti.

Take a look at the Lawman,

Beating up the wrong guy.

Oh man! Wonder if he'll ever know:

He's in the bestselling show.

Kardeşi dans adımlarıyla içki dolabına gidip şişelere bakmaya başladı.

"Buyur lütfen," dedi Axel.

"Strosser'ime bakmak istiyor musun? Şu müziği biraz kapatabilir miyim?"

Axel omuzlarını silkti, Robert müziği kapattı.

"Hazır mı yani şimdi?"

"Bütün gece ayaktaydım," dedi Robert, geniş bir gülümsemeyle, "bu sabah yaylarını taktım."

Bir süre sustular. Çok uzun zaman önce anneleri Axel'in ünlü bir kemancı olacağına iman etmişti. Alice Riessen profesyonel müzisyendi, ilk çocuğu olana kadar Stockholm Kraliyet Operası'nda on yıl boyunca keman çalmıştı.

Axel, Johan Fredrik Berwal genç solistler yarışmasının üç finalistinden biri olduğunda her şey tarumar olmuştu. Dünyanın en seçkin müzisyenlerinin arasına girmek için bir kapı kabul edilen bu yarışmadan sonra Axel, müziği bütünüyle bırakıp Karlsborg Yüksek Askerî Okulu'na başlamıştı. Onun yerini küçük kardeşi Robert almış, İsveç Kraliyet Müzik

Akademisi'ne yazılmış ama büyük bir kemancı olamamıştı. Bununla birlikte oda orkestrasında çalmıştı ve şimdi bütün dünyanın peşinde olduğu bir keman ustasıydı.

"Göster bakalım şu kemanı," dedi Axel.

Robert gidip kemanı getirdi. Alev kırmızısı vernikli, alt tarafı çizgili akağaçtan nefis bir kemandı.

Kardeşinin önünde dikildi ve Bella Bartok'un Macaristan kırlarından esinlenerek yaptığı bir parçayı çalmaya başladı. Nazilere karşı açık tavır alan Bartok, Macaristan'ı terk etmeye zorlanmıştı. Axel, Bartok'tan her zaman hoşlanmış, derin düşünen bir kompozitör olarak kısa bir sürede mutluluk aşılama yeteneğine hayran olmuştu. *Bir felaketten geriye kalan yıkıntıların arasında kederli bir halk şarkısı*, diye düşünürken Robert parçayı bitirdi.

"Çok güzel," dedi Axel. "Ama F çukurunu biraz ileri taşımalsın, çünkü biraz ses..."

Kardeşinin yüzü hemen bulutlandı.

"Daniel Strosser... böyle bir ses istediğini söylemişti," dedi Robert. "Kemanın genç Birgit Nilsson gibi ses çıkarmasını istedi."

"Öyleyse F çukurunu kesinlikle ileri taşımalsın," diye gülümsedi Axel.

"Sen anlamadın! Ben yalnızca senden..."

"Bunun dışında harika bir enstrüman," diye aceleyle ekledi Axel.

"Sesi duyuyorsundur herhalde, kuru ve keskin ve..."

"Kötü bir keman demiyorum," dedi Axel, sakın bir şekilde. "Ben yalnızca seste cansız bir çekirdek var..."

"Cansız? Bu kemanı bir Bartok uzmanı alacak. Bartok'tan bahsediyoruz, Bowie'den değil."

"Belki ben yanlış duydum," dedi Axel, usulca.

Robert bir şey demeye hazırlanırken, kapı çaldı. Karısı Anette gelmişti.

"Strosser'ini denedin mi?" dedi beklenti dolu bir sesle.

"Evet," dedi Robert sertçe. "Ama Axel beğenmedi."

"Doğru değil. Müşterinin memnun olacağından kesinlikle eminim. Benim demek istediğim, belki benim kafam..."

"Sen onu niçin dinliyorsun," dedi Anette öfkeyle, "o ne bilir ki?"

Robert gitmek istiyordu, bir tatsızlık olmadan karısını alıp gitmek. Ama Anette, Axel'e dönerek devam etti.

"Şu hata işini uydurduğunu itiraf et," dedi tiz bir sesle.

"Hata yok, yalnızca F çukuru..."

"Sen en son ne zaman keman çaldın? Otuz, kırk yıl önce mi? O zaman daha bir çocuktun. Bence özür dilemelisin."

"Bırak kalsın," dedi Robert.

"Özür dile," diye ısrar etti Anette.

"Tamam, özür dilerim," dedi Axel, kızardığını hissetti.

"Yalan söylediğin için," dedi Anette. "Robert'ın yeni yaptığı kemanın nasıl gıptayla karşılanacağını anlayamadığın için."

"Özür dilerim."

Axel müzik setini açıp sesini iyice yükseltti. Önce akortsuz iki gitar sesi duyuldu ve ton arar gibi zayıf bir ses: *Goodbye love, goodbye love...*

Anette, Axel'in yeteneksizliği üzerine bir şeyler mırıldanırken, artık susmasını söyleyen Robert bir kolundan çekip onu odadan çıkardı. Axel müziğin sesini daha da yükseltti, bateri ve bas gitar müziğin içini dışına çıkardı: *Didn't know what time it was, the lights were low oh oh. I leaned back on my radio oh oh.*

Gözlerini yuman Axel, karanlıkta nasıl yandıklarını hissetti. Çok yorulmuştu. Beverly yanında olmasına rağmen bazen yarım saat uyuyor, bazen gözlerini hiç uyku tutmuyordu. Uyuyamadığı zamanlarda üzerine bir battaniye alıp cam kaplı verandaya çıkıyor, şafak sökene kadar bahçedeki harika ağaçları seyreliyordu. Sorunun kaynağını elbette biliyor, gözlerini kapatıp bütün hayatının değiştiği o günü düşünüyordu.

54.

Yarışma

Penelope ile Björn yorgun ve endişeli gözlerle birbirlerine baktılar. Kapalı kapının ardından, Ossian Wallenberg'in, *Bir Yıldız Görmek İster misiniz?* şarkısını söylediği duyuluyordu.

"Onu etkisiz hale getirebiliriz," diye fısıldadı Penelope.

"Belki."

"Deneyelim."

"Peki, ya sonra ne yapacağız? PIN kodunu öğrenmek için işkence mi yapacağız?"

"Bence güç ilişkisi değiştiğinde onu kendiliğinden söyler," dedi Penelope.

"Ya söylemezse."

Penelope sendeleyerek pencereye gidip mandallarını açmaya başladı, parmakları güçten yoksundu. Durup ellerine baktı, tırnaklarının altı kir doluydu, elleri yara bere içindeydi.

"Burada beklemenin bir faydası yok," dedi. "Eğer sahil boyunca yürürsek..."

Sustu, yatağın kenarına tortop olup oturmuş Björn'e baktı.

"İyi," dedi Björn, alçak sesle, "öyle yap."

"Seni bırakamam."

"Ama ben bittim Penny," dedi Björn, Penelope'ye bakmadan. "Ayaklarım berbat halde, koşamam, yarım saat yürüyebilirim belki ama şu yara, hâlâ kanıyor."

"Ben sana yardım ederim."

"Belki adada başka telefon bile yoktur, hiçbir şey bilmiyoruz ki."

"Ama ben onun iğrenç..."

"Penny, bizim... bizim polise ulaşmamız gerek, onun telefonuna ihtiyacımız var."

Ossian kapıyı açtı, sırtıyordu. Leopar desenli bir ceket giymiş ve alt tarafına leopar desenli bir şal bağlamıştı. Abartılı bir nezaket jestiyle kocaman kanepeyi işaret etti. Perdeleri kapatmış, rahat hareket edebilmek için mobilyaları duvarın dibine çekmişti. Spot lambası gibi düzenlenmiş yer lambalarının önünde giderek durdu. Penelope ile Björn'e döndü.

"Bayanlar baylar! İnsan eğlenirken vakit çok çabuk geçiyor," diyerek göz kıptı. "Şovumuzun 'yarışma' bölümüne gelmiş bulunmaktayız. Şimdi, televizyonlardan tanıdığınız bir yüzü davet ediyorum. Baktan bir komünist ve küçük yaştaki sevgilisini. Bana sorarsanız uyumsuz bir çift. Bir cadı ile yakışıklı bir oğlan çocuğu."

Kahkahalar atan Ossian hayalî kameraya kaslarını gösterdi.

"Hazır mıyız?" diye bağırdı hoplayıp zıplayarak. "Butonlarınızı denediniz mi? Şimdi başlıyoruz: Gerçek ya da ceza! Ossian Wallenberg, Cadı ile Yakışıklı'yı düelloya davet ediyor."

Ossian yere bir şarap şişesi koyup çevirdi, birkaç kez dönen şarap şişesi, ucu Björn'e dönük durdu.

"Yakışıklı!" diye bağırdı Ossian. "İlk yarışmacı Yakışıklı. Soru geliyor, gerçeği ama yalnızca gerçeği söylemeye hazır mısınız?"

"Kesinlikle," diye iç çekti Björn.

Burnundan ter damlayan Ossian, bir zarfı açıp yüksek sesle okudu:

"Cadı'yla yatarken kimi hayal ediyorsun?"

"Aman ne komik?" diye söylendi Penelope.

"Eğer cevaplarsam telefonu verecek misin?" dedi Björn.

Ossian, çocuksu bir ifadeyle dudaklarını sarkıtıp başını salladı.

"Hayır ama eğer izleyiciler verdiğin cevaba inanırlarsa PIN kodunun birinci rakamını söylerim."

"Ya cezayı seçersen?"

"O zaman bana karşı yarışsın, seçimi seyirci yapar," dedi Ossian.

"Ama zaman çabuk geçiyor, tik tak, tik tak, beş, dört, üç, iki..."

Penelope parlak ışığın altındaki Björn'e baktı; kirli yüzüne, kirli sakallarına ve dağınık saçlarına. Burun delikleri pıhtılaşmış kurumuş kanla kaplıydı, yorgun gözleri kan çanağı gibiydi.

"Cinsel ilişki sırasında yalnızca Penelope'yi düşünüyorum," dedi Björn, kısık bir sesle.

Ossian, yuh çekip yüzünü öğreniyormuş gibi buruşturdu.

"Gerçeği söyleyecektin," diye bağırdı. "Ama sen yanına bile yaklaşmadın. Seyircilerin hiçbiri, Cadı'yla yataarken onu hayal ettiğine inanmadı. Yakışıklıya bir, iki, üç eksi puan."

Şişeyi tekrar çevirdi, şişenin ağzı bu defa Penelope'yi gösterdi.

"Ay, ay, ay," diye bağırdı Ossian. "Özel biri! Peki bu ne anlama gelir? Elbette! Direkt ceza, kestirmeden git. Şimdi kapağı açıyorum ve denizatının ne fısıldadığını dinliyorum."

Ossian siyah cılalı tahta bir denizatı çıkardı, kulağına tuttu, dinleyerek başını salladı.

"Cadı'yı mı demek istiyorsun?" dedi, tekrar dinledi. "Seni anlıyorum bay denizatı. Evet. Çok teşekkürler."

Ossian denizatını dikkatle yere bıraktı, gülümseyerek Penelope'ye döndü.

"Cadı, Ossian'la yarışacak! Yarışma dalı striptiz. Eğer izleyicileri Ossian'dan daha fazla tahrik edersen PIN kodunun bütün rakamlarını alacaksın. Yok eğer başaramazsan Yakışıklı kıcına sıkı bir tekme atacak."

Ayaklarını bitıştırerek havaya sıçrayan Ossian, müzik setinin düğmesine bastı ve *Teach Me Tiger* şarkısı duyuldu.

"Bir seferinde Loa Palgman'a karşı yarışı kaybetmiştim," diye teatral bir şekilde fısıldayan Ossian, müziğin ritmine uyarak kalçalarını kıvırmaya başladı.

Penelope ayağa kalktı, bir adım atıp lastik çizmeleri, kamuflaj desenli pantolonu ve kocaman örme kazağıyla odanın ortasına dikildi.

"Elbiselerimi çıkarmamı istiyorsun öyle mi?" dedi, "Bütün derdin bu mu? Beni çıplak görmek?"

Ossian şarkı söylemeyi bıraktı, yüzünü hayal kırıklığına uğramış gibi buruşturarak soğuk bir ifadeyle Penelope'ye baktı, "Eğer göçmen bir orospunun amını görmek beni ilgilendirseydi internetten ısmarlardım."

"Peki, ilgilendiğin bok ne o zaman?"

Ossian şiddetli bir tokat attı, sarsılan Penelope dengesini zor sağladı.

"Bana karşı nazik olacaksın," dedi Ossian.

"Tamam," diye mırıldandı Penelope.

Dudaklarının kenarlarına küçük bir gülümseme yerleşti Ossian'ın.

"Ben televizyon ünlülerine karşı yarışırım... Seni televizyonda gördüm ve hemen kanal değiştirdim."

Penelope adamın kırmızı arsız suratına baktı.

"Bu telefonu bize asla vermeyeceksin değil mi?"

"Söz. Kural kuraldır, telefonu vereceğim ama istediğimi aldıktan sonra."

"Ne kadar zor durumda olduğumuzu gördün bundan faydalanıyorsun..."

"Evet, aynen öyle yapıyorum," diye bağırdı Ossian.

"Tamam o zaman, lanet olsun, biraz striptiz yapayım sonra telefonu ver."

Sırtını Ossian'a dönen Penelope, kazağını ve tişörtünü çıkarttı. Omzu ve kalçasındaki sıyrık izleri, morluklar ve kirler parladı kuvvetli ışığın altında. Ellerini göğsüne kapatarak etrafında döndü.

Gözlerine derin bir acı yerleşen Björn, ellerini çırparak ılık çaldı. Ossian'ın yüzü ter içindeydi. Bir süre Penelope'ye baktıktan sonra Björn'ün önüne dikildi, kalçalarını sallarken birden beline doladığı şalı çıkarıp kıvırdı, bacaklarının arasına sürdükten sonra Björn'ün yüzüne attı.

Bir eliyle Björn'e öpücük gönderirken, diğer elini seni arayacağım der gibi kulağına götürdü.

Ellerini çırpıp ılık çalan Björn'ün bir gözü, şöminenin yanında duran ocak demirini alan Penelope'nin üzerindeydi.

Ossian altın gibi parlayan donuyla sıçrayarak dans etmeye devam etti.

Ocak demirini iki eliyle sıkıca kavrayan Penelope, Björn'ün karşısında kalçalarını kıvırmaya devam eden Ossian'a yaklaştı.

"Diz çok," diye fısıldadı Ossian, Björn'e. "Aşağıya, aşağıya Yakışıklı."

Ağır ocak demirini havaya kaldıran Penelope, var gücüyle Ossian'ın bacaklarına indirdi. Ossian böğürerek yere yığıldı. Arkasından müzik setine yönelen Penelope, dört ağır darbeye seti paramparça etti.

Ossian hiç hareket etmeden uzanıyor, hızla soluyup inliyordu. Korku dolu gözlerle baktı başına dikilen Penelope'ye. Bir süre öylece durdu Penelope. Ağır ocak demirini tuttuğu sağ eli hafif hafif sallanıyordu.

"Bay denizati," diye fısıldadı sakince, "şimdi bana telefonu ve PIN kodunu vereceksin."

Polis

Ossian Wallenberg'in yazlığında sıcak, bunaltıcı bir hava vardı. Björn, sık sık oturduğu yerden kalkıyor, pencerenin kenarına dikilerek, denizi ve iskeleyi kontrol ediyordu. Elinde telefon kanepede oturan Penelope, polisten gelecek telefonu bekliyordu. Yaptığı ihbarı kaydetmiş, adaya yaklaşırken onları arayacaklarını söylemişlerdi. Ossian kocaman bir viski bardağıyla koltukta oturmuş onlara bakıyordu. Ağrı kesici almış, kırgın bir sesle, "Yaşıyorum işte," demişti.

Penelope elindeki telefonu kontrol etti, sinyal gittikçe zayıflıyordu ama hâlâ yeterliydi. Polis her an arayabilirdi. Kanepenin arkasına yaslandı. Hava felaket boğucuydu. Tişörtü terden sırlıslıkm olmuştu. Gözlerini kapatıp Darfur'u düşündü. Jane Oduya ve Action Contre la Faim'le görüşmek için Kubbum'a giderken bindiği otobüs de bu kadar sıcak ve boğucuydu.

Organizasyon yönetim merkezinin olduğu barakalara doğru giderken birden durmuştu. Tuhaf bir oyun oynayan birkaç çocuğa takılmıştı gözü. Yola çamurdan yapılmış birtakım figürler koyuyor, arabaların onları ezmesini bekliyorlardı. Ne yaptıklarını anlamak için yavaşça yaklaştı çocuklara. Yola koydukları figürün üzerinden bir araba geçtiğinde kahkahalar atıyorlardı:

"Bir tane daha öldürdüm! Bir moruktu!"

"Ben bir Fur öldürdüm!"

Çocuklardan biri yola koşup çamurdan yapılmış iki figür bıraktı. Figürlerden biri büyük, diğeri küçüktü. Küçüğü tekerlerinin altında ezildiğinde bir sevinç çılgılığı attı çocuk:

“Piç öldü! Orosunun piç öldü!”

Penelope çocuğun yanına gidip ne yaptığını sorunca cevap vermeden kaçıp gitti. Kırmızı kahverengi yoldaki ezilmiş figürlere gözlerini dikip kalakaldı Penelope.

Darfur’a adını veren Afrika’nın en eski halkı Furlar, Cancavitlerin uyguladıkları sistematik terör nedeniyle yok olmak üzereydi.

Çatışmaların tarımla uğraşan yerleşik kabileler ile çoban kabileler arasındaki tarihsel çelişkiye dayandığı iddia ediliyordu ama katliamların asıl nedeni petroldü tabii. Afrika’nın en eski yerleşik kabilelerinin yaşadığı topraklarda petrol bulunduğundan, bu kabileler köylerinden atılmak isteniyordu. İç savaş kâğıt üzerinde bitmiş görünüyordu ama Cancavitler baskı ve katliamlarını sürdürüyorlardı. Kadınlara tecavüz ediyor, yaşlı genç demeden erkekleri öldürüyor, evlerini yakıyorlardı.

Çocuklar koşup arabaların henüz ezmediği figürleri yoldan kaldırırlarken birinin arkasından seslendiğini duydu Penelope:

“Penny! Penny!”

Ürpererek döndü. Jane Oduya’ydı, el sallıyordu. Şişman, kısa boylu bir kadındı, yıpranmış bir blucin ve sarı bir ceket vardı üzerinde. Penelope onu tanımakta zorlandı. Yüzünde derin çizgiler belirmiş, birkaç yıl içinde çok yaşlanmıştı.

“Jane!”

Birbirlerini sıkıca kucakladılar.

“O çocuklarla konuşma,” diye homurdandı Jane. “Onlar da diğerleri gibi, sırf siyahız diye bizden nefret ediyorlar, bunu anlayamıyorum. Derimiz siyah diye nefret ediyorlar bizden.”

Birlikte mülteci kampına gittiler. İnsanlar, yemek için orada burada toplanmaya başlamıştı. Yanık süt kokusuyla tuvalet kokuları birbirine karışıyordu. Her tarafta mavi BM brandası vardı. Bir sürü amaç için

kullanılıyordu bunlar: rüzgârlık, örtü, perde. Kızılhaç'ın açık araziye yayılı yüzlerce beyaz çadırı hışırdıyordu rüzgârla.

Jane ile Penelope büyük bir sıhhiye çadırına girdiler. Cerrahi bölümünün plastik penceresinden içeri bakan Jane, "Hastabakıcılarımın her biri becerikli bir cerrah oldu," dedi. "Kol bacak kesme ve basit ameliyatlarda kendi kendilerini epeyce geliştirdiler."

On iki - on üç yaşlarında zayıf iki oğlan çocuğu, sargı bezleriyle dolu kocaman bir karton kutuyla çadıra girdiler. Kutuyu diğer kutuların yanına koyup Jane'in yanına geldiler. Çocuklara teşekkür eden Jane, "Şimdi kampa yeni gelen kadınlara yardım edeceğiz," dedi. Yaralarını temizlemek için suya ihtiyaç vardı.

Çocuklar çadırdan çıkıp su dolu iki kocaman plastik şişeyle geri döndüler.

"Bu çocuklar eskiden milisti," dedi Jane. "Neyse ki ortalık duruldu. Cephane ve silah parçalarının yokluğu bir çeşit denge yarattı, insanlar ne yapacaklarını şaşırdılar, bir kısmı savaşmak yerine yaraların sarılmasına yardımcı olmayı seçti. Oğlan çocukları için açtığımız okulda çok sayıda eski milis var."

Tahta kerevetin üzerinde yatan bir kadın acıyla inledi. Jane hemen yanına gidip alnını ve yanaklarını okşadı kadının. En fazla on beşinde gösteren kadının karnı burnundaydı, bir ayağı da kesilmişti.

Penelope bütün gün Jane'e yadım etmiş, hiçbir şey sormamış, konuşmamış, bütün dikkatini Jane'in tıp bilgisinden mümkün mertebe faydalanmaya vermişti. Bu sayede çok insana yardım edebilirdi.

Otuz yaşlarında, omuzları kash, güzel yüzlü siyah bir adam Jane'in yanına geldi, "Otuz doz antibiyotik," dedi yüzü ışıyarak.

"Öyle mi?"

Adam gülümseyerek başını salladı.

"İyi iş."

"Ben gidip Ross'a biraz daha baskı yapacağım, bu hafta bir kutu tansiyon ölçüm cihazı alabileceğimizi söylemişti."

"Bu Grey," diye tanıttı adamı Jane. "Aslında öğretmen. O olmasa nasıl dayanırdım bilemiyorum."

Penelope ışıldayan gözlerine bakarak elini uzattı adama.

"Penelope Fernandez."

"Tarzan," dedi adam, uzatılan eli nazikçe sıkarken.

"Buraya geldiğinde kendisine Tarzan denilmesini istedi," diye güldü Jane.

"Tarzan ile Jane," diye gülümsedi adam. "Ben onun Tarzan'ıyım."

"Ben adının Greystoke olmasına karar verdim," dedi Jane. "Ama zor telaffuz edildiğini düşünerek herkes Grey diye kısaltıyor."

Bir kamyon klakson çalarak çadırın önünde durdu. Üçü birden dışarı fırladı. Pash kamyonun etrafında kırmızısı tozlar uçuşuyordu. Kasasında kurşun yaralı yedi adam vardı. Batıdan geliyorlardı, bir kuyunun etrafında çıkan çatışmada yaralanmışlardı.

Günün geri kalanında acil ameliyatlar yapıldı. Kamyonla gelen yaralılardan biri ölmüştü. Bir ara Penelope'nin önüne geçen Grey bir şişe su uzattı. Penelope başını iki yana sallarken, Grey gülümseyerek üsteledi, "İçmeye vaktin var."

Penelope teşekkür ederek suyu alıp içti, sonra da yaralı adamlardan birini kaldırıp kerevete koyan Grey'e yardım etti.

Yorgun bir günün akşamı barakalardan birinin verandasına bitkin bir halde oturan Jane ile Penelope gecikmiş akşam yemeklerini yediler. Hava hâlâ çok sıcaktı. Baraka ve çadırların arasından uzanan yola, akşamın son işlerini yapan insanlara bakarak havadan sudan konuşuyorlardı.

Karanlık bastırır bastırmaz uğursuz bir sessizlik çökmeye başlamıştı etrafa. Çadır ve barakalara çekilen insanların çıkardığı sesler ve tuvaletlerin perdelerinden gelen hışırtılar da söndükten sonra koyu bir sessizlik sarmıştı ortalığı, bebek ağlamaları bile duyulmuyordu artık.

"Hâlâ Cancaviter saldıracak diye korkuyorlar," dedi Jane, tabakları toplarken.

İçeri girdiler, kapıyı kilitleyip arkasına bir dayanak dayadılar ve birbirlerine iyi geceler dilediler. Penelope koridorun sonundaki misafir odasına gitti.

Penelope, iki saat sonra ürpererek uyandı. Yatağa elbiseleriyle uzanıp uyuyakalmıştı. Geceyi dinledi. Kendisini uyandıran şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Kalp atışları sakinleşirken dışarıdan bir çığlık duydu. Yataktan kalkıp demir parmaklıklıkl küçük pencereye giderek dışarı baktı. Ay ışığı aydınlatıyordu sokağı. Öfke dolu sesler geliyordu. Onlu yaşlarda üç oğlan çocuğu geçti sokağın ortasından. Cancavit milislerinden oldukları belliydi. Birinin elinde tabanca vardı. Bağırarak köleleri öldürmekten bahsediyorlardı. BM'nin deposunun önüne battaniyesini sermiş oturan yaşlı bir adam vardı, şeker patatesi közleyip satıyordu. Çocuklar adamın üzerine gidip tükürdüler. Elinde tabanca olan zayıf çocuk, namluyu adamın yüzüne doğrultup ateşledi. Kulübelerin arasında yankılandı silah sesi. Çığlıklar attı çocuklar, birkaç patates alıp yediler, geri kalanları da tekmeleyerek tozlu yola saçtılar.

Etraflarına bakarak bir süre sokakta dolaşan çocuklar, Penelope ile Jane'in kaldığı kulübeye yönelmişlerdi. Verandadan ayak sesleri gelirken ve kapı öfkeyle çalınırken Penelope nefesini tutmuştu.

Derin bir nefes alarak gözlerini açtı. Ossian Wallenberg'in kanepesinde uykuya dalmıştı.

Uzakta gök gürliyordu, boğuk, çatırtılı. Gökyüzü kararmıştı.

Björn pencerenin önünde duruyordu. Ossian viskisini yudumluyordu.

Penelope elinde tuttuğu telefona baktı, kimse aramamıştı.

Deniz polisinin şimdiye kadar gelmesi gerekiyordu.

Fırtına hızla yaklaşıyordu. Lambalar söndü, mutfaktaki havalandırma sustu, elektrikler kesilmişti. Çatı ve pencerelerde yağmur damlaları tıptırdadı ve arkasından bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı.

Telefon sinyali kayboldu.

Bir şimşekle aydınlandı oda, ardından müthiş bir gök gürledi.

Penelope geriye yaslanıp yağmuru dinlemeye başladı, pencereden serin bir hava geliyordu, tekrar uykuya daldı. Björn'ün sesine uyandı.

"Ne?"

"Bir tekne yaklaşıyor," dedi Björn. "Polis teknesi."

Penelope hızla pencereye gidip dışarı baktı. İskeleye büyük bir polis teknesi yanaşıyordu. Telefonu kontrol etti, hâlâ sinyal yoktu.

"Hadi çabuk," dedi Björn.

Verandanın kapı kilidine anahtarı sokmaya çalıştı. Elleri titriyordu. Polis teknesi iskeleye yanaşıp siren çaldı.

"Uymuyor, yanlış anahtar," diye bağırdı Björn. .

"Aman, aman, aman," diye sırttan Ossian cebinden bir deste anahtar çıkarıp birini ayırdı. "Bu olmalı."

Björn anahtarı aldı, kilide sokup çevirdi, bir klik sesi duydu.

Polis teknesi yağmurdan zor görünüyordu, Björn kapıyı açtığı anda iskeleden uzaklaşmaya başlamıştı.

"Björn!" diye bağırdı Penelope.

Botun motoru gürledi, arkasından köpükler saçıldı. Björn, elini kolunu sallayarak çakıllı yoldan iskeleye doğru koşmaya başladı.

"Buraya bakın!" diye bağırdı. "Buradayız!"

Kısa sürede sırlıslıkla olmuştı. İskeleye geldiğinde teknenin suyu köpürterek durduğunu gördü. Kış tarafında bir ilk yardım çantası vardı. Penceresinden bir polisi seçer gibi oldu. Hava bir şimşekle aydınlandı. Arkasından kulakları sağır eden bir gök gürültüsü geldi. Polis memuru radyoyla konuşuyor gibiydi. teknenin tavanını şiddetli yağmur damlaları dövüyordu. Dalgalar kıyıya saldırıyordu. Björn, kollarını havaya kaldırıp sallayarak bağırdı. Tekne yavaşça döndü, sol taraftan iskeleye yanaştı.

Björn ıslak korkuluklarından tutup güverteye çıktı, merdivenlerden aşağı inip metal kapıya yöneldi. Tekne sallandı, sendeleyerek Björn, ağır metal kapıyı açıp içeri girdi.

Benzin ve ter karışımı metalik bir koku çarptı yüzüne.

Ve yerde yatan polisi gördü Björn. Kaşlarının ortasında bir mermi yarası vardı. Gözleri kocaman açılmıştı. Başının altında kararmış bir kan gölü vardı. Björn'ün nefesi kesildi, dehşetle etrafına baktı. Polis malzemeleri, yağmurluk ve sörf dergileri vardı. Motor gürültüsünün arasından bir ses duydu. Ossian Wallenberg'di. Başının üzerinde sarı bir şemsiye, çakıllı yoldan topallayarak iskeleyle inerken bağırarak bir şeyler söylüyordu. Şakakları zonklayan Björn yaptığı hatayı anladı, tuzağa düşmüştü. Rüzgâr camındaki kanı gördü, el yordamıyla kapı kolunu aradı. Küçük kamaranın merdivenleri gıcırdadı, döndü ve o adamı gördü. Polis kıyafeti giymişti, yüzünde dikkatli, sanki meraklı bir ifade vardı. Kaçmak için çok geç kaldığını anlayan Björn, alet edevat rafına uzanıp bir tornavida aldı. Adam merdiven korkuluğuna tutunarak dümen dairesine çıktı, parlak ışıktaki gözlerini kırparak başını çevirdi. Björn hızla harekete geçti. Adamın kalbini nişanlayarak tornavidayı salladı. Ne olduğunu anlayamadan omzunda bir titreme hissetti. Sanki kolunu kaybetmişti. Tornavida yere düştü, sekerek alüminyum bir kutunun ardında kayboldu. Adam, Björn'ün cansız kolunu hâlâ bırakmamıştı, kendine doğru çekerken bir tekmeyle ayaklarını yerden kesti, ayakları dümende yüzüstü yere yapıştı Björn. Boğuk bir çatırtı duyuldu, boynu kırılmıştı. Hiçbir şey hissetmedi, yalnızca tuhaf kıvılcımlar gördü, etrafında uçuşan minik meşaleler, usulca ve huzurlu. Yüzü biraz titredi, birkaç saniye içinde öldü.

56.

Helikopter

Penelope pencerenin önünde durmuş dışarı bakıyordu. Her taraf şimşeklerle aydınlanıyor, denizin üzerinde gök gürültüleri yankılanıyordu. Yağmur şiddetini iyice artırmıştı. Polis teknesine çıkan Björn'den ses seda yoktu. Ossian, sarı şemsiyesiyle topallayarak iskeleye doğru ini-yordu. Teknenin dümen dairesinin metal kapısı açıldı, ön güverteye çıkan üniformalı bir polis iskeleye atlayıp tekneyi bağladı.

Çakıllı yoldan eve doğru çıkan polisin kim olduğunu anladı Penelope.

Polis üniformalı adam Ossian'ın selamına aldırmadan sol elini uzatıp sertçe çenesini tuttu.

Olayı seyreden Penelope'nin elindeki telefon düştü.

Profesyonel ve haşın bir hareketle Ossian'ın başını bir tarafa bük-tü adam. Ossian'ın sarı şemsiyesi denize doğru yuvarlandı. Her şey birkaç saniye içinde olup bitti. Adamın diğer elinde kısa bir hançer belirdi. Ossian'ın başını biraz daha bük-tü ve yıldırım hızıyla boynunu kesti. Cansız bedeni yere yığıldı Ossian'ın.

Polis üniformalı adam geniş adımlarla eve yöneldi. Bir şimşeg-in solgun ışığında yüzü aydınlandı birden. Penelope göz göze geldi adamla. Şimşeg-in aydınlattığı yüzdeki endişeli ifadeyi de görebildi. Yorgun, acılı gözlerini ve dudağındaki derin yarayı. Gök durmadan kükrüyordu. Adam yokuş yukarı eve doğru hızlandı. Penelope olduğu yerde kaldı, soluk alışları hızlandı ama kaçamadı, felç olmuş gibiydi.

Pencere kenarlarını ve camını yağmur damlaları dövüyordu. Dışarıdaki dünya tuhaf bir şekilde uzaklaşmıştı Penelope'den. Birden adamın arkasından tanımsız sapsarı bir ışık belirdi. İskele, su ve gökyüzü parlak bir ışığa boğuldu. Sanki kocaman bir meşe ağacı ateş almış gibi bir alev yükseldi polis teknesinden. Havaya metal parçaları savruldu. Ateş bulutu ürkütücü bir şekilde büyüyüp titredi. Sazlar ve iskele tutuştu ve patlamanın basıncı eve kadar ulaştı.

Önünde durduğu pencerenin camı parçalanırken ancak tepki verebildi Penelope. Geriye döndü, kenara çekilmiş koltukları aşır çerçevelenmiş imzalı portrelerin olduğu hole girdi. Dış kapıyı açtı ve ıslak, bakımsız çimenlerin üzerinden koşmaya başladı. Kaydı, doğrulup koşmaya devam ederek huş ağaçlarının etrafından dolaşır çayırhğa uzanan keçi yoluna girdi. Çocuklu bir aileyle karşılaştı. Yağmurluklarının üzerlerine sarı kırmızı can yelekleri giymişler, ellerinde oltalar vardı. Aralarından geçip kumsala doğru koştu. Nefes nefese kalmıştı, bayılacak gibiydi. Durması gerekiyordu, nereye yöneleceğini bilemiyordu. Dizlerinin üzerinde sürünerek küçük bir barakanın arkasına geçti, ısırgan otlarının arasına kustu ve fısıldayarak dua etmeye başladı. Uzaktan şiddetli bir gök gürlemesi duyuldu. Bütün bedeni sarsılıyordu ama ayağa kalkmayı başarabilirdi, kazağının koluyla yüzündeki yağmur damlalarını sildi. Barakanın kenarına doğru dikkatle gidip köşeden çayırhğa baktı. Adam huş ağaçlarının köşesinden yeni dönmüştü, ailenin yanında durdu. Hiç tereddüt etmeden kaçtığı yönü işaret ettiler. Penelope hemen barakanın arkasına çekildi, kayalardan aşağı kaydı ve suyun kenarında koşmaya başladı. Geride kumların üzerinde bıraktığı ayak izleri parlıyordu. Çok uzun bir yüzer iskelenin üzerine çıkıp ucuna doğru koştu. Ve birden bir helikopter sesi duydu. Penelope dönüp arkasına baktı, polis kıyafetli adam ağaçların arasından geçmiş, kumsala doğru geliyordu. Kurtarma helikopterinden ateş sarısı kıyafetli bir adam sarkıtıldı. İskelenin ucuna indi adam, etrafında helikopter kanatlarının havalandığı sular savruluyordu. Penelope kaygan iskelede adama doğru koştu, adam bağırarak nasıl durması gerektiğini anlattı. Kurtarma kemerini beline bağlayıp çekmeleri için helikoptere işaret verdi. Birlikte havalanıp bir süre deniz

yüzeyine yakın uçtular, sonra helikoptere doğru yükseldiler. Penelope kumsala baktı, peşindeki adam tek dizini yere dayayarak çökmüştü. Siyah sırt çantası önünde duruyordu. Bir tüfeği monte etmekle meşguldü. Sonra görmez oldu adamı. Suyun yüzeyinden gittikçe daha çok yükseliyorlardı. Birden sarsıldılar. Çelik halat sallanıp karnını sıkmaya başladı. Yanındaki adam helikopter pilotuna doğru bağırdı. Helikopter deli gibi dönmeye başladı. Kumsaldaki adamın pilotu vurduğunu anladı Penelope. Hiç düşünmeden kurtarma kemerini çözüp aşağı bıraktı kendini. Helikopter yan yatmış, dönerek aşağı düşüyordu. Kendisini kurtarmaya gelen adam hâlâ helikopterin kanadına takılan çelik halatın ucunda sallanıyordu. Kulakları sağır eden bir gürültü vardı, devasa pervaneler dingilinden çıkınca gürültüyle iki parçaya bölündü. Penelope yirmi metre kadar uçtuktan sonra suya düştü ve kendini toparlayana kadar soğuk suyun derinlerine gömüldü.

Ayaklarıyla suyu tekmeleyerek yüzeye çıktığında ciğerlerini havayla doldurdu Penelope. Etrafına bakındıktan sonra denizin ortasına doğru yüzmeye başladı.

Fırtına

Joona Linna ile Saga Bauer, Silencia Defense'in Genel Müdürü Pontus Salman'la yaptıkları kısa görüşmeden sonra şirket binasını terk ettiler.

Salman'ı oyuna getirmeye çalışmışlar ama hiç tereddüt etmeden kendini teşhis eden Pontus Salman yalnızca bu oyunu boşa çıkarmakla kalmamış, fotoğrafın çekildiği tarih ve yeri de söylemişti: 2008 ilkbaharı. Frankfurt Konser Salonu.

O gün Sudan'a cephaneye gönderme konusunu tartışıyorlarmış. Bu konuda önemli ölçüde mesafe kaydedilmiş ama 2009 yazında Sudan'a silah ihracını imkânsız kılan bir durum ortaya çıkmış. Neden bahsettiğini bildiklerini varsayarak Joona ile Saga'ya açıklama yapmamıştı Salman.

O günden sonra görüşmeleri sürdürmenin bir anlamı kalmadığından, Sudan konusunda yapılan tek toplantı buymuş.

"Salman'ın neyi kastettiğini anladın mı?" diye sordu Joona. "2009'da ne oldu?"

Nynäsvägen'e dönmeden önce Saga Bauer telefonunu çıkarıp SÄPO'dan Simon Lawrence'ı aradı.

"Herhalde çıkma teklifi için aramıyorsun," dedi Simon, alaycı bir sesle.

"Kuzey Afrika uzmanısın ya, 2009 ilkbaharında Sudan'da neler olduğunu bilirsin diye düşündüm?"

"Mesele ne?"

"İsveç o tarihten sonra bir nedenle Sudan'a silah ihraç edememiş."

"Sen hiç gazete okumaz mısın?"

"Hayır," dedi Saga.

"1 Temmuz 2009'da Haag Uluslararası Ceza Mahkemesi, Sudan Devlet Başkanı Ömer-el Beşir hakkında tutuklama kararı verdi."

"Devlet Başkanı hakkında mı?"

"Evet."

"Sıkı iş."

"Yağma, tecavüz, göçe zorlama, işkence, cinayet ve Darfur'daki üç halk grubuna karşı soykırım emri vermek suçlamasıyla hakkında dava açıldı."

"Anladım."

Simon Lawrence, telefonu kapamadan önce Sudan hakkında kısa bir seminer verdi Saga'ya.

"Neymiş?" dedi Joona.

"Uluslararası Ceza Mahkemesi Sudan Devlet Başkanı Ömer-el Beşir hakkında tutuklama kararı vermiş."

"Bak bunu bilmiyordum," dedi Joona.

"2004 yılında BM, Cancavilere ve Darfur'daki diğer silahlı gruplara silah satışını yasaklamış."

Nynäsvägen'den kuzeye doğru gidiyorlardı. Yaz göğü kararıp alçalmıştı.

"Ee anlatsana şu meseleyi," dedi Joona.

"El-Beşir milislerle ilişkisini hep inkâr etmiş. BM'nin ambargosundan sonra yalnızca doğrudan Sudan hükümetine ihracat yapılmasına izin verilmiş."

"Darfur'daki milislerle bir bağlantıları yok diye mi?"

"Evet. 2005'te kapsamlı bir barış anlaşması imzalanarak Afrika'nın en uzun süren iç savaşına son verilmiş. Bu anlaşmadan sonra İsveç'in Sudan ordusuna silah ihraç etmesinin önünde prensip olarak hiçbir engeli kalmamış. Sonrasında Carl Palmcrona'ya düşen, konuyu güvenlik politikası ve ahlaki açıdan değerlendirmekmiş."

"Ama Uluslararası Ceza Mahkemesi'nin kararı için rengini değiştirmiş, öyle mi?"

"Evet, temelden... Milislerle doğrudan ilişkisi olduğu ispatlanan Devlet Başkanı'nın, tecavüz, işkence ve katliamdan tutuklanmasına karar vermişler."

"Peki sonra?"

"Nisan ayında seçim vardı, el-Beşir tekrar devlet başkanı seçildi. Sudan, Uluslararası Ceza Mahkemesi'nin tutuklama kararına sırt çevirdi. Tabii bu durumda Sudan'a silah ihracatının yanı sıra Ömer el-Beşir ve Agathe el-Hacı'yla ticari görüşmeler de yasaklandı."

"Pontus Salman'ın dediği de bu," dedi Joona.

"İş bu nedenle yarıda kesilmiş."

Yağmur atıştırmaya başlamıştı.

"Penelope Fernandez'i mutlaka bulmalısınız," dedi Joona Linna.

Yağmur şiddetini artırırken, görüş mesafesi iyice daralmıştı. Arabanın tavanını yağmur damlaları dövüyordu. Joona hızını saatte elli kilometreye düşürmek zorunda kaldı. Hava bütünüyle kararmıştı ama arada bir çakan şimşekle gökyüzü aydınlığa boğuluyordu. Arabanın silecekleri son sürat çalışıyordu.

Joona'nın telefonu çaldı. Petter Näslund'du. Penelope Fernandez'in yirmi dakika önce SOS merkezini aradığını söyledi.

"Beni niçin hemen aramadın?"

"Çünkü önce deniz polisini aramam gerekti. Çoktan yola çıktılar. Ayrıca deniz kurtarma helikopterini harekete geçirdim."

"İyi yapmışsın, Petter."

Saga soran gözlerle baktı Joona'ya.

"Penelope Fernandez ile Björn Almskog'u dinlemek için sabırsızlandığını biliyorum," dedi Näslund.

"Evet, öyle," dedi Joona.

"Ne durumda olduklarını öğrenince seni arayacağım."

"Sağ ol."

"Deniz polisinin Kymend Adası'na varmış olması gerek... Dur biraz. Bir sorun var, bir saniye bekler misin?"

Biriyle konuşmaya başlayan Petter gittikçe sinirlendi ve bağırmaya başladı: "Tekrar, tekrar dene," diyerek Joona'ya döndü. "Şimdi telefonu kapatmak zorundayım."

"Neler oluyor?" diye sordu Joona.

Bir gök gürültüsü koptu, çatırdadı ve uzaklaşarak söndü.

"Teknedeki memurlara ulaşamıyoruz. Cevap vermiyorlar. O Lance manyağı mutlaka bir dalga görüp sörf yapmaya karar vermiştir."

"Petter," dedi Joona, sesini yükselterek. "Beni iyi dinle, şimdi çok hızlı hareket etmelisin. Bence tekne ele geçirildi..."

"Ama şimdi biraz fazla abart..."

"Kapa çeneni de dinle," diye susturdu Joona, Petter'ı. "Deniz polisinden meslektaşlarımız büyük ihtimalle çoktan öldürüldüler. Birkaç dakika içinde bir ekip hazırla ve yıldırım operasyonunun sorumluluğunu al. Telefonun biriyle Ulusal Suç Araştırma'yı, diğeriyle Bengt Olofsson'u ara, iki operasyon timiyle en yakın üstün destek helikopteri iste."

58.

Varis

Stockholm fırtınayla boğuşuyordu, gökyüzü şimşeklerle aydınlanıyor, gök gürlüyor, bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Carl Palmcrona'nın kocaman dairesinin pencerelerini yağmur damlaları dövüyordu. Tommy Kofoed ile Nathan Pollock, ara verilen teknik incelemeye yeniden başlamışlardı.

Hava o kadar kararmıştı ki lambaları yakmak zorunda kaldılar.

Palmcrona'nın tavana kadar uzanan elbise dolabındaki bir sıra gri ve siyah takımın arasında parlak deri kapaklı bir dosya buldu Pollock.

"Tommy," diye bağırdı.

Kofoed geldi, iki büküm ve suratı asıktı.

"Ne var?"

Pollock, parmağını bükerek deri kapaklı dosyaya vurdu.

"Sanırım bir şey buldum."

Yüksek, derin girintili pencerenin yanına gittiler, Pollock ipini dikkatle çözüp dosyayı açtı.

"Bakalım ne varmış?" diye fısıldadı Kofoed.

Pollock, üzerinde *Carl Palmcrona'nın son arzusu* yazan ince sayfayı çevirdi.

Sessizce okudular. Üç yıl önce mart ayının tarihi atılmıştı. Palmcrona bütün mal varlığını tek bir kişiye, Stefan Bergkvist'e bırakıyordu.

"Bu Stefan Bergkvist de kim?" dedi Kofoed. "Bildiğim kadarıyla Palmcrona'nın ne akrabası ne de arkadaşları var."

"Bergkvist, Västerås'ta oturuyor... Bu vasiyette yazdığına göre," dedi Pollock. "Rekylgatan 11 numarada ve..."

Pollock durup dosyadan başını kaldırdı.

"Doğum tarihine bak, çocuk. Daha on altısında."

Palmcrona'nın Wieselgreen & Söner hukuk bürosunda çalışan avukatı hazırlamıştı vasiyeti. Pollock sayfaları çevirdi, Palmcrona'nın güncellenmiş mal varlığının yazıldığı eklere geldi. Dört emeklilik fonu, kiraya verilmiş iki hektar orman, Sörmland'da parselli arazi, Grevgatan 2'de daire. En önemlisi Jersey'deki Standard Chartered Bank'ta bulunan toplam on milyon avroluk hesaptı.

"Görünüşe bakılırsa Stefan zengin olmuş," dedi Pollock.

"Öyle görünüyor."

"Peki neden? Bu oğlan da kim?"

Tommy omuzlarını silktili, "Bütün mal varlığını köpeğine yahut spor salonundaki çalıştırıcısına bırakanlar da var."

"Ben onu arayacağım."

"Çocuğu mu?"

"Başka bir önerin mi var?"

Nathan Pollock telefonunu çıkarıp bir numarayı tuşladı ve kendisini Rekylgatan No: 11 Västerås adresinde oturan Stefan Bergkvist'e bağlamalarını istedi. Aynı adreste Siv Bergkvist diye birinin oturduğunu da öğrendi, büyük ihtimalle çocuğun annesiydi. Dışarıya, bütün şiddetiyle yağan yağmura bakarak beklemeye başladı Nathan.

Telefonu bir kadın açtı, "Siv Bergkvist."

Kadının sesi çatlaklı.

"Adım Nathan Pollock, cinayet masası komiseriyim... Stefan Bergkvist'in annesi misiniz?"

"Evet," dedi kadın, fısıltılı bir sesle.

"Onunla konuşabilir miyim?"

"Ne?"

"Endişelenmeyin, yalnızca birkaç soru..."

"Cehenneme git," diye bağırarak telefonu kapattı kadın.

Pollock aynı numarayı bir kez daha aradı ama cevap alamadı. Yağmurun ıslattığı sokağa bakarak bir kez daha aradı.

"Micke," diye çekimser bir sesle bir adam açtı.

"Adım Nathan Pollock..."

"Ne istiyorsun be adam?"

Nathan geriden kadının ağlama sesini duydu, adama bir şey diyordu, adam ben hallederim diye cevap verdi.

"Hayır," dedi kadın. "Bana bırak..."

Ayak sesleri duyuldu.

"Alo," dedi kadın, fısıldar gibi.

"Benim gerçekten Stef..."

"Stefan öldü!" dedi kadın, dokunaklı bir sesle. "Senin maksadın ne? Hem polis olduğunu iddia ediyor hem de onunla konuşacağım diye telefon açıyorsun! Bana niçin işkence ediyorsun..."

Ağlamaya başladı. Yere bir şey düştü.

"Lütfen bağışlayın beni," dedi Pollock. "İşin doğrusu ben bilmiyordum..."

"Dayanamıyorum!" dedi kadın. "Artık gücüm kalmadı."

Tekrar ayak sesleri duyuldu, telefonu adam aldı.

"Yeter artık," dedi.

"Bir dakika," dedi Pollock aceleyle, "ne olduğunu anlatabilir misiniz? Çok önemli..."

Kofoed, yüzü sararan, gümüşü saçlarını sıkıntıyla sıvazlayan Nathan'ı merakla izliyordu.

Hayat anlam kazanıyor

Emniyet Müdürlüğü'nün koridorları polis kaynıyordu. Sinirli bir hava vardı. Herkes sabırsızlıkla yeni gelecek haberleri bekliyordu. Önce, muhabere merkezinin deniz polisi teknesiyle iletişimi kopmuş, ardında da kurtarma helikopteriyle telsiz bağlantısı kesilmişti.

Joona RKP'nin olduğu kattaki odasında oturmuş Disa'nın Gotland'dan gönderdiği kartı okuyordu.

Gizli bir kadın hayranının aşk mektubunu postalıyorum. Kucaklarım. Disa.

Beni gıcık edecek bir kart bulmak için kesinlikle epeyce dolaşmıştır, diye düşünen Joona dişlerini sıkarak kartın ön yüzünü çevirdi: Pembe bikini giydirilmiş, güneş gözlüklü bir köpek resmi ve üst tarafında "Sex on the beach" yazısı vardı. Şezlongda oturan köpeğin yanında kırmızı içki dolu uzun bir bardak duruyordu.

Odanın kapısı vuruldu. Pollock'un asık suratını gören Joona'nın yüzündeki gülümseme dağıldı.

"Carl Palmcrona bütün malvarlığını oğluna bırakmış," diye başladı Pollock.

"Ben akrabası yok sanıyordum."

"Oğlu dün ölmüş, görüldüğü kadarıyla bir kaza sonucu. Daha on altısında."

"Dün?"

"Adı Stefan Bergkvist."

"Nasıl ölmüş."

"Tam anlamadım, motosiklet kazası gibi. Ön raporu göndermelerini istedim..."

"Neler öğrendin?"

Pollock bir sandalyeye oturdu.

"Çocuğun annesi Siv Bergkvist ve birlikte yaşadığı Micke Johansson'la birkaç defa konuştum... Deniz kuvvetlerinin dördüncü savaş filosunda çalıştığı yıllarda Palmcrona'nın sekreter vekiliymiş Siv. Kısa süreli bir ilişkileri olmuş, hamile kalmış kadın. Palmcrona, çocuğu aldırmasını istemiş ama Siv, Västerås'a dönüp çocuğu doğurmuş. Babasının kimliğini bilmediğini söylemiş çocuğa."

"Peki babasının Palmcrona olduğunu öğrenmiş mi Stefan?"

Başını sallayan Pollock annenin söylediklerini düşündü, "*Arıcığa babasının o doğmadan önce öldüğünü söyledim.*"

Kapı vuruldu, Anja Larsson içeri girip masaya bir rapor bıraktı. Yeni alınan çıktılar hâlâ sıcaktı.

"Kaza," dedi Anja ve hiçbir açıklama yapmadan çıktı odadan.

Joona raporu alıp teknik araştırma sonuçlarını okudu. Ölüm nedeni karbon monoksit zehirlenmesi değil yüksek ısı nedeniyle ortaya çıkan yanık yaralarıydı. Deri çatlamış, derin kesik yaralarına benzer yaralar açılmış, kasları kuruyup büzüşmüştü. Isıdan kafatası ve bacak kemiği kırılmıştı. Kafatası ve sert beyin zarı arasında kanın kaynamasına bağlı olarak yanık hematomu görülmüştü.

"Ne korkunç," diye homurdandı Joona.

Stefan Bergkvist'ten geriye kalanların bulunduğu depo küle döndüğünden yangın yeri araştırması çok zor yürütülebilmmişti. Tüten kül yığınları, siyah metal parçaları ve artık varlığından eser kalmayan kapının önüne fetüs vaziyetinde kıvrılıp kömüre dönmüş bir bedenle karşılaşmışlardı. Polisin hazırladığı ön rapor, olayı görüp itfaiyeyi haberdar eden bir tren makinistinin ifadesine dayanıyordu. Deponun önünde çıra gibi

yanan motosikleti görmüştü. Tahminlere göre olay şöyle gelişmişti: On altı yaşındaki Stefan Bergkvist, eski deponun içindeyken motosikleti devriliş deponun kapısını tıkamıştı. Motosikletin benzin deposunun kapağı iyi kapatılmadığından dışarı benzin akmıştı. Raporda yangına neyin yol açtığı yazmıyordu ama büyük ihtimalle sigaraydı.

"Bütün servetini oğluna bağışlayan Palmcrona, ölüyor," dedi Pollock, düşünceli bir ifadeyle, "üç gün sonra oğlu da ölüyor."

"Bu durumda miras oğlanın annesine mi kalır?" diye sordu Joona.

"Evet."

Sustular. Koridordan sürüklenerek atılan ağır ayak sesleri geliyordu. Tommy Kofoed girdi odaya.

"Palmcrona'nın kasasını açtım," dedi. "Hiçbir şey yok, yalnızca bu."

Elinde deri kaplı güzel bir defter vardı.

"O ne?" diye sordu Pollock.

"Hayatının özeti. Onun sınıfından insanlar arasında sık rastlanılan bir şey."

"Yani bir çeşit günlük, öyle mi?"

Kofoed omuzlarını silkeli.

"Bazı mütevazı anılar diyelim. Yayınlanma amaçlı değil. Akrabaların ortak tarihine katkı türünden bir şey. El yazısı sayfalar... soy ağacıyla başlıyor. Babasının kariyeri anlatılıyor sonra kendi okul döneminin, mezuniyetinin, askerlik ve mesleki kariyerinin anlatıldığı sıkıcı bölümler geliyor... Başarısız yatırımlar yapıyor, ekonomik durumu hızla kötüleşiyor, mal mülk satıyor. Hepsini çok kuru bir dille anlatılıyor..."

"Peki oğul konusu?"

"Siv'le ilişkisi hakkında fazla bir şey yok, bir kazaydı deyip geçiyor." Kofoed derin bir nefes aldı. "Ama çok geçmeden Stefan'dan bahsetmeye başlıyor, son sekiz yıl yalnızca ona ayrılmış. Uzaktan çocuğun hayatını izliyor, hangi okula gittiğini, nelere ilgi duyduğunu, kimlerle arkadaşlık ettiğini biliyor. Miras işinin yoluna koyulacağından birkaç defa bahsediyor. Görüldüğü kadarıyla bütün parasını çocuk için biriktirmiş."

On dördüne bastığında oğlunu nasıl ziyaret etmeyi düşündüğünü de yazıyor. Oğlunun kendini affedeceğini, ayrı geçen onca yıldan sonra birbirlerini tanıyıp kaynaşacaklarını umuyor. Düşündüğü tek şey bu... Ve şimdi ikisi de yaşamıyor."

"Ne tuhaf bir kader," diye söylendi Pollock.

"Ne dedin?" dedi Joona.

"Kara kader," dedim. "Sen tut her şeyi oğlunun geleceği için yap ve o oğul senden üç gün sonra ölsün. Hem de babasının kim olduğunu öğrenmeden."

Biraz daha zaman

Axel yatak odasına girdiğinde Beverly çoktan yatağa uzanmıştı. Önceki gece yalnızca iki saat uyuduğundan yorgunluktan başı dönmeye başlamıştı Axel'in.

"Evert'in buraya gelmesi kaç saati bulur?" dedi Beverly, berrak bir sesle.

"Babanın mı? Sanırım altı saat."

Beverly yataktan kalkıp kapıya yürüdü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Axel.

Beverly ona doğru döndü.

"Belki arabada oturmuş beni bekliyordur."

"Stockholm'e gelmeyeceğini biliyorsun."

"Emin olmak için pencereden bakacağım."

"Telefonla arayabiliriz, arayalım mı?"

"Daha önce denedik ya."

Axel elini uzatıp usulca yanağına dokundu, Beverly tekrar yatağa oturdu.

"Yorgun musun?" diye sordu Axel'e.

"Sanki hasta gibiyim."

"Birlikte uyumaya ne dersin?"

"İyi olur."

"Sanırım babam yarın benimle konuşmak isteyecektir," dedi Beverly, alçak sesle.

Axel başını salladı.

"Yarın kesin her şey iyi olacak."

Parlak, kocaman gözleriyle her zaman olduğundan daha genç görünüyordu Beverly.

"Yat hadi," dedi Axel'e. "Hadi yat da uyu."

Yatağın her zaman yattığı tarafına uzanan Beverly'ye gözlerini kırparak baktı Axel. Yeni yıkanmış pamuklu geceliğinden temiz bir koku yayılıyordu. Kızın arkasına uzanırken ağlamak geldi içinden. Onun için bir psikolog bulacağını söylemek istiyordu Beverly'ye, bu cehennemden çıkması için ona yardım edeceğini, her şeyin düzeleceğini söylemek.

Herhangi bir cinsel duygudan uzak sarıldı kıza, kendine doğru çekerken inlediğini duydu. Yüzünü boynuna gömdü, saçlarının kokusunu içine şekti. Çok geçmeden nefesinin sakinleştiğini hissetti. Hiç kımıldamadan öylece kaldı, sıcaktı, terlemişti ama yine de bırakmadı kıızı.

Sabahleyin erkenden ayağa dikildi Axel, dört saat uyumuştı, kasları ağrıyordu. Pencerenin önünde durup dışarı, leylak salkımlarına baktı.

Yeni iş yerine geldiğinde üşümesi hâlâ geçmemişti ve yorgundu. Dün ölü bir adamın yaptığı sözleşmenin altına neredeyse imza atacaktı. Şerefini ölü bir adamın ellerine teslim etmek üzereydi, onun yargısına güvenmiş, kendi yargısını hiçe saymıştı.

Bekleme kararı vererek üzerine çöken ağırlıktan kurtulmuş, içi rahatlamıştı ama sözleşmenin altına gülen adam çizmek belki biraz aptalcaydı.

Birkaç gün içinde Kenya'ya yapılacak cephane ihracatını onaylaması gerektiğini biliyordu. Dosyayı açtı, İsveç'in bölge ülkeleriyle yaptığı ticaret hakkındaki raporu okudu.

Bir saat sonra kapısı açıldı. J rgen Grünlicht girdi odaya, bir sandalye çekip Axel'in masasının karşısına oturdu. Dosyayı açıp sözleşmeyi çıkardı, sayfaları çevirdi, imzaların atılacağı sayfaya geldiğinde başını kaldırıp Axel'e baktı.

"Merhaba," dedi Axel.

J rgen Grünlicht, gülümsemekten alamadı kendini. Dik saçlı gülen adam Axel'e benziyordu, üstelik konuşma balonunun içinde de, "Merhaba!" yazıyordu.

"Merhaba," dedi J rgen.

" ok aceleye getirildi," diye açıkladı Axel.

"Ne demek istediğini anlıyorum, i  çok acil olsa da iki ayağını bir pabuca sokmak gibi bir amacım yok. Ticaret bakanı bugün yine ba ımın etini yedi, Silencia Defense'ten günde birkaç kez arıyorlar. Ama seni anlıyorum. Henüz ayağının tozunu atmadın... Daha derin incelemek istiyorsun."

"Evet."

"Bu takdir edilecek bir şey. Ama eğer tereddütlerin varsa i i hükümete havale edebilirsin."

"Teredd tlerim var," dedi Axel. "Henüz karar vermedim, durum bu."

"Ama... Onlara göre zaman çok uzadı."

"Başka her şeyi bir kenara bırakıp bu i le ilgileneceğim, inceleyebileğim kadarıyla her şey iyi görünüyor. Silencia Defense'in gemiyi yüklemesine karşı çıkmayı düşünmüyorum ama henüz kararımı vermedim."

"O zaman için taraflarına olumlu baktığınızı ileteneğim."

"İlet, demek istediğim, eğer çok önemli bir engel görmezsem durum bu..."

"Böyle bir engel görmeyeceksin, bütün raporları bizzat gözden geçirdim."

"İyi o zaman," dedi Axel, yumuşak bir sesle.

"Seni daha fazla rahatsız etmeyim," diyen Jörger ayağa kalktı.
"Kararını ne zaman verebilirsin?"

Axel belgelere şöyle bir göz attı.

"Birkaç gün diyelim, belki Kenya hakkında biraz bilgi edinmem
gerekebilir."

"Elbette," diye gülümseyerek odadan çıktı Jörger.

O hep düşünür

Axel eve gidip çalışmak için ISP'den on gibi erken bir saatte ayrıldı. Silah ihracatıyla ilgili bütün belgeleri yanına almıştı. Yorgunluktan zayıf düşen bedeni üşüyordu ve acıkmıştı, Grand Hotel'e gidip iki kişilik brunch aldı. Mutfağa girdiğinde, Beverly mutfak masasının ortasına oturmuş *Amelia Gelin ve Düğün* dergisine bakıyordu.

"Acıktın mı?" diye sordu Axel.

"Evlenirken beyaz giymek ister miyim bilmiyorum," dedi Beverly. "Belki açık pembe..."

"Ben beyaz severim," diye mırıldandı Axel.

Bir tepsi hazırladı, salonun büyük penceresinin önündeki rokoko tarzı kırmızı koltuklara oturdular. Aralarında on yedinci yüzyıldan kalma sekiz köşeli, zamanın kakmacılık tutkusunu yansıtan bir sehpa vardı. Üzerine tavus kuşlarının gezindiği bir bahçe ile Çin sitarı çalan bir kadın motifi işlenmişti.

Axel, üzerine gümüş rengi tüfek motifi işlenmiş aileden kalma eski porselen tabakları, gri ipek peçeteleri ve ağır şarap bardaklarını çıkarmıştı. Beverly'nin bardağına kola doldurdu, kendi bardağına maden suyu doldurup içine bir dilim misket limonu attı.

Beverly'nin boynu ince, çenesi küçük ve biçimliydi. Kısa saçları kafasının yumuşak, yuvarlak hatlarını ortaya çıkartmıştı. Bardağını boşalttıktan sonra kedi gibi gerindi. Bu sevimli, çocuksu hareket ona

yakşıyordu. Beverly'nin yetişkin bir kadın olduğunda, hatta yaşlandığında bile bu hareketi yapacağını düşündü Axel.

"Biraz daha müzikten bahsetsene," dedi Beverly.

"Nerede kalmıştık?" diyen Axel, stereonun uzaktan kumanda aletini eline aldı.

Alexander Malter'in müthiş bir duyarlılıkla yorumladığı Arvo Pärts'in "Alinna"sı yükseldi hoparlörlerden. Alex, maden suyu dolu bardağı masaya koydu, içinde küçük kabarcıklar dans ediyordu. Bardağın içindekinin şampanya olmasını ve tekrar içebilmeyi öylesine arzuluyordu ki! Kuşkonmazın yanında ne güzel olurdu. Başka bir arzusu da uyku ilacı alıp bütün bir gece uyuyabilmektir.

Beverly'nin bardağına biraz daha kola koydu. Fısıldayarak teşekkür etti Beverly. Kızın kocaman siyah gözlerine bakan Axel, köpüren kolanın bardaktan taşıp masanın üzerine yayıldığını fark etmedi. Masanın üzerindeki Çin motifi, güneşin önünü bulutlar kapamış gibi karardı, tavus kuşları ve bahçe, parlak ince bir zarın altında kaldı.

Ayağa kalkan Axel'in gözü, Beverly'nin pencere camına yansıyan görüntüsüne takıldı. Çene hatlarına baktı... Greta'ya ne kadar benzediğini fark etti birden.

Bunu ilk defa şimdi fark etmesi tuhaftı.

Birdenbire birkaçma isteğine yakalandı, o odadan, o evden kaçmak istedi ama bu isteği bastırarak masayı silmek için bir bez almaya gitti. Kalp atışları sakinleşti.

Bu iki kadın birbirlerinin kopyası değildi ama birçok açıdan Greta'yı andırıyordu Beverly.

Axel durdu, eli titreyerek dudaklarını sıvazladı.

Ne kadar çabalarsa çabalasın Greta'yı düşünmeden edemiyordu.

Final haftası bir türlü çıkmıyordu aklından.

Otuz dört yıl geçmişti ama hâlâ hatırlıyordu. O olaydan sonra hayatı kararmıştı. O kadar gençti ki... Daha on yedi yaşındaydı ama çok şey yaşamıştı.

O tatlı uyku

Johan Fredrik Berwald Yarışması, genç kemancılar için Kuzey Avrupa'nın şüphesiz en prestijli yarışmasıydı. Dünyanın en önemli virtüözlerinin çoğu hünelerini ilk defa bu yarışmada sergilemiş, onları dünyanın sayılı kemancıları arasına sokan yolculuklarına buradan başlamışlardı.

Bu yıl, seçkin bir jürinin önünde yapılan altı yarışta birçok yarışmacı elenmiş finale yalnızca üç kemancı kalmıştı. Bir hafta sonraki final Stockholm Konser Salonu'nda, kalabalık bir dinleyici topluluğunun önünde yapılacaktı. Yarışmadan önce Herbert Blomstedt'in yönetiminde bir konser verilecek ve bu konser televizyondan canlı yayınlanacaktı.

Finalistlerden ikisinin, Axel Riessen ile Greta Stiernlood'un, Kraliyet Yüksek Müzik Okulu'ndan çıkması müzik çevreleri için büyük bir olaydı. Üçüncü finalist Shiro Sasaki, yarışmaya Japonya'dan katılıyordu.

Profesyonel ama yıldızlar arasına katılamamış bir müzisyen olan Alice Riessen'in gözünde oğlu müthiş bir başarı göstermişti. Axel'in, ilgisizliği ve sakarlığı nedeniyle, defalarca dersten atıldığını, hatta bazen bütün bir gün okuldan uzaklaştırıldığını bildirmek için okul müdürünün gönderdiği bir dizi mektup hesaba katılırsa, Alex'in başarısı gerçekten muhteşemdi.

Yarışmada üçüncü aşamaya gelindiğinde yeterince prova yapabilsinler diye Axel ve Greta'ya okuldan izin verilmişti. Yarışma sürecinde birbirlerini iyi tanımışlar, birbirlerinin başarısına sevinmişlerdi. Final öncesi birbirlerini desteklemek için Axellerin evinde buluşmaya başlamışlardı.

Finale, kendi seçtikleri yahut kılavuzlarıyla birlikte seçecekleri bir keman parçasıyla katılacaklardı.

Lärkstaden'deki kocaman evin üst kattaki yedi odası Axel ve kardeşi Robert'ın tasarrufuna bırakılmıştı. Axel prensip olarak asla prova yapmazdı. Ama keman çalmaktan hoşlanır, yeni parçalar dener, daha önce duymadığı sesleri çıkarmaya çalışır, bazen gece yarısına kadar oturur, parmak uçları sızlayana kadar keman çalardı.

Finale bir gün kalmıştı. Axel ve Greta, Stockholm Konser Salonu'nda çalacaklardı. Axel oturmuş gramofonun önüne yaydığı uzun çalarların kapaklarına bakıyordu. David Bowie'nin üç albümü; *Space Oddity*, *Aladdin Sane* ve *Hunky Dory*.

Annesi kapıyı vurup içeri girdi, elindeki tepside bir şişe kola, içinde buz ve limon dilimleri olan iki de bardak vardı. Biraz şaşırarak teşekkür eden Alex, tepsiyi alıp sehpanın üzerine koydu.

"Prova yapıyorsunuz sanıyordum," dedi Alice etrafına bakarak.

"Greta yemek yemeye evine gitti."

"Ama sen devam edebilirsin."

"Onu bekleyeceğim."

"Biliyorsun yarın final var," diyen Alice oğlunun yanına oturdu. "Ben günde sekiz saat prova yapıyordum, bazen on saat bile yaptığım oldu."

"Ben on saat ayık bile kalamam," diye şaka yaptı Axel.

"Axel, sen yetenekli bir çocuksun."

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte. Ama yalnızca yetenek yetmez, kimseye yetmez."

"Deli gibi prova yapıyorum anne," diye yalan söyledi Axel.

"Hadi benim için biraz çal."

"Hayır."

"Annemi öğretmenmiş gibi görmek istememeni anlıyorum ama henüz yapabiliyorken bırak yardım edeyim," diye sabırla devam etti Alice.

"Seni en son iki yıl önce dinledim, bir Noel konserinde, ne çaldığını hiç kimse anlayamadı..."

"Bowie'nin *Cracked Actor*'uydu."

"Biraz hamdı... ama on beş yaşındaki bir çocuk için çok etkileyiciydi," diyen Alice, oğlunun saçını okşamak için elini uzattı, "ama yarınki final..."

Axel, başını geriye çekti.

"Dırdır etmeyi bırak."

"Hiç değilse seçtiğin parçayı öğrenebilir miyim?"

"Klasik müzik," dedi Alex, kuru bir gülümsemeyle.

"Nihayet! Tanrı'ya şükürler olsun."

Alex, omuzlarını silkerek gözlerini annesinden kaçırdı. Kapı ziline çalmasıyla odadan fırladı, koşarak merdivenlerden indi.

Hava kararmaya başlamıştı ama kardan yansıyan ışık karanlığın koyulaşmasını engelliyordu. Beresi, yün gocuğu ve boynuna doladığı çizgili atkısıyla Greta, kapının önünde dikiliyordu. Soğuktan kızaran yanakları parlıyordu. Omzuna dökülen saçlarında kar taneleri vardı. Keman kutusunu holdeki komodinin üzerine bıraktı, gocuğu ve atkısını askıya astı, siyah potinlerinin bağlarını çözdü, sırt çantasından çıkardığı terliklerini ayağına geçirdi.

Aşağı inen Alice Riessen, hoş geldin diyerek elini uzattı Greta'ya. Neşeli bir havası vardı, yanakları ışıyordu.

"Prova yaparken birbirinize yardım etmeniz ne güzel," dedi. "Axel'e karşı biraz sert davran yoksa tembellik eder."

"Fark ettim," diye güldü Greta.

Greta Stiernlood, Saab Scania ve Enskilda Bank'ın hissedarlarından büyük bir iş adamının kızıydı. Annesi ile babası o küçükken ayrılmışlar, babasının yanında kalan Greta annesini bir daha hiç görmemişti. Daha çok küçükken -hatta belki doğmadan önce- Greta'nın kemaancı olmasına karar vermişti babası.

Axel'in müzik odasına ıktılar. Greta piyanonun yanına gitti. Parlak, kıvrırcık saçları omuzlarına dökülüyordu. Beyaz bir bluz, beyazlatılmış blucin etek, koyu renk kolsuz kazak ve çizgili kilotlu çorap giymişti.

Kemanını çıkarttı, çene desteğini yerleştirdi, pamuklu bir bezle üzerlerine yapışan iplikçikleri silip telleri gerdi, notaları nota sehпасına yerleştirdi ve kemanını özenle akort etti.

Sonra provaya başladı. Her zamanki gibi çalıyordu, gözler yarı kapalı ve içine kapanarak. Alev alev yanan yüzüne uzun kirpiklerinin titrek gölgeleri dökülüyordu. Axel, bu parçayı iyi biliyordu: Beethoven'ın on beşinci yaylı algılar kuartetinin giriş bölümü. Ağırbaşlı, araştıran bir tema.

Axel gülümseyerek dinledi. Greta'nın müzik duygusunu takdir ediyor, yorumundaki samimiyete derin bir sayęı duyuyordu.

Greta almayı bitirdiğinde: "Güzel," dedi Axel.

Nota kağıtlarında yeni bir sayfa eviren Greta, sızlayan parmak uçlarına flledi.

"Ama bir türlü karar veremiyorum... Biliyorsun, babam ne almam gerektiğini araştırdı, Tartini almamı istiyor, G-Minör keman sonatı..."

Greta susarak notalara baktı. Onaltılık notaları saydı, karmaşık legatoları içinden geçirdi.

"Ama ben o kadar emin değilim..."

"Biraz alabilir misin?" diye sözünü kesti Axel.

"ok berbat alıyorum," diyen Greta'nın yüzü kızardı.

Gergin bir yüzle son bölümünü çaldı, güzel, hüzünlü bir şeydi. Ama yüksek tonlu seslerin endişeli bir ateş gibi parlaması gereken yerde tempoyu kaybetti.

"Lanet olsun," diye fısıldayarak kemanı koltuğunun altına aldı. "ok geç, deliler gibi çalışmıştım ama onaltılık ve lklere daha çok girmeliyim..."

"Ama ben salınımını sevdim, sanki kocaman bir aynayı büküyor-muşsun..."

"Yanlış çaldım," diye Axel'i susturan Greta daha da kızardı. "Özür dilerim, senin bana moral vermeye çalıştığını biliyorum ama olmuyor, doğru çalmalıyım. Yarışmaya bir gün bile kalmamışken kolay mı yoksa zor parçayı mı seçmeliyim diye kararsızlık göstermem tam bir aptallık."

"İkisini de çalabiliyorsun..."

"Hayır çalamıyorum, bu büyük bir risk. Ama bana birkaç saat müsaade et, üç saat, belki yarın Tartini çalmaya cesaret edebilirim."

"Ama yalnızca baban istiyor diye yapmamalısın..."

"Ama haklı."

"Hayır," dedi Axel, esrar sarmaya başlamıştı.

"Kolay parçayı çalabilirim," dedi Greta. "Ama belki de bu hiç uygun bir seçim olmayacak. Bu biraz da Japon çocuğun seçeceği parçaya bağlı."

"Öyle düşünmemek lazım."

"Peki nasıl düşünmek lazım? Seni bir kez prova yaparken görmedim. Sen ne çalacaksın? Bir karar verdin mi?"

"Ravel."

"Ravel mi? Hiç alıştırma yapmadan?"

Greta güldü.

"Şaka yapmıyorsun değil mi?"

"Ravel'in 'Çigan'ı. Başka bir parça değil."

"Axel, özür dilerim ama çok çılgınca bir seçim, bunu sen de biliyorsun, çok zor bir parça, çok hızlı, kendine çok fazla güven..."

"Perlman gibi çalacağım ama acele etmeden... çünkü aslında o kadar hızlı değil."

"Yapma Axel, korkunç hızlı," diye gülümsedi Greta.

"Evet, kaçan tavşan için çok hızlı... ama kovalayan kurt için çok yavaş."

Greta yorgun bir bakış fırlattı.

"Bunu nereden okudun?"

"Paganini'ye atfedilmiş."

"İyi bakalım, demek ki yalnızca Japon rakibim için endişelenmem gerekiyor," diyen Greta, kemanını omzuna yerleştirdi. "Ne de olsa sen, Axel, prova yapmadığından Ravel'in 'Çigan'ını çalamayacaksın."

"Denildiği kadar zor değil," dedi Axel. Sardığı esrarlı sigarayı yaktı.

"Tabii ya," diye gülümsedi Greta. Çalmaya devam etti.

Bir süre sonra durdu ve ciddi bir ifadeyle Axel'e baktı.

"Gerçekten Ravel mi çalacaksın?"

"Evet."

"Benden sakladığın bir şey mi var senin? Yoksa bu parçayı dört yıldır çalışıyorsun da bana yalan mı söyledin?"

"Yok, daha biraz önce karar verdim. Bana ne çalacağımı sorduğunda."

"Nasıl bu kadar çılgın olabiliyorsun?" diye güldü Greta.

"Çünkü sonuncu olmaya aldırmiyorum," diyen Axel, kanepeye uzandı.

"Ben aldırmiyorum."

"Biliyorum ama başka fırsatlar da çıkar."

"Benim için çıkmaz."

Greta, Tartini'nin o zor parçasını çalmaya başladı. Bu defa daha iyiydi ama durdu. Tekrar en çetrefilli bölüme dönüp bir daha çaldı.

Alkışlayan Axel, David Bowie'nin *Rise and Fall of Ziggy Stardust and the Spiders from Mars* plağını koydu gramofona. Uzanıp gözlerini kapadı ve şarkıya eşlik etti.

*Ziggy really sang, screwed up eyes and screwed down hairdo. Like some cat from Japan, he could lick'em by smiling. He could leave'em to hang.*⁸

Greta, bir süre tereddüt ettikten sonra kemana elinden bıraktı, Axel'a doğru gitti, elindeki esrarlı sigarayı alıp birkaç nefes çekti, öksürerek geri verdi.

8 (İng.) Ziggy gerçekten şarkı söylüyordu, altüst olmuş gözleri ve berbat saçlarıyla. Japonya'dan bir kedi gibi, gülümseyerek onları yalayabilirdi. Sarkmalarına izin verebilirdi. (ç. n.)

Axel'i dudaklarından öpmek için eğildi ama başı kaydığından yanağından öptü, fısıldayarak özür diledi. Bir kez daha öptü. Dudakları birbirlerine kenetlendi, elleri birbirlerinin bedeninde dolaştı. Axel, Greta'nın süveterini çıkarırken saçları elektriklendi. Yanağına dokunduğunda çarpılmış gibi elini çekti Axel, tedirgin bir gülümseme belirdi yüzlerinde ve tekrar öpüşmeye başladılar. Greta'nın beyaz, ütülü bluzunun düğmelerini çözen Axel, sutyeninin üzerinden küçük göğüslerini hissetti. Axel'in tişörtünü çıkarmasına yardım etti Greta. Uzun kıvrıkcık saçları kar ve kış kokuyordu ama bedeni yeni pişmiş ekmek kadar sıcaktı.

Yatak odasına gidip Axel'in yatağına uzandılar. Titreyen elleriyle eteğinin fermuarını indirdi Greta. Axel kalın, çizgili külotlu çorabını çıkarırken, çorapla birlikte çıkmasını diye külotunu füttü.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Axel. "Durmak mı istiyorsun?"

"Bilemiyorum, sen?"

"Hayır," diye gülümsedi Axel.

"Biraz tedirginim," dedi Greta, dürüstçe.

"Bir de benden daha büyük olacaksın."

"Öyle ya, sen daha on yedindesin, sanki seni baştan çıkarıyorum."

Greta'nın külotunu çıkarırken kalbi delice çarpıyordu Axel'in. Karnı, küçük göğüsleri, boynu, çenesi, dudakları öpülürken hiç kımıldamadı Greta. Yavaşça bacaklarını araladı, üzerine yatan Axel'in kasıklarına doğru bastırıp kasıklarını. Axel içine girerken yanakları alev alacak gibiydi. Üzerine çekti Axel'i, boynunu, sırtını okşadı.

Soluk soluğa durduklarında bedenleri ter içinde kalmıştı. Birbirlerine sarılıp gözlerini kapattılar ve hemen uykuya daldılar.

Johan Frendrik Berwald Yarışması

Axel her şeyini kaybettiği o gün uyandığında hava aydınlanmıştı. Perdeleri çekmemişlerdi. Birbirlerine sarılıp uykuya dalmış, bütün bir gece uyumuşlardı, bitkin ve mutluydular.

Yataktan kalkan Axel, hâlâ uyuyan Greta'ya baktı, yüzünde bir dinginlik vardı, kalın yorganı iyice sarınmıştı. Müzik odasına gitmeden önce aynanın karşısına geçen Axel, on yedi yaşındaki çıplak bedenine baktı. Yatak odasının kapısını dikkatle kapattı, müzik odasına geçip kemanını çıkardı. Omzuna yerleştirdi, pencerenin önüne dikilip kış sabahına baktı. Çatılardan aşağı karlar savruluyordu. Maurice Ravel'in 'Çigan'ını belleğinden çalmaya başladı.

Parça hüznü bir Roman melodisiyle başlıyordu, usul ve yoğun, sonra tempo yükseliyordu. Melodi, gittikçe artan bir hızla bir yaz gecesinin kıvılcım gibi parlayan anılarını yankılıyordu.

İnanılmaz hızlı bir parçaydı.

Axel mutlulukla çalıyor, düşünmüyor, parmaklarının akıp gitmesine, sularını sıçratarak akan coşkulu bir dereyle dans etmesine müsaade ediyordu.

Büyükbabasının kabul salonundaki tabloyu düşünen Axel kendi kendine gülümsedi. Büyükbabası, bu tablonun Ernst Josephson'un yaptığı en parlak Näcken versiyonu olduğunu iddia ederdi. Çocukken dinlediği

Näcken masallarına bayılırdı Axel. Kemanlarıyla muhteşem şarkılar çalıp insanları büyüleyerek suya çekerler ve boğulmalarına neden olurlardı.

Şu an kendini bir Näcken'e benzetiyordu, bir gölün ortasında çırlı-çıplak oturmuş keman çalan o masal kahramanına. Axel ile Josephson'un tablosundaki Näcken arasındaki en büyük fark, Axel'in mutlu olmasıydı.

Keman yayı, tellerin üzerinde gittikçe artan bir hızla dolaşıyordu. birkaç at kılının kopup sarkmasına aldırmadı Axel.

Ravel işte böyle çalınır, diye düşünüyordu. Egzotik değil neşeyle çalınmalıydı. Ravel neşeli bir kompozitördü, genç bir kompozitör.

Bitiş tonlarının kemanın bedeninde yankılanmasına müsaade etti Axel, tıpkı çatılardan savrulan hafif kar gibi uçuşmasına. Keman yayını indirdi, tam eğilerek kışı selamlamaya hazırlanırken arkasında bir hareket fark etti.

Dönüp baktı, kapının eşiğinde Greta dikiliyordu. Yatak örtüsüne sarınmış, tuhaf, karanlık gözlerle bakıyordu.

Greta'nın yüzündeki tuhaf ifadeyi gören Axel endişelendi.

"Ne oldu?"

Cevap vermedi Greta, yalnızca yutkundu. Yanaklarından aşağı kocaman gözyaşları boşaldı.

"Greta, ne oldu?" diye tekrarladı Axel.

"Hani hiç prova yapmamıştın," dedi düz bir sesle Greta.

"Yok, ben... ben," diye kekeledi Axel, "yeni parçalar öğrenmenin benim için çok kolay olduğunu söylemiştim ya sana."

"Tebrikler."

"Sandığın gibi değil."

Greta başını salladı.

"Nasıl bu kadar aptal olabildim anlayamıyorum," dedi.

Axel kemanla yayı bir tarafa bıraktı ama Greta yatak odasına dönüp kapıyı kapattı. Bir sandalyenin arkalığına asılı bluejeanı alıp giydikten sonra gidip yatak odasının kapısına vurdu Axel.

"Greta? Girebilir miyim?"

Cevap gelmedi. Ağır, karanlık bir endişe oturdu Axel'in yüreğine. Bir süre sonra yatak odasından çıktı Greta, giyinmişti. Yüzüne bile bakmadı Axel'in. Piyanonun yanına gitti, kemanını alıp kutusuna koydu ve Axel'i yalnız başına bıraktı.

Konser Salonu ağzına kadar doluydu. İlk yarışmacı Greta'ydı. Axel'a ne selam vermiş ne de yüzüne bakmıştı. Koyu mavi kadife bir elbise giymiş, ucunda kalp olan basit bir kolye takmıştı.

Axel kuliste oturup yarı kapalı gözlerle bekledi. Çıt çıkmıyordu. Yalnızca arkasındaki tozlu, plastik havalandırma kafesinden zayıf bir ses geliyordu. Kardeşi Robert içeri girdi.

"Annemin yanında oturmayacak mısın?" diye sordu Axel.

"Çok heyecanlıyım... Sen çalarken bakamam, en iyisi burada oturup beklemek."

"Greta çalmaya başladı mı?"

"Evet, çok güzel çalıyor."

"Hangi parçayı seçmiş, Tartini'nin keman sonatını mı?"

"Yok, Beethoven'dan bir şey."

"Güzel," diye mırıldandı Axel.

Susup bir daha konuşmadılar. Bir süre sonra kulisin kapısı vuruldu. Axel ayağa kalkıp açtı kapıyı. Bir kadın sırasının geldiğini bildirdi.

"Başarılar," dedi Robert.

Kardeşine teşekkür eden Axel, kemanı ve yayını alıp kadının peşine takıldı.

Coşkulu alkış sesleri geliyordu salondan. Axel, babasıyla birlikte kulisine dönen Greta'yı gördü bir an.

Sahnenin yanındaki paravanın arkasında durup sunucunun kendini anons etmesini bekledi. Adını duyduğunda sahneye çıktı, gülümseyerek

selamladı izleyicileri. Maurice Ravel'in "Çigan" ını çalacağını söylediğinde bir mırıltı yükseldi izleyicilerden.

Kemanı omzuna yerleştirdi, keman yayını kaldırdı. Hüzünlü girişi çaldıktan sonra inanılmaz hızlı bir tempoya çıktı. İzleyiciler nefeslerini tutmuştu. Ne kadar harika çaldığını duyabiliyordu ama dere gibi çağıldamıyordu bu defa. Artık neşeyle değil, gerçek bir Näcken gibi hüzünle çalıyordu. Öfke ve acı dolu. Notalar yağmur damlaları gibi dökülmeye başladı, tek tonları bilerek atladı, tempoyu düşürdü, biraz yapmacıklaştı ve sonra durdu.

Konser salonuna bir sessizlik çöktü.

"Özür dilerim," diye fısıldadı ve sahneyi terk etti.

İzleyiciler nezaket gereği alkışladılar. Yerinden kalkan annesi peşinden gidip çıkışta durdurdu Axel'i.

"Buraya gel oğlum," diyerek bir elini omzuna koydu, diğeriyle bir yanağını okşadı. "İnanılmaz güzeldi, şimdiye kadar duyduğum en güzel yorumdu," dedi sıcak ve buruk bir sesle.

"Bağışla, anne."

"Asla," diyen annesi sırtını dönüp konser salonundan çıktı. Axel, elbiselerini almak için kulise giderken, ünlü orkestra şefi Herbert Blomstedt çıktı karşısına.

"Sanki yanlış çalıyormuş gibi yapana kadar çok güzeldi," dedi sesini alçaltarak.

Axel eve döndüğünde bir sessizlik yankılanıyordu. Akşamın geç saatleriydi. Çatı katına çıkıp müzik odasından geçerek yatak odasına girdi. Kapıyı kapadı. Kafasının içinde hâlâ müzik vardı. birkaç notayı nasıl atladığını duydu, tempoyu nasıl birden düşürdüğünü ve sonra sustuğunu.

Sustu, sustu.

Yatağa uzandı, keman kutusu yanında uykuya daldı.

Sabah evde çalan telefon sesine uyandı.

Mutfakta biri vardı, döşeme tahtalarının gıcirtısı geliyordu.

Bir süre sonra merdivenlerden ayak sesleri duyuldu. Annesi kapıyı çalmadan içeri girdi.

"Kalk bakalım," dedi ciddi bir ifadeyle.

Annesinin hali korkuttu onu. Ağlamıştı, yüzü hâlâ ıslaktı.

"Bu ne hal anne, lüt..."

"Susar mısın," dedi annesi sesini yükseltmeden. "Okul müdürünüz aradı..."

"Bana kızdığını mı söy..."

"Kapa çeneni!" diye bağırды annesi.

Titreyen ellerini dudaklarına götürdü Alice, yanaklarından aşağı gözyaşları döküldü.

"Greta," dedi, "intihar etmiş."

Axel bakakaldı, sanki denileni anlamamış gibiydi.

"Hayır, ben..."

"Utancından yaptı," dedi Alice. "Prova yapmalıydı, söz verdin ama biliyordum, gerçekten biliyordum... O buraya gelmemeliydi, o... Suç sende demiyorum, Axel, senin suçun değil. O kendi kendine ihanet etti, sonra dayanamadı..."

"Anne, ben..."

"Sus," dedi Alice. "Her şey bitti artık."

Alice odadan çıktı. Çağıldayan bir sisin içinde ayağa kalktı Axel, olduğu yerde sallandı, keman kutusunu açtı, zarif enstrümanı çıkardı ve bütün gücüyle yere vurdu. Boynu kırıldı kemanın, tahta bedeni parçalanıp tellerinin ucunda sallandı. Üzerine çıkıp tepindi Axel.

"Axel! Ne yapıyorsun?"

Kardeşi Robert hızla içeri dalıp onu durdurmaya çalıştı. Axel kardeşini itti. Robert sırtını büyük dolaba çarptı ama tekrar Axel'in üzerine gitti.

"Axel, yanlış çaldın diye dünyanın sonu gelmedi ya?" dedi Robert. "Greta'yla karşılaştım, o da yanlış çalmış, herkes..."

"Kapa çeneni," diye bağırdı Axel. "Bir daha benimle onun hakkında konuşmayacaksın."

Durup bir süre ağabeyine bakan Robert, sırtını dönüp odadan çıktı. Un ufak olana kadar keman kırıklarının üzerinde tepindi Axel.

Johan Fredrik Berwald Yarışması'nı Japonya'dan Shiro Sasaki kazanmıştı. Greta, Beethoven'ın kolay bir parçasını seçmesine rağmen hata yapmıştı. Eve döndüğünde odasına kapanıp bir avuç uyku hapı içmiş, sabah kahvaltıya gelmeyince merak edip odasına çıkmışlar ve cansız bedeniyle karşılaşmışlardı.

Axel'in anıları yavaş yavaş sulara gömüldü, çamur ve deniz yosunlarının arasına. Beverly'ye baktı. Greta'nın gözlerine benzeyen kocaman gözlerini Axel'a dikmişti. Elindeki temizlik bezine baktı Axel, masadaki sıviya, parlak kakmalarına, cittare çalan kadına.

Dönüp duvarda asılı kemanlara bakan Beverly'nin biçimli kafasına gün ışığı geliyordu.

"Keşke keman çalabilseydim," dedi Beverly.

"Birlikte bir kursa gidebiliriz," diye gülümsedi Axel.

"Bunu çok isterim," dedi Beverly.

Axel temizlik bezini masaya bıraktı, üzerine bir yorgunluk çökmüştü. Piyanonun sesi dolaşıyordu odada. Pedalsız çalınıyor, notalar birbirinin içine akıyordu.

"Zavallı Axel, uyumak istiyorsun," dedi Beverly.

"Çalışmak zorundayım."

"O halde bu akşam," diyen Beverly ayağa kalktı.

Asansör aşağı

Komiser Joona Linna, RKP'deki odasında oturmuş Carl Palmcrona'nın anılarını okuyordu. Beş yıl önce yazdığı sayfalarda Palmcrona, oğlunun mezuniyet töreninde bulunmak için Västerås'a gittiğini yazıyordu. Yağmurlu bir gündü, ellerinde şemsiyelerle okul bahçesinde toplanan öğrenci ve veliler *Şimdi Çiçekler Açacak* ilahisini söylerken o uzaktan seyretmişti. Oğlu beyaz bluejean pantolon ve beyaz blue jean ceket giymişti, uzun sarı saçları vardı. "Burnu ve gözleri bizim ailenin çizgilerini taşıyordu, ağlamaklı oldum," diye yazmıştı. Törenden hemen sonra tekrar Stockholm'e dönerken, oğlunun, o güne kadar yaptığı ve gelecekte yapacağı her şeyden değerli olduğunu düşünmüştü.

Joona çalan telefonunu hiç beklemeden açtı. Petter Näslund, Dalarö'deki operasyon otobüsünden arıyordu.

"Helikopter grubuyla iletişime geçtim," dedi heyecanlı bir sesle. "Şu an Erstavik üzerindeler, Penelope Fernandez de yanlarında."

"Kız yaşıyor mu yani?" dedi Joona, içine bir ferahlık çökmüştü.

"Denizde yüzerken bulmuşlar," dedi Petter.

"Nasıl? Durumu iyi mi?"

"Öyle gibi, Söder Hastanesi'ne gidiyorlar."

"Çok tehlikeli," dedi Joona sert bir sesle. "Buraya, Emniyet Müdürlüğü'ne getirin, Karolinska Hastanesi'nden bir sağlık ekibi isteriz."

Petter, helikopterle bağlantı kurmasını söyledi birine.

"Diğerlerinin durumu nasıl?" diye sordu Joona.

"Her şey çok karmaşık. Kayıplarımız var, Joona. Aklım almıyor."

"Björn Almskog'dan haber var mı?"

"İzine rastlanmadı ama... şu an bir şey bilmiyoruz ve ne olduğunu anlamak da çok zor."

"Saldırgan kaçtı mı?"

"Yakında ele geçiririz. Burası küçük bir ada. Bir operasyon timi karadan ve havadan adayı tarıyor. Ayrıca sahil koruma ve deniz polisinden destek istedik."

"Güzel."

"Sence onu ele geçiremeyecek miyiz?"

"Hemen ele geçiremediğinize göre kaçmış."

"Benim suçum olduğunu mu söylüyorsun?"

"Petter," dedi Joona, sakın ve yumuşak bir sesle, "eğer çok hızlı davranmamış olsaydın Penelope Fernandez şimdi yaşamıyordu... ve o olmasaydı elimizde hiçbir ipucu olmazdı."

Bir saat sonra, Karolinska Hastanesi'nden iki doktor, Emniyet Genel Müdürlüğü'nün altındaki korunaklı odalardan birinde Penelope Fernandez'i muayene ediyorlardı. Yaralarına pansuman yaptılar, sakinleştiriciyle birlikte gıda desteği ve sıvı verdiler.

RKP'nin şefi Carlos Eliasson'u arayan Petter Näslund, meslektaşları Lennart Johansson ile Gören Sjödin'in cesetlerinin teşhis edildiği bilgisini verdi. Polis teknesinin kalıntıları arasında bir ceset daha bulunmuştu, büyük ihtimalle Björn Almskog'un cesediydi. Ossian Wallenberg'in cesedi evinden iskeleye inen yoldaydı. Deniz kurtarma helikopterinin düştüğü yere dalgıçlar gönderilmişti. Helikopterdeki üç personelin öldüklerini tahmin ediyordu Petter.

Polis saldırıyı henüz yakalayamamıştı ama Penelope Fernandez yaşıyordu.

Emniyet M¼d¼rl¼ę¼'n¼n ¼n¼ndeki bayraklar yarıya indirilmişti. Emniyet Genel M¼d¼r¼ Margareta Widding ile RKP'nin Şefi Carlos Eliasson, Emniyet M¼d¼rl¼ę¼'n¼n en alt katındaki basın odasında basın toplantısı yapıyorlardı.

Cinayet masasından Joona Linna basın toplantısına katılmamış, Saga Bauer'le birlikte b¼t¼n bu olup bitenlere bir cevap bulabilmek umuduyla Penelope Fernandez'le konuşmaya gitmişlerdi.

Gözün gördüğü

Emniyet Müdürlüğü'nün en modern bölümünün beş kat aşağısında sekiz misafir odası ve yatakhane gibi kullanılan iki salonun olduğu bir bölüm vardı. Büyük felaketlerin yaşandığı durumlarda yöneticilerin güvenliklerini garantiye almak için yapılmıştı. Misafirhane, on yıldan beri, tehdit altındaki tanıkları korumak için de kullanılıyordu.

Hasta yatağındaki Penelope Fernandez, koluna bağlı serumun damla aralıkları sıklaştırıldığında bir ferahlama hissetti.

"Sana besin destekli sıvı veriyoruz," diyen Doktor Daniella Richards, kateteri Penelope'nin koluna bantlarken yumuşak bir sesle neler yaptıklarını anlattı.

Yaralarına pansuman yapılıp sarılmış, sağ ayağındaki yaraya dikiş atılıp bandajlanmış, kalçasındaki derin yaraya sekiz dikiş atılmış, sırtındaki sıyrık temizlenip bantlanmıştı.

"Ağrıya karşı biraz morfin yapacağım."

"Annem," dedi Penelope. Dudaklarını ıslattı. "Annemle konuşmak istiyorum."

"Tamam," dedi Daniella, "sorumlulara ileteceğim."

Penelope'nin gözlerinden sıcak yaşlar boşanıp saçlarına, kulaklarına süzüldü. Hastabakıcıdan 0,5 mg morfin hazırlamasını istedi doktoru.

Oda bildik hastane odalarına benziyordu, belki biraz daha sevimliydi. Yatak sehpasının üzerindeki vazoya bir buket çiçek konulmuştu, sarıya

boyalı duvarlarda açık renk, aydınlık tablolar asılıydı. Huş ağacından yapılma kitaplığın rafları eski kitaplarla doluydu. Belli ki burada kalan insanların kitap okuyacak zamanları vardı. Odada pencere yoktu ama pencere perdesine benzeyen örtünün arkasına lamba konularak, bir yer altı sığınağında yaşıyormuş duygusu yok edilmeye çalışılmıştı.

Dinlensin diye rahat bırakacaklarını söyledi Daniella, sevecen bir ifadeyle ama eğer yardıma ihtiyacı olursa alarm düğmesine basabilirdi.

"Eğer bir şey ister yahut konuşacak birine ihtiyaç duyarsan hep yakınlarda biri olacak."

Penelope aydınlık odada yalnız başına kaldı. Morfinden bedenine sıcak bir huzur yayılırken gözlerini kapattı ve tatlı bir uykuya daldı.

Siyah nikap giymiş bir kadın güneşte kurutulmuş iki çamur figüre basarken hafif bir çıtırtı çıktı. Bir kız ile küçük kardeşi kadının sandalının altında toza toprağa karıştı. Sirtında ağır bir tahıl çuvalı taşıyan kadın, bastığı figürlerin farkına bile varmadı. İki oğlan çocuğu ıslık çalıp kahkahalar atarak, "Köle çocukları öldü," diye bağırıyorlar. "Geriye birkaç bebe kaldı, bütün Furlara ölüm."

Kubbum'dan kalan anıları belleğinden silmeye çalıştı Penelope. Uykuya dalmadan hemen önce binlerce ton taş, toprak, çamur ve betonun üzerine yığıldığını hissetti. Sanki dünyanın dibine düşüyordu, düştü, düştü, düştü.

Penelope Fernandez uyandı ama gözlerini açamadı. Morfin nedeniyle bedeninde bir ağırlık hissediyordu. Emniyet Müdürlüğü'nün bodrumunda, güvenli bir odada yattığını hatırladı. Artık kaçması gerekmiyordu. Duyduğu şiddetli acı ve kederin yerini rahatlama almıştı. Ne kadar uzun süre uyuduğunu bilemedi, tekrar uykuya dalacakken gözlerini açtı.

Oda kapkaranlıktı.

Gözlerini kırptı ama bir şey göremedi. Yatağın yanındaki ışıklı alarm düğmesini bile. Elektrikler kesilmiş olmalıydı. Bağırmaq istiyordu

ama koridora açılan kapının tıkırdamasıyla bu isteğini bastırdı. Gözlerini karanlığa dikti, deliller gibi çarpan kalbinin sesini duydu. Bedeni karıncalanıyordu, her bir kası gerilmişti. Biri saçlarına dokundu. Belli belirsiz bir dokunuştı. Hiç kıılmıdamadı, yatağın yanı başında dikilen bir adamın saçlarını okşadığını hissetti, dikkatle okşuyordu. Parmaklarını yavaşça saçlarının arasına soktu. Tam Tanrı'ya dua etmeye hazırlanırken, adam saçlarından çekip var gücüyle duvara savurdu. Bir çığlık atarak duvarda asılı tabloya çarptı Penelope. Tablonun camı çerçevesi kırıldı, serum direği devrildi. Penelope yere, cam kırıklarının üzerine düştü. Adam saçlarını bırakmamıştı, geriye doğru sürükledi, yüzüstü çevirdi, başını yatağın ayağına bastırdı ve siyah ağızlı bir bıçak çıkardı.

Yataktan düşen Penelope uyandı. Kapı açıldı, koşarak bir hemşire girdi içeri. Bütün ışıklar yandı. Kâbus gördüğünü anladı Penelope. Yatağa çıkmasına yardım eden hemşire konuşarak sakinleştirdi onu. Bir daha düşmesin diye yatağın kenarlarındaki pervazları kaldırdı.

Bir süre sonra bedenini kaplayan teri soğudu Penelope'nin. Hareket edemiyordu. Alarm düğmesi elinde sırtüstü uzanmış, öylece tavana bakıyordu. Kapı çalındı. Genç bir kadın girdi içeri. Beline kadar uzanan örgülü saçlarına rengarenk bir bant sarmıştı. Şefkatli bir ifadeyle baktı Penelope'ye. Kadının arkasında uzun bir adam vardı, sarı saçları dağınıktı, biçimli yüzü sevimliydi.

"Saga Bauer," diye kendini tanıttı kadın. "SÄPO'dan. Meslektaşım RKP'den komiser Joona Linna."

Bir süre ifadesiz bir yüzle onlara bakan Penelope, gözlerini serum bağı koluna çevirdi, yara bere içindeydi.

"Yaşamak zorunda kaldığın onca şey için üzgünüz," dedi kadın. "Dinlenmeye ihtiyacın olduğunu biliyoruz ama bütün bu olup bitenler hakkında seninle konuşmalıyız, birtakım soruları da hemen şimdi sormamız gerekiyor."

Saga Bauer bir sandalye çekip yatağın kenarına oturdu.

"O hâlâ peşimde, öyle değil mi?" diye sordu Penelope.

"Burada güvendesin," dedi Saga.

"Bana öldüğünü söyleyin."

"Penelope, biz..."

"Onu durduramadınız," dedi Penelope, zayıf bir sesle.

"Yemin ederim onu ele geçireceğiz. Bunun için bize yardım etmelisin."

Derin bir iç çeken Penelope gözlerini kapadı.

"Senin için zor biliyorum ama birtakım sorular sormalıyız," dedi Saga. "Bu olanların nedenini biliyor musun?"

"Björn'e sorun," diye mırıldandı Penelope, "belki o biliyordur."

"Ne dedin?"

"Björn'e sormalısın dedim," diye fısıldayan Penelope gözlerini yavaşça açtı. "Ona sorun, belki biliyordur."

"Peşinde biri vardı," dedi Saga. "Bunun ne kadar korkunç bir şey olduğunu tahmin edebiliyorum, bu adamı tanıyor musun? Daha önce hiç karşılaştın mı?"

Penelope başını belli belirsiz iki yana salladı.

"Biz de böyle düşünmüştük," dedi Saga. "Ama tarif edebilir misin, nasıl bir adamdı, dövme gibi özel bir şeyi var mıydı?"

"Hayır."

"Resmini çizmemize yardım edebilir misin? İnterpol'e bildirmemiz için."

RKP'den gelen adam yatağa doğru yaklaştı, açık gri gözleri bir derenin içindeki parlak taşlara benziyordu.

"Biraz önce başını sallamışın gibi geldi bana," dedi sakın bir sesle. "Saga adamı önceden tanıyor musun diye sorduğunda, öyle mi?"

Penelope başını salladı.

"Demek ki onu gördün, yoksa tanıyıp tanımadığını bilemezdin."

Penelope gözlerini boşluğa dikip adamı düşündü. Hiç acele etmiyordu ama hareketleri inanılmaz hızlıydı. Helikopter Penelope'yi yukarı çekerken, kumsalda bir dizinin üzerine çöken adam, çantasından çıkardığı tüfek parçalarını müthiş bir hızla monte etmişti. Telaş ve panikten

eser yoktu hareketlerinde. Çakan şimşegin ışığında gördüğü yüzü de hatırladı Penelope, nasıl göz göze geldiklerini.

"Korkmanı anlıyoruz," diye devam etti Joona. "Ama biz..."

Odaya hemşire girdiğinde sustu. Annesine henüz ulaşamadıklarını söyledi hemşire Penelope'ye.

"Evde değil, telefonlarımıza cevap vermiyor..."

İnleyerek başını çeviren Penelope yüzünü yastığa gömdü. Hemşire bir elini şefkatle omzuna koydu Penelope'nin.

"İstemiyorum," diye ağlamaya başladı Penelope. "Duymak istemiyorum..."

İçeriye aceleyle giren başka bir hemşire, serum'a sakinleştirici ilaç katacağını söyledi.

"Maalesef sizden gitmeniniz rica etmek zorundayım," dedi Saga ile Joona'ya.

"Yine geleceğiz," dedi Joona. "Sanırım ben annenin nerede olduğunu biliyorum. Bu işle ilgileneneğim."

Penelope'nin ağlaması durdu. Ama hâlâ hızla soluk alıp veriyordu. Odayı bir cezaevi hüccresine benzetti birden. Annesi buraya gelmek istemezdi. Dudaklarını ısırđı, gözyaşlarına engel olmaya çalıştı.

Bir an sanki daha bir yaşına basmadan olanları hatırlar gibi oldu: Kirli bedenlerden yayılan ter kokusunu, doğduğu hüccreyi. Mahkûmların yüzlerinde dolaşan el fenerinin ışığını. Annesi onu başka birinin kucağına verip gardiyanların arasında hüccreden çıkarken ne hissettiğini hatırladı. Penelope'yi kucağına alan kadın, kulağına ninni mırıldanmaya başlamıştı.

Penelope olmadan asla

Claudia Fernandez, Dalarö Strand Hotel'in önünde otobüsten indi. Limana doğru yürürken uzakta bir yerlerden helikopter ve siren sesleri geliyordu. Aramaya son veremezlerdi. Aramaya devam etmelilerdi. Açıkta polis botları dolaşıyordu. Etrafına bakındı Claudia. Ne araba ne de feribot vardı.

"Penelope," diye bağırdı denize doğru. "Penelope!"

Ne kadar tuhaf davrandığının, görenlerin delirmiş olduğunu düşüneceklerinin farkındaydı. Ama Penelope'siz bir hayatın ne anlamı vardı ki?

Kıyı boyunca yürümeye başladı. Otlar kuru ve kahverengiydi, her tarafta çöpler vardı. Uzaktan martı çığlıkları geliyordu. Koşmaya başladı ama kısa sürede nefesi tıkanıp, tekrar yürümeye başladı. Sarp kayaların başında İsviçre stili, ıssız villalar vardı. Üzerinde "Özel Mülk" yazan bir tabelanın önünden geçip beton iskeleye doğru yürüdü. Gözlerini kocaman kayalara dikti. Hiç kimse yoktu. Limana dönmeye karar verdi. Çakıllı yoldan bir adam el sallayarak ona doğru geliyordu. Gözlerini kırparak adama baktı. Bağırarak bir şeyler söylüyordu. Adımlarını sıklaştırarak yaklaştı Claudia'ya. Yüzünde dostça bir ifade vardı.

"Claudia Fernandez?" dedi adam soluk soluğa.

"Evet, benim," dedi Claudia.

"Adım John Bengtsson, beni Joona Linna gönderdi. Burada olabileceğinizi söyledi."

İNFAZCI

"Beni niçin arıyor?" dedi zayıf bir sesle Claudia.

"Kızınız yaşıyor."

Claudia donup kaldı.

"Penelope yaşıyor," dedi adam bir kez daha. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Paraları izle

Emniyet Müdürlüğü'nde sinirler gergin, öfke doruktaydı. 1999 yılında, Malexander'da bir polis memurunun cinayete kurban gittiği ve iki yıl önce Tumba'da üç kişinin hunharca öldürüldüğü günküne benzer bir hava vardı koridorlarda. Stockholm'ün takımadalarında yaşanan dramatik olayları yazan gazeteler, meçhul katile, polis kasabı adını vermişlerdi. Muhabirler, bir sürü spekülasyon yapmanın yanı sıra, bilgi elde edebilmek için polisteki haber kaynaklarını zorluyorlardı.

Joona Linna ile Saga Bauer, bölüm şefleri Carlos Eliasson, Verner Zanden, Petter Näslund, Benny Rubin'in yanı sıra cinayet masasından Nathan Pollock ve Tommy Kofoed'e bir brifing vereceklerdi.

Joona ile Saga toplantı salonuna giderlerken Penelope Fernandez'den işe yarar bir bilgi alma imkânı var mı diye konuşuyorlardı.

"Sanırım yakında konuşabilir," dedi Joona.

"Emin değilim," dedi Saga. "Bütününüyle içine kapanabilir de."

Odasından çıkıp koridorda dikilen Anja Larsson, mutsuz gözlerle Joona ve Saga'ya bakıyordu. Onu fark eden Joona gülümseyerek el salladı ama Anja'nın ellerini kendisine doğru uzatıp baş ve işaret parmaklarını birleştirerek kalp yaptığını göremeden salona girdi.

Katılımcılar toplantı masasının etrafında yerlerini almışlardı.

"Olayların gerisinde aşırı solun olabileceğine dair kuşkuları bütünüyle bir tarafa bırakıyoruz artık," diye başladı Saga.

Verner, Nathan Pollock'a doğru eğilerek bir şeyler fısıldadı.

"Öyle değil mi?" dedi Saga, sesini yükselterek.

Ona bakarak başını sallayan Verner, "Evet öyle," diyerek hafifçe öksürdü.

"Baştan al," dedi Carlos.

"Evet... İsveç Barış ve Uzlaşma Derneği'nin başkanı olan Penelope Fernandez bir barış eylemcisi," diye devam etti Saga. "Medborgarplatsen'deki Klubb Debaser'de barmenlik yapan Björn Almskog'la uzun süreli bir ilişkisi var. Fernandez, Sankt Paulsgatan 3, Almskog, Pontonjärgatan 47 numarada ikamet ediyorlar. Penelope Fernandez'in elinde, oturma odasına açılan kapının camına yapıştırdığı bir fotoğraf vardı."

Odanın bir duvarını kaplayan perdeye bilgisayarından fotoğrafın kopyasını yansıttı Saga.

"Bu fotoğraf 2008 ilkbaharında Frankfurt'ta çekilmiş."

"Palmcra'ya tanıyoruz," dedi Carlos.

"Evet, biri o," diye devam etti Saga. "Bu Pontus Salman, silah üreticisi Silencia Defense'in müdürü. Şu gördüğünüz de Raphael Guidi. Tanınmış silah tüccarı, uzun zamandır bu işi yapıyor... Piyasada ona Azrail deniliyor, özellikle de Afrika ve Orta Doğu'da faaliyet gösteriyor."

"Peki kadın kim?" dedi Benny Rubin.

"Agathe el-Hacı. Sudan hükümetinin askerî danışmanı. Devlet başkanı el-Beşir'le yakın ilişkisi var."

Avucunu şiddetle masaya vuran Benny, Pollock'un öfkeli bakışlarıyla karşılaşınca dişlerini göstererek gülümsedi.

"Bu normal mi?" dedi Carlos. "Böyle buluşabilirler mi?"

"Evet, sanırım buluşabilirler. Sudan ordusuna cephane satışını konuşmak için bir araya gelmişler. Eğer Uluslararası Ceza Mahkemesi Devlet Başkanı el-Beşir hakkında tutuklama kararı vermeseymiş satış işlemi gerçekleştirilecekti."

"2009 yılında, değil mi?" dedi Pollock.

"Benim gözümden kaçmış," dedi Carlos.

"İsveç basını pek yazmadı," dedi Saga, "ama işkence, tecavüz ve Darfur'daki kitle katliamından doğrudan sorumlu tutulan el-Beşir hakkında tutuklama kararı verildi."

"Ve silah işi yattı," dedi Carlos.

"Evet."

"Peki şu fotoğraf? Ne var onda?" diye sordu Verner.

"Kapisına yapıştırdığına göre Penelope Fernandez bu fotoğrafta tehlikeli bir şey görmemiş," dedi Saga.

"Ama aynı zamanda önemsiz olduğunu da düşünmemiş, göz önünde olsun istemiş," dedi Carlos.

"Bilemeyiz, belki nasıl bir dünyada yaşadığını unutmamak için asmıştır," dedi Saga. "Aşağıda birileri barış için çabalarken, yukarıda birileri savaş için şampanya kadehi tokuşturuyor."

"Penelope Fernandez'le kısa zamanda konuşabileceğimizi umuyoruz," dedi Joona. "Björn Almskog'un onun arkasından iş çevirdiğinden eminiz. Belki o bu fotoğraf hakkında Penelope'den çok daha fazla şey biliyordu, belki yalnızca şansını denedi. Haziran ayında bir internet kafeden anonim bir e-posta adresi kullanarak Carl Palmcrona'ya şantaj e-postası göndermiş. Kısa bir e-posta: Fotoğrafın başını çok ağrıtaacağını bildiğini, bir milyon krona satabileceğini yazıyor."

"Klasik bir şantaj," diye mırıldandı Pollock.

"Björn baş ağrısından bahsediyor," dedi Saga. "Biz bundan Björn'ün, Palmcrona'nın işi ne kadar ciddiye alacağını bilmediği sonucunu çıkarıyoruz."

"Björn durumu kontrol edebileceğini düşünüyormuş," dedi Joona. "Palmcrona'dan kendisini uyaran bir cevap alınca çok şaşırmış. Palmcrona, sen nasıl bir belaya bulaştığının farkında değilsin diyerek Björn'ü ciddi bir şekilde uyarıyor ve iş işten geçmeden fotoğrafı göndermesini istiyor."

Joona biraz su içti.

"E-postanın tonu nasıl?" dedi Pollock. "Ciddi diyorsun, peki saldırgan bir dil mi aynı zamanda?"

Başını iki yana sallayan Joona her birine birer kopya verdi.

"Bence saldırgan değil, yalnızca işin ciddiyetini anlatıyor."

E-postayı okuyan Kofoed başını salladı, çiçek bozuğu yanağını kaşıyarak not aldı.

"Sonra?"

"Hizmetçi kadın, çarşamba günü, evine gitmeden önce Palmcrons'nın tavana ip bağlamasına yardımcı oluyor."

Petter güldü, "Ne? Niçin?"

"Çünkü bel fıtığı ameliyatı geçiren Palmcrons, bu işi kendi başına yapamıyormuş," dedi Saga.

"Vay be," dedi Carlos, dudaklarını büzerek.

"Ertesi gün, öğle vakti... posta dağıtıldıktan sonra diye düşünüyoruz," diye devam etti Joona. "Palmcrons, Bordeaux'daki bir telefon numarasını arıyor..."

"Telefonun numarasının izini süremedik," diye ekledi Saga.

"Bu telefon numarasıyla bir santrale bağlanılıyor, oradan başka bir ülkeye bağlıyorlar, dünyanın başka bir bölgesine yahut tekrar İsveç'e," dedi Joona. "Her neyse işte, çok kısa bir görüşme, kırk saniye. Belki yalnızca fotoğraf ve şantaj mektubuyla ilgili sesli bir mesaj bırakıp yardım talep etti."

"Çok geçmeden... Birkaç dakika sonra, Palmcrons'nın ev işlerine bakan kadın, Taxi Stockholm'ü arayıp saat ikide Arlanda Havaalanı'na gitmek için Palmcrons adına bir taksi ismarlıyor. O kısa telefon konuşmasından tam tamına bir saat on beş dakika sonra ev telefonu çalıyor. Dışarı çıkmak için pardösüsünü ve ayakkabısını giymiş olan Palmcrons içeri girip telefonu cevaplıyor. Telefon Bordeaux'dan geliyor. Onun aradığı numaradan. İki dakika konuşuyorlar. Bu konuşmadan sonra Palmcrons şantajcısına son bir e-posta post alıyor: *Artık çok geç, sen de ben de öleceğiz.* Ev işlerine bakan kadına izin veriyor, kapıda bekleyen

taksi şoförüne para verip evine gidiyor kadın. Pardösüsünü çıkarmadan salona geçiyor Palmcrona, çantasını uzunlamasına dikiyor, üzerine çıkıp intihar ediyor.”

Masanın etrafına bir sessizlik çöktü.

“Ama öykü burada bitmiyor,” dedi Joona. “Palmcrona’nın telefonu bir şeyleri harekete geçiriyor... Geride kalan bütün izleri silmesi ve fotoğrafı yok etmesi için profesyonel bir katile, bir temizlikçiye görev veriliyor.”

“Bu tür bir şey... yani İsveç’te... işi profesyonel bir katile havale etmeye ne kadar sık rastlanılır ki?” dedi Carlos kuşku dolu bir sesle. “Eğer öyleyse yüklü miktarda para söz konusu demektir.”

İfadesiz bir yüzle Carlos’a bakan Joona, “Evet öyle,” dedi.

“Sesli telefon mesajında Palmcrona, Björn’ün şantaj e-postasındaki hesap numarasını söylemiş olabilir,” dedi Saga.

“Banka numarasından iz sürmek çocuk oyuncağı,” diye mırıldandı Verner.

“Palmcrona intihar ederken, Björn Almskog, Dreambow adlı internet kafedeydi,” diye devam etti Joona. “Anonim e-posta hesabına girdi ve Palmcrona’dan gelen e-postayı gördü.”

“Palmcrona’nın, fotoğrafı karşılık bir milyon ödemeye hazırım diyeceğini umuyordu,” dedi Saga.

“Ama Palmcrona’nın uyarısı ve ondan sonra gönderdiği artık çok geç, ikimiz de öleceğiz e-postasıyla karşılaştı.”

“Ve ikisi de öldü,” dedi Pollock.

“Björn’ün nasıl bir korkuya kapılmış olacağını tahmin edebiliyorum,” dedi Saga. “Deneyimli bir şantajcı değil tabii, yalnızca eline geçen fırsatı kullanmak istemiş.”

“Peki ne yaptı?”

Petter, ağzı açık Joona ve Saga’ya bakıyordu. Carlos ona bir bardak su verdi.

"Björn pişman oldu, fotoğrafı Palmcrons'a göndermeye karar verdi, bu işten kurtulmak istedi."

"Ama Björn pişman olduğunu, fotoğrafı ona göndereceğini yazarken Palmcrons çoktan ölmüştü," dedi Joona.

"Ama fotoğraf Penelope'nin dairesinde, kapının camında asılıydı," dedi Saga. "Ve Penelope, Björn'ün şantaj yaptığını bilmiyordu."

"Penelope'ye hiçbir şey fark ettirmeden Björn'ün o fotoğrafı alması gerekiyordu," diye iç çekti Tommy Kofoed.

"Fotoğrafın kaybolmasını Penelope'ye nasıl açıklayacaktı bilmiyoruz," dedi Saga, gülümseyerek. "Paniğe kapıldığı kesin, tek isteği bu olayın üzerine bir çizgi çekmekti. Takımadaları gezerlerken olayın kapanacağını umdu."

Joona ayağa kalktı, pencereye gidip dışarı baktı. Kucağında çocuğuyla bir kadın, alışveriş torbalarıyla dolu çocuk arabasını iterek gidiyordu.

"Ertesi sabah Penelope tartışma programına katılmak için taksi tutup televizyon binasına gitti," dedi Saga. "O ayrılır ayrılmaz, Björn dairesine girdi, kapıya yapıştırılmış fotoğrafı alıp çıktı. Slussen metrosuna koştu, trene binip şehir merkezine indi, bir büfeden zarf ve pul aldı, fotoğrafı Palmcrons'a postaldı, arkasından internet kafeye koşup fotoğrafı gönderdiğini bildirdiği e-postayı attı. Aceleyle kendi dairesine döndü, seyahat için hazırladıkları çantaları alıp teknesini bağladığı Långholmen adasındaki yat kulübüne gitti. Televizyonda işi biten Penelope de hiç beklemeden adaya gitti."

"Bu arada Björn'ün dairesini çoktan elden geçiren temizlikçi dairesinin olduğu katı tamamen yaktı."

"Ama tutanakları okudum... Uzmanların raporuna göre yan komşunun fişte unuttuğu ütü sebep olmuş yangına," diye itiraz etti Petter.

"Kesinlikle doğru," dedi Joona.

"Tıpkı Penelope'nin dairesindeki yangına hava gazı patlamasının neden olduğu gibi," dedi Saga.

"Belli ki temizlikçi bütün izleri silmeyi düşünmüş," diye devam etti Joona. "Björn'ün dairesinde aradığı fotoğrafı bulamayınca daireyi yaktı ve Björn'ün peşine takıldı."

"Fotoğrafı bulmak için," diye ekledi Saga. "Björn ve Penelope'yi öldürüp kaza süsü vermek için."

"Temizlikçi, seyahat planının son anda değiştiğini, geziye Penelope'nin kız kardeşi Viola'nın da katılmaya karar verdiğini bilmiyordu."

Joona sustu, bir an morgda yatan genç kadını düşündü. Genç, narin yüzünü. Göğüs kafesindeki kırmızı izi.

"Gençlerin Dalarö açıklarındaki adalardan birine yanaştıklarını düşünüyorum," diye devam etti Joona. "Temizlikçi tekneye çıkmadan önce Penelope, şu ya da bu nedenle adaya çıktı. Temizlikçi tekneye çıktığında Viola'yla karşılaştı. Onun Penelope olduğunu düşünerek su dolu bir leğene başını bastırarak boğdu, sonra baş altındaki kameraya taşıyıp yatağa oturttu. Björn'ü beklerken fotoğrafı aradı ve tekneyi havaya uçurmak için hazırlık yaptı. Erixon'un bu konudaki raporu masanızda. Bu safhada ne olduğunu tam bilemiyoruz ama Penelope ile Björn bir biçimde adamdan kurtuldular."

"Ve Viola'nın cesedinin olduğu tekneyi terk ettiler."

"Nasıl kaçtıklarını bilemiyoruz ama her nasıl yaptılarsa pazartesi günü Kymmendö Adası'ndalardı."

Benny'nin dudak kenarları seğirdi.

"Ossian Wallenberg'nin evinde, değil mi? Doğrusu Ossian harika biriydi ama bu ülkeye pek uymadı."

Hafifçe öksüren Carlos fincanına biraz daha kahve koydu.

"Temizlikçi onları elinden kaçırdığını anladığında fotoğrafı aramak için Penelope'nin dairesine girdi," diye devam etti Joona. "Birden Ben ve Erixon çıktık ortaya. Onunla yüz yüze geldiğim anda uluslararası çapta bir temizlikçiyle karşı karşıya olduğumuzu anladım."

"Bizim sistemimize girebiliyor. RAKEL aracılığıyla haberleşmelerimizi dinliyor ve daha bir sürü şey beceriyor," dedi Saga.

"Björn ile Penelope'nin Kymendö Adası'nda olduğunu bu şekilde mi anladı?" diye sordu Petter.

"Emin değiliz," dedi Joona.

"Çok hızlı hareket ediyor," dedi Saga. "Joona ve Erixon'la karşılaşıp kaçtıktan sonra Penelope'yi aramak için hiç beklemeden Dalarö'ye döndü."

"Yani ben deniz polisiyle görüşürken o oradaydı," dedi Petter.

"Sonra?" diye sordu Carlos.

"Olay yeri canlandırma henüz başladı," dedi Petter. "Ama adam bir biçimde deniz polisinin teknesini ele geçirdi. Polis memurları Lennart Johansson ile Göran Sjödin'i öldürdü. Tekneyi Kymmendö Adası'na sürdü. Björn Almskog ile Ossian Wallenberg'i öldürüp tekneyi havaya uçurdu. Penelope'nin peşine takıldı ve kurtarma helikopterini düşürdü."

"Ve kaçtı," diye iç çekti Carlos.

"Petter Näslund'un doğru kararlar alıp hızla uygulamaya sokması sayesinde Penelope Fernandez kurtarıldı," dedi Joona.

"Tabii olayların gerçekte nasıl bir seyir izlediği detaylı olarak ele alınacak," dedi Petter. Övgüden etkilendiğini saklamaya çalışan bir ciddiyet yüklemişti sesine.

"Peki şu fotoğraf? Bu fotoğrafın nasıl bir anlamı var?" dedi Carlos.

"Öylesine lanet bir fotoğraf işte," dedi Petter.

"Bu fotoğraf yüzünden yedi kişi öldü," dedi Joona sert bir ifadeyle. "Daha da fazla öleceğe benziyor, eğer biz..."

Birden susup pencereden dışarı baktı.

"Belki bu fotoğraf, anahtarını bulmamız gereken bir kilit," dedi.

"Anahtar ne?" dedi Petter.

"Fotoğrafi çeken," dedi Saga.

"Fotoğrafi çeken Penelope Fernandez değil mi?" dedi Pollock.

"Belki bu nedenle peşine düşüldü," dedi Carlos.

"Öyle gibi," dedi Saga, tereddütlü bir sesle.

"Nasıl gibi?" dedi Carlos.

"Başka bir şey var mı?" dedi Benny.

"Joona fotoğrafı Penelope'nin çekmediğini düşünüyor," dedi Saga.

"Hadi bel!" diye neredeyse bağırdı Petter.

Carlos dudaklarını kilitlemiş önündeki masaya bakıyordu.

"Penelope olayın şokunu hâlâ atlatamadığından konuşamadık, işe nereden karıştığını bilemiyoruz," dedi Saga.

Hafifçe öksüren Nathan Pollock, Palmcrona'nın vasiyetinin kopyalarını dağıttı.

"Palmcrona'nın Jersey'de bir bankada hesabı var," dedi.

"Yani vergi cennetinde," diyen Petter, üst dudağının altına tütün yerleştirip ıslanan parmağını masaya sildi.

"Hesap hareketlerini görmek mümkün mü?" diye sordu Verner.

"Para trafiğini öğrenme imkânımız yok," dedi Joona. "Ama vasiyetine göre dokuz milyon avro civarında bir para olduğunu tahmin ediyor."

"Ekonomik durumu son zamanlarda kötüymüş. Bu kadar parayı yasal yollardan elde etmesi imkânsız," dedi Pollock.

"Rüşvete karşı uluslararası çapta mücadele eden Transparency International'la iletişime geçtik ama ne Palmcrona'nın ne de ISP'den başka birinin kaydına rastlandı. Söylenti bile yok."

"Malvarlığının, hiç karşılaşmadığı oğlu, on altı yaşındaki Stefan Bergkvist'e verilmesini vasiyet etmiş... Bu çocuk, Palmcrona'nın intiharından üç gün sonra, Västerås'ta bir yangında ölmüş."

"Palmcrona'nın babası olduğunu hiç öğrenememiş," dedi Saga.

"Ön polis raporlarına bakılırsa bu olay da kazaymış," dedi Carlos.

"Raporlara göre öyle. Ama Palmcrona'nın intiharından yalnızca üç gün sonra, oğlunun ölümüne yol açan bu yangının kaza olduğuna inananınız var mı?" diye sordu Joona.

"Nasıl inanalım ki?" dedi Carlos.

"Bütün bunların arkasında kim var?" diye sordu Verner.

"Her yerde Palmcrona'yla karşılaşıyoruz," dedi Joona, fotoğrafta gülümseyen adama parmağını vurarak. "Fotoğrafta o var, ona şantaj yapılıyor, evinin tavanında asılı bulunuyor, oğlu ölüyor ve hesabında dokuz milyon avro var."

"Tuhaf bir miktar," dedi Saga.

"Hayatını gözden geçirdik," dedi Pollock. "Yalnız bir adam, hiçbir hobisi yok, ne bir yatırımı var ne de hisse senedi işine girmiş..."

"Eğer hesabında bu kadar para varsa, bu paraların ISP'deki genel müdürlük makamıyla mutlaka ilişkisi vardır," dedi Joona.

"Köstebekler aracılığıyla karanlık işlere girmiş olabilir," dedi Verner.

"Yahut rüşvete bulaşmış," dedi Saga.

"Parayı takip edelim," diye fısıldadı Pollock.

"Palmcrona'nın halefi Axel Riessen'le konuşmalıyız," diyen Joona ayağa kalktı. "Eğer Palmcrona'nın verdiği kararlarda bir tuhaflık varsa bunları fark etmiş olmalı."

Kutlayacak bir şey

Joona ve Saga, Yüksek Teknik Okulu'na doğru giderlerken trompet, düdük ve davul seslerini duydular. Odengatan'dan protestocu bir grup geliyordu. Anti-faşist semboller taşıyan yetmişe yakın genç, SÄPO'nun Brigaden üyelerine yaptığı baskıyı kınıyorlardı. Bazılarının elinde gökkuşağını sembolize eden, bazılarının elinde de orak çekiçli bayraklar vardı.

SÄPO faşizm kokuyor, devlet terör uyguluyor! diye slogan atıyordu aydınlık, genç sesler.

Joona Linna ile Saga Bauer, Engelbrekt Kilisesi Sokağı'na çıkan muhteşem güzellikteki yokuşu tırmanırken sesler uzaklaşıp kayboldu. ISP'yi aramış, genel müdürlerinin öğleden önce evinde çalışacağı bilgisini almışlardı.

Riessen kardeşler yolun sol tarafındaki saray benzeri bir binayı paylaşıyorlardı. Binanın görkemli cephesi koyu kırmızı rengi el işi tuğladan yapılmıştı, kurşun çerçeveli pencere pervazlarının üzerinde tahta işlemler vardı, cumbasının ve bacalarının etrafı bakır işçiliği ile çerçevelenmişti.

Joona ile Saga, üzerindeki pirinç levhada Axel Riessen yazan görkemli kapıya yöneldiler. Saga zili çaldı. Bir süre beklediler, ağır kapıyı uzun boylu bir adam açtı. Güneş yanığı yüzünde dostça bir ifade vardı.

Saga kendini tanıttıktan sonra ziyaretlerinin sebebini açıkladı. Axel Riessen, Saga'nın kimliğini dikkatle inceledikten sonra, "Size yardımım olur mu emin değilim ama..."

"...içeri buyurmamız sizi memnun eder," dedi Joona.

Bir an şaşkın gözlerle Joona'ya bakan Axel, şakasının hoşuna gittiğini onaylar bir gülümsemeyle aydınlık, yüksek tavanlı hole buyur etti onları. Koyu mavi bir pantolon, boğazına kadar düğümlenmiş açık mavi bir gömlek giymişti, ayağında terlikler vardı. Alçak, parlak bir dolaptan iki çift terlik çıkarıp Joona ile Saga'ya verdi.

"Limonluğa oturalım derim, genellikle daha serindir."

Axel'in peşine takıldılar, maun ağacından yapılmış merdivenin yanından ve iç içe iki salondan geçtiler.

Limonluk, bahçeye doğru veranda gibi uzanan etrafı camla çevrili bir odaydı. Önünde gölge yapan yüksek çalılar, yaprak ve yeşilliklerden bir duvar vardı. Bankların ve fayans yer döşemelerinin üzerine bakır kaplarda kokulu baharatlar ve kokusuz orkideler sıralanmıştı.

"Lütfen buyurun," dedi Axel koltukları işaret ederek. "Kapıyı çaldığınızda çay ile *crumpe*⁹ alacaktım, bana eşlik ederseniz sevinirim."

"*Crumpe* en son, dil kursuna gittiğim Edinburgh'da yemiştım," diyerek gülümsedi Saga.

"İyi o zaman," diyen Axel, limonluktan çıktı.

Birkaç dakika sonra metal bir tepsiyle geri döndü. Çaydanlığı, içinde limon dilimleri olan küçük bir tabağı, çay fincanlarını ve şekerliği masaya koydu. Keten bir bezin içinde küçük sıcak ekmekler ve yanında tereyağı çanağı vardı. Yanlarına birer keten peçete koyduktan sonra çay fincanlarını doldurdu.

Kapı ve duvarların arkasından zayıf bir keman sesi geliyordu.

"Evet, söyleyin bakalım şimdi, sizin için ne yapabilirim?" dedi Axel.

9 Bir çeşit kızarmış hamur tatlısı. (ç. n.)

Saga elindeki çay fincanını dikkatle masaya koydu, hafifçe öksürerek boğazını temizledi.

"ISP hakkında birkaç soru sormak istiyoruz, umarım bize yardımcı olabilirsiniz."

"Kesinlikle. Ama önce bir yerleri arayıp yasalara uygun mu teyit ettirmeliyim," dedi ve cep telefonunu çıkardı.

"Elbette," dedi Saga.

"Özür dilerim, adınız neydi?"

"Saga Bauer."

"Kimliğinizi alabilir miyim, Saga Bauer?"

Bauer kimliğini uzattı, Axel ayağa kalkıp limonluktan çıktı. Kısa bir süre sonra geri döndü, teşekkür ederek Saga'ya kimliğini verdi.

"Önceki yıl ISP, Güney Afrika, Namibya, Tanzanya, Cezayir ve Tunus'a silah ihracına izin vermiş," dedi Saga, sanki konuya çoktan girmişler gibi. "Ağır makineli silah cephanelisi, taşınabilir tanksavarlar, panzer mermisi, el bombası...."

"Ve JAS Gripen¹⁰ tabii ki," diye ekledi Axel. "İsveç bu ülkelerden bazılarıyla uzun zamandır işbirliği yapıyor."

"Ama Sudan'la değil herhalde?"

Saga'yla göz göze gelen Axel'in yüzünden bir gülümseme geçti.

"Hiç sanmam."

"El-Beşir hakkında tutuklama kararı var ya ondan," diye devam etti Saga.

"Anladım," dedi Axel. "Bu ülkeyle ilişki düşünülemez. Buna kesin engel diyoruz, yani tartışılmaz bile."

"Sanırım Palmcrona'nın onayladığı kararlardan bir kısmını gözden geçirebilmişinizdir," dedi Saga.

"Elbette," dedi Axel.

10 İsveç'in ürettiği bir savaş uçağı. (ç. n.)

"Herhangi bir tuhaflık gördünüz mü?"

"Tuhaflık derken?"

"Tuhaf diyebileceğiniz bir karar," dedi Saga, çayını yudumlayarak.

"Şüphelenmem gereken bir şey mi var?"

"Bunu biz size soruyoruz," diye gülümsedi Saga.

"İyi o zaman, cevabım hayır."

"Ne kadar geriye bakabildiniz?"

Silah ihracatının kriterleri, ön raporun nasıl hazırlandığı, ihracat izninin nasıl verildiği yönünde Saga'nın sorduğu soruları ve aldığı cevapları can kulağıyla dinleyen Joona, bir yandan da Axel'in sakın, aydınlık yüzünü dikkatle inceliyordu. Keman sesini tekrar duydular. Dışarıdan geliyordu, bahçeye bakan açık pencereden. Bu, hüzünlü tonların olduğu bir mazurkaydı. Keman sesi birden sustu, başa döndü, sustu ve tekrar başa döndü.

Kemanı dinleyen Joona, fotoğraftaki dört kişiyi düşündü. Dalgın bir şekilde çantasına dokundu, içinde fotoğrafın bir kopyası vardı.

Çamaşır ipiyle kendini asan Palmcrona'yı, geride bıraktığı vasiyetini, oğlunun ölümünü düşündü.

Axel'in anlattıklarını başını sallayarak dinliyordu Saga. Axel'in yüzünde tepsiden yansıyan titrek bir ışık dolaşıyordu.

Palmcrona işin ciddiyetini hemen anladı, diye düşündü Joona. Almskog'un şantaj e-postasında ellerinde silah tüccarı Raphael Guidi'yle bir locada çekilmiş fotoğrafının olduğunu söylemesi yetti buna. Carl Palmcrona bu fotoğrafın gerçekliğinden hiç şüphe etmedi.

Belki bu fotoğrafı önceden biliyordu.

Belki de şantajcının locada çekilmiş demesi fotoğrafın varlığına ikna etmişti onu. Yoksa nereden bilecekti?

Axel, Saga'nın fincanına biraz daha çay koydu. Saga dudağının kenarına yapışan ekmek kırıntısını sildi.

Hayır, yanlış olan bir şeyler var, diye düşündü Joona.

Toplantının tam tarihini söyleyen Pontus Salman, fotoğraftan hiç rahatsız olmamıştı.

Peki, bu fotoğrafı Palmcrons'nın gözünde bu kadar önemli kılan neydi?

Axel ile Saga, birtakım ülkelere ambargo konulması yahut kaldırılmasının güvenlik politikası açısından yaratacağı sonuçları konuşuyorlardı.

Locadaki masada dört kişilik servis vardı ve bu dört kişi fotoğrafta görülüyordu. Demek ki fotoğrafı çeken beşinci kişi gruba dâhil değildi, yani masada yeri yoktu.

Bütün cevap bu beşinci kişideydi.

Penelope Fernandez'le en kısa zamanda konuşmalıyız, diye düşündü. Fotoğrafı o çekmediyse bile, bu bilmecenin anahtarı o olabilirdi.

Tekrar fotoğraftaki insanlara döndü: Palmcrons, Raphael Guidi, Agathe el-Hacı ve Pontus Salman.

Pontus Salman'la görüşmelerini aklından geçirdi. *Fotoğraftaki dördüncü kişinin kendisi olduğunu söylemişti. Salman'a göre bu fotoğrafta dikkate değer tek şey Palmcrons'nın şampanyaya hayır dememesiydi, daha ilk toplantı olduğundan ortada kutlanacak bir şey yoktu.*

Ya kutlanacak bir şey vardiysa?

Joona'nın kalp atışları hızlandı.

Ya bu dört kişi bir anlaşma yüzünden kadeh kaldırıdıysa.

Pontus Salman fotoğrafta kendini teşhis etmiş, toplantının geri planını anlatmış, yapıldığı saat ve yeri söylemişti.

Zaman, diye düşündü Joona, bu fotoğraf başka bir zaman çekilmiş olabilir.

Pontus Salman, toplantının 2008 ilkbaharında Frankfurt'ta gerçekleştiğini söylemişti.

Penelope Fernandez'in yardımına ihtiyaçları vardı.

Joona, çantanın üzerinde duran ellerine baktı. *Arkaplandaki müzisyenlerin kimliklerini öğrenmek mümkün, diye düşündü. Yüzleri seçiliyordu. Birileri mutlaka tanırdı onları.*

Eğer müzisyenlere ulaşırlarsa toplantının tarihini de öğrenebilirlerdi. Dört kişiydiler, yaylı sazlar dördlüsü.

Belki bu dört kişi ilk defa birlikte çalışıyorlardı. Tarihi kesin bir dille söyleyebilirlerdi.

Tabii ya, dedi kendi kendine. Bunu çoktan yapmaları gerekti. Saga'yı Axel'la baş başa bırakıp Emniyet Müdürlüğü'ne dönmeyi düşündü. Müzisyenlerle temasa geçip fotoğrafın hangi tarihte çekildiğini öğrenmelerini isterdi Petter Näslund'dan.

Saga'ya baktı. Gülümseyerek Amerikan savunma sanayisinin güçlendirilmesiyle ilgili bir şey soruyordu. İki büyük holdingin adı geçiyordu: Raytheon ve Lockheed Martin.

Açık pencereden gelen keman sesi tekrar duyuldu. Bu defa daha hareketli bir parça çalınıyordu. Yine birden sustu, belli ki biri prova yapıyordu.

"Kim çalışıyor?" dedi Joona ayağa kalkarken.

"Kardeşim, Robert," dedi Axel. Biraz şaşırılmış gibiydi.

"Kemancı mı?"

"Ailenin gururu... ama her şeyden önce bir keman ustası, evde atölyesi var, arka tarafta."

"Acaba ona bir şey sorabilir miyim?"

Yaylı sazlar dörtlüsü

Joona ile Axel mermer döşeli arka bahçeye çıktılar. Etrafta kesif bir leylak kokusu vardı. Atölyeye doğru gidip kapısını çaldılar. Keman sesi sustu, kapıyı orta yaşlarda, seyrek saçlı, entelektüel görünümlü bir adam açtı. Bir zamanlar muhtemelen zayıf olan vücudu zamanla şişmanlamış gibiydi.

"Polis bey seninle konuşmak istiyor," dedi Axel, ciddi bir ifadeyle, "etrafı rahatsız ediyormuşsun."

"Suçumu itiraf ediyorum," dedi Robert.

"Güzel," dedi Joona.

"Başka bir şey var mı?"

"Bir süredir uğraştığımız birkaç olay var."

"O olayların suçlusu kesinlikle benim."

"Teşekkürler," diye elini uzattı Joona. "RKP'den komiser Joona Linna."

"Sorun ne?" dedi Robert, gülümseyerek.

"Beklenmedik bir ölüm olayını soruşturuyoruz, ISP'nin eski genel müdürünün ölümünü, kardeşinizi ziyaret nedenimiz bu."

"Palmcra hakkında gazetelerde yazılanlardan daha fazla bir şey bilmiyorum."

"Biraz içeri girebilir miyim?"

"Tabii, buyurun."

"Ben meslektaşınızın yanına dönüyorum," dedi Axel.

Atölyenin tavanı alçak ve çatı katı tavanı gibi eğriydi. İçeride yeni kesilmiş ağaç, reçine ve terebentin karışımı bir koku vardı. Her tarafta seçkin ağaçlardan yapılmış keman parçaları, keman yapımında kullanılan özel aletler, küçücük rendeler, eğri bıçaklar asılıydı.

"Keman sesi geliyordu," dedi Joona.

Başını sallayan Robert başıyla güzel bir kemanı işaret etti.

"Biraz ayar verilmesi gerekiyordu."

"Siz mi yaptınız?"

"Evet."

"Harika bir şey."

"Teşekkürler."

Robert kemanı alıp Joona'ya uzattı. Parlak enstrümanın neredeyse hiç ağırlığı yoktu. Joona evirip çevirdi, kokladı.

"Cılası bir sır," dedi Robert. Kemanı alıp şarap rengi bir kılıfa koydu.

Çantasını açan Joona plastik bir dosyadan Almskog'un Palmcrona'ya gönderdiği fotoğrafı çıkararak Robert'e uzattı.

"Palmcrona," dedi Robert.

"Evet. Belki gerideki müzisyenleri tanıyorsunuzdur diye düşündüm."

Fotoğrafa bakan Robert başını salladı.

"Bu Martin Beaver, bu Kikuei Ikeda... Kazuhide Isomura ve viyolonselde Clive Greensmith."

"Tanınmış müzisyenler mi?"

Robert gülümsedi, "Efsaneler... Tokyo String Kuartet."

"Tokyo String Kuartet... hep aynı dörtlü mü?"

"Evet."

"Her zaman mı?"

"Uzun zamandır... iyi anlaştılar."

"Bu fotoğrafta özel bir şey görüyor musunuz?"

Robert fotoğrafa dikkatle baktıktan sonra, "Hayır," dedi.

"Yalnızca Tokyo'da çalmıyorlar herhalde," dedi Joona.

"Bütün dünyayı dolaşırlar ama müzik aletleri bir Japon vakfına ait."

"Normal mi bu?"

"Evet, eğer çok önemli aletler söz konusuysa çok normal. Ve bu resimde gördüğünüz aletler hiç şüphesiz dünyanın en seçkin aletlerinden."

"Hımm."

"Paganini Dörtlüsü," dedi Robert.

"Paganini Dörtlüsü," diye tekrar eden Joona, gözlerini fotoğraftaki müzisyenlere dikti.

Kemanın parlak ahşap yüzeyine müzisyenlerin siyah giysileri yansiyordu.

"Bu enstrümanları Stradivarius yaptı," dedi Robert. "En eskisinin adı Desaint, 1680 yapımı... Kikuei Ikeda çalıyor. Martin Beaver da Kont Cazio de Salabue'nin Paganini'ye verdiği kemanı çalıyor."

Robert susup bir diyeceği var mı diye Joona'ya baktı. Joona başıyla devam etmesini işaret etti.

"Bu dört enstrümanın hepsi de Niccolo Paganini'nin. Onun hakkında neler biliyorsunuz bilmiyorum, o bir virtüöz, kemancı ve kompozitördü... Kemanı kendi eline alıp çalana kadar, çalınmasının imkânsız ve gülünç olduğu düşünülen parçalar yazdı. Yazdığı parçalar ancak ölümünden yüz yıl sonra bir başkası tarafından icra edilebildi... Hâlâ tekniklerinden bazılarının çalınmaz olduğuna inanılır... İşte böyle, Paganini ve keman eserleri hakkında yığınla efsane var."

Robert sustu. Joona tekrar fotoğrafa baktı, gerideki sahnede duran dört adama, enstrümanlarına.

"Yani Tokyo String Kuartet üyeleri, genellikle bu enstrümanlarla çalarlar, öyle mi?"

"Evet, ayda sekiz on konser verirler."

"Sizce bu fotoğraf ne zaman çekilmiştir?"

"En fazla on yıl önce, yani birkaç defa karşılaştığım Martin Beaver'a bakarak söylüyorum bunu."

"Belki fotoğrafın çekildiği yerin neresi olduğunu çıkartabilirsek tam tarihi öğrenebiliriz."

"Frankfurt, Alte Oper."

"Emin misiniz?"

"Her yıl orada çaldıklarını biliyorum," dedi Robert. "Bazen yılda birkaç defa."

"Perkele," diye Fince mırıldandı Joona.

Fotoğrafın çekildiği tarihi tespit etmenin bir yolu olmalıydı. Bu tarih ya Pontus Salman'ın anlattıklarında bir delik açacak yahut doğrulayacaktı.

Fotoğrafı plastik dosyaya koymaya hazırlanan Joona, bütün bu olayları aydınlatacak tek kişinin Penelope Fernandez olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Fotoğrafa bir kez daha baktı. Kemancılarından birine, keman yayının hareketine, dirseğinin açısına. Sonra açık gri gözlerini Robert'e çevirdi.

"Turneye çıktıklarında hep aynı parçayı mı çalarlar?"

"Aynı mı? Hayır, yani... Beethoven'ın bütün kuartetlerini çaldılar, yalnızca bu bile oldukça büyük bir varyasyon. Tabii başkalarını da çalıyorlar, bildiğim kadarıyla Schubert, Bartok, Brahms. Uzun bir liste... Debussy, Dvorak, Haydn, bir sürü Mozart... Ravel... daha başkaları da var..."

Bir süre düşünen Joona, ayağa kalktı, kısa bir süre ileri geri dolaştıktan sonra durdu ve Robert'e döndü.

"Aklıma bir fikir geldi," dedi hevesle. "Bu fotoğrafa bakarak, müzisyenlerin parmaklarına, kollarının açısına... Ne çaldıklarını çıkarmak mümkün mü?"

Düşünceli bir şekilde dudaklarını kemiren Robert başını iki yana salladı ama yine de gülümseyerek bir kez daha baktı fotoğrafa. Alte Oper'in sahne ışıklarının altındaki dörtlüye. Clive Greensmith'in zayıf yüzünde tuhaf bir kırılma vardı, açık alnı parlıyordu. Kikuei Ikeda'nın sol elinin küçük parmağı, yüksek bir nota için uzanmıştı.

"Üzgünüm, sanırım imkânsız. Şu... herhangi bir nota olabilir diyeceğim ama.."

"Ama büyüteçle bakılırsa... Parmaklar görülüyor, teller, enstrümanların boyunları..."

"Tamam... teorik olarak... ama..."

İç çekip başını salladı.

"Bu konuda bana yardım edebilecek birini tanıyor musunuz," dedi Joona, inatçı bir ifadeyle. "Bir müzisyen yahut müzik okulundan bir öğretmen, bu fotoğrafı bize analiz edebilecek biri?"

"Size yardımcı olmak isterdim ama..."

"Ama imkânsız diyorsunuz, öyle mi?"

"Doğrusu öyle," diye omuzlarını silkti Robert. "Axel yapamadıysa hiç kimse yapamaz."

"Axel? Ağabeyiniz mi?"

"O fotoğrafı görmedi mi?"

"Hayır."

"Onunla konuşmuşsunuz ya"

"Müzik hakkında değil... Müzisyen olan sizsiniz," diye gülümsedi Joona.

"Siz yine de onunla konuşun."

"Niçin onunla..."

Atölyenin kapısına vurulunca Joona sustu. Saga Bauer göründü kapıda. Saçlarından güneş ışığı yansıyordu.

"Axel burada mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Joona.

"Siz de mi cinayet masasındasınız?" dedi Robert gülümseyerek.

"SÄPO," dedi kısaca Saga.

Bir sessizlik oldu. Saga'nın kocaman mavi gözlerinden, dolgun pembe dudaklarından gözlerini alamamıştı Robert.

"İstihbarat teşkilatının periler şubesinde habersizdim," dedi en sonunda. Yüzüne kocaman bir gülümseme yayılırken kendini toparlamaya çalıştı. "Affedersiniz. Dalga geçmiyorum, siz gerçekten de bir peri yahut Bauer Prensesi'ne benziyorsunuz."

"Görünüşe aldanmayın," dedi Saga, kuru bir tonla.

"Robert Riessen," diye elini uzattı Robert.

"Saga."

70.

Bir his

Saga ile Joona, Riessen ailesinin evinden çıkıp arabaya bindiler. Saga'nın telefonuna bir mesaj geldi. Mesaja bakan Saga gülümsedi.

"Öğle yemeğini evde yiyeceğim," dedi. Yanakları kızardı.

"Saat kaç?"

"On bir buçuk. İşe mi döneceksin?"

"Hayır, bir arkadaşımın Güney Tiyatrosu'nda yemekli konsere gideceğim."

"O zaman beni o taraflarda bırakabilirsin, Bastugatan'da oturuyorum."

"İstiyorsan evine bırakabilirim."

Joona, konuşmak için Robert'in atölyesine gittiğinde Saga, Axel'in yanında kalmıştı. Tam Birleşmiş Milletler'deki kariyerini anlatmaya başlamışken Axel'in telefonu çalmış, ekrandaki numaraya bakan Axel, özür dileyerek odadan çıkmıştı. Yalnız başına kalan Saga, on beş dakika geçip de Axel dönmeyince aramaya çıkmış, evde bulamayınca Robert'in atölyesine gitmişti. Üçü birlikte Axel'i aramışlar bulamayınca dışarı çıktığına karar vermişlerdi.

"Axel'in kardeşinden istediğin neydi senin?"

"Bir hisse kapıldım..." diye başladı Joona.

"Yaşasın," diye mırıldandı Saga. "Bir his."

"Hani... Fotoğrafi Pontus Salman'a göstermiştik ya," dedi Joona, Saga'nın imasına aldırmadan, "fotoğrafta kendini göstermiş, hiç saklamadan Frankfurt'ta yapılan toplantıyı anlatmıştı: Sudan hükümetiyle iş görüşmeleri yaparlarken, Uluslararası Ceza Mahkemesi'nin Sudan devlet başkanı hakkında verdiği tutuklama kararı neticesinde bütün ticari ilişkiler kesilmiş..."

Telefonu çalan Joona sustu, telefonunu çıkarıp gözünü yoldan ayırmadan cevapladı, "Çok çabuk oldu."

"Tarih uyuyor," dedi Anja Larsson. "Pontus Salman Frankfurt'tayken Tokyo String Kuartet, Alter Oper'de çalmış."

"Tamam," dedi Joona.

Anja'nın anlattıklarını başını sallayarak dinleyen Joona'ya merakla bakan Saga, Joona telefon konuşmasını sonlandırır sonlandırmaz, "Ee, Pontus Salman doğru mu söylemiş?" diye sordu.

"Bilemiyorum."

"Ama tarih uyuyormuş?"

"Yalnızca Pontus Salman'ın Frankfurt'a gittiği ve Tokyo Spring Quarter'in Alte Oper'de çaldığını biliyoruz... Ama Pontus bu şehre defalarca gitmiş, Tokyo Spring Kuartet de senede en az bir kez Alter Oper'de çalıyormuş."

"Tarihin doğru olduğunu onaylatmana rağmen Salman'ın yalan söylediğini mi düşünüyorsun hâlâ?"

"Hayır, ama... bilemiyorum, dediğim gibi bir his. Eğer Carl Palmcrona ve Salman, tutuklama kararından sonra Agathe-el Hacı'yla pazarlıkları sürdürdülerse, bunu saklamak için pekâlâ yalan söyleyebilir."

"Ama bu karardan sonra Darfur'daki milislere silah göndermek... Ağır bir suç bu, uluslararası yasaların çiğnenmesi..."

"Pontus'a resimde kendini gösterdi diye inandık. Ama bu konuda gerçeği söylemesi her konuda gerçeği söyleyeceği anlamına gelmez."

"İçindeki his bu mu?"

"Hayır, Salman'ın sesinde bir şey vardı... Fotoğrafta dikkat çekici tek şey, Carl Palmcrona'nın şampanyayı geri çevirmemesi derken."

"Ortada kutlayacak bir şey yokmuş ya," dedi Saga.

"Evet o öyle dedi ama hislerim bana aksini, kutlayacak bir şey olduğunu söylüyor. Bir konuda anlaştıkları için şampanya kadehlerini tokuşturdular."

"Ama bütün bilgiler aksi yönde."

"Fotoğrafi gözünün önüne getir," diye ısrarla devam etti Joona. "Locadaki atmosferi... yüzlerini, sözleşme imzalandığı için mutlu gibiler."

"Öyleyse bile ispatlayamayız. Penelope Fernandez'in yardımına ihtiyacımız var."

"Doktoru ne diyor?"

"Kısa bir zaman sonra konuşabileceğimizi. Şu anda psikolojik durumu berbatmış."

"Umudumuzu ona bağlıyoruz ama işe yarar bir bilgi verecek mi bilemiyoruz."

"Öyle ama elimizde başka ne var ki?"

"Fotoğraf," dedi Joona. "Geri planda dört müzisyen var. Belki parmaklarının ve kollarının pozisyonlarına bakılarak hangi parçayı çaldıkları çıkartılabilir. Böylece fotoğrafın ne zaman çekildiğini öğrenebiliriz."

"Off, Joona," diye iç çekti Saga.

"Of çekecek ne var?" diye gülümsedi Joona.

"Bu akla ziyan bir fikir... Farkında mısın?"

"Robert teorik açıdan mümkün olduğunu söyledi."

"En iyisi biz Penelope'nin konuşabilecek kadar iyileşmesini bekleyelim."

"Bir arayalım bakalım," dedi Joona. Emniyet Müdürlüğü'nü arayıp U-12 nolu odaya bağlamalarını istedi.

Saga sakın yüzüne baktı Joona'nın.

"Adım Joona Linna, ben..."

Sustu yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

"Seni elbette hatırlıyorum, seni ve kırmızı mantonu," deyip dinlemeye başladı. "Evet, ama... Ben hipnoz önereceğini sanıyordum."

Saga karşıdan bir kahkaha duydu.

"Hayır. Sadece onunla mutlaka ama mutlaka konuşmamız gerek."

Yüzü asıldı Joona'nın.

"Anlıyorum, ama... En iyisi onu ikna etmen... Tamam, bunu çözeriz... Hoşça kal."

Telefonu kapayan Joona, Bellmansgatan'a döndü.

"Doktor Daniella Richard'la konuştum."

"Ne diyor?"

"Penelope'yle birkaç güne kadar konuşabilirmişiz ama kıza kalabileceği yeni bir yer bulmalıymışız... Bir yer altı sığınağında kalmak istemiyormuş..."

"Daha güvenli bir yer yok."

"Ama kalmak istemiyorsa ne yapabiliriz?"

"Durumunun ne kadar tehlikeli olduğunu anlatmalıyız."

"Sanırım o bunu bizden daha iyi biliyor," dedi Joona.

Yedi milyon alternatif

Disa ile Joona, Mosebacke Etablissement'in restoranında bir masada karşılıklı oturuyorlardı. Gamla Stan ve Skeppsholmen adaları ile ısıtılı sulara bakan devasa pencerelerden içeri güneş dökülüyordu. Izgara ringa balığı, patates püresi ve yaban mersini ezmesi yemişlerdi. Şişede kalan son birayı da bardaklarına doldurdular. Restoranın küçük sahnesindeki siyah kuyruklu bir piyanonun başında Ronald Brautigam vardı, kemancı Isabelle van Keulen keman yayını tellerin üzerinden çekerken sağ dirseği iyice havaya kalkmıştı.

Kemanın son notaları, inleyerek piyanonun susmasını bekledikten sonra yüksek, titreyen notalarla sustu.

Restorandan çıkan Disa ile Joona, Mosebacke Meydanı'nda durup birbirlerine baktılar.

"Şu Paganini'de ne var?" dedi Disa, Joona'nın gömleğinin yakasını düzeltirken. "Son konuştuğumuzda sen de ondan bahsettin."

Joona usulca Disa'nın elini tuttu.

"Yalnızca seni görmek istedim..."

"İlaçlarını almadığın için kavga edeyim diye mi?"

"Yok canım," dedi Joona.

"Peki, alacak mısın?"

"En kısa zamanda," dedi Joona, sesinde bir parça tahammülsüzlük vardı.

Disa fazla üstelemedi. Açık yeşil gözlerini gözlerine dikip bir süre baktıktan sonra derin bir nefes alarak yürümeyi önerdi.

"Güzel konserdi," dedi Disa. "Müzik ile dışarıdan gelen ışık arasında bir uyum hissettim, yumuşacık bir şey. Ben hep Paganini'nin... sen söyle... kemanın sihirbazı olduğunu düşündüm... Bir seferinde Yngwie Malmsteen'i 'Caprice no 5'i çalarken dinlemiştim."

"Benjamin Gantenbein'le birlikteyken mi?"

"Onca yıldan sonra Facebook arkadaşı olduk."

El ele tutuşup Slussen'den aşağı, Skeppsbro'ya doğru yürüdüler.

"Sence parmaklarının pozisyonuna bakarak kemancının hangi parçayı çaldığı anlaşılabilir mi?"

"Yani işitmeden mi?"

"Fotoğrafa bakarak."

"Belki. Sanırım... Keman hakkındaki bilgine bağlı," dedi Disa.

"Ne kadar emin olunabilir?"

"Eğer çok önemliyse Kaj'a sorabilirim."

"Kaj?"

"Kaj Samuelsson, Müzik Bilimcisi. Babamın arkadaşı, bana araba sürmeyi öğretti."

"Şimdi arayabilir misin?"

"Elbette," dedi Disa. Bir kaşını hafifçe kaldırdı. "Şaka yapmıyorsun değil mi? Yani gerçekten şimdi aramamı mı istiyorsun?"

"Evet."

Joona'nın elini bırakan Disa, telefonunu çıkardı, profesörün telefon numarasını bulup aradı.

"Ben Disa," dedi. "Yemekte değilsinizdir umarım?"

Joona telefondan neşeli bir erkek sesi duydu. Kısa bir hal hatır faslından sonra konuya girdi Disa, "Baksana, yanımda yakın bir arkadaşım var, sana bir şey sormamı istedi."

Disa, bir şeye güldü, ardından merak ettikleri şeyi sordu.

"Kemancının hangi notaları çaldığı görülebilir mi... Hayır, öyle değil... Demek istediğim parmakların pozisyonuna bakarak."

Joona, Disa'ya baktı. Alnını kırıştırmış söylenenleri dinliyordu. Gamla Stan taraflarından marş müziği sesi geliyordu.

"Tamam," dedi Disa bir süre sonra. "Baksana Kaj, en iyisi onunla sen konuş."

Hiçbir şey demeden telefonu Joona'ya uzattı.

"Joona Linna."

"Disa sizden çok bahsetti," dedi Kaj.

"Bir kemanda dört tel var," diye konuya girdi Joona. "Mantıklı olarak çok değişik notaların çalınamaması lazım..."

"Çalmaktan kastınız ne?" dedi profesör merakla.

"En alçak nota açık *sol*," diye sakince devam etti Joona. "Bir yerlerde en yüksek nota..."

"İyi muhakeme," diye araya girdi Profesör. "Fransız bilim adamı Mersenne, 1636 yılında *Harmonie Universelle*'i yayınladı. Bu eserinde, iyi bir kemancının açık telden bir oktav daha yüksek çalabileceğini söyledi. Küçük *sol*'den üçüncü *mi*'ye kadar bir aralık olabileceği anlamına gelir, bu da bize kromatik skalada otuz dört notayı verir."

"Otuz dört nota," diye tekrarladı Joona.

"Ama müziğin daha modern çağına atlarsak, yeni parmak basma üslubuna göre aralık genişler," diye devam etti Samuelsson. Sesinde hoşnut bir ifade vardı. "Ve bu durumda üçüncü *la*'dan saymaya başlayabiliriz ve böylece kromatik skalada otuz dokuz notaya ulaşırız."

"Devam edin," dedi Joona. Disa bir galerinin önünde durmuş tuhaf, silik birtakım resimlere bakıyordu.

"Bununla birlikte Richard Strauss, Berlioz'un 1904'te formüle ettiği enstrümantasyon öğretisini geliştirdiğinde dördüncü *sol* bir orkestra kemancısının ulaşabileceği en yüksek nota olarak belirlendi, ki bu kırk dokuz nota demektir."

Kaj Samuelsson, Joona'nın sessizliği karşısında kendi kendine güldü.

"Daha en üst sınıra yaklaşmadık bile," dedi. "Bunlara armonikleri ve çeyrek tonları da eklemeliyiz."

Joona ile Disa, Saray İskelesi'ne bağlı Viking teknesinin yanından geçip Kungsträdgården'e yöneldiler.

"Peki ya çello?" dedi Joona sabırsız bir tonla.

"Elli sekiz," dedi Profesör.

Joona'ya bakan Disa açık hava kafesini işaret etti.

"Ben asıl dört müzisyenin olduğu bir fotoğrafa bakabilir misin diyecektim: iki keman, bir viyola, bir çello. Net bir fotoğrafta, yalnızca müzisyenlerin parmaklarına, tellere ve enstrümanların boyunlarına bakarak hangi parçayı çaldıklarını söyleyebilir misin?"

Joona, Kaj Samuelsson'un kendi kendine söylendiğini duydu.

"Yığınla olasılık var, binlerce..."

Disa omuzlarını silkip Joona'yı beklemeden kafeye yöneldi.

"Yedi milyon kombinasyon var," dedi Kaj bir süre sonra.

"Yedi milyon mu?"

Bir süre sustular.

"Ama elimdeki fotoğrafta," diye inatçı bir ifadeyle üsteledi Joona, "parmaklar ve teller açıkça görülüyor, yani birçok alternatif rahatlıkla elenebilir."

"Bakmasına fotoğrafa bakarım. Ama notaları tahmin edemem, bu imkânsız..."

"Ama..."

"Şöyle bir hayal et, Joona Linna," diye devam etti, neşeli bir sesle. "Notaları yaklaşık olarak çıkartabildiğini farz et... Binlerce String Kuartet arasından -Beethoven, Schubert, Mozart- doğru parçanın hangisi olduğunu nasıl anlayacaksın?"

"Anladım, imkânsız," dedi Joona.

"Gerçekten imkânsız."

Joona teşekkür ederek telefonu kapattı. Bir fiskiyeli havuzun kenarına oturmuş onu bekleyen Disa'nın yanına gidip oturdu. Disa, yanağını Joona'nın omzuna yasladı. Joona bir koluyla Disa'yı sararken Robert Riessen'in kardeşi hakkında söyledikleri geldi aklına: *Axel yapamadıysa hiç kimse yapamaz.*

Bilmece

Joona Linna, Bragevägen'in kaldırımlarında hızlı adımlarla giderken, Alman Okulu'nun bahçesinden neşeli çocuk sesleri geliyordu.

Axel'in kapı ziline bastı, içerden gelen melodik çınlamayı duydu. Bir süre bekledikten sonra evin etrafını dolaşmaya karar verdi. Birden keskin, iç tırmalayıcı bir ses yükseldi. Yaylı bir çalgıdan geliyordu. Bir ağacın gölgesinde birini gördü. Uzak bir mesafede durdu Joona. Yerleri mermer döşemeli avluda, elinde kemanla dikilen bir kız çocuğu vardı. On beş yaşlarındaydı. Saçları kısacıktı, kollarına birtakım şekiller çiziliyordu. Keman yayını tellerin üzerinde dolaştırıyor, yanında duran Axel Riessen dikkatle dinliyordu. Kız sanki kemana ilk defa eline alır gibiydi. Şefkat dolu gözlerini üzerinden ayırmamasına bakılırsa, Axel'in kızı yahut torunu olmalıydı.

Üzerlerinde keman yayının çarpık bir şekilde dolaştığı tellerden şikayetçi cızırtılar yükseliyordu.

"Herhalde akordu bozuk," dedi kız, korkunç seslere bir bahane bulmak için.

Gülümseyerek kemana Axel'a uzattı.

"Keman çalmak için dinlemeyi bilmek gerekir," dedi Axel, sevecen bir sesle. "Dinlersin, müziği içinde hissedersin ve sonra dışarıya aktarırısın."

Kemana omzuna yerleştirip Bizet'in Carmen'inden "La Seguidilla"nın giriş melodisini çaldı, durdu ve gösterişli bir tarzda kemana işaret etti.

"Şimdi akordunu bozuyorum, böyle... ve böyle," diyerek akort kulaklarını değişik yönlerle çevirdi.

"Ama niçin..."

"Şimdi keman akortsuz," diye devam etti Axel. "Eğer bu parçayı doğru parmak pozisyonlarıyla mekanik olarak öğrenmiş olsaydım şöyle ses verecekti."

"La Seguidilla"yı tekrar çaldı, hiçbir şeye benzemeyen korkunç sesler çıktı.

"Ne güzel!" diye şaka yaptı kız.

"Ama eğer telleri dinlersen..." diyerek *mi* teline vurdu. "Duyuyor musun? Çok alçak ama bunun bir anlamı yok, parmaklarını kemanın boynunun en üstüne çıkararak bunu telafi edebilirsin."

Kemanı tekrar omzuna yerleştiren Axel, aynı parçayı bu defa akortsuz çaldı, inanılmaz tuhaf parmak dokunuşlarıyla ama bütünüyle doğru tonlarda. Kusursuz bir "La Seguidilla" çınladı.

"Sen büyücüsün," diye alkışladı kız.

"Merhaba," diyen Joona, önce Axel'in, sonra kızın elini sıktı.

Akortsuz kemanla dikilen Axel'a döndü, "Büyüleyici," dedi.

Axel elindeki kemana bakarak başını salladı.

"Doğrusunu söylemek gerekirse otuz dört yıldır çalmıyorum," dedi. Sesinde tuhaf bir tını vardı.

"Buna inanıyor musun?" diye Joona kıza sordu.

Başını sallayan kız, gizemli bir soruyla karşılık verdi, "Etrafına yayılan ışığı görmüyor musun?"

"Bu Beverly," dedi Axel, alçak sesle. "Beverly Andersson."

Gülümseyerek Axel'a bakan kız, ağaçların arasına yürüdü.

"Sizinle biraz konuşmam gerek," dedi Joona, Axel'a.

"Öyle pat diye kaybolduğum için özür dilerim," dedi Axel. Kemanı akort etmeye başladı. "Acil bir işim çıkmıştı."

"Dert etmeyin, işte yine geldim."

Axel, gölge düşmüş çimenlerin arasında çiçek açmış yabancı otları toplayan kıza bakıyordu.

"İçeride vazo var mı?" diye sordu kız.

"Mutfakta," dedi Axel.

Kız küçük bir buket karahindiba çiçeğiyle içeri girdi.

"En sevdiği çiçekler bunlar," diyen Axel. *Sol* telini dinledi, akort kulağını çevirdi. Kemani mozaik masanın üzerine koydu.

"Buna bir göz atmanızı istiyorum," dedi Joona. Dosyadan çıkardığı fotoğrafı uzattı.

Masanın başına oturdular. Göğüs cebinden aldığı gözlüğü takan Axel, fotoğrafı dikkatle inceledi.

"Ne zaman çekilmiş," dedi hızlıca.

"Bilemiyoruz, belki 2008 ilkbaharında."

"Hımm," dedi Axel, rahatlamıştı.

"Fotoğraftakileri tanıyor musunuz?" dedi Joona sakın bir sesle.

"Elbette tanıyorum. Palmcrona, Pontus Salman, Raphael Guidi ve... Agathe el-Hacı."

"Ama ben buraya bunun için değil, gerideki müzisyenlere bakmanızı rica etmek için geldim."

Axel bir süre meraklı gözlerle Joona'ya baktıktan sonra başını fotoğrafa eğdi.

"Tokyo String Kuartet... Çok iyiler," dedi düz bir sesle.

"Evet ama benim merak ettiğim şey... İşinin ehli birinin, fotoğrafa bakarak, müzisyenlerin hangi parçayı çaldıklarını söylemesi mümkün mü?"

"İlginç bir soru."

"En azından bir tahmin yürütülemez mi? Kaj Samuelsson edilemeyeceğini, kardeşiniz Robert ise bütünüyle imkânsız olduğunu söyledi."

Joona ileri doğru eğildi, hafif gölgenin altında gözleri sıcak, kadi-femsi bir hal almıştı, "Kardeşinize göre, siz başaramazsanız hiç kimse başaramazmış."

Axel'in dudaklarından bir gülümseme geçti.

"Öyle mi dedi?"

"Evet ama ne demek istediğini tam anlayamadım..."

"Ben de," dedi Axel.

"Fotoğrafa büyüteçle bakmanızı istiyorum."

"Böylece fotoğrafın çekildiği tarihi öğrenmek istiyorsunuz, öyle mi?" diye sordu Axel.

Joona başını salladı. Çantasından bir büyüteç çıkarıp Axel'a uzattı.

"Parmaklarının pozisyonlarını görebiliyor olmalısınız."

Joona geriye yaslandı ve sessizce fotoğrafı inceleyen Axel'a bakmaya başladı. Eğer bu fotoğraf 2008 yılında çekildiyse, hislerinde yanılıyor demektir, yok eğer 2009 Mart'ında, Sudan Devlet Başkanı Ömer el-Beşir hakkında verilen tutuklama kararından sonra çekildiyse hislerinde yanılmadığını ispat eder ve bu fotoğraf bir suçun kanıtı olurdu.

"Evet, parmaklarının pozisyonunu görüyorum," dedi Axel.

"Hangi notaları çaldıklarını tahmin edebilir misiniz?"

Axel iç çekip fotoğraf ile büyüteci geri verdi ve dört notayı mırıldandı. Alçak ama çok açık notalardı. Bir süre içindeki sesi dinledi, sonra kemani eline aldı ve iki yüksek, titreşim nota çaldı.

Joona Linna ayağa kalktı.

"Şaka yapmıyorsunuz değil mi?"

Axel Riessen gözlerinin içine baktı. "Martin Beaver ikinci oktav *do* çalıyor, Kikuei üçüncü oktav *do*, Kazuhide Isamura bekliyor, Clive dördüncü tel nota pizzicato çalıyor. Mırıldandığım parça buydu, *mi, la, la* ve *do*."

Joona bunları not etti.

"Ne kadar kesin bir tahmin bu?"

"Tahmin değil."

"Sizce bu nota kombinasyonu çok parçada var mı? Yani... bu notalar aracılığıyla Tokyo String Kuartet'in hangi parçayı çaldığını çıkarabilir miyiz?"

"Bu kombinasyon yalnızca bir yerde var," dedi Axel.

"Nasıl anladınız?"

Axel bakışlarını dışarıya çevirdi, pencere camının üzerinde yaprakların gölgeleri titriyordu.

"Affedersiniz. Lütfen devam edin," dedi Joona.

"Çaldıkları her parçayı elbette dinlemedim..." özür dilermiş gibi omuzlarını silketti.

"Ama, bu nota kombinasyonunun yalnızca özel bir parçada bulunduğundan eminsiniz," diye bir kez daha sordu Joona.

"Evet, benim bildiğim kadarıyla bu kombinasyon tek bir parçada var. Bela Bartok'un ikinci yaylı çalgılar dördlüsünün giriş parçasının ölçü 156'sı."

Kemanı alıp tekrar omzuna yerleştirdi.

"Tranquillo... bir ninni gibi muhteşem bir huzurlu müzik. Dinle," deyip çalmaya başladı.

Parmakları şefkatle harekete geçti, aydınlık ve kadifemsi notalar titreyip yavaşça salındı.

"İki keman birbirini izliyor, aynı notalar ama farklı oktavlarda," dedi Axel. "Ziyadesiyle güzel ama aynı zamanda çellonun *la* minör akordu kemanların ahengini bozuyor... Geçiş tonları olduklarından böyle deneyimlenmeseler de.."

Birden sustu, kemanı bir kenara koydu.

Joona merakla baktı.

"Fotoğraftaki müzisyenlerin Bartok'un ikinci yaylı sazlar dördlüsünü çaldıklarından kesinlikle eminsiniz yani?"

"Evet."

Joona, verandada birkaç adım atıp leylakların önünde durdu. Toplantının tarihini belirlemek için ne gerekiyorsa öğrenmişti.

Kendi kendine gülümsedi. Geriye döndü, masanın üzerindeki tabaktan bir elma aldı. Kendisini merakla izleyen Axel'a baktı.

"Evet diyorsunuz yani?" dedi bir kez daha. "Gerçekten emin misiniz?"

Axel başını salladı. Joona elmayı ona uzattı, özür dileyerek ceketinin cebinden telefonunu çıkarıp Anja'yı aradı.

"Anja, bu acil bir iş..."

"Hani tatilde birlikte saunaya gidecektik," diye sözünü kesti Anja.

"Yardıma ihtiyacım var."

"Biliyorum," diye kıkırdadı Anja.

Joona öfkesini gizlemeye çalıştığı bir sesle, "Tokyo String Kuartet'in son on yıllık repertuarını araştırabilir misin?" dedi.

"Çoktan araştırdım bile."

"Frankfurt'taki Alter Oper'de neler çaldıklarına bakabilir misin?"

"Orada her yıl çalmışlar, bazen birkaç defa."

"Bela Bartok'un ikinci yaylı sazlar dörtlüsünü çalmışlar mı hiç?"

Cevap bir süre bekledikten sonra geldi.

"Evet. Opus 17, bir sefer çalmışlar."

"Opus 17," diye tekrarlayan Joona, Axel'la göz göze geldi. Axel başını salladı.

"Ee?" dedi Anja.

"Ne zaman?" dedi Joona. "Bu parçayı ne zaman çalmışlar."

"13 Kasım 2009."

"Kesinlikle emin misin?"

Fotoğraftakiler, Sudan Devlet Başkanı hakkında verilen tutuklama kararından sekiz ay sonra buluşmuşlar, diye düşündü Joona. Kasım 2009'da buluşmuşlar. Yaşanan bunca kıyımın nedeni bu. Bir sürü insan hunharca öldürüldü, belki daha da öldürülecek.

Elini uzatıp mor leylak salkımlarına dokundu Joona, yan bahçeden ızgara kokusu geliyordu. Saga Bauer'i arayıp bu gelişmeyi anlatmalıyım, diye düşündü.

"Hepsi bu mu," dedi Anja telefonda.

"Evet."

"O minik sözcüğü duyabilir miyiz?"

"Ah, affedersin... *Kiitokseksi saat pusun.*¹¹"

Telefonu kapattı Joona.

Pontus Salman bize yalan söyledi, diye düşündü Joona. Palmcrona, Raphael ve Agathe el-Hacı'yla buluştuklarında Sudan'a silah ambargosu konulmuştu. Bu türden bütün ticari faaliyetler yasaklanmıştı, hiçbir istisna yahut yasal bir boşluk yoktu.

Ama Agathe el-Hacı silah almak, diğerleri de ceplerini doldurmak istiyordu. Ne insan hakları ne de uluslararası yasalar umurlarındaydı.

Pontus Salman, zaman konusunda bariz yalan söylemişti. İçine birkaç gerçek katarak yalanını gizlemeye çalışmıştı.

Gri solgun yüzünde hiçbir değişiklik olmadan konuşan Pontus Salman'ı gözlerinin önüne getirdi Joona. Onu tuzağa düşürmek için üzerinde oynadıkları fotoğrafta hiç tereddüt etmeden kendini işaret etmiş, dürüst adam rolü oynayarak zaman konusunda yalan söylemişti.

Silah kaçakçılığı diye geçirdi içinden Joona. Fotoğrafın, şantaj ve ölümlerin arkasındaki sır buydu.

Uluslararası Ceza Mahkemesi, 4 Mart 2009'da, Sudan Devlet Başkanı Ömer el-Beşir hakkında Darfur bölgesinde soykırım uygulamak, savaş ve insanlık suçu işlemekten dolayı tutuklama kararı vermişti. Bu karardan sonra Sudan'a yapılacak her türlü silah ve cephane satışı durdurulmuştu. Sudan ordusunun cephanesi kısa zamanda suyunu çekecek, dolayısıyla Darfur'daki milislere silah ve cephane sevk edemeyecekti. Carl Palmcrona, Pontus Salman, Raphael Guidi ve Agathe el-Hacı uluslararası yasaları tanımamışlardı. Devlet başkanının katliamlarda doğrudan parmağının olduğu mahkeme kararıyla ilan edildikten sekiz ay sonra, kasım ayında bir araya gelmişlerdi.

"Bir sonuca varabildin mi?" diyen Axel ayağa kalktı.

"Ne?" dedi daldığı düşüncelerden çıkan Joona.

11 (Fin.) Teşekkürler, öpüldün. (ç. n.)

"Toplantının zamanını çıkarabildin mi?"

"Evet."

"Ee?"

"Gitmem gerek," diye mırıldandı Joona.

"El-Beşir hakkında verilen tutuklama kararından sonra mı buluşmuşlar? Bunu yapamazlar! Eğer böyleyse benim bilmem gerek!"

Axel'in gözlerinin içine bakan Joona'nın gözleri sakın ve ısıltılıydı.

73.

Son bir soru

Saga Bauer, beyaz, tüylü halının üzerinde yüzüstü uzanıyordu. Stefan usulca sırtını öperken gözlerini kapadı. Sarı saçları ışıltılı bir bulut gibi yayılmıştı. Stefan'ın sıcak yüzü değdi tenine.

Devam etsin istedi Saga.

Stefan'ın hafif dokunuşlarla sırtında gezinen dudakları içini titretti. Kendini öyle kalmaya zorladı, zevkle ürperdi bedeni.

Müzik setinin hoparlörlerinden Carl Unander Scharin'in çello ve mezzo soprano için erotik düeti yükseliyordu. Ritmik bir şekilde iç içe geçen kadının ve çellonun sesi, karanlık bir dereye akan iki damla gibi birbirine dolanıyordu.

Şehvetin bedenini nasıl ele geçirdiğini hisseden Saga, dilini yarı aralık dudaklarında dolaştırdı.

Belinden aşağı kayan Stefan, kalçalarından tutup poposunu usulca kaldırdı.

Daha önce karşılaştığı hiçbir erkeğin böylesine yumuşak dokunmadığını düşünen Saga gülümsedi.

Dilini hissettiğinde zevkle inledi.

Stefan, zarif hareketlerle sırtüstü çevirdi. Saga'nın karnında halının izleri vardı. "Durma," diye fısıldadı.

"Yoksa vurur musun beni?"

Başını sallayan Saga, gülümsedi. Siyah saçları yüzüne dökülüyordu Stefan'ın.

"Hadi, hadi," dedi Saga.

Başından tutup yüzüne doğru çekti, dudaklarını öptü, dili diline karıştı, sıcak ve ıslak.

Pantolonunu sıyrıp çıkaran Stefan, çırlıçıplak üzerine yattı Saga'nın. Bacaklarını yukarı kaldıran Saga, Stefan'ın içine girdiğini hissetti. İnledi. Stefan usulca bastırdı kasıklarını. Dar kalçaları yavaşça hareket ediyordu. Saga'nın parmakları Stefan'ın sırtından kalçalarına indi.

Telefon çaldı. *Elbette ya*, diye düşündü Saga. Kanepenin yanındaki elbise yığınının altından, ZZ Top'un "Blue Jeans Blues" melodisi yükseliyordu. Beyaz kombinezon, külot ve içi dışına çıkmış bluejeaninin altından.

"Bırak çalsın," diye fısıldadı.

"Çalan senin telefonun," dedi Stefan.

"Sıçarım telefonuna, önemli bir şey değildir," diye mırıldanarak üzerine çekti Stefan'ı.

Ama Stefan onun ellerinden kurtulup dizlerinin üzerine doğruldu, pantolonuna uzanıp cep telefonunu aradı. Bulamadı, hâlâ çalışıyordu. En sonunda pantolonu bacaklarından aşağı çevirip salladı. Telefon sustu ve yere düştü. Sesli mesaj bırakıldığını bildiren o metalik ses duyuldu.

Saga Bauer, yirmi dakika sonra RKP'nin koridorunda koşar adım yürüyordu. Aceleyle duş alıp çıktığından saçları nemliydi. Bedeninde hâlâ doymamış bir arzunun kıpırtıları vardı. Külotu ve pantolonu sanki yerlerini bulamamış gibi rahatsız ediyordu.

Joona'nın odasına giderken, bilgisayar ekranının üzerinden bakan Anja'nın yuvarlak, sorgulayan yüzünü gördü. Joona odanın ortasına dikilmiş, elinde fotoğraf onu bekliyordu. Buz grisi, keskin bakışlarıyla karşılaştığında Saga'nın içi ürperdi.

"Kapıyı kapat," dedi Joona.

Kapıyı kapatan Saga yüzünü Joona'ya dönüp bekledi. Nefes alışları sık, sessizdi.

"Axel Riessen duyduğu her müziği hatırlayabiliyor, bir senfoni orkestrasındaki her enstrümandan duyduğu her notayı."

"Ee?"

"Fotoğraftaki dörtlünün ne çaldığını hemen söyleyebildi. Bela Bartok'un ikinci yaylı sazlar dörtlüsü."

"İyi, sen haklıymışsın. Fotoğrafa bakarak parçayı çıkarmak mümkünmüş ama bunun bize..."

"Fotoğraf 13 Kasım 2009'da çekilmiş," diye Saga'nın sözünü kesti Joona. Sesi olağanüstü sertti.

"Yani o iblisler ambargo kararını hiçe sayarak, Sudan'a silah satmak için anlaştılar, öyle mi?"

"Evet."

"Cephanenin Darfur'a pompalanacağını da biliyorlardı."

Başını sallayan Joona'nın öfkeden çene kasları seğiriyordu. "Carl Palmcrona'nın o locada olmaması gerekiyordu. Pontus Salman'ın da hiçbirinin..."

"Ama elimizde fotoğrafları var," dedi Saga, muzaffer bir edayla. "Raphael Guidi ve el-Hacı'yla büyük bir iş çeviriyorlar."

"Evet," diyen Joona, Saga'nın yaz göğü mavisi gözlerine baktı.

"Büyük balık hep kurtulur derler," diye mırıldandı Saga. "Herkes bunu der... Çok kişinin hissettiği bir şey... Doğru da. Büyük balık genellikle işin içinde sıyrılır."

Bir süre sessizce fotoğrafa baktılar, Alte Oper'deki dört adama, yüzlerine, şampanya kadehlerine, Paganini'nin eski enstrümanlarını çalan müzisyenlere.

"Bulmacanın ilkinin çözdük," diyen Saga, derin bir nefes aldı. "Bu fotoğraf bize Sudan'ın, ambargoyu delerek cephane almaya çalıştığını söylüyor."

"Palmcrona işin içinde, hesabındaki paralar kesinlikle rüşvet parası," dedi Joona. "Ama bir yandan da... Aynı Palmcrona bu anlaşmayı onaylayamadı. İmzalaması imkânsızdı. Ambargoya rağmen bunu..."

Ceketinin cebindeki telefonun titreşmeye başlamasıyla cümlesini tamamlayamadı. Telefonu açtı, sessizce dinledikten sonra kapattı. Saga'ya baktı.

"Axel Riessen'di," dedi. "Fotoğrafın manasını çözdüğünü iddia ediyor."

Mükemmel bir plan

Axel Riessen, Gamla Stan'daki Finlandiya Kilisesi'nin arka bahçesinde, koyu sarı duvara yaslanmış karton bir kutudan noodle yiyordu. Üç metre ilerisinde kollarını dizlerine sarmış oturan, on beş santimetre boyunda, demirden yapılma yalnız bir çocuk heykeli vardı. Joona ile Saga'yı elindeki yemek çubuklarını sallayarak selamladı Axel.

"Evet, neyi çözdün?" diye sordu Joona.

Axel başını salladı. Karton yemek kutusunu kilisenin pencere pervazına koydu, kâğıt bir peçeteyle ağzını sildikten sonra Saga ve Joona'yla tokalaştı.

"Fotoğrafın ne ifade ettiğini çözdüğünü söylemiştin," diye tekrarladı Joona.

Başını yere eğen Axel, derin bir nefes alıp tekrar kaldırdı.

"Kenya," dedi. "Locadaki o dört adam, Kenya'ya yüklü miktarda silah satmak konusunda anlaştıkları için şampanya patlatıyorlar."

Susup tepkilerini bekledi.

"Dinliyorum," dedi Joona

"Kenya 1,25 milyon ünite 5.56x45mm çapında cephane satın alıyor."

"Otomatik tüfek mermisi," dedi Saga.

"İhracat Kenya'ya yapılacak," dedi Axel. "Ama orada kalmayacak. Sudan'a, oradan da Darfur'daki milislere aktarılacak. Birden kafama

dank etti. Alıcı tarafını Agathe el-Hacı temsil ettiğine göre, cephanenin Sudan'a gideceği gün gibi ortada."

"Peki, Kenya resme nasıl girdi?" dedi Joona.

"Locadaki dört kişi, el-Beşir hakkında tutuklama kararı verildikten sonra bir araya geldiler. Öyle değil mi? Bunu fotoğraftaki müzisyenlerin çaldıkları eser söyledi bize. Yani bir araya geldiklerinde Sudan'a askerî malzeme satışı yasaklanmıştı ama güneydeki komşusu Kenya'ya satılabiliyordu."

"Bu kadar kesin konuşmanın nedeni ne?" diye sordu Saga.

"Palmcrona intihar ettikten sonra iş bana kaldı. İmzalamadan bıraktığı son işi buydu. Ve ben ihraç iznini bugün imzalamak için söz verdim," dedi Axel öfkeyle.

"Yani cephane de iş de aynı diyorsun. Devlet başkanı hakkında tutuklama kararı verilince Sudan'ın üzerini çizip yerine Kenya yazdılar, öyle mi?" dedi Saga.

"Aynen öyle."

"Yahut biri bu fotoğrafı çekmeden önce," dedi Joona.

"Palmcrona intihar etmeden önce her şey kitabına uydurulmuştu. Ve Palmcrona'nın, ihracat iznini çoktan imzalandığını düşünüyorlardı," dedi Axel.

"Ama imzalamadığını öğrenince herhalde etekleri tutuştu," diye gülümsedi Joona.

"İş askıda kaldı," dedi Saga.

"Palmcrona'nın yerine aceleyle beni atadılar," dedi Axel. "Daha doğrusu, bu sözleşmenin altını imzalatmak için elime kalem tutuşturdular."

"Ama?"

"Sözleşmeyi okumadan karar vermek istemedim."

"Okudun mu?"

"Evet."

"Tabii her şey kitabına uydurulmuş, değil mi?" dedi Saga

"Evet... ve imzalama sözü verdim. Eğer o fotoğrafı görmeyip Kenya bağlantısını kurmasaydım hiç şüphesiz imzalardım da."

Bir süre susup demirden çocuk heykeline baktılar. Stockholm'ün kamusal alandaki en küçük sanat eseri idi.

"Göteborg Limanı'nda gemiye yüklemeye başladılar bile," dedi Axel, kısık bir sesle.

"Tahmin edebiliyorum," dedi Saga. "Ama ihracat izni olmadan nasıl..."

"O cephane İsveç'ten çıkmayacak," dedi Axel, kararlı bir sesle.

"İhracat iznini imzalayacağını beklediklerini söyledin," dedi Joona. "Bunu geciktirmenin bir yolunu bulabilir misin? Soruşturmanın selameti açısından onlara hiçbir şey sezdirmemek gerek."

"Öyle kollarını kavuşturup beklemeszler."

"Henüz bütün belgeleri inceleyemediğini söyle," dedi Joona.

"Derim ama o kadar kolay değil. İş benim yüzümden zaten yeterince gecikti. Yine de bir çaresine bakacağım."

"Artık yalnızca yürüttüğümüz soruşturmayı değil, senin güvenliğini de hesaba katmalıyız," dedi Joona.

Gülümseyen Axel, şüpheli bir ifade takındı. "Bana gözdağı vereceklerini mi düşünüyorsun?"

"Senden pozitif bir karar bekledikleri sürece bir tehlike yok," dedi Joona. "Ama istedikleri imzayı atmazsan yığınla para kaybedecekler. İsveç'ten Kenya'ya kadar, bu işe göz yummasını istedikleri insanlara ne kadar rüşvet verdiklerini tahmin bile edemiyorum."

"İmza işini canımın istediği kadar geciktiremem. Pontus Salman bütün gün beni arayıp durdu. Bu adamlar piyasadan, öyle kolay aldatılmazlar," dedi Axel. Ve tam o anda telefonu çaldı.

Telefonun ekranına bakıp yüzünü buruşturdu.

"İşte, yine Pontus Salman arıyor..."

"Aç," dedi Joona.

"Tamam," diyen Axel, Joona ile Saga'da duyabilsin diye sesini yükselterek telefonu açtı.

"Sana bir türlü ulaşamıyorum," dedi Salman, şikayeçi bir sesle. "Biliyorsun... konteynerler gemiye yüklendi, limanda beklemek bedava değil. Geminin sahibi de sana ulaşmaya çalışıyor, izin belgesini alamamışlar."

"Üzgünüm," dedi Axel, Joona ile Saga'ya bakarak. "Bütün belgeleri gözden geçirmeye henüz fırsat bula..."

"Resmî yetkililerle konuştum, bugün imzalayacağımı söylediler."

Axel bir süre ne diyeceğini bilemedi, düşünceleri değişik yönlere savruluyordu. Bir ara telefonu kapamayı aklından geçirdi, öksürüp boğazını temizledi ve özür dileyerek devam etti.

"Araya çok acil başka bir iş girdi," dedi.

Sesindeki sahte tınıyı kendisi bile duydu, üstelik cevap vermekte gecikmişti. Bir an dilinin ucuna geldi, Darfur'a cephane kaçırma planlarından haberdar olduğunu, bu nedenle ihracat iznini imzalamayacağını söyleyecekti.

"Biz bu iş bugün bitecek diye biliyorduk," dedi Salman, öfkesini gizlemeden.

"Risk almışsınız."

"Bu ne demek şimdi?"

"İhracat izni imzalanmadan gemiyi yüklememeliydiniz."

"Ama bizim izn... Pardon?"

"Siz yalnızca cephane üretme izni aldınız ve ön inceleme raporu olumluydu. Ama hepsi bu."

"Bu çok büyük bir iş," dedi Salman, yalvarır gibi bir sesle. "Gemi sahibine bir şey diyebilir miyiz? Tahmini bir zaman verebilir misin? Daha ne kadar limanda bekleyeceğini bilmek istiyor."

"Bu ihracata hâlâ olumlu bakıyorum ama son bir kez daha her şeyi gözden geçirmek istiyorum. Ancak o zaman bir şey diyebilirim," dedi Axel.

75.

Tuzak

Saga Bauer, Emniyet Müdürlüğü'nün spor salonunda'elli dakikadır ip atlıyordu. Yüzü öfkeli ve terliydi ama ayakları ipin hızıyla uyumlu dans ediyordu. Onu bir süre uzaktan endişeyle seyreden bir meslektaşını yanına geldi.

"Kendine fazla eziyet ediyorsun," dedi.

"Bir şey olmaz," diyen Saga, dişlerini sıkarak devam etti.

Yirmi beş dakika sonra spor salonuna inen Joona, Saga'nın ip atladığı yerin yakınındaki eğimli bankın üzerine oturdu.

"Bu ne boktan bir durum," dedi Saga, ip atlamaya ara vermeksizin. "Adamlar Darfur'a cephane pompalayacaklar ama biz kılıımızı kıpırdatmıyoruz."

"Hiç değilse meselenin ne olduğunu biliyoruz artık," dedi Joona, sakince. "Kenya üzerinden iş çevirmeye çalıştıklarını..."

"Tamam da biz ne yapacağız? Şu aşağılık Pontus Salman'ı içeri alıp Raphael Guidi için de Europol'le ilişkiye mi geçelim?"

"Elimizde bunun için yeterince kanıt yok ki."

"Bu çok büyük bir iş, hayal edilemeyecek kadar büyük. Bizim tahminlerimizin çok ötesinde bir şey," dedi ip atlamaya devam eden Saga. "İşin içinde İsveç'ten Carl Palmcrona, Pontus Salman var.. Raphael Guidi, kodamanların şahı... Kenya hükümetinden de birileri vardır, yoksa bu iş yürümez... belki İsveç hükümetinden de..."

"Muhtemelen hepsine ulaşamayız," dedi Joona.

"Belki de en akıllısı bu işin peşini bırakmak."

"İyi, bırakalım o zaman."

Joona'nın şaka yollu sözlerine gülen Saga, dudaklarını kilitleyerek hoplamaya devam etti.

"Belli ki Palmcrons yıllarca rüşvet aldı," dedi Joona. "Ama Björn Almskog'un şantaj e-postasını okuyunca oyunun sonuna geldiği endişesine kapıldı... Birine telefon açtı... Büyük ihtimalle Raphael'e...ve onunla konuşurken harcanabileceğini anladı. Üstelik ortaya çıkan fotoğraf onu, birilerinin başını ağrıtabilecek bir problem haline getiriyordu. Yani bu işe yatırım yapanlar açısından varlığı tehlike arz ediyordu. Ne paralarını kaybetmek ne de onun için herhangi bir risk almak istiyorlardı."

"Bu nedenle intihar etti," diyen Saga, daha da hızlandı.

"Böylece oyun dışına çıktı... Geriye fotoğraf ve şantajcı kalmıştı."

"Ve uluslararası bir temizlikçiye başvurdular," dedi Saga, soluk soluğa.

Joona başını salladı. Saga şimdi dizlerini göğsüne doğru çekerek ip atlıyordu.

"Eğer Viola son anda tekne gezisine katılmasaydı, temizlikçi Penelope ile Björn'ü öldürüp tekneyi batıracaktı," dedi Joona.

Hızını artıran Saga bir süre sonra durdu.

"Biz de..." dedi soluk soluğa. "Bu olayı kazaymış gibi görecektik. Temizlikçi fotoğrafı alacak, bilgisayarları temizleyecek ve geride hiçbir iz bırakmadan ülkeyi terk edecekti."

"Bana göre bu adam fark edilmekten korkmuyor, tam bir eylem adamı. Sorunları polisin dikkatini çekmeden çözmek elbette daha kolay ama bu adamın asıl önceliği sonuç almak... Yoksa daireleri yakmazdı. Yakarak dikkat çekti. Ama adam köklü bir temizliğin peşinde, her şeyden çok buna önem veriyor."

Saga ellerini kalçalarına dayayarak eğildi, yüzünden terler damlıyordu.

"Yangınlar ile tekne kazası arasında er ya da geç bir bağlantı kuracaktık," dedi ve tekrar doğruldu.

"Ama iş işten geçtikten sonra," dedi Joona, "temizlikçinin görevi bütün izleri silmek ve şahitleri ortadan kaldırmak."

"Ama şimdi elimizde fotoğraf ve Penelope var," diye gülümsedi Saga.
"Temizlikçi ortalığı tam temizleyemedi."

"Henüz diyelim..."

Tavandan sarkan boks torbasına gevşek yumruklar atan Saga, Joona'ya döndü.

"Eğitimim sırasında, bir banka soygununda çekilmiş bir film izledim. Tutukluk yapan bir silahla bir adamı etkisiz hale getiriyordun."

"Şansım yaver gitti."

"Doğru."

Bir kahkaha attı Joona. Üzerine giden Saga, bir boksör gibi hızlı ayak hareketleriyle etrafında döndü ve durdu. Kollarını ileri uzatıp hadi gel bakalım der gibi parmaklarını açıp kapadı. Kendine yumruk atmaya denesin istiyordu. Onun Bruce Lee'yi taklit ettiğini anlayan Joona gülümsedi: hadi gel diyen parmaklar. Joona başını iki yana salladı ama göz temasını kesmedi.

"Nasıl hareket ettiğini gördüm," dedi Joona.

"O zaman biliyorsundur."

"Çok hızlısın, belki ilk darbeyi isabet ettirebilirsin ama sonra..."

"...sonra çeker giderim," dedi Saga.

"Düşünce iyi, ama..."

Saga parmaklarını açıp kapayarak bir kez daha gel işareti yaptı,

"Ama," dedi Joona, eğlenerek, "çok daha sert saldıracaksın."

"Hayır."

"İstersen dene de gör," dedi Joona, sakince.

Saga tekrar gel işareti yaptı ama Joona aldırmadı. Sırtını dönüp kapıya doğru yürüdü. Saga hızla ona doğru atılıp bir sağ kroşe savurdu. Joona boynunu yana eğerek darbeyi savuşturdu. Hemen ardından kendi etrafında döndü, silahını çekti, aynı anda dizlerinin arkasına tekme atarak Saga'yı yere yıktı.

"Bak bir şey diyeceğim," dedi Saga, aceleyle.

"Haklı olduğumu mu söyleyeceksin?"

"Böbürlenme," diye öfkeyle bakan Saga ayağa kalktı.

"Eğer birine çok sert dalarsan..."

"Sert değildi," diye sözünü kesti Saga. "Aklıma önemli bir şey geldiğinden kendimi tuttum."

"Bak şimdi anladım," diye güldü Joona.

"Ne anladığın umrumda bile değil. Aklıma Penelope'yi yem olarak kullanabileceğimiz geldi."

"Nasıl yani?"

"Başka bir yere taşınmak istediğini düşünüyordum. Tam sana vuracakken aklıma bir fikir geldi ve kendimi tuttum. Eğer seni nakavt edersem fikrimi nasıl söyleyecektim."

"İyi o zaman, anlat bakalım şu fikrini."

"Temizlikçiye tuzağa düşürmek için Penelope'yi yem olarak kullanabiliriz. Ne de olsa adam her hâlükârda peşine düşecek."

Joona'nın yüzündeki gülümseme kayboldu, düşünceli bir ifadeyle başını salladı.

"Devam et."

"Temizlikçinin telsiz konuşmalarımızı dinlediğini biliyoruz. Eğer RAKEL aracılığıyla söylediğimiz her şeyi dinliyorsa... ki Penelope'yi Kymmendö Adası'nda bulduğuna göre dinliyor."

"Ee?"

"Demek ki Penelope'yi bir biçimde bulacak, benim kanım bu. Polis koruması adamın umurunda değil. Kızın saklandığı yerin gizli kalması için elimizden geleni yapacağız ama demek istediğim şu ki telsiz iletişimi olmadan onu koruyamayız."

"Yani onu bulacak."

"Öyle düşündüm... Biz ne yaparsak yapalım Penelope'yi bulacak, sorun o geldiğinde bizim hazır olup olmayacağımız. Penelope, planladığımız gibi, elbette bütün imkânlarımızla korunacak. Ama onu sakladığımız mekânın etrafına gizli bir tim yerleştirirsek temizlikçiye ele geçirebiliriz."

"Çok doğru... Kesinlikle doğru düşünmüşsün," dedi Joona.

Güvenli daire

Carlos, Saga ve Joona, SÄPO'nun ana merkezine açılan uzun koridorda hızlı adımlarla yürüyorlardı. Verner Zanden, yumuşak bir koltuğa oturmuş onları bekliyordu. Selamlaşma faslını atlayarak hemen konuya girdiler.

"Uluslararası Savcılık Makamı'ndan Klara Olofsdotter'le iletişime geçildi... Bu RKP ve SÄPO için büyük bir iş. Peşine düştüğümüz pislik de kim, tanrı aşkına?"

"Çok az şey biliyoruz," dedi Saga. "Yalnız çalışıp çalışmadığını bile bilmiyoruz, Belçika, Brezilya, hatta KGB ve eski Doğu Bloku istihbaratlarından birinden arta kalmış işinin uzmanı biri olabilir."

"Bizim telsiz konuşmalarımızın dinlenmesi hiç de zor bir iş değil," dedi Carlos.

"Bu adam, Penelope Fernandez'in korunduğunu, ona ulaşmanın zorluğunu elbette biliyor," dedi Joona. "Ama bir fırsatını kollamaktan kaçınmayacaktır: Bazen kapılar açılacak, korumalar nöbet değiştirecek, Penelope'ye yemek getirilecek, annesiyle ve bir psikologla görüşecek, GMP'den Niklas Dent'le de randevusu var..."

Telefonu çalınca sustu, aceleyle numarayı kontrol edip telefonu kapattı.

"Önceliğimiz elbette Penelope'yi korumak," dedi Saga. "Ama bunu yaparken meslektaşlarımızı öldüren katili yakalamanın imkânlarını da yaratmalıyız."

"Adamın ne kadar tehlikeli biri olduğunu sanırım hatırlatmama gerek yok," dedi Joona. "İçimizden hiçbiri şimdiye kadar böylesi bir adamla karşılaşmadı ve karşılaşmayacak."

Güvenli daire Storgatan 1 numaradaydı. Sbyllegatan Sokağı'na bakan penceresinden Östermalmstorg Meydanı da görünüyordu. Karşısında başka bir apartman yoktu, en yakını yüz metreden daha uzak bir mesafedeydi.

Doktor Daniella Richards kurşun grisi polis minibüsünden Penelope Fernandez'in eve doğru yürümesine yardım ederken, Saga Bauer apartmanın çelik kapısını tuttu. Etrafları ağır silahlarla donatılmış polislerle çevrilmişti.

"Burası Stockholm'de bulunabilecek, yerüstündeki, en güvenli yer," dedi Saga.

Onu duymazlıktan gelen Penelope, Doktor Richards'ın yardımıyla asansöre doğru yürüdü. Kapının girişinden merdiven sahanlıklarına kadar her yerde güvenlik kameraları vardı.

"Hareket dedektörleri yerleştirdik, çok gelişmiş bir alarm sistemi kurduk, doğrudan muhabere merkezine bağlı kriptolu iki hat var," diye açıklamaya devam etti Saga, yukarı çıkarlarken.

Üçüncü kata çıktıklarında ağır bir kapıyı açtı. Bu kapıdan sonra başka bir kapı daha vardı, üniformalı bir polis bu kapıyı açarak onları içeri aldı.

"Daire yangına karşı çok güvenli, kendi elektrik jeneratörü ve havalandırma sistemi var," dedi Saga.

"Burası emin bir yer," dedi Daniella Richards.

Başını kaldırıp boş gözlerle doktora bakan Penelope, zor duyulur bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi.

"Eğer istersen yanında kalabilirim."

Penelope başını iki yana salladı. Saga ile Daniella dışarı çıktılar.

Kapıyı kilitleyen Penelope, bir pencerenin önüne dikildi. Kurşun geçirmeyen camlardan dışarıyı görölüyor ama içerisi görölmüyordu. Pencere Östermalm Meydanı'na bakıyordu. Meydanda gezinenlerin bir kısmının sivil polis olduğunu düşündü Penelope.

Dikkatle pencereye dokundu. Dışarıdan hiçbir ses duyulmuyordu. Birden kapı zili çaldı.

Ürperdi Penelope, kalp atışları hızlandı.

Monitöre doğru gidip diyafonun düğmesine bastı. Kamerada görünen resmî kıyafetli kadın polis, annesinin geldiğini haber verdi.

"Penny, Penny!" diye bağırdı annesi, kadının arkasından.

Penelope kapının kilit sistemini harekete geçiren kolu çevirdi, bir tık sesinin ardından ağır çelik kapı açıldı.

"Anne," dedi apartmanın koyu sessizliğine usulca damlayan bir sesle.

Annesini içeri aldı, kapıyı kapatıp tekrar kilitledi. Kapının yanından ayırlamadı, dudaklarını sıkıca kapattı, bütün bedeninin titrediğini hissetti. Ama kendini zorlayarak yüzündeki bütün duyguları sildi.

Annesine şöyle bir baktı, göz göze gelmeye cesaret edemedi. Kız kardeşini koruyamadığı için annesinin kendini suçlamasını bekliyordu.

Claudia içeri doğru birkaç adım atıp dikkatle etrafına bakındı.

"Sana sahip çıkıyorlar mı Penny?" dedi kızına.

"Şimdi iyiyim."

"Seni korumak zorundalar."

"Koruyorlar, burada güvendeyim."

"Önemli olan bu," dedi Claudia, zor duyulur bir sesle.

Boğazı düğümlenen Penelope ağlama isteğini bastırdı.

"Yapmam gereken çok şey var," diye devam etti annesi, yüzünü kızından çevirdi. "Ben... Ben Viola'nın cenaze töreni hazırlıklarını yapacağım, anlayamıyorum bunu."

Penelope yavaşça başını salladı. Annesi birden elini uzatıp şefkatle yanağına dokundu. Penelope gayriihtiyari ürperdi, annesi hızla çekti elini.

"Bu işin kısa zamanda çözüleceğini söylüyorlar," dedi Penelope. "Polis adamı yakalayacağını düşünüyor... Şu...Viola ile Björn'ün katilini."

Claudia kızına döndü. Yüzü çıplak, savunmasızdı. Annesinin gü-lümsediğini gördü Penelope şaşkınlıkla.

"İyi ki yaşıyorsun," dedi Claudia. "İyi ki seni kaybetmedim, bundan daha önemli bir şey yok, bundan daha önemli..."

"Anne."

"Canım kızım."

Claudia bir kez daha elini uzattı, bu defa geri çekilmedi Penelope.

Gözetleme

Operasyon şefi Jenny Göransson, Nybrogatan 4A nolu apartmanın üçüncü katındaki bir dairenin cumbasında oturmuş bekliyordu. Saatler geçmiş ama henüz bir haber çıkmamıştı. Ortalık sakindi. Meydanı gözden geçiren Jenny, bakışlarını Sibyllegatan 27'nin çatısına çevirdi. Birkaç güvercinin havalanıp uzaklaştığını gördü.

Orada Sonny Jansson mevzilenmişti. Belli ki yer değiştirip güvercinleri ürkütmüştü.

Jenny onu arayıp tahminini doğrulattı. Bir dairenin içini görebilmek için pozisyon değiştirmişti Sonny.

"Kavga ediyorlarmış gibiydi ama Wii oynuyorlarmış, televizyonun karşısında zıplayıp duruyorlar."

"Yerine dön," dedi Jenny, kuru bir sesle.

Dürbünü gözlerine dayadı, büfe ile karaağaçlar arasındaki karanlık alanı taradı. Buranın güvensiz bir bölge olduğunu düşünüyordu.

Kahverengi koşucu kıyafetleriyle Sibyllegatan'dan yukarı doğru koşan Blomberg aradı Jenny'yi.

"Mezarlıkta bir şey var," dedi gergin bir sesle.

"Ne var?"

"Ağaçların altında hareket eden bir şey, Storgatan'a bakan çitlerin on metre iç tarafında."

"Ne olduğunu kontrol et ama dikkatli ol."

Blomberg, Askerî Müze'nin yanındaki at merdiveninin önünden geçerek mezarlığa yöneldi. Sıcak bir yaz akşamıydı, her taraf yemyeşildi. Çakıllı yolun kenarındaki otların üzerinden sessizce ilerledi. Kaslarını gevşetme bahanesiyle uygun bir yerde durup etrafı gözden geçirmeyi düşünüyordu. Yaprakların arasından zayıf bir hışırtı duyuldu. Ağaçların dalları aydınlık gökyüzünü kapatıyordu, mezar taşlarının araları alacakaranlıktı. Birden bir yüz gördü, yere yakındı. Yirmi yaşlarında bir kadındı. Kısacık kesilmiş saçları kırmızıya boyanmıştı, yanı başında asker yeşili sırt çantası vardı. Başka bir kadın daha vardı, gülerek yerde uzananın süveterini yukarı sıyırdı ve göğüslerini öpmeye başladı.

Dikkatle geri çekilen Blomberg, Jenny'ye rapor verdi, "Yanlış alarm. İki âşık."

İki saat sonra titremeye başladı Blomberg. Hava iyice soğumuştur. Isının düşmesiyle otların üzerleri çiğle kaplanmıştı. Bir köşeyi döndüğünde orta yaşlı perişan bir kadınla karşılaştı. Belli ki çok içmişti, durduğu yerde sallanıyordu. Yanında iplerinden tuttuğu iki kaniş vardı. Heyecanla etrafı koklayan köpekler koşmak istiyor ama kadın öfkeyle iplerini çekiyordu.

Mezarlığın kenarından bir hostes geçiyordu. Deniz mavisi seyahat çantasının tekerleri asfalt yolda takırdayıp duruyordu. Blomberg'e ilgisiz bir bakış fırlatırken, Blomberg de yedi yıldır birlikte çalıştığı meslektaşını görmezlikten geldi.

Maria Ristone çantasını sürükleyerek metroya doğru yürüdü. Metronun hemen yanındaki apartmanın kapı girintisinde, gizleniyormuş gibi duran adamı kontrol etmek istiyordu. Ayakkabılarının topuğundan çıkan sesleri dinleyerek yürürken, çantasının tekerlerinden biri, bir taşla takılıp yan döndü. Çantayı düzeltmek için eğilen Maria, adamı kollamayla ihmal etmedi. Çok iyi giyimli biriydi. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Sanki birini bekliyordu. Maria'ya sinirli bir bakış fırlattı. Maria'nın kalp atışları hızlanırken, kulaklığından operasyon şefi Jenny'nin sesini duydu.

"Blomberg de gördü adamı, oraya geliyor. Onu bekle Maria, Blomberg'i bekle."

Çantasını düzelteren Maria, daha fazla beklemesinin şüphe uyandıracığını düşündü. Devam etmek zorunda kaldı. Mümkün olduğu kadar yavaş yürümeye çalışarak, gergin bakışlı adama yaklaştı. Yanından geçmek zorunda kalacak, sırtını adama dönerek devam edecekti. Maria yaklaşıırken adam kapıya doğru geriledi. Bir elini ceketinin içine sokmuştu. Birden üzerine doğru atılan adam, ceketinin altına sakladığı şeyi havaya kaldırırken, adrenalinin vücudunda nasıl yükseldiğini hissetti Maria. Adamın omuzlarının üzerinden Blomberg'i gördü, silahın namlusunu adama çevirmiş ateş etmek üzereydi. Kulaklığında, yanlış alarm diye bağırın Maria'nın sesini duyarak durdu. Adam silahsızdı, elinde yalnızca bira kutusu vardı.

"Amcık!" diye tıslayan adam Maria'nın üzerine bira serpti.

"Ah! Tanrım" diye iç çeken Jenny'nin sesini duydu Maria. "Durma metroya git."

Gecenin geri kalanı olaysız geçti. Son barlar da kapandı. Geriye yalnızca köpek gezdirenler, teneke içecek kutusu toplayıcıları, gazete dağıtıcıları ve birkaç gece koşucusu kalmıştı. Jenny Göransson sabah saat sekizde yapılacak nöbet değişimini iple çekiyordu. Hedvig Eleonora Kilisesi ve Penelope Fernandez'in parlak penceresine şöyle bir göz attıktan sonra bakışlarını Storgatan'a yöneltti. Rejisör Ingmar Bergman'ın büyüdüğü Papaz Evi'ne kadar taradı sokağı. Ağzına bir nikotin sakızı atıp meydanı incelemeye başladı. Banklara, ağaçlara ve bacaklarını açmış oturan kadın ile omzunda et parçası taşıyan adam heykeline baktı.

Östermalm, yiyecek hali Saluhall'in kocaman çelik parmaklıklı kapısının önünde bir hareket fark etti birden. Karanlıkta ama camlardan hızlı hareketler yansıyor.

Jenny Göransson'a çağrıda bulundu. Eskiden Folkteatern'in olduğu bina ile ağaçların arasındaki bir bankta oturuyordu. Ayaklarının önünde teneke kutu dolu iki çöp torbası vardı.

"Ben bir bok görmüyorum," dedi Göransson.

"Olduğun yerde kal."

Belki de, diye düşündü, en iyisi Blomberg'i aramak, kilisenin yanındaki yerinden Humlegården Sokağı'na doğru koşarak durumu araştırır.

Saluhall'in girişine tekrar baktı Jenny. Parmaklıkları kapının önünde diz çökmüş oturan biri vardı. Bir korsan taksi yanlış yola girmiş, Nybrogatan'dan geri dönüyordu. Arabanın farları Saluhall'in kırmızı tuğla duvarlarını yalarken dikkat kesildi Jenny. Farların ışığı çelik parmaklıkları kapıyı aydınlatığında kimseyi göremedi. Araba bir an durduktan sonra geri geri gitmeye başladı.

"Aptal kafa," diye mırıldandı Jenny. "Bir tekeri kaldırımda gidiyor."

Bir vitrinden yansıyan arabanın farları, bir kez daha halin girişini aydınlattı.

Çelik parmaklıkları kapının arkasında biri vardı.

Gördüğü şeyi anlaması birkaç saniye sürdü Jenny'nin. Tüfekle nişan alan bir adam vardı.

Dürbünü gözlerinden uzaklaştırıp irtibat merkezine seslendi.

"Dikkat, silahlı biri var," dedi bağırır gibi. "Saluhall'in kapısının arkasında, dürbünlü tüfekle nişan alan biri var... Tekrar ediyorum: Nybrogatan ile Humlegårdgatan'ın kesiştiği noktada bir keskin nişancı var!"

Adam çelik parmaklıkları kapının arkasındaydı. Bir süre boş meydanı süzmüş, bankta oturan teneke kutu toplayıcısının gitmesini beklemişti. Ama orada gecelemeyle düşündüğünü anlayınca adamı görmezden gelmeye karar vermişti. Karanlığa gizlenerek tüfeğini çıkarmıştı. Etkili mesafesi iki kilometreyi bulan, hassas mermili, darbe emici dipçikli, yarı otomatik bir tüfektir bu. Hiç telaşa kapılmadan namlunun ucuna titanyumdan alev gizleyici monte etti. Şarjörünü taktı ve öndeki destek ayağını indirdi.

Kapanış saatinden hemen önce Saluhall'e girmiş, temizlik ve güvenlik şirketi elemanları gidene kadar bir depoya saklanmış, ışıklar söndürülüp kapılar kapandığında ortaya çıkmıştı.

Alarm sistemini çok kısa bir sürede devre dışı bırakarak çelik parmaklıklı devasa bir kapının koruduğu antreye geçmişti. Demir parmaklıkların ardındaki derin antre, onun için bir çeşit korunaklı avcı kulübesi gibiydi. Kendi görüş alanı açıldı ama hareket etmediği sürece onu kimse göremezdi. Eğer çelik kapıya biri yaklaşacak olursa, karanlık bir köşeye çekilmesi yeterliydi.

Silahın namlusunu Penelope Fernandez'in olduğu binaya çevirmiş, elektro-optik dürbünle kaldığı odayı bulmaya çalışıyordu. Sabırlı, yavaş ve sistematik hareket ediyordu. Uzun süre beklemişti. Sabaha az kalmıştı, hava ışımadan bulunduğu yerden çekilmeli alarm sistemini devreye sokmalıydı ertesi gece yine gelirdi. Kurşun geçirmez camın kendisini koruyacağını düşünen kız ne de olsa bir ara meydana bakacaktı.

Dürbünü ayarlarken üzerine bir arabanın farı düşünce hemen geri çekilmiş, bir süre bekledikten sonra tekrar eski pozisyonuna dönmüş Storgatan 1 numaralı apartmanı gözlemeye devam etmişti. Karanlık bir pencerenin arkasında termal radyasyon keşfetti. Belirsiz, bulanıktı, uzaklık ve kurşun geçirmez cam görüntüyü zayıflatıyordu. Tahmin ettiğinden daha kötüydü. Silik konturlara dikkat kesilerek merkezi bulmaya çalıştı. Benekli bir morun içinde solgun pembe bir gölge geziniyordu, dağılıp tekrar yoğunlaştı.

Birden bir tuhafılık sezerek durdu. Meydandan üzerine doğru koşarak iki kişi geliyordu, ellerinde bedenlerine yakın tuttukları silahlar vardı.

78.

Saluhall

Erken bir saate uyanan Penelope, bir daha uyuyamadı. Uzun süre yatakta dönüp durduktan sonra kalkıp çay suyu koydu. Polisleri düşündü. Şu operasyon işini ne kadar sürdürebilirlerdi. Belki birkaç gün. Sonra bu işin epeyce pahalı olduğunu düşüneceklerdi. Eğer peşindeki adam polisleri öldürmeseydi belki Penelope'yi bu eve bile getirmezlerdi.

Kaynayan suyu ocağın üzerinden alıp çay sürahisine döktü ve içine iki poşet limon çayı attı. Sürahi ile bir çay fincanı alıp karanlık oturma odasına geçti. Sürahi ve fincanı pencere kenarına koydu, pencere nişinin tavanından sarkan yeşil lambayı yaktı ve ıssız meydana bir göz attı.

Koşarak meydana çıkan iki adam gördü. Birden yere devrilip öylece kaldılar. Tuhaf bir durumdu. Hemen lambayı söndürdü. Sallanan lamba pencere kenarına çarptı. Yana kayarak tekrar meydana baktı Penelope. Nybrogatan'dan koşarak bir operasyon timi geliyordu. Saluhall'in girişinde bir ışık parladı ve aynı anda sanki pencereye ıslak bir bez atılmış gibi oldu. Camı delen kurşun nişin duvarına saplandı. Yere atlayan Penelope, emekleyerek bir köşeye çekildi. Kırılan lambanın parçaları yere savrulmuştu. Penelope avuçlarının kesildiğini bile fark etmedi.

RKP'nin Özel Operasyonlar Bölümü'ne yeni tayin olan Stewe Billgren, daha önce hep pasif görevlerde bulunmuştu. Humlegårdsgatan'a doğru

yavaşça yol alan sivil arabanın içinde amiri Mira Carlsson'un yanında oturuyordu. Şimdiye kadar aktif bir operasyona hiç katılmamış ama böylesi bir durumda nasıl davranacağını hep merak etmişti. Operasyona katılma düşüncesi onu endişelendiriyordu. Önceki hafta, banyodan çıkan kız arkadaşı yüzü ısıldayarak hamilelik testini gösterdikten sonra bu endişesi daha da artmıştı.

Stewe, dün yaptıkları futbol maçından dolayı yorgundu. Kaslarındaki ağrıların artacağını tecrübeyle biliyordu.

Dışarıdan boğuk birkaç patlama sesi duyuldu. Arabanın ön camından dışarı bakan Mira, "Neler oluyor ya..." derken, arabanın telsizinden Östermalm Meydanı'nda iki meslektaşımız vuruldu diye anons yapıldı. Grup 5'e Humlegårdsgatan'dan hemen olay yerine gitmesi emredildi.

"O artık elimizde!" diye bağırdı SÄPO'nun operasyon şefi. "O lanet Saluhall'in yalnızca dört çıkışı var..."

"Bundan emin misiniz?" diye araya girdi Jenny Göransson.

"Bir kapı Nybrogatan, iki kapı Humlegårdsgatan üzerinde, bir kapı da köşede."

"Oraya daha fazla eleman gönderin," diye bağırdı İrtibat Merkezi Şefi Ragnar Brolin.

"Saluhall'in planına ulaşmaya çalışıyoruz."

"1. ve 2. grubu ön kapıya gönderin," diye bağırdı bir başkası. "2. grup içeri girsin, 1. grup kapıda önlem alsın."

"Çabuk, çabuk, çabuk."

"3. grup yan kapılara yönelsin, 4. grup onlara destek versin," diye bağırdı Jenny. "5. gruba içeri girme emri verildi. Alfa arabasından destek alabilirsiniz. Çok yakında bir yerdeler."

Ragnar Brolin, Alfa arabasına çağrı yaptı. Mira Carlsson'a endişeyle bakan Stewe Billgren yanıtladı çağrıyı. Brolin gergin bir sesle Majorsgatan'a gidip talimat beklemelerini söyledi. Operasyon alanı genişletilmişti. 5. grubun koruma ateşine ihtiyacı olabilirdi.

Telsizden defalarca durumun çok ciddi olduğu anons edildi. Salırgan Saluhall'in içindeydi.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Stewe. "Ben burada olmamalıyım, aptal kafam..."

"Sakin ol," dedi Mira.

"Kız arkadaşım hamile... Bir hafta önce öğrendim, baba olacağım."

"Tebrikler."

Endişeyle soluyan Stewe başparmağının tırnağını kemirerek önüne bakıyordu. Östermalm Meydanı'ndan aşağı, Humlegårdsgatan'a doğru tepeden tırnağa silahlı polislerin indiğini gördü Mira.

Saluhall'in yan girişlerinden birinin önünde durup kapısını kırdılar. İçlerinden ikisi lazer dürbünlü otomatik tüfeklerinin emniyetini açarak içeri daldı. Üçüncüsü yan kapıya koştu, tahta kapının önündeki demir parmaklıkları açmaya çalıştı.

Koordinasyon şefi Brolin, onların arabasına çağrı yaptığında Stewe Billgren'in yüzü bembeyaz oldu: "Alfa cevap ver!"

"Hadi cevap versene," dedi Mira, Stewe'e.

"Alfa, Alfa arabası," diye sabırsızca bağırdı koordinasyon şefi. "Cevap ver!"

"Evet Alfa burada," diye cevap verdi Stewe gönülsüzce.

"Yeni timlerin gelmesini beklemeye vaktimiz yok," dedi Brolin, bağırır gibi. "Hemen içeri giriyoruz, siz 5. gruba destek verin. Tekrar ediyorum, içeri giriyoruz, siz 5. gruba destek vereceksiniz. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," dedi Stewe. Kalp atışları iyice hızlanmıştı.

"Silahını kontrol et," dedi Mira, gergin bir sesle.

Sanki yavaş bir düşeymiş gibi silahını çekti Stewe, şarjörü çıkarıp mermilerini kontrol etti.

"Niçin biz..."

"Hadi artık," dedi Mira öfkeyle.

Stewe başını sallayarak mırıldandı.

"Adam sinek gibi polis öldürüyor."

"Hadi ama," diye bağırdı Mira.

"Baba olacağım ve ben... Belki de..."

"Ben içeri gireceğim," dedi Mira. "Arabanın arkasında siper al, kapıyı kolla, telsiz bağlantısını koparma, dışarı çıkabilir, uyanık ol."

Glock tabancasının emniyetini açan Mira, meslektaşına bakmadan arabadan çıktı. Kapısı kırılmış girişe koştu, içeri hızla bir göz atıp başını geri çekti. 5. gruptan bir meslektaş merdiven boşluğunda onu bekliyordu. Bedenini bir korku saran Mira nefesini tuttu, cesaretini toplayıp içeri daldı. Saluhall'in altındaki depodan zayıf bir çöp kokusu geliyordu. Göz göze geldiği meslektaş kendisini izleyip sağ tarafı korumasını işaret etti. Birkaç saniye bekledikten sonra, işaretle geriye saymaya başladı: üç, iki, bir. Koşarak içeri dalan meslektaş tam karşısındaki tezgâhın arkasına geçip siper aldı. Mira sağ tarafı kollayarak onu izledi. Meslektaş, kocaman peynir tekerlerinin olduğu tezgâha sırtını dayamış, mırıldanarak telsizle konuşuyordu. Silahının dürbününden yansıyan kırmızı nokta titreyerek ayaklarının dibinde geziniyordu. Adamın sağındaki bir tezgâhın arkasına mevzilenen Mira, etrafı gözlemeye başladı. Yirmi metre yüksekteki cam çatıdan aşağı grimsi bir ışık dökülüyordu. Her taraf paslanmaz, parlak çelikle kaplıydı. Cam bir dolapta kurutulmuş sığır filetosu duruyordu. Parlak yüzeylerde titrek bir hareket vardı. Mira bunun kanatları ışıltılı, ince bir şey olacağını tahmin etti. Bir ölüm meleği diye düşünürken, otomatik bir silahın susturucu takılmış namlusundan çıkan alevler göz kırptı duvarlarda.

Çömelerek zırhlı sivil polis aracının arkasına mevzilenen Stewe Billgren, Sig Sauer marka tabancasının kabzasını motor kaputunun üzerine dayamış, dikkatle Saluhall'in iki yan kapısını gözölüyordu. Her taraftan siren sesleri yaklaşıyordu. Saluhall'in meydana bakan ana giriş kapısının önüne ağır silahlı polisler yığılmıştı. Duvarların arkasında hafifçe yankılanan silah seslerini duyduğunda ürperdi. Bir yandan kendini korusun diye Tanrı'ya yalvarırken, bir yandan da oradan kaçıp gitmeyi ve polislikten istifa etmeyi düşündü.

79.

Olaylar sürerken

Joona Linna, Wallingatan'daki dairesinde uyandı. Gözlerini açtı, erken yazın aydınlık gökyüzüne baktı. Pencere perdelerini hiç kapatmazdı, doğal ışığı hep sevmiştir.

Sabahın erken bir saatiydi.

Yatakta dönüp tekrar uyumaya hazırlanırken telefonu çaldı.

Ayağa kalkıp cevaplamadan önce gelen telefonun neyle ilgili olduğunu tahmin etmişti. Operasyonun seyriyle ilgili anlatılan sinir bozucu şeyleri dinlerken kasa dolabını açıp Smith&Wesson marka tabancasını aldı. Şüpheli şahıs Östermalm Saluhall'inin içinde kısıtlanmış, polisler hiçbir plan yapmadan gelişigüzel bir operasyona girişmişti.

Alarm verildikten altı dakika sonra şüpheli şahıs Saluhall'in içinde kaybolmuştu. Operasyon merkezi şimdi bir plan yapmaya çalışıyordu. Güvenlik çemberini genişletmişler, operasyon timlerinin önemli bir kısmını, Penelope Fernandez'in etrafındaki korumayı gevşetmeden, olay yerine aktarmışlardı.

Nybrogatan'a bakan kapısından Saluhall'e yeni bir operasyon timi girdi. Kapıyı geçer geçmez sola döndüler; çikolata tezgâhlarının önünden geçerek balık restoranına girdiler. Sandalyeler ters çevrilip masaların üzerine konulmuştu. Soğutuculu cam tezgâhlardaki buzların üzerlerinde ıstakoz ve kalkan balıkları vardı. Eğilerek koşan polislerin ayak sesleri

yankılanıyordu. Dağılarak sütunların arkalarında mevzilendiler. Yeni emirler beklerken karanlıkta birinin inlediğini duydular. Ağır yaralı bir polis memuruydu, bir şarküteri tezgâhının arkasında yatıyordu, etrafında bir kan gölü vardı.

Kirli cam çatı güneşle aydınlanıyordu. Mira'nın kalbi küt küt atıyordu. Biraz önce şiddetli iki tüfek atışı, arkasından dört el tabanca sesi duyulmuş ve sonra iki tüfek atışı daha gelmişti. Polislerden birinden hiç ses çıkmıyordu, bir diğeri yaralanmıştı. Karnından yaralandığını söylüyor, yardım istiyordu.

"Beni duyan yok mu?" diye ağlamaklı bir sesle bağıırıyordu.

Mira camekânların üzerindeki yansımaları dikkatle takip ediyordu. Üzerinde sülün ve tütsülenmiş geyik etlerinin asılı olduğu tezgâhın arkasında biri vardı. Önlerinde birinin olduğunu işaret etti meslektaşlarına. Çok yavaş bir sesle koridorun ortasında polis var mı diye sordu koordinasyon merkezine. Elinin terini kuruladı, silahını sıkıca kavrayıp o tuhaf yansımayı izledi. Bir sebze tezgâhının yanından eğilerek ilerledi. Burnuna tazé patates ve maydanoz kokusu geldi. Silahı tutan eli titriyordu, namlusunu yere çevirdi, nefesini tutup tezgâhın köşesine yaklaştı. Bir meslektaşı ona bir işaret yaptı. Nybrogatan tarafından gelen üç polisle birlikte bir operasyon hazırlığındaydı. Av etlerinin olduğu tezgâh boyunca saldırgana doğru ilerliyordu. Birden balık restoranı tarafından bir makineli tüfek ateşlendi. Güvenlik yeleşini ve bor karbür zırhını delip geçerek yaşlı meslektaşının etine saplanan kurşunlardan iç çekermiş gibi çıkan ıslak sesleri duydu Mira. Çok yakınına otomatik silahtan saçılan mermi kovanları düşüyordu.

Temizlikçinin ilk mermisi polis memurunun göğsünden girip kürek kemiklerinin arasından çıkmıştı. Dizleri çözülüp yere yıkılmadan önce ölmüştü adam. Yana yıkılırken çarptığı bir masa da onunla birlikte yere devrilmişti. Biber ve tuzların olduğu küçük raf yere düşmüş, bir tuzluk sandalyenin altına yuvarlanmıştı.

Temizlikçi hiç durmuyor, hızla yer değiştirerek sabit bir hedef olmaktan kurtuluyordu. Balık tezgâhının yanındaki tuğla duvarın arkasında duran polisi fark etmişti. Bir diğeri tavşan ve geyik etlerinin asılı olduğu koridordan geliyordu. Kendi etrafında dönerek iki el ateş eden temizlikçi, balık restoranının mutfağına yöneldi.

İki el silah sesi daha duyan Mira, sarsılan genç meslektaşının sırtından kan fışkırdığını ve makinalı tüfeğinin yere düştüğünü gördü. Geriye doğru sendeleyerek meslektaşı paldır küldür yere devrildi, kaskı başından savruldu. Silahının ışığı doğrudan Mira'yı aydınlattı. Hemen geriye çekilen Mira, yere çöküp meyve tezgâhı boyunca emekledi. Saluhall'in dört bir kapısından altışar polis daldı içeri. Telsize girmeye çalışan Mira bir cevap alamadı. Birden on metre ilerisinde temizlikçiye gördü. Balık restoranının mutfağına doğru gidiyordu. Glock'unu kaldırıp nişan alan Mira, dört el ateş etti.

Tam mutfak kapısının döner kapısından içeri girerken, kurşunlardan biri sol kolunun üzerine saplandı temizlikçinin. Tabak ve tavaları devrerek, temiz bir ızgara masasının yanından geçip dar bir kapiya yöneldi. Elinin üzerine akan sıcak kanı hissetti. Ağır yaralandığının farkındaydı. Oyuk uçlu mermi yemişti nihayetinde. Çıktığı yeri parçalamıştı ama atar damara zarar vermemişti. Durup yarasını kontrol etmeye kalkmadan devam etti. Eşya asansörünün bir kapısından girip diğerinden, dar bir koridora çıktı. Gri metal kaplama bir kapıyı tekmeyle açarak arabaların olduğu asfalt kaplı bir iç avluya çıktı. Sekiz araba vardı. Avlunun etrafı sarı bir perde gibi yükselen düz duvarlarla çevriliydi. Tüfeğin dipçliğini katlayan temizlikçi, kırmızı eski model bir Volvo'ya doğru koştu. Bir tekme atarak direksiyon tarafındaki arka kapının camını kırdı, kolunu uzatıp ön kapıyı açtı. Saluhall'in içinden otomatik tüfek atışları duyuluyordu. Arabanın koltuğuna oturdu, direksiyon kilidini sökerek kontak kilidini devre dışı bıraktı ve bıçağının ağzıyla arabayı çalıştırdı.

Şok dalgası

Stewe Billgren, Saluhall'in iki kapısından içeri ağır silahlarla donatılmış on iki polisin daldığını gördü. On dakika önce Mira, 5. gruptan bir meslektaşıyla birlikte Saluhall'e girdiğinden beri, silahını en yakın kapıya doğrultmuş bekliyordu. Şimdi yanına destek de gelmişti. Rahatlamış bir vaziyette doğruldu, arabaya girip şoför koltuğuna oturdu. Sturegatan boyunca evlerin duvarlarında mavi ışıklar oynuyordu. Birden dikiz aynasına yansıyan bir hareket fark etti. Saluhall'in yanındaki binanın kapısından kırmızı bir Volvo'nun ucu görüldü. Kaldırımın üzerinden yavaşça Humlegårdsgatan'a indi. Sağa döndü, Stewe'nin yanından geçtikten hemen sonra Majorsgatan'a girdi. Camlarından sabah ışığı yansıyan arabanın direksiyonunda kimin oturduğunu fark edemedi. Meydana doğru bakarken, telsizden operasyon şefinin sesi duyuldu. Meydana gidip Mira'yı sormayı düşünürken, beyinde bir şimşek çaktı Stewe'in: Belleğindeki değişik görüntüler bir araya geldi. Volvo'daki adam vites değiştirmek için direksiyonu bırakmıştı. Sol kolunu kullanmıyordu. Siyah ceketi ıslakmış gibi parlıyordu. Kalp atışları hızlandı Stewe'in. Arabanın camlarındaki yansıma nedeniyle şoförün yüzünü görememişti ama arka yan kapının camının kırık olduğunu görebilmişti. Şoförün sol omzu kanlıydı. Hemen harekete geçti Stewe. Kırmızı Volvo Majorsgatan'dan yukarı çıkarken, telsizden operasyon şefini aradı. Ulaşamadı. Fazla düşünmeden şüpheli arabanın peşine takılmaya karar verdi. Majorsgatan'a döndüğünde kırmızı Volvo hızlanmıştı. Stewe'in peşine düştüğünü anlamıştı

adam. İki araba da gazı artırırken etraf teker sesleriyle inledi. Yeni-Gotik tarzdaki Kutsal Teslis Kilisesi'nin önündeki dar sokaktan T kavşağı doğru yöneldiler. Dördüncü vitese geçip Volvo'ya hızla yaklaşan Stewe, yan taraftan sıkıştırıp zorlayarak durdurmayı düşünüyordu. Volvo sağa, Linnegatan'a döndü ama öylesine keskin bir dönüş yaptı ki kaldırılma savrulana araba kırmızı tenteli bir kahvenin birkaç masasını dağıttı. Tahta ve metal parçaları uçtu havada. Tamponun sol tarafı sarkıp asfaltı kazımaya başladı. Peşindeki Stewe, dar sokakta gaza basıp hızını daha da artırdı. Kavşağı geldiğinde frene basıp kayarak dönen Stewe birkaç saniye kazandı. Vites değiştirdi ve kırmızı Volvo'ya iyice yaklaştı. Volvo önde, Stewe arkada Linnegatan'dan aşağı son sürat iniyorlardı. Volvo'nun kopan çamurluğu, Stewe'in arabasının ön camına çarptı. Biraz yavaşlayan Stewe tekrar eski hızına döndü. Yandaki sokaktan bir taksi öfkeyle kornaya bastı. İkisi de karşı şeride geçip yavaşça ilerleyen iki arabayı solladılar. Östermalm Meydanı'nın etrafında pek polis barikadı yoktu. Meraklı vatandaşlar toplanmaya başlamışlardı. Tarih Müzesi'ne doğru yaklaşırlarken cadde genişledi, biraz rahatlayan Stewe bir kez daha operasyon merkezine ulaşmayı denedi.

"Alfa arabası," diye bağırdı.

"Dinliyorum," dedi bir ses.

"Şüpheli Linnegatan'dan Djurgården'e doğru gidiyor peşindeyim. Kırmızı bir Volvo..."

Bir kum yığının önündeki tahta bariyerle çarpan Stewe telsizi düşürdü. Sağ ön teker havaya kalktı, sola doğru kayd, asfalt yoldaki deliğin üzerinden geçti, debriyajı boşa aldı, direksiyonu ters yöne çevirdi, arabanın hâkimiyetini tekrar ele geçirdi ve gaza bastı.

Volvo'yu takibe devam etti. Linnegatan, ileride iki yanı ağaçlıklı Narvavägen Bulvarı'yla kesişiyordu. Hızla üzerine gelen Volvo'dan kaçınmak için keskin bir fren yaparak kayan belediye otobüsünün arka tarafı sokak lambasına çarptı. Otobüsten kaçınmaya çalışan bir otomobil kapalı otobüs durağına daldı. Durağın cam duvarları parçalanıp her tarafa savruldu. Kendini yana atan bir kadın yere yuvarlandı.

Büyük bir gürültüyle kaldırıma çıkan otobüsün tavanı, kocaman bir dala takılarak yırtıldı.

Berwald Konser Salonu'na doğru giden Volvo'nun peşini bırakmadı Stewe. Yan yana geldiklerinde Volvo'daki adamın kendisine silah doğrulttuğunu gördü. Hemen frene bastı, yan camdan giren kurşun burnunun ucundan geçip gitti. Arabanın içinde cam parçaları uçtu. Volvo, Lindas Cafe'nin reklam direğine yaslanmış bir bisiklete çarptı. Büyük bir gürültüyle havalanan bisiklet, Volvo'nun kaputu ve tavanını sıyırdıktan sonra Stewe'in arabasının önüne düştü. Tekerlerin altında ezilen bisiklet sert bir şekilde şaseye çarptı.

Sağa, Strandvägen'e dönen keskin viraja girip ağaçların arasındaki refüjün üzerinden geçtiler. Stewe virajın çıkışında gaza bastı. Asfalt, tekerlerin altında inledi. Trafik yoğunlaşmaya başlamıştı, keskin fren ve boğuk çarpma seslerinin arasından geçip Berwald Konser Salonu'nun yanından sola döndüler, çimle kaplı refüjün üzerinden geçip Dag Hammarskjöld Sokağı'na girdiler.

Stewe silahını çıkarıp üzeri cam kırıklarıyla kaplı yan koltuğa koydu. Djurgårdsbrunnsvägen'de Volvo'ya yetişeceğini umuyordu, orada yolun soluna geçip arka çaprazdan arabaya vurarak adamı durmaya zorlayacaktı. Yüksek gri parmaklıklarla çevrili ABD Elçiliği'nin önünden geçerken hızları 130 km üzerine çıkmıştı. Tekerlerinden duman çıkmaya başlayan Volvo, Norveç Elçiliği'ni geçer geçmez araba yolundan ayrılıp ağaçların arasındaki yaya yoluna girdi. Bunu beklemeyen Stewe adamın peşine takılmak için geniş bir yay çizmek zorunda kaldı. Bir otobüsün önünden direksiyonu sağa kırıp kaldırımı aştı. Küçük çalılarının arasından geçti. İtalyan Kültür Enstitüsü'nün köşesini dönerken kaldırım taşına çarptı. Kaldırımın üzerinden geçip sola, Gärdetsgatan'a döndüğünde Volvo'yu gördü.

Yüz metre kadar ileride, Skarpögatan'a dönen kavşağın ortasında duruyordu.

Stewe arabanın arka camından şoförü görür gibi oldu. Yan koltuktan silahını aldı, emniyetini açtı, arabasını dikkatle Volvo'ya doğru sürdü.

Valhalavägenden'deki televizyon binasının ilerisinden polis arabalarının mavi ışıkları görölüyordu. Siyah giysili adam kırmızı Volvo'dan çıkıp Alman ve Japon elçiliklerinin arasından geçen yola doğru koşmaya başladı. Stewe tam gaza basmıştı ki büyük bir patlamayla Volvo ateş ve duman topuna dönüştü. Yüzünde bir basınç hisseden Stewe'in kulakları bir şey duymaz oldu. Arabasını duman yığınınına doğru sürerken, bütün dünya tuhaf bir sessizliğe gömülmüş gibiydi. Adam ortalarda yoktu. Hızını artıran Stewe, elçiliklerin bahçelerini kuşatan yüksek parmaklıkları çitlerinin arasından yolun bittiği yere kadar gitti. Arabadan indi, silah elinde geldiği yöne doğru koştu.

Adam kaybolmuştu. Dünya hâlâ sessizdi, bir tek kulaklarında güçlü bir rüzgâr uğultusu vardı Stewe'in. Elçiliklerin olduğu sokağı tepeden tırnağa süzdü. Adamın gidebileceği bir yer yoktu. Ya kapı kodunu tuşlayarak yahut çitlerin üzerinden aşarak elçiliklerden birinin bahçesine girmiş olmalıydı.

Patlamayı merak eden insanlar dışarı fırlamışlardı. Stewe, aşağı yukarı dolaşarak etrafı dikkatle gözden geçirdi. Birden aradığı adamı fark etti. Alman Elçiliği'nin bahçesinde binanın ana giriş kapısının yanındaydı. Hiç telaş etmeden kapıyı açıp içeri girdi adam.

Stewe silahının namlusunu yere indirdi, nefesini kontrol ederek sakinleşmeye çalıştı. Kulakları çınlamaya başlamıştı. Alman Elçiliği'nin arazisinin Alman toprağı sayıldığını biliyordu. Adamın peşinden gidemezdi. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. İsveç polisinin görev alanı elçiliğin sınırlarında bitiyordu.

Alman Elçiliği

Sturegatan'daki polis barikatına doğru yaklaşan Joona Linna, dönüp başka bir yoldan gitmesini işaret eden polise aldırmadı. Arabasını yolun kenarına park etti. Arabadan çıkıp aceleyle kimliğini gösterdikten sonra eğilerek güvenlik şeridinin altından geçti ve Humlegårdsgatan'dan yukarı, Saluhall'e doğru koştu.

Telefon konuşmasının üzerinden yalnızca on sekiz dakika geçmesine rağmen çatışma bitmiş, olay yerine ambulanslar gelmişti.

Operasyon şefi Jenny Göransson'a, Diplomat Şehri'ndeki araba takibinin bittiğine dair rapor yeni ulaşmıştı. Takip ettikleri adamın Alman Elçiliği'ne girdiğini düşünüyorlardı. Saga Bauer, Saluhall'in önünde, omuzlarına battaniye atmış bir meslektaşıyla konuşuyordu. Joona'yı görünce yanına gelmesini işaret etti. Joona iki kadının yanına gitti.

"Senden önce geleceğimi sanıyordum," dedi Saga'ya.

"Çok yavaşsın, Joona, çok yavaş."

"Öyle," diye gülümsedi Joona. Omuzlarında battaniye olan kadın polis, Joona'ya bakarak selam verdi.

"İzleme'den Mira Carlsson," dedi Saga. "Saluhall'e ilk girenlerden, şüpheliyi vurduğunu sanıyor."

"Ama yüzünü göremedin değil mi?" dedi Joona.

"Hayır."

Saluhall'in girişine şöyle bir göz atan Joona, Saga'ya dönerek, "Çevredeki bütün binaların güvenlik altına alınacağı sözü verilmişti," diye homurdandı.

"Buradaki binaların uzak olduğunu düşündükleri için..."

"Yanlış düşünmüşler," diye sözünü kesti Joona.

"Haklısın," diyen Saga, başıyla Saluhall'i işaret etti. "Adam şu parmaklıkları kapının arkasında mevzilenip Penelope'nin penceresine bir el ateş etmiş."

"Duydum. Kızın şansı varmış," dedi Joona, alçak sesle.

Saluhall'in etrafı güvenlik çemberine alınmıştı. Olay yeri inceleme birtakım noktalara üzerleri rakamlı küçük levhalar koymuştu: bir ayak-kabı izi, Amerikan yapımı hassas metal kaplamalı kurşun kovani. Açık kapının arasından bakan Joona yere saçılmış birkaç domates ve İsveç yapımı makineli tüfeğe ait eğri bir şarjör gördü.

"Stewe Billgren," dedi Saga. "İzleme'den meslektaşımız. Diplomat Şehri'ne kadar arabayla izlediği şüphelinin ana kapıdan Alman Elçiliği'ne girdiğini görmüş."

"Yanılıyor olabilir mi?"

"Mümkün... Alman Elçiliği'yle bağlantıya geçtik, onlar.. bir dakika," not defterine baktı, "Onlara göre: Elçilik alanında olağanüstü bir hareketlilik kaydedilmemiş."

"Bu Billgren'le sen konuştun mu?"

"Konuştum." Saga ciddi bir ifadeyle Joona'ya baktı. "Şüpheli arabayı havaya uçurduğunda Billgren'in kulakları zarar görmüş ama ne gördüğünden emin. Adamın elçiliğe girdiğini açıkça görmüş."

"Belki de arka bahçeden çıkıp kaçmıştır."

"Binanın çevresini kuşattık. Helikopterle de etrafı tarıyoruz. Binaya girmek için izin bekliyoruz."

Saluhall'e doğru öfkeli bir bakış fırlatan Joona, "İzin çıkması uzun sürebilir," dedi. Cep telefonunu çıkardı ve kendi kendine konuşur gibi: "Klara Olofsdotter'le konuşacağım," dedi.

Klara Olofsdotter, Uluslararası Savcılık Bürosu'nda başsavcıydı, ikinci çalışta telefonunu açtı.

"Arayacağımı biliyordum, Joona Linna," dedi, "ve konunun ne olduğunu da."

"O zaman mutlaka içeri girmemiz gerektiğini de biliyorsunuzdur."

"Bu o kadar kolay değil. Son derece hassas bir konu. Elçilik sekreteriyle konuştum, elçilikte her şeyin yolunda olduğunu söyledi."

"Biz adamın içeride olduğundan eminiz," dedi Joona, inatla.

"Ama elçiliğe nasıl girecek ki?"

"Alman vatandaşı olabilir. Elçiliğin ona yardım etmek zorunda olduğunu iddia eder. Elçiliğin kapılarını yeni açtığı bir saat. Elçilikte çalışan bir İsveçli de olabilir, elçiliğin giriş kodunu bilen biri... Diplomatik statüsü olabilir. Belki dokunulmazlığı vardır, belki bu adamı koruyan biri. Nereden bilelim işte. Belki askerî ataşenin yahut Elçi Joachim Rücker'in akrabasıdır."

"Ama bu adamın eşkâlini bile bilmiyoruz," dedi Klara. "İçeri girmemize izin verşeler bile nasıl teşhis edeceğiz."

"Ben teşhis ederim," dedi Joona.

Bir süre sessizlik oldu. Joona, Klara'nın nefesini duyuyordu.

"Tamam. İçeri girmenizi sağlayacağım," dedi Klara, en sonunda.

Joona Linna ile Saga Bauer, güvenli daireseldiler. Bütün ışıklar kapalıydı. Pencerede sabah güneşı parlıyordu. Sırtını duvara dayamış oturan Penelope Fernandez elini kaldırarak pencereyi işaret etti.

"Evet, mermi oradan girmiş," dedi Saga.

"Beni lamba kurtardı," diyen Penelope, elini indirdi.

Parçalanmış lambaya baktılar, geriye kablonun ucunda sallanan plastik duy kalmıştı.

"Meydanda neler olduğunu daha iyi görebilmek için lambayı söndürmüştüm," dedi Penelope. "Lamba sallanmaya başladı, o benim olduğumu düşündü öyle değil mi? Hareket ettiğimi düşündü, ısının benim bedenimden geldiğini."

"Elektro-optik dürbünü mü varmış?" dedi Joona, Saga'ya.

Başını sallayan Saga, "Jenny Göransson'a göre öyle," dedi.

"O da ne?" dedi Penelope.

"Isıyı araştırır... Haklısın," dedi Joona. "Hayatını lamba kurtarmış."

"Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı Penelope.

Joona sıcak bir ifadeyle baktı Penelope'ye, gri gözleri ışıldıyordu.

"Penelope," dedi usul bir sesle, "onun yüzünü gördün, öyle değil mi? Yani daha önce görmediğini söyledin, korkunu anlıyorum ama... eğer tarif edebileceksen başını salla."

Penelope aceleyle yüzünü sildi, uzun boylu komisere bakarak başını salladı.

"Bize eşkâlini tarif edebilir misin?" dedi Saga nazıkçe.

Penelope, Joona'nın sesindeki yumuşaklığı, hafif Fin aksanını düşünürken, peşindeki adamın yüzünü gördüğünü nasıl tahmin ettiğini merak ediyordu. Evet, yüzünü görmüştü ama nasıl tarif edeceğini bilemiyordu. Ancak şöyle bir görmüştü, şiddetli yağmurun altında. Björn ve Ossian'ı öldürdükten hemen sonra.

Aslında bütün bu olanları belleğinden silmek istemişti.

Ama şimşek ışığının altında gördüğü o yorgun, neredeyse kaygılı yüz, gözünün önünden hiç gitmemiştir.

Üzerinde kurşun deliği olan pencerenin önünde dikilmiş, telefonuna gelen bir mesajı okuyan Joona'nın yanına gitti Saga.

"Klara, Alman elçisiyle konuşan başsavcıdan haber almış," dedi Joona. "Bir saat sonra elçiliğe üç kişi girebilecekmiş, kırk beş dakika kalınacakmış."

"İyi, hemeñ gidelim," dedi Saga.

"Aceleye gerek yok," dedi Joona. Bakışları meydana takıldı.

Saluhall'in önündeki polislerin başına gazeteciler toplanmıştı.

"Savcıya destek almamız gerektiğini söyledin mi?" dedi Saga.

"Bunu elçiliğin Alman korumalarıyla konuşuruz."

"Kimler girecek?"

Joona, Saga'ya doğru döndü. "Şu polis... Temizlikçinin peşinden giden meslektaş..."

"Stewe Billgren," dedi Saga.

"Evet, Billgren," dedi Joona. "Acaba adamı teşhis edebilir mi?"

"Yüzünü görmemiş ki. Yüzünü gören yok," dedi Saga. Döndü, sırtını duvara dayayarak Penelope'nin yanına, yere oturdu. Nefesini toparlayıp ilk sorusunu sordu.

"Bu adamın seninle derdi ne? Niçin peşinde? Yaşanan bunca şeyin nedeni ne?"

"Bilmiyorum."

"Evde, kapının penceresine yapıştırdığın fotoğrafın peşinde," dedi Joona, sırtı Penelope'ye dönük.

Bakışlarını yere indiren Penelope, hafifçe başını salladı.

"Niçin o fotoğrafın peşinde, biliyor musun?" dedi Saga.

"Hayır," diyen Penelope ağlamaya başladı.

Saga bir süre onun sakinleşmesini bekledi.

"Björn, para koparabilmek için Palmcrona'ya şantaj yapmaya kalkmış..."

"Ben bilmiyordum," diye sözünü kesti Penelope, sesine bir sükûnet gelmişti. "Benim bu işle bir ilgim yok"

"Bunu anlamıştık," dedi Joona.

Saga elini usulca Penelope'nin elinin üzerine koydu.

"Fotoğrafı sen mi çektin?"

"Ben mi? Hayır, ben... Bu fotoğraf İsveç Barış Derneği'ne geldi... Ben bu derneğin başkanıyım..."

Sustu.

"Fotoğraf postayla mı geldi?" dedi Joona.

"Evet."

"Kimden?"

"Bilmiyorum," dedi Penelope, aceleyle.

"Yanında bir açıklama yok muydu?"

"Hayır, sanmıyorum. Yani ben görmedim."

"Yalnızca bir zarf ve bir fotoğraf mıydı?"

Başını salladı Penelope.

"Zarf sende mi?"

"Hayır."

"Üzerinde ne yazıyordu?"

"Yalnızca benim adım ve İsveç Barış... Posta kutusu yazmıyordu, yalnızca benim adım."

"Penelope Fernandez," dedi Saga, "İsveç Barış ve Uzlaştırma Derneği."

"Zarfı açtın, fotoğrafı çıkardın," dedi Joona. "O anda ne gördün? Bu fotoğraf senin için ne ifade ediyordu?"

"Benim için ne mi ifade ediyordu?"

"Baktığında ne gördün? Fotoğraftakileri tanıdın mı?"

"Evet... üçünü tanıdım ama..."

Sustu.

"Fotoğrafa bakarken ne düşündüğünü anlatır mısın?"

"Birinin beni televizyonda gördüğünü," dedi, durup düşüncelerini topladı. "Bu fotoğrafın çok özel bir şey olduğunu. İş gereği tarafsız olması gereken Palmcrona... operaya gidiyor, Silencia Defense'in şefi ve Afrika ve Orta Doğu'da faaliyet gösteren bir silah tüccarıyla birlikte bir masaya oturup kadeh tokuşturuyor... Bu gerçekten bir skandal."

"Bu fotoğrafı ne yapmayı düşündün?"

"Hiçbir şey. Ne yapabilirdim ki? Nihayetinde bir fotoğrafı işte... ama... Palmcrona'nın nerede durduğunu öğrenmiştim."

"Anlıyorum."

"Bu fotoğraf bana Göçmen Bakanlığı'ndaki pislikleri hatırlattı. Yardıma muhtaç bir ailenin sınır dışı edilmesine karar verip bunu şampanya patlatarak kutlayan manyakları. Evet, İsveç'e sığınan çaresiz bir ailenin sınır dışı edilme kararını kutladılar... Çocukları hasta bir ailenin..."

Penelope yine sustu.

"Fotoğraftaki dördüncü kişiyi tanıyor musun? Kadını?"

Başını iki yana salladı Penelope.

"Agathe el-Hacı," dedi Saga.

"Agathe el-Hacı mı?"

"Evet."

"Peki niçin o..."

Penelope sustu, kocaman kara gözlerini Saga'ya dikti.

"Bu fotoğrafın ne zaman çekildiğini biliyor musun?" dedi Saga.

"Hayır ama 2009 Martı'nda el-Beşir hakkında tutuklama kararı verildiğine göre..." Penelope birdenbire sustu, yüzü kapkırmızı olmuşt .

"Ne oldu?" diye sordu Saga, fısıldayarak.

"Fotoğraf sonra çekildi," dedi Penelope, sesi titreyerek. " yle değil mi? Bu fotoğraf devlet başkanı hakkında verilen tutuklama kararından sonra çekildi."

"Böyle düşünmenin nedeni ne?" diye sordu Saga.

" yle değil mi?" diye tekrarladı Penelope.

" yle," dedi Joona.

Penelope'nin yüzü kül gibi oldu.

"Kenya olayı," dedi Penelope, dudakları titriyordu. " u fotoğraf Kenya i iyle ilgili değil mi? Bu fotoğraf bu için fotoğrafı... Palmcrona i  üstünde... Kenya'ya cephane satacaklar. Bu işte bir bit yeniği olduğunu biliyordum, biliyordum."

"Nasıl bir bit yeniği?" dedi Joona.

"Kenya'nın İngiltere'yle ticari ilişkileri var. Sudan ve Darfur'a gidecek cephane Kenya üzerinden gönderiliyor."

"Evet," dedi Saga, "biz de böyle d   nm   t  ."

"Ama bu yasa dışı! İğrenç bir şey... Hainlik bu, uluslararası yasalar iğneniyor. İnsanlık suçu bu..."

Penelope sustu, yüzünü ellerine gömdü.

"Her şey bunun için oldu," diye devam etti. "Björn  antaj kalkı tığı için değil."

"Björn' n  antaj girişimi, durumlarını a i e edecek bir fotoğrafın varlığından haberdar olmalarını sağladı."

"O fotoğrafın canlarını sıkacağını tahmin edebiliyordum," dedi Penelope, "ama bu kadarını tahmin edemezdim."

"Şantaj e-postasını alan Palmcrona, bir yerleri arayıp fotoğraftan bahsetti," dedi Saga. "O zamana kadar fotoğrafın varlığından haberdar değillerdi. Endişeye kapıldılar. İşin ne kadar açığa çıktığını bilemiyorlardı ama canları sıkıldı. Ne düşündüklerini tam bilemiyoruz. Belki bu fotoğrafı senin yahut Björn'ün çektiğini düşündüler."

"Ama..."

"Sizin ne kadar şey bilip bilmediğinizi kestiremezlerdi. İş sağlama bağlamak istediler."

"Anlıyorum," dedi Penelope, "hâlâ öyle, değil mi?"

"Evet."

Penelope iç çekti.

"Belki de bu işin tek şahidinin ben olduğumu düşünüyorlar," dedi kendi kendine.

"Kenya işine çok para yatırdılar," dedi Saga.

"Bu işten yırtmamalılar," diye fısıldadı Penelope.

"Ne dedin?"

Penelope başını kaldırıp Saga'nın gözlerine baktı.

"Darfur'a cephane pompalamamalılar, buna engel olunmalı! Neler olduğunu gözlerimle gördüm. İki defa gittim oraya..."

"Hiçbir şey umurlarında değil. Paradan başka bir şey düşünmüyorlar," dedi Saga.

"Ah! Olamaz! Söz konusu olan... söz konusu olan... para ne ki?" dedi Penelope, yüzünü duvara çevirdi. "Çok daha önemli..."

Bir keçinin tırnakları altında çıtırdarak ezilen küçük kadın heykelini hatırladı. Çamurdan yapıp güneşte kurutulmuştu. İncecik bir çocuk, "Nufi'nin çirkin annesi ezildi," diye bağırarak kahkahalar atmıştı. "Bütün Furlar ölecek! Kökleri kazınacak!" diye ona katılmıştı diğer çocuklar.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Saga.

Penelope, Saga'ya baktı, gözlerinin içine, ama cevap vermedi. Düşünceleri tekrar Darfur'a döndü.

Uzun ve bunaltıcı bir araba yolculuğundan sonra, Sudan'ın Güney Darfur bölgesinde kurulu Kubbum Kampı'na varmış ve daha ilk günden, Jane ve Grey denilen bir adamla birlikte, Cancavitlerin kurbanlarının yardımına koşmuştu.

Penelope, "Bütün kölelere ölüm," diye bağırarak onlu yaşlarda üç milis çocuğun sesine uyandığında gece yarısıydı. Yolun tam ortasında yürüyen çocuklardan birinin elinde silah vardı. Penelope, pencerenin önüne dikilip onları izlerken, tatlı patates közleyen yaşlı bir adamın üzerine gitmişler ve elinde silah olan çocuk adama ateş etmişti.

Bağırarak sokakta dolaşmaya devam eden çocuklar, Penelope ile Jane'in kaldığı barakaya yönelmişlerdi. Çocuklar birbirlerini kışkırtarak verandanın etrafında dolaşırken, nefesini tutarak olacakları beklemeye başlamıştı Penelope.

Birden kapıya bir tekme atılmış, çocuklar koridora girmişlerdi. Penelope, hemen yatağın altına saklanarak kendi kendine dua etmeye başlamıştı. Mobilyaları devirip üzerlerinde tepinmişlerdi. Tekrar sokağa çıktıklarını duymuştu Penelope. İçlerinden biri kahkahalar atarak, "Bütün kölelere ölüm," diye bağırıyordu tekrar. Penelope emekleyerek pencereye gitmiş ve titreyerek dışarı bakmıştı. Saçlarından tuttıkları Jane'i sokağın ortasına sürüklemişlerdi. Yolun diğer tarafındaki barakanın kapısı açılmış, elinde bir palayla Grey dışarı fırlamıştı. Çocukların en zayıfı, ondan yaklaşık otuz santim daha uzun ve daha güçlü olmasına karşın Grey'in üzerine yürümüşü.

"Ne istiyorsunuz?" diye sormuştu Grey.

Öfkeli yüzü terden parlıyordu.

Çocuk hiçbir şey demeden silahı kaldırıp karnına ateş etmişti Grey'in. Barakaların arasında yankılanmıştı silah sesi. Grey, sendelemiş ve sırtüstü yere düşmüştü. Bir süre ayağa kalkmaya çalışmış, sonra elini karnına bastırarak hareketsiz kalmıştı.

Jane'nin saçlarını bırakmayan çocuk, "Ölü bir Fur!" diye sevinçle bağırıyordu.

Onun yanındaki çocuk zorla bacaklarını ayırmıştı Jane'in. Jane direnmiş, sert ama sakın bir sesle onları uyarmaya çalışmıştı. Grey, yattığı yerden bağırarak bir şey demişti çocuklara. Bunun üzerine elinde silah olan çocuk geri dönmüş, silahın namlusunu Grey'in alınına dayayıp tetiğe basmıştı. Bir çıt sesi çıkmıştı silahtan. Altı defa basmıştı tetiğe ve altı çıt sesi duyulmuştu yalnızca. Çocuklar birden paniğe kapılmışlardı. Barakaların kapıları açılmış ve Afrikalı kadınlar çıkmıştı dışarı. Jane'i bırakan çocuklar kaçmaya başlamışlardı. Beş kadının peşlerine düştüğünü görmüştü Penelope. Yatağın üzerindeki şilteyi kapıp dışarı fırlamıştı. Koşarak Jane'in yanına gitmiş, ayağa kalkmasına yardım ederek şilteyi üzerine sarmıştı.

"Çabuk içeri gir," demişti Jane. "Silahlarını doldurup tekrar gelebilirler, seni görmesinler."

Bütün bir gece ve sabah ameliyat masasının başında beklemişti Jane. Ancak sabah saat onda dönmüştü barakasındaki yatağına. Grey'in hayatını kurtardığından emindi. Akşam hiçbir şey olmamış gibi dönmüştü işine. Bir gün sonra hastane çadırı normal rutinine dönmüştü. Küçük çocuklar Jane'e yardım etmişti ama mesafeli davranmışlardı, çok fazla şey talep ettiğini düşündüklerinde de duymazlıktan gelmişlerdi.

"Hayır," diye fısıldadı Penelope.

"Ne demek istiyorsun?" diye tekrarlardı Saga.

Penelope, *bu adamların Sudan'a cephane göndermelerine müsaade edilmemeli*, diye düşünüyordu.

"Bu işten sıyrılmazlar," dedi bir kez daha ve sustu.

"Yer altındaki odada daha güvendedin," dedi Saga.

"Güvende mi? Beni kimse koruyamaz," dedi Penelope.

"Onun nerede olduğunu biliyoruz, Alman Elçiliği'nde. Binanın etrafını sardık."

"Ama ele geçiremediniz," dedi Penelope, sesini yükselterek.

"Büyük ihtimal yaralanmış. Kolundan. İçeri gireceğiz ve..."

"Ben de gelmek istiyorum," dedi Penelope.

"Niçin?"

"Çünkü yüzünü gördüm."

Joona ile Saga ürperdiler. Penelope bakışlarını Joona'ya çevirdi.

"Haklısın," dedi, "onu gördüm."

"Fazla zamanımız yok ama robot resmini yapabiliriz," dedi Saga.

"Faydası yok," dedi Joona. "Başka bir ülkenin toprağına girip elimizdeki robot resme benziyor diye birini alamayız."

"Ama eğer bir şahit onu tanırsa," dedi Penelope, ayağına kalktı ve gözlerini Joona'ya dikti.

Şüpheli

Skarpögatan'da, Japon Elçiliği'nin önüne park etmiş zırhlı bir minibüsün arka koltuğunda Saga Bauer ile Joona Linna'nın arasında oturuyordu Penelope. Alman Elçiliği'nin giriş kapısının elli metre uzağındaydılar. Omuzlarında ve göğsünde çelik yeleğin baskısını hissediyordu.

Beş dakika sonra, şüpheliyi teşhis edip tutuklamak için elçiliğe gireceklerdi. Elçilikte kırk beş dakika kalabileceklerdi.

Sırtına kılıfla ekstra bir silah yerleştiren Joona'ya itiraz etmedi Penelope. Silahı yerleştirmeden önce, en kolay açığı bulmak için birkaç deneme yaptı Joona.

"Penelope böyle bir şey istemiyor," dedi Saga.

"Sorun yok," dedi Penelope.

"Bizi içeride neyin beklediğini bilmiyoruz," dedi Joona, "umarım her şey yolunda gider ama bir aksilik olursa bu silah çok işimize yarar."

Her tarafta operasyon timleri, üniformalı polisler ve ambulanslar vardı.

Joona Linna, yanan Volvo'dan geriye kalanlara baktı. Neredeyse bir tek şasesi kalmıştı. Kavşağın dört bir tarafına araba parçaları savrulmuştu. Arabayı inceleyen Erixon ateşleyici ve nitroaminizleri bulmuştu.

"Büyük ihtimal heksojen," dedi, burnuna düşen gözlüğünü kaldırarak.

"Bomba," dedi Joona. Saatine baktı.

Bir süre polisin bacaklarının arasında dolaşan Alman çoban köpeği, asfalta uzanıp dilini dışarı sarkıtarak solumaya başladı.

Saga, Joona ve Penelope, bir operasyon timinin eşliğinde Alman Elçiliği'nin kapısına gittiler. Kapıda asık suratlı dört Alman askerî polisi bekliyordu.

"Endişelenme," dedi Saga, yumuşak bir sesle Penelope'ye, "sen yalnızca saldırganı teşhis edeceksin, sonra seni hemen dışarı çıkaracağız. Sen binanın dışına çıkana kadar, güvenlik personeli onu burada tutacak."

Yapılı, yüzü çilli bir polis açtı kapıyı. Gülümseyerek adının Karl Mann olduğunu söyledi, güvenlik sorumlusuydu.

Adamın peşine takılıp ana giriş kapısına yöneldiler.

Serin bir sabahtı.

"Umarım size durumu anlatmışlardır. Çok tehlikeli bir katil," dedi Joona.

"Biliyorum. Bize bilgi verildi," dedi Karl Mann. "Ama ben hep buradaydım, elçilik çalışanları ve Alman vatandaşlarından başka kimse yok içeride."

"Bize bir liste verebilir misiniz?" dedi Saga.

"Size yalnızca güvenlik kameralarını incelediğimizi söyleyebilirim," dedi Karl Mann. "Meslektaşınızın yanlış olduğunu düşünüyoruz. Şüpheli şahıs belki parmaklıkları aşmış elçiliğin bahçesine atlamıştır ama eğer öyleyse binaya girmek yerine arka tarafa dolaşmış radyoevine doğru gitmiştir."

"Bu mümkün," dedi Joona, sakın bir ifadeyle.

"Elçilikte şu an kaç kişi var?" diye sordu Saga.

"Şimdi iş vakti. Dört ayrı randevu var."

"Dört kişi mi?"

"Evet."

"Toplam kaç personel var?"

"On bir."

"Kaç güvenlik görevlisi var?"

"Şu anda beş."

"Başka kimse var mı?"

"Hayır."

"Marangoz, boyacı ya da başkası..."

"Hayır."

"Yani toplam yirmi kişi," dedi Saga.

"Etrafı kendi başınıza gezmek ister misiniz?" diye sordu Karl Mann.

"Bizimle birlikte gelmenizi tercih ederiz," dedi Saga.

"Ne kadar adam istiyorsunuz?" dedi Karl Mann.

"Mümkün olduğu kadar çok ve ağır silahlarla donatılmış," dedi Joona.

"Yani bu adam bu kadar tehlikeli diyorsunuz," diye gülümsedi Karl Mann. "Yanıma iki adam alabilirim."

"Bizi neyin beklediğini bilmiyoruz."

"Ama adamın omzundan yaralandığını söylemiştiniz. Niçin bu kadar endişelendiğinizi anlayamıyorum doğrusu."

"Belki adam içeri girmedi, belki elçiliği çoktan terk etti," dedi Joona, "ama buradaysa kayıp verebileceğimizi göze almalısınız."

Joona, Saga ve Penelope otomatik tüfekler ve şok bombalarıyla donatılmış üç askerî polisle birlikte elçiliğin alt kat koridorunda sessizce ilerlediler. Elçilik binasında birkaç yıldır restorasyon vardı. Etraf boya ve yeni kesilmiş kereste kokuyordu. Yerlerin bir kısmının üzerinde hâlâ koruyucu kâğıtlar seriliydi.

"Çalışanlardan önce ziyaretçileri görelim," dedi Joona.

"Tamam," dedi Karl Mann.

Saga Bauer ve Joona Linna'nın ortasında yürüyen Penelope tuhaf denilecek kadar sakindi. O adamı binada bulamayacaklarından bir nedenle emindi. Bina sıradan ve sakin görünüyordu.

Birden Joona'nın dikkat kesildiğini fark etti, hareketlerinde bir değişiklik olmuştu, kapı ve havalandırma mazgallarını tarıyordu gözleri.

Zayıf bir alarm sesi yankılandı. Hemen durdular, Karl Mann telsizini kaldırıp Almanca bir şeyler konuştu.

"Bir kapının alarmı çalmış," diye açıkladı İsveççe. "Kapı kilitli ama alarm sanki birkaç saniye açılmış gibi sinyal vermiş."

Koridorda yürümeye devam ettiler. Penelope Fernandez attığı her adımda sırtındaki silahın nasıl oynadığını hissediyordu.

"İlerideki oda, Ticari Ataşe Martin Schenkel'in odası," dedi Karl Mann. "Ziyaretçisi var, Roland Lindkvist."

"Onlarla görüşmeyi çok isterim," dedi Joona.

"Martin, öğle tatilinden önce rahatsız edilmeme talimatı vermiş."

Joona cevap vermedi.

Saga, Penelope'nin kolunu tutup durdurdu. Diğerleri kapalı kapıya doğru yürürken onlar oldukları yerde kaldılar.

"Bir saniye," diyen Karl Mann kapıya vurdu.

İçeriden bir cevap geldi, bir süre bekledi, içeri girdi ve arkasından kapıyı kapattı.

Joona kapısı olmayan bir odaya göz attı. Kapı yerine gri, kalın bir naylon gerilmişti. Odada üst üste yığılmış alçı plakaları vardı, naylon hafif bir esintiyle yelken gibi şişmişti.

Joona naylona doğru bir adım atarken ticaret ataşesinin odasından sesler duydu. Sanki bir şey yere düşmüştü.

Penelope geriye doğru çekildi, kaçmak istiyordu.

Saga silahını çekti.

"Biz burada bekleyeceğiz," dedi sakın bir sesle.

Elçiliğin 1975 ilkbaharında Komando Holger Meins üyeleri tarafından işgal edildiği geldi aklına Penelope'nin. On iki kişiyi rehin almışlar, Andreas Baader, Ulrike Meinhof ve Gudrun Ensslin'in yanı sıra RAF üyesi yirmi kişinin serbest bırakılmasını talep etmişlerdi. Bu koridorlarda koşmuşlar, bağırılmışlar, elçi Dietrich Stoecker'i saçından sürüklemişler, Heins Hildegard'ın kanlı bedenini merdivenlerden aşağı atmışlardı. Neler dediklerini, pazarlıkların nasıl yürütüldüğünü hatırlayamıyordu

Penelope ama Alman Başbakanı Helmut Schmidt, İsveç Başbakan'ı Olof Palme'ye teröristlerle pazarlık yapmayacaklarını söyledikten sonra iki rehine öldürülmüştü. Eylemcilerden Karl-Heinz Dellwo, isteklerimiz yerine getirilene kadar saat başı bir kişiyi öldüreceğiz, diye bağırıyordu.

Penelope, ticari ataşenin odasına doğru giden Joona Linna'ya baktı. İki askerî polis oldukları yerde kalmışlardı. Gümüş rengi, büyük bir silah çıkaran Joona, silahın emniyetini açtı ve kapağı vurdu.

Sanki ocağın üzerinde unutulmuş bir yemekten yayılmış gibi bir koku yayıldı koridora.

Joona kapağı bir kez daha vurdu, kulağını dayayıp dinledi, biri monoton bir sesle hep aynı şeyi tekrarlıyormuş gibiydi. Birkaç saniye bekledi, silahı tutan elini arkasına aldı ve kapının koluna bastırdı.

Karl Mann kalçasından sallanan otomatik tüfeğiyle tavan lambasının altında dikiliyordu. Önce Joona'ya, sonra koltukta oturan adama baktı.

"Bay Schenkel, bu İsveçli komiser," dedi.

Yere kâğıt ve dosyalar saçılmıştı. Sanki biri, öfkeyle masanın üzerindeki savurmuş gibiydi. Ticari Ataşe Martin Schenkel, oturduğu koltukta gözlerini televizyona dikmiş futbol maçı izliyordu. Alman DFB-Elf ile Çin ulusal takımı arasındaki maçı.

"Siz Roland Lindkvist'le görüşmüyor muydunuz?" diye sordu Joona, imalı bir şekilde.

"O gitti," dedi Martin Schenkel, gözünü televizyondan ayırmadan.

Joona ile Karl Mann tekrar koridora çıktılar. Karl Mann'ın canı sıkılmış, morali bozulmuştu. Adamlarına sert bir sesle emirler verdi. Açık mavi elbiseli bir kadın koridora serili kâğıtların üzerinden hızla geçip başka bir koridora girdi.

"Bu kim?" diye sordu Joona.

"Elçinin sekreteri," dedi Karl Mann.

"Onunla konuşmak istiyordum."

Birden bütün binada alarm sesi duyuldu. Kasete kaydedilmiş sakin bir ses, bunun yangın tatbikatı olmadığını herkesin hemen binayı terk etmesi gerektiğini söyledi. Asansör kullanılmayacaktı.

Yangın

Telsizle bir şeyler konuşan Karl Mann, aceleyle merdivenlere yöneldi.

“Üst katta yangın var.”

“Ciddi bir şey mi?” diye sordu Joona, adımlarını ona uydurarak peşine takılmıştı.

“Henüz bilmiyoruz ama elçiliği boşaltacağız, yukarıda on bir kişi var.”

Karl Mann, kırmızı kapaklı bir dolaptan bir yangın tüpü alıp güvenlik kolunu indirdi.

“Ben Penelope’yle dışarı çıkıyorum,” diye bağırdı Saga.

“Yangını o çıkardı,” dedi Penelope, “siz yangını söndürmeye çalışırken o kaçacak.”

Joona üç askerî polisle birlikte merdivenleri tırmanmaya başladı. Yangın yerine en kısa sürede ulaşmak için koşarlarken, soğuk beton duvarlarda ayak sesleri yankılanıyordu. Üçüncü katın koridoruna geldiklerinde onları ağır bir duman kokusu karşıladı. Duman koridorun tavanını gri, ince bir tül gibi kaplamıştı.

Birbirlerini kollayarak kapıları hızla açıp odaları kontrol ettiler, kimse yoktu.

“Göründüğü kadarıyla duman Schiller Salonu’ndan geliyor,” dedi Karl Mann.

Koridorun sonundaki odanın çift kapılı kapısının altından yoğun bir duman sızıyordu. Bulanık bir suya benzeyen duman kapılardan, duvarlardan tavana tırmanıyordu.

Bir yerlerden bir kadın çığlığı yükseldi. Arkasından duvarların içinde gök gürliyormuş gibi bir patlama sesi duyuldu. Kapının arkasından keskin bir şangırtı sesi geldi, sanki kocaman bir pencere camı sıcaktan parçalanmıştı.

"Herkesi dışarı çıkarmalısınız," dedi Joona, "bu bir..."

Elini kaldırarak Joona'ya susmasını işaret eden Karl Mann, telsizi dinledi. Yangın tüpünü yere bıraktı, Almanca bir şeyler konuştuktan sonra gruba döndü: "Dinleyin!" dedi, telaşsız bir sesle, "güvenlik kamerasında siyahlar giyinmiş bir adam keşfetmişler, erkekler tuvaletindeymiş. Lavabonun içinde de bir silah varmış."

"Bu o," dedi Joona.

Karl Mann, izleme odasını arayarak adamın pozisyonu hakkında bilgi aldı.

"Kapının iki metre sağında," dedi Karl Mann. "Omzundaki kanama ağırılmış, yerde oturuyor... ama pencere açık, belki oradan kaçmayı düşünüyor."

Yerlere serili kahverengi kâğıtların üzerinden koşup bir boyacı merdivenini geçtikten sonra durdular. Karl Mann en öndeydi. Sıcaklık iyice artmıştı, tavandan aşağıya çamurlu bir su gibi duman boşalıyordu. Her taraftan çatırtı ve gürültüler yükseliyor, sanki ayaklarının altındaki yer sarsılıyordu.

"Elindeki silah neymiş?" dedi Joona.

"Yalnızca lavabodaki silahı görmüşler ama..."

"Sırt çantası yanında mıymış, sorar mısın? Hep onunla dolaşıyor."

"Bu operasyonu ben yürütüyorum," diye tıslayan Karl Mann, adamlarına işaret etti. Otomatik silahlarını hızla gözden geçiren adamlar şeflerinin peşlerine takıldılar.

Joona onları uyarmaya vakit bulamadı. Bu tür alışılmış taktiklerin temizlikçiye işlemeyeceğini biliyordu. Bu halleriyle örümcek ağına yaklaşan sineklere benziyorlardı. Birer birer ağa takılacaklardı.

Joona'nın dumandan gözleri yanmaya başlamıştı.

Bir örümcek ağını iki çeşit iple örer, diye düşündü. Birini avını yakalamak için yapışkan iple, diğerini kendisinin üzerinde rahatça dolaşabileceği bir iple.

Ağın neresinin hangi iple örüldüğünü bildiğinden kendi kurduğu tuzaga düşmeden hareket edebilir.

Joona polislerin peşlerinden gitti, erkekler tuvaletinin kapısına mevzilenmişlerdi. Uzun, sarı saçları kaskının altından sarkanı, bir şok bombasının pimini çekti, kapıyı açıp bombayı attıktan sonra hızla kapattı. Boğuk bir patlama sesi duyuldu. Diğer polis kapıyı hızla açıp silahını karanlığa doğrulttu. Karl Mann eliyle acele et işareti yaptı. Uzun saçlı polis, otomatik tüfeğinin dipçliğini omzuna dayayıp bir saniye bile tereddüt etmeden içeri daldı. Joona'nın kalbi endişeyle sancıldı. İçeri giren polisin korkuyla bağırdığını duydular, korkusunun çıplaklığında çocuksu bir şeyler vardı. Hemen arkasından çok güçlü bir patlama sesi duyuldu. Polis, kalın bir duman tabakasıyla birlikte koridora fırladı. Kapı, menteşelerinden çıkıp savruldu. Diğer polis silahını düşürdü, yana doğru kayarak dizlerinin üzerine çöktü. Joona, basıncın etkisiyle birkaç adım geriledi. Sarı saçlı polis koridorda sırtüstü yatıyordu. Ağzı açıktı, dişlerinin arasından kan sızıyordu. Bilincini kaybetmişti. Bir bacağına kocaman bir metal parçası saplanmıştı. Yarasından kan fışkırıyordu. Joona ona doğru fırladı, omzundan tutup sürükleyerek kapının önünden uzaklaştırdı. Adamın gömleğinin kolunu yırtıp katlayarak yarasının üzerine bastırdı ve kemeriyle sardı.

Polislerden biri diz çökmüş, titrek bir sesle ağlıyordu.

Sivillere yardım ediyorlardı. İki polis, gri saçlı bir adamı koridordan dışarı çıkarıyordu. Yüzü kararmış adam yürümekte zorlanıyordu. Hırkasının ucunu ağzına kapatmış bir kadın dehşetle açılmış gözlerle koridordan dışarı doğru koşuyordu.

Karl Mann, cam ve fayans parçalarına basarak elinde silahıyla tuvalete girdi. Temizlikçi yerde uzanıyordu. Hâlâ hayattaydı. Bacakları titriyor ve kolları şiddetle çırpınıyordu. Çenesi ve yüzünün önemli bir kısmı parçalanmıştı. İçeride neler olup bittiğini anlayabilmek için Karl Mann etrafı gözden geçirdi. Çelik bir ip gördü, belli ki adam el bombalarıyla bir tuzak hazırlarken, içeri şok bombası atılmasıyla kendi kazdığı tuzığa düşmüştü.

"Geriye kalanları dışarı çıkaralım," diyen Karl Mann, tuvaletten çıktı.

Joona ellerindeki kanı sildi. Operasyon merkezini arayıp ambulans göndermelerini isterken, Penelope koridora girdi, Saga da peşinden geliyordu. Penelope'nin gözlerinin etrafı kararmıştı. Saga onu sakinleştirmeye, durdurmaya çalıştı ama Penelope silkinerek kurtuldu elinden.

"O nerede?" diye sordu, öfkeli bir sesle. "Onu görmek istiyorum."

"Hemen dışarı çıkmalıyız," dedi Joona. "Burayı her an ateş sarabilir."

Joona'nın dediklerine aldırmayan Penelope, yanından geçip erkekler tuvaletine girdi. Yerde yatan adama baktı, titreyen bedenine, kanlı yüzüne. İnleyerek geriledi Penelope. Koridora çıktı, sendeleyerek duvara tutunmaya çalışırken, eski Almanya Şansölyesi Willy Brandt'ın çerçevelenmiş mektubunu yere düşürdü. Camı kırılan çerçeve duvara dayalı kaldı.

Penelope hızla soluyordu, midesi kalkmıştı. Saga onu belinden yakalayıp merdivenlere doğru sürükledi.

"Bu o değil," dedi Penelope, ağlamaklı bir sesle.

"Şimdi dışarı çıkmalıyız," dedi Saga.

Yüzünde koruyucu maskeler olan ambulans görevlileri yaralı polisi dışarı taşıdılar. Sanki derin bir nefes verilirmiş gibi ikinci bir patlama daha duyuldu. Cam ve tahta parçaları uçuştı koridorda. Bir adam sendeleyip yere yuvarlandı, tekrar ayağa kalktı. Koridorda hiç hareket etmeden dikilen yapılı bir adamın gömleğine ve kravatına burnundan kan damlıyordu. Polisler, bağıarak herkesi acil çıkışa yönlendiriyordu. Bir büronun aralık kapısından dışarı alevler fişkırdı. Yere serili koruyucu

kâğıtlar tutuştu. İki kişi el ele vermiş, eğilerek koşuyorlardı. Üzerindeki yazlık elbisesi yanan bir kadın çılgınlık atıyordu. Polislerden biri kadının üzerine köpük püskürttü.

Joona, dumandan öksürmesine karşın tuvalete girip patlamanın yarattığı tahribata baktı. Temizlikçi artık hareket etmiyordu. Yüzüne geçici kompres yapıp gazlı bez sarılmıştı. Omzundaki kurşun yarasından akan kanlar siyah ceketinden aşağı süzülüyordu. İlk yardım çantası duvardaki yerinden fırlamıştı. Sargı bezleri ve bandajlar yerlere saçılıp toza ve beyaz fayans parçalarına karışmıştı. Duvarlar isle kaplanmıştı, fayansları dökülmüştü. Tuvalet kapıları menteşelerinden çıkmış, aynalar kırılmıştı. Patlayan bir borudan sular fışkırıyordu.

Bir lavabonun içinde Heckler&Koch marka bir tabanca ve yedi mermili bir şarjör vardı. Bir klozetin ardında kaba siyah naylondan yapılmış sırt çantası duruyordu. Boş gibi duruyordu.

Korku dolu bağrışmalar, yardım çılgınlıkları, emirler birbirlerine karışıyordu. Ambulans personeliyle birlikte Karl Mann da tuvalete girdi.

Ambulans personeli temizlikçiyi bir sedyeye koyup kayışlarla bağ-larken, "Başına bir polis konulmasını istiyorum," dedi Joona.

"Büyük ihtimalle daha hastaneye gidemeden ölür," dedi Karl Mann, eline öksürerek.

"Her neyse, elçilik sınırlarından çıkarılana kadar izlenmesini istiyorum."

Joona'yla göz göze gelen Karl Mann, İsveç polisine teslim edilene kadar sedyedeki yaralıyı izlemelerini emretti adamlarına.

Koridordan yoğun siyah bir duman püskürüyor; her taraftan çatırtılar yükseliyordu. Öksürerek çılgınlık atan, yüzleri korku dolu insanlar eğilerek dışarı doğru koşuyorlardı. Telsizden çağrı alan Karl Mann dumandan korunmak için çömelerek cevap verdi.

"Bu kattan hâlâ bir kişi eksik," dedi öksürerek.

Joona yere devrilmiş bir kapının üzerinden atlayarak kapalı bir kapıya doğru gitti. Kapı koluna bastırdı. Bir ışık parlayıp söndü. Dumanlı koridor bir ateşle aydınlandı, kapı aralığından dışarı kıvılcımlar saçıldı.

Çatırtılar, patlama sesleri, eğilip bükülen metal gıcırıltıları birbirlerine karıştı.

Karl Mann'a bakan Joona geri gitmesini işaret etti. Silahını çekti, kapıyı birkaç santim aralayıp yana çekildi. Bir süre bekledikten sonra içeri baktı.

Jaluziler kapalı olduğundan birkaç büro mobilyası silüetinden başka bir şey göremedi. Yerden hafif bir esinti hissederek ateş hattından çekildi.

"Binayı terk edin," diye bağırdı biri arkasından. •

Geriye dönen Joona, koridordan koşarak gelen itfaiyenin kurtarma ekibinden dört adam gördü, dağılarak sistematik bir şekilde odaları kontrol etmeye başladılar.

Joona, uyarmaya vakit bulamadan adamlardan biri güçlü el lambasını onun önünde durduğu odaya yöneltti. İki göz parladı ve yorgun bir labrador haylaması duyuldu.

"Onunla biz ilgileniriz," dedi adam. "Siz kendi başınıza çıkabilir misiniz?"

"Bir kişi kayıp," dedi Karl.

"Dikkatli ol," diye adamı uyardı Joona.

"Hadi gel artık," dedi Karl bağırarak.

"Bir şeye bakıp geleceğim"

Joona öksürdü, tekrar erkeler tuvaletine girdi, yerlere ve duvarlara saçılan kanlara baktı, klozetin yanına koşup arkasında duran siyah sırt çantasını aldı.

Av avcı oluyor

Penelope'nin bacakları titriyordu. Elçiliği çevreleyen demir çitlere tutunmuş, gözlerini siyah asfalta dikmişti. Kusma isteğine karşı direniyordu. Gözlerinin önünde tuvaletteki görüntüler titreşiyordu: parçalanmış bir yüz, dişler ve kan. Üzerindeki çelik yelek gittikçe daha ağırlaşıyordu. Etrafındaki sesler dalgalar halinde üzerine çullanıyordu: ambulansların sirenleri, birbirleriyle ve telsizle bağırarak konuşan polisler. Elllerinde sedye koşarak dışarı çıkan ambulans personeline baktı. Sedyedeki adam tuvalette gördüğü kişiydi. Sırtüstü yatıyordu. Yüzü sarılıydı, sargılardan dışarı kan sızıyordu.

Saga bir hemşireyle birlikte Penelope'nin yanına geldi. Hemşireye Penelope'nin şoka girmesinden korktuğunu söylemişti.

Hemşire, Penelope'nin omuzlarına bir battaniye örttü.

"O değildi," diye tekrarladı Penelope.

"Birazdan bir doktor gelip sana bakacak," dedi hemşire, teskin edici bir sesle, "ama istersen bir sakinleştirici verebilirim. Ciğerlerinde bir sorun yok değil mi?"

Penelope başını iki yana salladı, hemşire ona mavi bir hap verdi.

"Bunu yutacaksın, yarım miligram Xanax."

"Xanax," diye tekrar etti Penelope, dalgın bir ifadeyle.

"Seni sakinleştirecek, hiçbir zararı yok," diyen hemşire aceleyle yanlarından ayrıldı.

"Ben su getireceğim," diyen Saga, bir polis minibüsüne doğru gitti.

Parmakları uyuşan Penelope, elindeki mavi hapa dikti gözlerini.

Joona Linna hâlâ binadaydı. Dışarıya perişan halde insanlar çıkıyordu. Şoke olmuş diplomatlar Japon Elçiliği'nin çitlerinin önünde toplanmış hastaneye götürülmeyi bekliyorlardı. Koyu mavi etekli bir kadın yere çökmüş ağlıyordu. Bir polis omuzlarından tutarak kadını sakinleştirmeye çalıştı. Diplomatlardan biri, diliyle dudaklarını yalıyor ve bir mendille sanki hiç temizlenemeyecekmiş gibi, durmadan ellerini siliyordu. Yaşlı, kırışık takım elbiseli bir adam gergin bir yüzle telefonda konuşuyordu. Askerî ataşe -saçları kızıla boyalı, orta yaşlı bir kadın- gözyaşlarını silerek diğerlerine yardım etmeye çalışıyordu ama uyurgezer bir hali vardı. Sedyeyle birini taşıyan ambulans personeline serum torbasını tutarak yardım ederken sanki başka bir dünyadaydı. Yanık elleri bandajlı bir adam omuzlarında bir battaniyeyle bir süre oturduktan sonra bandajlı ellerini yüzüne kapattı. Arkasından ayağa kalktı, battaniye yere düştü, çitlerin yanındaki asfalt yoldan yukarı, sanki düşteymiş gibi ağır adımlarla yürümeye başladı.

Askerî bir polis, bir eliyle bayrak direğine tutunmuş ağlıyordu.

Elleri yanan adam, parlak sabah güneşinin altında çitlerin yanından geçip sağa dönerek Gärdesgatan'a çıktı.

Birden nefesini tuttu Penelope. Sanki damarlarına buz gibi bir su enjekte edilmişti, korkunç bir sezgi sardı bedenini. Adamın yüzünü görmemiş ama sırtından görmüştü. Elleri yanan adam. Peşindeki adam oydu. Polislerin ve ambulansların arasından salınarak geçmiş Gärde'te doğru gidiyordu. Penelope'nin onun yüzünü görmesi gerekmiyordu, bu sırtı ve enseyi daha önce görmüştü, Skurusund Köprüsü'nün altında, Viola ve Björn öldürülmeden önce.

Kalbi çarparak adamın peşine takıldı Penelope. Gärdesgatan'a çıktı, tıpkı adamın yaptığı gibi omuzlarındaki battaniyenin düşmesine aldırmadan adımlarını hızlandırdı. Adamın, aceleyle ağaçların arasına daldığını görünce koşmaya başladı. Bitkin gibiydi adam, belli ki aldığı yaradan çok kan kaybetmişti. Artık Penelope'nin elinden kaçamazdı.

Ağaçların üzerinden birkaç karga havalandı. Ağaçların arasında ilerlerken bedenine bir kuvvet geldiğini hissetti Penelope. Otların üzerinde geniş adımlarla ilerliyordu. Elli metre kadar ilerisinde giden adam sendeledi, bir eliyle bir ağacın gövdesine yaslanarak ayakta kalabildi. Elinin sargısı çözülüp parmaklarının üzerinden sarkmaya başlamıştı. Penelope koşmaya başladı, topallayarak ağaçların arasındaki güneşli açıklığa çıktı adam. Penelope, durmaksızın, Joona Linna'nın sırtına yerleştirdiği silahı çekti, ağaçların arasından çıktı, silahın emniyetini açıp adamın bacağına nişan aldı.

"Dur!" diye fısıldadı ve tetiğe bastı.

Silah patladı, kolu ve omzu sarsıldı Penelope'nin.

Mermi boşa gitti, adam daha hızlı koşmaya gayret ediyordu.

Kız kardeşime asla dokunmayacaktın, diye düşündü Penelope.

Adam bir yürüyüş yolunun karşısına geçip durdu, elini omzuna götürdü ve otların üzerinde yürümeye devam etti.

Penelope peşinden koşup güneşe çıktı, yürüyüş yolundan geçti ve bir kez daha doğrulttu silahını.

"Dur," diye bağırdı.

Tetiğe bastı, adamın on metre kadar önünde otların savrulduğunu gördü. Adrenalinin yükseldiğini hissetti Penelope, zihni açılmış ve hedefine kilitlenmişti. Adamın bacağına nişan alıp bir kez daha ateş etti. Patlamayla birlikte kolu sarsıldı, bu defa hedefini tutturmuş, adamın dizkapağının arkasından giren mermi önünden çıkmıştı. Acıyla bağırarak yere yuvarlanan adam, emekleyerek uzaklaşmaya çalıştı. Adımlarını açan Penelope daha da yaklaşıırken, bir huş ağacından destek alarak doğrulmaya çalışıyordu.

"Dur," diye fısıldayan Penelope, namluyu bir kez daha adama çevirdi.

Viola'yı öldürdün. Onu boğdun, Björn'ü öldürdün.

"Benim küçük kız kardeşimi öldürdün!" diye bağırarak tetiğe bastı.

Kurşun sol ayağına saplandı adamın ve otların üzerine kan fışkırdı.

Penelope yaklaşırken, adam sırtını ağaca dayayarak oturmuş başı göğsüne düşmüştü. Her tarafından kan fışkırıyor, tıpkı bir hayvan gibi soluyordu.

Adamın önünde duran Penelope, bacaklarını iki yana açıp silahını doğrulttu.

"Niçin?" diye sordu alçak sesle. "Kız kardeşim niçin öldürdün? Niçin?.."

Sustu, yutkundu, eğildi, adamın yüzünü görebilmek için dizüstü çöktü.

"Seni gebertirken yüzünü görmek istiyorum."

Dilini dudaklarında gezdiren adam başını kaldırmaya çalıştı. Ağır geldi, yapamadı. Belli ki kan kaybından bilincini yitirmek üzereydi. Penelope, namluyu adama doğrulttu, durdu, boştaki elini uzattı, çenesinin altından tutup başını kaldırdı ve yüzüne baktı adamın. Daha önce, Kymmen Adası'nda çakan şimşegin ışığında kısa bir süre gördüğü yüze bakarken dişlerini sıktı. Gözlerindeki sükûneti ve dudağının üzerindeki yarayı hatırladı. Şimdi de oradaki kadar sakindi. Penelope, adamın yüzünde korkudan eser olmamasına şaşarken, birden saldırıya geçti adam. İnanılmaz bir hızla saçlarından tutup kendisine doğru çekmişti Penelope'yi. Kolu hâlâ çok güçlüydü, öne doğru devrilen Penelope'nin alnı adamın göğsüne çarptı. Penelope'nin geri çekilmesine fırsat vermeyen adam, bileğinden tutup bükerek silahı elinden aldı. Bütün gücünü kullanıp kollarıyla iterek ve tekmeler savurarak adamın elinden kurtulan Penelope, sırtüstü yere devrildi. Başını kaldırdığında adam namluyu çoktan üzerine çevirmişti. Üst üste iki el ateş etti.

Huş ağacının beyaz gövdesi

Joona Linna, elçiliğin merdivenlerinden inip zemin katın koridorlarında aceleyle yürürken ciğerleri zorlanıyor, gözleri yanıyordu. Hemen dışarı çıkıp temiz hava almalıydı. Duvara tutunarak öksürdükten sonra hiç beklemeden devam etti. Üst kattan yeni bir patlama sesi duyuldu, bir tavan lambası yerinden çıkıp tam Joona'nın önüne düştü. Dışarıdan ambulans ve polis arabalarının sirenleri duyuluyordu. Ana giriş kapısına doğru kalan son mesafeyi hızla geçti. Kapının tam önünde altı Alman askerî polisi vardı, çevre güvenliğini sağlıyorlardı. Joona, ciğerlerine temiz hava çekti, öksürdü ve etrafına bakındı. Elçiliğin duvarına iki itfaiye merdiveni dayanmıştı. Elçiliği çevreleyen demir parmaklıkların önü polis ve ambulans personeli kaynıyordu. Karl Mann çimlerin üzerine uzanmıştı, bir doktor üzerine eğilmiş ciğerlerini dinliyordu. Penelope Fernandez, Japon elçiliğini çevreleyen demir parmaklıkların önünde yürüyordu. Omuzlarına bir battaniye atmıştı.

Joona, klozetin arkasında duran sırt çantasını almak için son anda tuvalete girmişti. Aklına birden esmişti bu. Silahı ve şarjörünü görünür bir şekilde lavaboya koyan temizlikçinin, boş sırt çantasını niçin sakladığını anlayamamıştı.

Tekrar öksürmeye başladı, sırt çantasını açtı. Çanta boş değildi. İçinde üç değişik pasaport, ağzı kanlı kısa bir saldırı bıçağı vardı.

"Bununla kimi kestir?" dedi Joona, kendi kendine.

Bıçağa bir kez daha baktı. Üzerindeki kan pıhtılaşmaya başlamıştı. Başını kaldırıp bakışlarını tekrar etrafta gezdirdi, çitlerin gerisindeki ambulanslara ve meraklı insan kalabalığına baktı. Elbiseleri yanmış bir kadını bir sedyeye yatırıyorlardı. Yanı başında elini tutan başka bir kadın vardı. Alnında duman karası olan yaşlı bir adam telefonla konuşuyordu. İfadesiz bir suratı vardı.

Joona yaptığı yanlış fark etti. Sırt çantasını ve kanlı bıçağı yere atıp bahçe kapısına doğru koştu. Bağırarak kapıyı açmasını istedi güvenlik görevlisinden.

Elçiliğin bahçesinden dışarı fırladı, meslektaşlarının önlerinden geçti, güvenlik şeridinin üzerinden atladı, tek bir söz etmeden gazetecilerin arasından geçti ve yola çıkmaya hazırlanan sarı ambulansın önüne dikildi.

Bir elini havaya kaldırıp kimliğini göstererek, "Omzundaki yarayı incelediniz mi?" diye bağırdı.

"Ne yarası, kimin?" dedi ambulans şoförü şaşkınlıkla.

"Bombadan yaralanan adamın. Omzunda da bir yara vardı..."

"Genel durumu hesaba katılırsa omzundaki yaranın çok ciddi..."

"Yarasına bakmalıyım!" dedi Joona.

Ambulans şoförü itiraz etmeye hazırlanıyordu ama Joona'nın sesinde bir şey onu bu fikrinden vazgeçirdi ve dediğini yapmaya karar verdi.

Joona ambulansın arkasına dolandı, kapısını açıp içine girdi. Sedyedeki adamın yüzü sargıyla kaplıydı. Burnuna oksijen hortumu ağzına da tükürük emici bağlıydı. Ambulans görevlilerinden biri adamın siyah ceketini ve gömleğini kesti, yaranın üzerindeki bandajı kaldırdı.

Kurşun yarası değil, derin bir bıçak yarasıydı.

Joona ambulanstaki aşağı atladı. Etrafına bakınarak arabaların ve insanların arasında Saga'yı aradı. Joona'nın yüz ifadesini gören Saga, elindeki su dolu plastik bardağı atıp peşine takıldı.

"Bu adam yine paçayı sıyracak," dedi Joona, kendi kendine. "Bunu engellemeliyiz!"

Gözleriyle etrafı tarayan Joona, bir yandan da gördüklerini hatırlamaya çalışıyordu. Elçilikten dışarı fırladığında Penelope Fernandez'i Japon Elçiliği'nin bahçesini çeviren demir parmaklıkların önünden geçip Gärdesgatan'a dönerken görmüştü. Omzunda bir battaniye vardı.

Saga'ya, "Çabuk bir tüfek al gel!" diye bağırان Joona, elçiliği çevreleyen demir parmaklıklar boyunca koşup sağa döndü. Etrafına bakındı ama ne Penelope'yi ne de temizlikçiye görebildi.

İtalyan Kültür Enstitüsü'nün arkasında bir kadın, Dalmaçya cinsi köpeklerini bahçeye bırakmış, koşmalarını izliyordu.

Kültür Enstitüsü'nün parlak ön cephesi boyunca koşan Joona, silahını çekerken, dumana boğulmuş elçilikten diğer personelle birlikte Temizlikçi'nin de çıkarıldığını düşündü.

Saga peşinden bir şeyler bağırdı ama ne dediğini duyamadı. Kalp atışları hızlanmış, kafasının içi kaynamaya başlamıştı. Adımlarını hızlandırıp koruluğa yöneldi, birden bir silah sesi duydu. Küçük bir hendeği geçerken tökezledi, bir yokuşu tırmanıp ağaçların arasına daldı.

Yeni bir silah sesi duydu, kısa ve keskin bir ses.

Sık ağaçların arasından dalları yararak geçen Joona, güneşin aydınlattığı çayırılık alana çıktı. Üç yüz metre kadar ileride Penelope'yi gördü. Bir huş ağacının altındaydı. Çok yavaş hareket ediyordu. Karşısında bir adam vardı. Sırtı ağacın gövdesine dayalı oturuyordu, başı göğsüne sarkmıştı. Penelope adamın önünde diz çöktü, birdenbire bir şey oldu. Öne doğru hızla eğilen Penelope, arkasından sırtüstü yere devrildi. Adamın elinde namlusu Penelope'ye dönük bir silah vardı. Joona koşarken silahını adama doğrulttu ama mesafe çok uzaktı. Durdu, silahını iki eliyle tutarak nişan alırken, ellerine dayanarak doğrulmaya çalışan Penelope'nin göğsüne iki el ateş etti adam. Penelope yere yuvarlandı. Joona tekrar koşmaya başladı. Temizlikçi bitkin bir vaziyetteydi ama silahını bir kez daha Penelope'ye yöneltti. Joona bir kez ateş etti ama ıskaladı. Adama yaklaşırken, Penelope, kurtulmak için tekmelemler savuruyordu. Başını kaldıran Temizlikçi, Joona'nın geldiğini gördü ama yine Penelope'ye döndü. Gözlerinin içine bakarak namluyu yüzüne doğrulttu. Bir silah

patladı... Kulağının dibinden geçen merminin vınlamasını duydu Joona. Aynı anda temizlikçinin arkasından kanların saçıldığını gördü. Huş ağacının beyaz gövdesi kırmızıya boyandı. Metal zarflı mermi temizlikçinin göğüs kafesini ve kalbini deşip çıkmıştı. Joona, silahın namlusunu adamın üzerinden ayırmadan koşmaya devam etti. Bir silah patlaması daha duyuldu, bu ikinci kurşun birincinin açtığı deliğin birkaç santim üzerine isabet etti. Joona silahını indirdi, dönüp geriye baktı. Korunun kenarında, omzunda keskin nişancı tüfeğiyle Saga Bauer dikiliyordu. Beline kadar inen saçları, yaprakların arasından sızan güneşin altında altın gibi parlıyordu. Silahın namlusunu yere indirirken gözleri hâlâ hedefinin üzerindeydi.

Ellerinden destek alıp gerileyerek adamdan uzaklaşan Penelope, öksürerek ayağa kalktı. Gözlerini adamın üzerine dikmişti. Adamın yanına giden Joona, yerdeki silahı ayağıyla bir kenara itti, öldüğünden emin olmak için eğilip şah damarını kontrol etti.

Penelope, çelik yeleği çıkarıp otların üzerine attı. Joona, doğrulup Penelope'ye yöneldi. Joona'ya doğru bir adım atan Penelope bayılacak gibiydi. Kollarını Penelope'nin beline dolayan Joona, yanağını göğsüne basturan Penelope'nin ne kadar yorgun olduğunu hissetti.

Sahte iz

Alman Elçiliği'nin erkekler tuvaletinde yüzü parçalanmış adam hastaneye geldikten bir saat sonra öldü. Bu adam kültür ataşesinin sekreteri Dieter Gramma'ydı. Elbiselerinde koli bandı izlerine rastlanmıştı. Bilekleri ile boynundaki çürük ve yaralar, patlamadan önce bağlandığını gösteriyordu. Olay yerinde yapılan ilk incelemelerden ve güvenlik kameralarındaki görüntülerden hareketle olayların şöyle bir seyir izlediği tahmin ediliyordu: Dieter Gramma elçilikteki bürosuna geldikten sonra bilgisayarını açıp e-postalarını inceledi, hiçbirisine cevap vermedi ancak üç tanesini bayraklarla işaretledi. Arkasından yemekhaneye gitti, espresso makinesini çalıştırdı sonra da erkekler tuvaletine gitti. Tam tuvalet kabininin kapısını açıp içeri girecekken lavabonun önünde duran kar maskeli adamı fark etti.

Siyahlar giyinmiş adam peşindeki polisi atlatmak için Alman pasaportuyla içeri giren, yaralı Temizlikçi'ydi. Fark edilmemek için güvenlik kamerasının merceğini bantlamıştı.

Aynadan Gramma'yı inceleyip hızla karar verdi. Büyük ihtimalle, bir şey söylemesine fırsat vermeden göğsüne silah dayayıp Gramma'yı diz çökmeye zorladı. Ağzına bant yapıştırdığı Gramma'nın ceketini çıkartıp kendi siyah deri ceketini giydirdi. Sonra arkası güvenlik kamerasına dönük vaziyette bir su borusuna bağladı. İki ağızlı bıçağını çıkarıp deri ceketindeki kurşun deliğinden sokarak Gramma'nın sol omzunda derin bir yara açtı.

Acı, korku ve endorfin salgısı nedeniyle çok büyük ihtimalle neler döndüğünü anlayamadı. Diether Gramma'nın boynuna çelik bir tel dolayarak ilmek yaptı. İlmeğin içinden uzun bir çelik tel geçirip bir ucunu el bombası Sprang 2000'e bağladı, bombanın pimini çekip mandalını aşağı bastırdı. Bu mandalı bırakması halinde bomba üç saniye içerisinde patlardı.

Bombayı, mandalı aşağı bastırılmış halde Dieter Gramma'nın göğsüne bantladı. Gramma'nın boynuna attığı ilmekten geçirdiği telin ucunu lavabo borusunun etrafından dolaştırarak bir tuzak ipi gibi kapının önüne gerdi. Biri içeri girdiğinde tele takılıp el bombasını harekete geçireceğini ve polislerin, ortaya çıkacak kaosun arasında, ceketinde kurşun yarası olan, yüzü parçalanmış adamın aradıkları adam olduğunu düşüneceklerini hesaplıyordu.

Temizlikçi, herhalde çok kan kaybettiğinden, hızlı hareket edemiyordu ama yine de bütün bunları dört dakikada halledebilmişti: Dieter Gramma'yı etkisiz hale getirmiş, silahını çıkarıp şarjörle birlikte lavabonun üzerine koymuş, koli bandı rulosunu yok etmiş, içinde kanlı bıçağın olduğu çantayı bir klozetin su tankının arkasına saklamış, güvenlik kamerasının üzerindeki bandı çıkarmış, kapının önüne gerdiği telin üzerinden atlayıp tuvaletten çıkmıştı.

Koridordan geçip toplantı odasına gitmiş, odanın kapısını açıp içeri girmiş ve hızla bir ateş yakmıştı. Dışarıya çıkmış, Davida Meyer'in odasının kapısını tıklamıştı. İçeri girip ayaküstü uydurduğu ziyaret sebebinin açıklarken yangın alarmı duyulmuştu.

Sıkıca bağlanmış olan Dieter Gramma, güvenlik kamerası tarafından keşfedilene kadar, dizlerinin üzerinde yirmi beş dakika bekledi. Büyük ihtimal göğsüne bantlı el bombasının düşmemesine dikkat ederek bağırmaya çalıştı. Otopsi raporuna göre boynundaki kan damarları parçalanmış, dudaklarını ısırılmıştı.

Erkekler tuvaletinin kapısı açılmış, fayans zeminde bir şok bombası sekmmişti. Sıradan el bombaları gibi şarapnel saçmayan bu bomba, kapalı alanda çok güçlü bir basınca yol açıyordu. Şok bombası patladığında başı

boru ve fayans duvara çarpan Dieter Gramma bayılmıştı. Uli Schneider adlı genç bir polis silahını çekip kapıdan içeri girmişti. Şok bombasının patladığı tuvalet dumanla kaplanmıştı, genç polisin ayağına takılan çelik telin ne demek olduğunu anlaması birkaç saniyesini almıştı.

Dieter Gramma'nın göğsüne bağlı el bombası banttan çıkmış, kolu havaya kalkmıştı. Gramma'nın çenesinin hemen altında ilmeğe takılan bomba biraz aşağı kayıp korkunç bir gürültüyle patlamıştı.

Ziyaretçi

Joona Linna, Saga Bauer ve Penelope Fernandez, zırhlı bir minibüsle Diplomat Şehri'nden, Strandvägen'in ısıltılı suları boyunca, Stockholm'ün merkezine doğru gidiyorlardı.

"Ben onu görmüştüm," dedi Penelope, düz bir sesle. "Hiçbir zaman pes etmeyeceğini biliyordum. Beni bulacak ve..."

Susup bir süre önüne baktı.

"...öldürecekti."

"Öyle," dedi Saga.

Penelope, gözlerini kapatıp arabanın yumuşak salınımına bıraktı kendini. Raoul Wallenberg'in anısına yapılan, köpüklü dalgalara yahut rüzgârda savrulan İbrani harflerine benzeyen anıtın yanından geçtiler.

"Bu adam kimdi?" diye sordu Penelope. "Peşimdeki adam."

"Profesyonel katil," dedi Joona, "Temizlikçi yahut Çukur denilenlerden."

"Ne Europol'de ne de Interpol'de kaydı var," dedi Saga.

"Profesyonel katil," diye kendi kendine tekrar etti Penelope. "Yani onu biri tuttu."

"Evet," dedi Saga, "ama onu senin üzerine göndereni mutlaka bulacağız."

"Raphael Guidi?" dedi Penelope, alçak sesle. "O mu? Yoksa Agathe el-Hacı mı?"

"Bizce Raphael Guidi," dedi Saga. "Agathe el-Hacı'nın silah almaya çalıştığını ispatlamanın bir kıymeti yok."

"Yani gizli saklı bir şey yapmıyor," dedi Joona.

"Yani kiralık katili Raphael Guidi tuttu ama... Derdi ne bu adamın? Siz biliyor musunuz? Bütün bunların sebebi şu fotoğraf mı? Öyle mi gerçekten?"

"Raphael Guidi büyük ihtimalle fotoğrafı senin çektiğine inanıyor, ipliğini pazara çıkarabilecek bir şeyleri görüp duyduğunu sanıyor."

"Hâlâ öyle mi düşünüyor?"

"Herhalde öyle."

"Yani bir katil daha gönderebilir."

"Biz de bundan korkuyoruz," dedi Saga.

"Daha ne kadar polis korumasında kalacağım, bana yeni bir kimlik mi verilecek?"

"Bu konuyu konuşuruz ama..."

"Yani gücüm tükenene kadar kaçmak zorunda kalacağım öyle mi?" dedi Penelope.

NK Mağazası'nın önünden geçiyorlardı. Üç genç mağazanın gösterişli kapısında oturma eylemi yapıyordu.

"Bu adam pes etmeyecek," dedi Joona. Sesinde bir ciddiyet vardı. "İşte bu nedenle, bu işi afişe etmeliyiz. Peşine düşmeleri için bir neden kalmaz o zaman."

"Raphael Guidi'ye ulaşamayacağız, bunu biliyoruz," dedi Saga. "Ama İsveç'te canını acıtacak şeyler yapabiliriz..."

"Ne yapabilirsiniz?"

"Önce yaptıkları şu anlaşılmaya taş koruz. Axel Riessen ticaret sözleşmesini imzalamadan konteyner gemisi Göteborg Limanı'ndan ayrılamaz."

"Niye imzalamasın ki?"

"Asla imzalamayacak," dedi Joona, "ünkü bizim bildiklerimizi o da biliyor."

"Güzel," diye fısıldadı Penelope.

"Önce bu işin önüne geçeriz, arkasından da Pontus Salman'la birlikte bu işe karışan herkesi içeri alırız," dedi Saga.

Arabada bir sessizlik oldu.

"Annemi aramalıyım," dedi Penelope, bir süre sonra.

"Benim telefonumdan arayabilirsin," diye telefonunu uzattı Saga. Telefonu alan Penelope bir süre tereddüt ettikten sonra numarayı tuşlayıp bekledi.

"Merhaba anne, ben Penny. Şu adam..."

"Penny kapı çalıyor, gidip açmam gerek."

"Anne, dur," dedi Penelope, huzursuz bir sesle, "kapıyı çalan kim?"

"Bilmiyorum."

"Birini mi bekliyordun?"

"Hayır, ama..."

"Açma," diye bağırdı Penelope.

Annesi bir şeyler söyleyerek telefonun ahizesini bıraktı. Annesinin ayak seslerini ve kapı zilinin tekrar çaldığını duydu Penelope. Kapı açıldı, konuşmalar duyuldu. Penelope ne yapacağını bilemedi, kendini dikkatle izleyen Saga ile Joona'ya baktı. Hatta bir cızırtı oldu, tuhaf gürültüler çıktı, arkasından annesinin sesini duydu.

"Orada mısın Penny?"

"Evet."

"Biri seni soruyor."

"Kim?"

Penelope diliyle kuruyan dudaklarını ıslattı.

"Tamam anne, telefonu ver."

Telefonda tekrar bir cızırtı oldu, ardından bir kadının sesini duydu.

"Penelope?"

"Evet."

"Buluşmamız gerek."

"Siz kimsiniz?"

"Size fotoğrafı ben gönderdim."

"Ben fotoğraf falan almadım."

"Güzel cevap," dedi kadın, "birbirimizi tanımıyoruz ama o fotoğrafı sana ben gönderdim."

Penelope sustu.

"Seninle bugün buluşmalıyız, mümkün olduğu kadar çabuk," diye öfkeli bir sesle devam etti kadın. "Dört kişinin olduğu o fotoğrafı sana ben gönderdim, o fotoğrafı 13 Kasım 2009'da gizlice ben çektim. Adamlardan bir tanesi benim kocam Pontus Salman."

Buluşma

Pontus Salman'ın evi, Stockholm'ün Lidingö Adası'ndaydı. Bir parça yıpranmış olsa da atmışlı yılların kalitesini hâlâ yansıtan bir villaydı. Arabayı taş döşeli garajın önünde park ettiler. Garajın büyük kapısına, tebeşirle stilize bir erkeklik organı çizmişti biri.

Aldıkları karara göre, Joona ile Penelope arabada bekleyecek, Saga içeri girecekti. Kapı açıldı ama yine de aslan başlı zili çaldı Saga. Çınlayan zil sesine rağmen hiç kimse görünmedi. Glock marka silahını çekip şarjörünü kontrol eden Saga, zile bir kez daha bastıktan sonra içeri girdi.

Villa sırtını bir yamaca yaslamıştı. Holden açık mutfağın olduğu kocaman bir salona geçiliyordu. Yüksek pencerelerden muhteşem bir deniz manzarası görünüyordu.

Mutfaktan geçen Saga boş yatak odasına baktıktan sonra tekrar hole döndü. Merdivenlerden aşağı indi. Bir kapının ardından müzik sesi geliyordu. Üzerinde R&R yazan pirinç levha vardı. Kapıyı açtı, Joan Sutherland ile Verdi'nin *La Traviata*'sı çalıyordu.

Fayans döşeli koridorun sonunda aydınlatılmış bir havuzdan yansıyan mavimsi parlak ışıklar dans ediyordu.

Havuza doğru sessizce ilerleyen Saga, kulaklarını dikmiş müzikten başka sesler aranıyordu. Islak bir zeminde yürüyen çıplak ayak sesleri duyar gibi oldu.

Silahını arkasında saklayarak, hasır mobilyaların ve kocaman bir saksıda palmye ağacı olan yere yöneldi. Sıcak ve nemli bir hava vardı içerde. Klor ve yasemin kokusu artarken, dibi ve kenarları açık mavi fayans döşeli bir havuza geldi. Boydan boya camla kaplı ön cephesi bahçe ve denize bakıyordu. Elli yaşlarında, uzun ince bir kadın elinde bir kadeh beyaz şarapla barın önünde dikiliyordu. Sarı bir mayo vardı üzerinde. Saga'yı görünce şarap kadehini bırakıp ona doğru yürüdü.

"Merhaba, ben Saga Bauer."

"Hangi ajanstan geliyorsunuz?"

"SÄPO."

Bir kahkaha atan kadın, Saga'nın yanaklarını öperek kendini tanıttı.

"Marie-Louise Salman. Mayon yanında mı?" dedi ve tekrar bara döndü.

Kiremit rengi fayansların üzerinde uzun ince ayak izleri bırakıyordu, bakımlı bedeni zarıftı. Sanki izleyenler hayran olsunlar diye tasarlanmış özel bir yürüme tarzı vardı.

Şarap bardağını alan Marie-Louise, dönüp Saga'ya baktı, üzerinde bıraktığı izlenimi merak eder gibiydi.

"Bir kadeh Sancerre?" dedi, sakın, çalışılmış bir sesle.

"Hayır, teşekkürler."

"Her ne kadar moda dünyasından çekilsem de formumu korumak için yüzüyorum. Bu meslek insanı biraz narsist yapıyor. Bilirsin işte. Çevrenin sigaranı yakmaya çalışan insanlarla sarılmaması boktan bir durum."

Saga'ya doğru eğilen Marie-Louise, teatral bir ifadeyle fısıldadı, "Chippendale Dans Grubu'nun en genç üyesiyle bir ilişkim var. Kim olduğunu biliyor musun? Boş ver, hepsi aynı bokun soyu, hepsi ibne."

"Ben buraya şu, senin gönderdiğin fotoğrafı konuşmak için geldim..."

"Ah! Onun çenesini tutamayacağımı biliyordum," diye yapmacık bir öfke gösterdi Marie-Louise.

"Kim?"

"Jean-Paul Gaultier."

"Moda tasarımcısı mı?" dedi Saga.

"Evet, o, hani şu sürekli çizgili bluz giyip altın rengi kirli sakalla gezen, küçük ağızlı, sarkık dudaklı adam. Benden hâlâ nefret ediyor, bunu biliyorum."

Saga sabırlı bir ifadeyle Marie-Louise'e gülümsedi ve kadının soğuktan tüylerinin diken diken olduğunu görerek bornoz uzattı.

"Üşümek hoşuma gidiyor... Soğuk beni fıstık gibi yapıyormuş. Geçen ilkbahar Depardieu böyle demişti... yoksa... Tam hatırlamıyorum belki de Renaud'du. Neyse boş ver."

Koridordan havuza doğru gelen ayak sesleri duyuldu. Tedirgin olan Marie-Louise, sanki kaçacak bir yer ararmış gibi etrafına bakındı.

"Kimse yok mu?" diye bağırdı bir kadın.

"Saga," diye bağırdı Joona.

Koridora doğru giden Saga, elli yaşlarında, siyah saçlı bir kadınla birlikte gelen Joona ve Penelope'yi gördü.

"Marie-Louise," dedi kadın endişeli bir gülümsemeyle, "burada ne işin var?"

"Biraz yüzmek istedim," dedi Marie-Louise, "bacaklarımın arasındaki ateşi soğutmam gerekiyordu."

"Ama biliyorsun gelmeden önce araman gerekiyor."

"Öyle ya, özür dilerim unuttum."

"Marie-Louise, Pontus'un kız kardeşi, görüncem," dedi kadın, sonra Saga'ya dönerek kendini kanıttı: "Veronique Salman."

"Saga Bauer, SÄPO'dan."

"Gelin kütüphanede oturalım," dedi Veronique. Koridordan geriye doğru yürüdüler.

"Hiç değilse buraya gelmişken yüzeyim mi?" diye bağırdı Marie-Louise.

"Evet ama çıplak değil," dedi Veronique, geriye dönmeden.

90.

Fotoğraf

Saga, Joona ve Penelope, Veronique'in peşine takılıp, birkaç odayı geçip kütüphaneye geldiler. Penceresi vitraylı küçük bir odaydı. Kitaplıklar cam kapaklıydı, kahverengi deri mobilyalar, şömine ve pirinç bir semaver vardı.

"Size bir şey ikram edemediğim için beni bağışlayın ama maalesef çok acelem var. Bir saat sonra seyahate çıkıyorum."

Veronique Salman endişeyle etrafına baktı, iki eliyle eteğini sıvazladı.

"Ben aslında... Söylemem gereken bir şeyi söylemek istiyorum," dedi alçak sesle. "Ama mahkemede şahitlik yapmam. Eğer beni şahitlik yapmaya zorlarsanız, sonuçlar ne olursa olursun inkâr ederim."

Lambanın abajurunu düzeltmeye çalıştı, eli o kadar titriyordu ki abajur daha da eğildi.

"Seyahate yalnız başıma çıkıyorum, Pontus benimle gelmeyecek," dedi bakışlarını yere indirerek. Dudakları titriyordu, devam etmeden önce bir süre kendisini toparlaması gerekti.

Penelope'nin gözlerinin içine baktı.

"Penelope," dedi, "şenin, Pontus'u bir pislik olarak gördüğünü biliyorum. Bunu anlıyorum da ama öyle biri değil, gerçekten değil."

"Ben öyle bir şey demedim..."

"Lütfen dinleyin," diye sözünü kesti Veronique. "Kocamı seviyorum ama artık... ama artık yaptıklarını anlayamıyorum. Daha önce silah tica-

retiyile uğraşan bir sürü insan var, diyordum. İnsanoğlu silah üretmeye başladığı günden beri silah ticareti de var diyordum. Tabii bu hiçbir şeyi haklı kılmaz. Yıllarca dışişlerinin güvenlik politikası bölümünde çalıştım. Böyle bir işte çalışırken silahlı çatışmaların bittiği bir dünya hayalinin ne kadar uzak olduğunu görüyorsunuz. Pratikte bütün ülkelerin bir savunma gücünün olması gerekiyor ama... ama birtakım nüanslar var. Benim düşünceme göre..."

Kapıya doğru gitti, açtı, dışarı bakıp tekrar kapattı.

"Savaş halindeki ülkelere silah satılması beni çok endişelendiriyor, çatışmalar körükleniyor. Bu olmamalı."

"Evet," diye fısıldadı Penelope.

"İşadamı Pontus'u anlayabiliyorum," diye devam etti Veronique. "Silencia'nın böyle bir sözleşmeye gerçekten ihtiyacı var. Sudan büyük bir ülke, yüklü miktarda otomatik tüfek mermisi arıyor. Şimdiye kadar neredeyse yalnızca Fabrigue Nationale mermileri kullanıyorlardı ama Belçika artık gönderemiyor, çünkü herkesin gözü onların üzerinde. İsveç'in sömürgeci bir geçmişi olmadığından, bölgede iyi bir şöhreti var, falan filan. Pontus bu durumdan yararlanmak istedi. Sudan'daki iç savaş biter bitmez iş yapmak için acele etti. İşi Raphael Guidi bağladı. Her şey hazırды, geriye bir tek imzalar kalmıştı ki Uluslararası Ceza Mahkemesi el-Beşir hakkında tutuklama kararı verdi."

"Uluslararası yasalara göre bu iş artık suçtu," dedi Saga.

"Bunu herkes biliyordu. Ama Raphael anlaşmayı iptal etmedi, yalnızca yeni bir ortak bulacağını söyledi. Birkaç ay sonra, elde kalan cephanenin Kenya ordusuna satılacağını söyledi. Daha önce anlaşılan miktarda ve aynı fiyattan satılacaktı. Uyarmaya çalıştım Pontus'u, cephanenin Sudan'a gönderileceği aşikâr dedim. Kenya'nın fırsattan faydalanıp kârlı bir iş yaptığını, bu cephaneye ihtiyacının olduğunu söyleyerek itiraz etti. Söylediklerine kendisi inanıyor muydu, bilmiyorum. Bence inanmıyordu ama bütün sorumluluğu Palmcrona'nın ve ISP'nin üzerine yıktı. Palmcrona ihracat iznini imzalarsa her şey kitabına uyacaktı..."

"Ellerini yıkayıp kurtulacaklardı, yani," dedi Penelope.

"O fotoğrafı bunun için çektim. Locada kimlerin olduğunu bilmek istiyordum. Locaya gittim, sanki konuşuyormuşum gibi yapıp cep telefonumla çektim. Kendimi kötü hissettiğimi, otele gitmek için bir taksi bulmaya çalıştığımı söyledim Pontus'a."

"Çok cesur bir davranış," dedi Penelope.

"Ama bu işin bu kadar tehlikeli olduğunu bilmiyordum, bilsem yapmazdım," dedi Veronique. "Pontus'a çok kızgındım, bu işten vazgeçirmek istiyordum. Alte Oper'den tam konserin ortasında ayrıldım. Taksiye bindiğimde çektiğim fotoğrafı inceledim. Akıl alacak gibi değildi. Alıcı tarafı Agathe el-Hacı temsil ediyordu. Yani Sudan devlet başkanının askerî danışmanı. Demek istediğim, cephane doğrudan doğruya iç savaşın sürdüğü bölgeye pompalanacaktı. Kimse itiraf etmek istemiyordu bunu."

"Soykırım," dedi Penelope.

"İsveç'e döndüğümüzde bu işten vazgeçmesini söyledim Pontus'a... Bana nasıl yabancı bir ifadeyle baktığını hiç unutmayacağım. İmkânsız dedi. 'Bir çeşit Paganini sözleşmesi yaptım,' dedi. Bakışlarından korkuya kapıldım, dehşet içindeydi. Fotoğrafı cep telefonumda tutmaya cesaret edemedim, çıktısını aldım, telefonun belleğinden ve bilgisayarın hard diskinden sildim. Ve o fotoğrafı sana gönderdim."

Veronique Salman kollarını iki yana sarkıtmış, yorgun bir yüzle Penelope'ye bakıyordu.

"Neler olacağını bilemiyordum," dedi alçak sesle. "Nereden bilebiliridim? Bilsen ne kadar üzgünüm. Ne diyeceğimi..."

Odaya bir sessizlik çöktü, uzaktan, havuzun olduğu taraftan biri suya atlamış gibi bir ses duyuldu.

"Şu Paganini sözleşmesi dediği şey ne?" dedi Joona.

"Raphael'in paha biçilmez kemanları var. Paganini'nin yüz yıl önce çaldığı enstrümanları topluyor, bir kısmı evde duruyor, bir kısmını yetenekli müzisyenlere ödünç veriyor ve..."

Sustu, tedirgin bir ifadeyle saçlarını sıvazladı.

"Şu Paganini işini bir türlü anlayamadım. Ama Pontus, Raphael'e Paganini sözleşmesiyle bağlandığını söylüyor. Bu sözleşme sonsuza kadar geçerliymiş, denilen bu. Yazılı bir şey yokmuş... Pontus'un dediğine göre, Raphael her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamış. Bütün rakamlar kafasındaymış, işin nasıl ve ne zaman uygulanacağını çok iyi biliyormuş. Kimlerin ne yapacağını ve ne kadar kazanacakları iyice hesaplanmış. Eli öpüldükten sonra geri dönüş yokmuş. Kaçamazmışsınız, korunamazmışsınız ve hatta ölemezmişsiniz..."

"Niçin?" diye sordu Joona.

"Raphael öyle... ne diyeceğimi bilemiyorum... çok korkunç bir adam," dedi Veronique, dudakları titreyerek. "O herkesi kandı... Bu işe karışan herkesi... Kâbuslarının ne olduğunu anlatmaya ikna etti."

"Nasıl yani?" dedi Saga.

"Bilemiyorum. Pontus'tan duydum. Raphael'in böyle bir yeteneği varmış."

"Ama *kâbusla* neyi kastediyormuş," dedi Joona.

"Kendi kâbusunu Raphael'e anlattın mı diye sordum Pontus'a... Elbette sordum bunu," dedi Veronique, acı çeken bir yüzle. "Ama cevap vermek istemedi, neye inanacağımı bilemiyorum."

Küçük kütüphaneye bir sessizlik çöktü. Veronique Salman'ın beyaz bluzunun koltuk altlarında ter lekeleri belirmişti.

"Raphael'i durduramazsınız," dedi bir süre sonra. "Ama o cephanenin Darfur'a ulaşmasını engellemelisiniz."

"Engelleyeceğiz," dedi Saga.

"Şunu mutlaka anlamalısınız... Sudan'da, seçimlerden sonra artan gerilim eğer bir felaketle sonuçlanmadıysa bu önemli ölçüde cephane eksikliğine bağlı... Demek istediğim... çatışmalar tekrar alevlenirse bütün yardım örgütleri Darfur'u terk eder."

Saatine bakan Veronique, birazdan havaalanına doğru yola çıkması gerektiğini söyledi. Pencerenin önüne gitti, bakışlarını renkli cama gömdü.

"Erkek arkadaşım öldü," dedi Penelope. Yanaklarındaki yaşları kuruladı. "Kız kardeşim öldü, daha kaç kişi öldü bilmiyorum..."

Veronique Salman, yüzünü Penelope'ye döndü.

"Penelope, kime başvuracağımı bilemiyordum. Elimde bu fotoğraf vardı, düşündüm ki sen... locadaki insanları görürsen neler döndüğünü anlarsın. Agathe el-Hacı'nın cephane peşine düşmesinin ne demek olduğunu bilirsin diye düşündüm. Sen Darfur'da bulundun, orada arkadaşların var, barış aktivistisin ve..."

"Ama yanlış," diye sözünü kesti Penelope. "Fotoğrafi yanlış sana gönderdin: Agathe el-Hacı'nın ismini duymuştum ama nasıl bir tip olduğunu bilmiyordum bile."

"Fotoğrafi polise yahut gazetelere gönderemezdim. Ne demek olduğunu, ne kadar önemli olduğunu anlamayacaklardı. Birinin onlara açıklaması gerekirdi ama bunu ben yapamazdım. Nasıl yapacaktım ki? Yapamazdım. Bildiğim tek şey, bu fotoğrafla benim aramda bir ilişki kurulmamalıydı. Sana gönderdim işte, benim bulunduğum sistemin dışında biriydin. Bu fotoğraf ile benim aramda bir ilişki kurulması imkânsızdı."

"Ama şimdi itiraf ettin," dedi Joona.

"Evet, çünkü ben... ben..."

"Niçin?" diye üsteledi Joona. "Fikrini değiştiren ne?"

"Çünkü ülkeyi terk ediyorum, çünkü buna mecburum..."

Susup ellerine baktı.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey," diye ağlamaya başladı.

"Bize anlatabilirsin," dedi Joona.

"Hayır."

"Bizden çekinmene gerek yok," diye fısıldadı Saga.

Yanaklarındaki gözyaşlarını kurulayan Veronique başını kaldırdı.

"Yazlıktan Pontus aradı. Affet beni diye ağladı. Ne demek istediğini anlayamadım ama kâbusundan kurtulmak için her şeyi yapacağını söyledi."

Son çare

Malmsjö'nün büyük koylarından birinde, maun bir kayık usul usul salınıyordu. Doğudan kadife bir rüzgâr esiyor, çiftliklerden gölün üzerine zayıf bir gübre kokusu taşıyordu. Pontus Salman kürekleri bırakmıştı ama kayık saatte on metreden daha fazla sürüklenmemiştir.

Kucağında ucu kesilmiş bir pompalı tüfek vardı.

Suların çırpıntısı ve yaprakların arasından süzülerek gelen rüzgârın fısıltısından başka bir ses yoktu.

Gözlerini kapatıp birkaç defa derin nefes aldıktan sonra açtı. Silahın dipçliğini kayığın döşemesine indirip tahta ızgaranın arasına yerleştirdi. Güneşin ısıttığı namluyu alnına dayadı.

Kafasının parçalanacağını düşünerek kötü oldu.

Elleri o kadar çok titriyordu ki bir süre beklemek zorunda kaldı. Biraz toparlandıktan sonra namluyu bu defa kalbine çevirdi. Kırlangıçlar alçaktan uçuyor, gölün üzerindeki böcekleri avlıyorlardı.

Herhalde akşama yağmur var, diye düşündü.

Bir uçaktan geriye kalan beyaz bir çizgi vardı gökyüzünde. Pontus bir kez daha kâbusunu düşündü.

Sanki aşağıdan yukarı doğru siyah bir mürekkep yayılıyormuş gibi, bütün göl birden bire karardı.

Namlunun ucunu ağzına soktu, dişlerinin kazındığını hissetti. Metal tadı aldı.

Parmağını tetiğe götürdüğünde bir araba sesi duydu. Kalbi çarpınmaya başladı. Bir saniye içinde beyninden yığınla düşünce geçti. Gelenin karısı olacağını tahmin etti, yerini ondan başka bilen yoktu. Tüfeği tekrar kucağına koydu, bütün bedeni nabız gibi atıyordu. Ağaçların arasından kulübeyi görmeye çalışırken titrediğini hissetti.

İskeleyle inen patikadan bir adam geliyordu.

Bunun kendisine fotoğrafı gösteren komiser olduğunu anlaması biraz zaman aldı.

Komiseri tanıdığında yeni bir korku dalgasına kapıldı. Karaya doğru kürek çekerken, "Henüz geç kalmadığımı söyle," dedi kendi kendine. "Geç kalmadığımı, kâbusumu hasat etmeye gerek kalmadığını söyle. Henüz çok geç olmadığını söyle bana."

Pontus Salman iskeleyle kadar kürek çekmedi. Yüzü bembeyazdı. Joona Linna iskeleyle gelmesini rica ettiğinde başını iki yana salladı. Bir mesafeyi korumak istiyordu, kayığın baş tarafını göle doğru çevirerek durdu.

Joona iskelenin ucundaki güneşten çatlamış tahta banka oturdu. Usulca esen rüzgârı, çırpınan suyu dinledi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Pontus, korku dolu bir sesle.

"Karınla yeni konuştum," dedi Joona sakince.

"Konuştun mu?"

"Evet ve ben..."

"Veronique'le mi konuştun?" dedi Pontus endişeyle.

"Merak ettiğim birkaç şey var."

"Vaktim yok."

"O iş için acele etmene gerek yok," dedi Joona, kayıktaki tüfeği işaret ederek.

"Sen ne biliyorsun?" diye mırıldandı Pontus.

Kürekler suyun içinde usulca kıtıldıyordu.

"Kenya'nın satın aldığı cephanenin Sudan'a gideceğini biliyorum," dedi Joona.

Pontus Salman bir şey demedi.

"Locadaki fotoğrafı karının çektiğini biliyorum."

Pontus kayığın içine bakıyordu, küreklerin ucunu havaya kaldırdı, suların eline doğru aktığını hissetti.

"Ben bu işi durduramazdım," dedi öfkeyle. "Paraya ihtiyacım vardı, acele etmem gerekiyordu."

"Yani, anlaşmayı imzaladın."

"Evet, sağlam bir anlaşmaydı. Açığa çıkarılsa bile hiçbir şey olmazdı, herkes iyi niyetle davrandığına yeminler edebilirdi. Hiç kimse suçlanamazdı."

"Ama işler umduğunuz gibi yürümedi."

"Evet."

"Seni hemen tutuklamayı düşünmedim."

"Çünkü bir şey ispatlayamazdın," dedi Pontus.

"Henüz savcıyla konuşmadım," dedi Joona, "ama Raphael Guidi'ye karşı şahitlik yaparsan, alacağın ceza kesinlikle hafifletilir."

"Şahitlik mi? Ben şahitlik yapmam," dedi Pontus, aceleyle. "Görüyorum ki bu işi anlamamışsın. Çok özel bir sözleşme imzaladım ve eğer bu kadar ödlele olmasaydım çoktan Palmcrons'nın yaptığını yapmış olurum."

"Eğer şahitlik edersen seni koruruz," dedi Joona.

"Palmcrons bu işten yırttı," dedi Pontus. "Kendini astı, şimdi bu sözleşmeyi yerine gelen imzalayacak. Raphael için artık hiçbir önemi kalmadığı için kâbusunu hasat etmeden kurtulabildi Palmcrons."

Pontus'un hissiz yüzüne birden bir gülümseme oturdu. Joona ona bakarken Palmcrons'nın bu işten sıyrılmadığını düşündü, onun kâbusu oğlunun ölümü olmalıydı.

"Bir psikolog yolda," dedi Joona, "intiharın bir çıkış olmadığını anlatacaktır sana."

Pontus Salman açığa doğru kürek çekmeye başladı.

"Pontus!" diye bağırdı Joona. "Birkaç soruyu cevaplamanı istiyorum. ISP'nin yeni müdürünün bu anlaşmayı imzalamak zorunda kalacağını söylüyorsun, imzalamazsa ne olur? Paganini sözleşmesine dâhil olmayı reddedemez mi? Reddedemez mi bunu?"

Pontus Salman kürek çekmeyi bıraktı. Küreklerini sürükleyerek açığa doğru kaymaya başladı kayak.

"Evet, reddedebilir," dedi sakın bir şekilde. "Ama reddetmeyecektir..."

Deşifre olmak

Axel komodinin üzerinde çalan telefon sesine uyandı. Şafak sökene kadar gözünü uyku tutmamış, Beverly'nin terli bedenine sokulduktan sonra ancak uyuyabilmişti.

Kızın genç yüzüne bakan Axel, dudakları ve gözkapaklarında yine o ifadeyi gördü, Greta'nın ifadesini.

Uykusunda bir şeyler fısıldayan Beverly yüzüstü döndü. Genç bedeni yürek parçalayacak kadar zayıftı, içini bir şefkat kapladı Axel'ın.

Doğrulup yatakta oturdu. Friedrich Dürrenmatt'ın *Yaşlı Kadının Ziyareti* kitabına uzanırken yatak odasının kapısı çaldı.

Axel, "Bir dakika," derken içeri Robert girdi.

"Uyanık olduğumu düşündüm," dedi kardeşi, "yeni yaptığım bir enstrüman için görüşünü alacaktım."

Gözü Beverly'ye takılan Robert birdenbire sustu.

"Axel," diye kekeleydi, "bu da ne şimdi Axel?"

Beverly onun sesine uyandı, Robert'ı görür görmez yorganın altına saklandı. Ayağa kalkan Axel sabahlığa sarıldı, Robert kapıya doğru geriledi.

"Yuh sana," dedi usulca, "yuh sana."

"Düşündüğün gibi de..."

"Kızdan faydalaniyor musun?" diye bağırdı Robert. "Hasta bir kızdan."

"Bırak açıklayayım," dedi Axel.

"Seni piç," diye fısıldayan Robert, kolundan tutup onu bir kenara savurdu.

Axel dengesini kaybetti, bir lambaya çarpıp yere düşürdü. Robert odadan çıktı.

"Bekle," diye peşinden gitti Axel, "nasıl görüldüğünü biliyorum ama düşündüğün gibi değil, ona sorabilirsin."

"Onunla polise gideceğim," dedi Robert öfkeyle, "senin böyle bir şey yapacağına asla..."

Öfkeden sesi tıkanı, gözleri yaşla doldu.

"Ben sübyancı değilim," diye alçak sesle açıklamaya girişti Axel. "Bunu anlamalısın, ben yalnızca..."

"Yalnızca bir çocuğa sarkıntılık yapıyorsun," diye sözünü kesti Robert. Çok şaşkın bir vaziyetteydi. "Korumaya söz verdiğin birinden faydalaniyorsun."

Axel kütüphanede önüne dikildi. Robert kendini kanepeye bıraktı. Kardeşine baktı, sesini kontrol etmeye çalışarak:

"Axel, onu polise götürmem gerektiğini biliyorsun herhalde," dedi,

"Biliyorum," dedi Axel, "ve seni anlıyorum."

Robert kardeşine bakmaya tahammül edemiyordu, derin bir iç çekti.

"En iyisi bunu hemen şimdi yapmalıyım," dedi.

"Tamam, onu getireyim," diyen Axel yatak odasına gitti.

Beverly yatakta oturmuş gülümseyerek ayak parmaklarını salıyordu.

"Giyin," dedi Axel, ciddi bir sesle, "Robert'la gideceksin."

Kütüphaneye döndüğünde Robert ayağa kalktı. Gözlerini yere dikip bir süre sessizce beklediler.

"Sen burada kalacaksın," dedi Robert.

"Tamam," diye fısıldadı Axel.

Beverly geldi. Bir blucin ve tişört giymişti. Makyajsızdı, olduğundan çok daha küçük görünüyordu.

Greta'nın ölümü

Robert arabayı sessizce sürüyordu. Kırmızıda durup yeşilin yanmasını bekledi.

"Bu başına gelenlerden dolayı çok üzgünüm," dedi acılı bir sesle. "Kardeşim bir öğrenci evi bulana kadar sana yardım edeceğini söylemişti. Anlayamıyorum, böyle bir şeye asla ihtimal vermez..."

"Axel pedofil değil," dedi Beverly.

"Onu savunma, bunu hak etmiyor."

"Bana asla senin sandığın gibi dokunmadı. Asla böyle bir şey yapmadı."

"Peki, ne yapıyor?"

"Yalnızca sarılıyor."

"Sarılıyor ha," dedi Robert. "Hani biraz önce..."

"Uyuyabilmek için sarılıyor," dedi Beverly o berrak, samimi sesiyle.

"Nasıl yani?"

"Bunda bir kötülük yok, en azından benim fark ettiğim."

Robert iç çekerek polise her şeyi anlatmasını istedi. Göğsü endişeyle sıkışıyor, doğru davrandığından emin olamıyordu.

"Uyku sorunu var," dedi Beverly usulca. "İlaç almadan uyuyamıyor. Ama artık ilaç almıyor, ben yanımdayken sakinleşiyor..."

"Ama senin yaştın küçük!" diye sözünü kesti Robert.

Beverly arabanın camından dışarı, sıcak bir esintiyle titreşen açık yeşil yapraklara baktı. Kaldırımında konuşarak giden birkaç hamile kadın vardı. Yaşlı bir kadın yüzünü güneşe vermiş hiç kılmıdamadan duruyordu.

"Niçin," dedi Robert birden, "geceleri niçin uyuyamıyor?"

"Çok uzun zamandır böyleymiş."

"Tabii, o kadar ilaç alarak karaciğerini mahvetti."

"Bana niçin uyuyamadığını anlattı, hastanede yattığımız günlerde," dedi Beverly. "Acı bir olay yaşamış."

Robert bir yaya geçidinde durdu. Annesiyle birlikte karşıya geçen bir çocuk emziğini düşürdü, annesi fark etmeden yürümeye devam etti. Çocuk annesinin elinden kurtulup emziğe doğru koştu. Kadın korku dolu bir çığlık attı. Ama Robert'ın olayı izlediğini ve çocuğun ne yapacağını bildiğini anlayınca rahatladı. Çocuğu kucaklayıp karşıya geçirirken, çocuk tekmeler savurarak direniyordu.

"Bir kız ölmüş," dedi Beverly.

"Kim?"

"Bu konuyu konuşmayı sevmiyor, sadece bir sefer bahsetti, hastanede."

Sustu, parmaklarını birbirine kenetledi.

"Neler anlattığını anlatsana," dedi Robert, gergin bir sesle.

"Birlikte geçirdikleri bir geceden sonra kız intihar etmiş," dedi Beverly göz ucuyla Robert'a bakarak. "Ben o kıza benziyorum değil mi?"

"Evet."

"Hastanede bana, kızı kendisinin öldürdüğünü söyledi," diye fısıldadı Beverly.

Robert irkilerek ona baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yanlış bir şey yapmış kız da bunun üzerine intihar etmiş."

Robert iyice şaşırılmıştı.

"Öyle mi diyor... kendi sebep oldu diye mi düşünüyor?"

Beverly başını salladı.

"Onun hatasıymış," diye devam etti. "Keman provası yapmaları gerekiyormuş, bunun yerine sevişmişler. Yarışmayı kazanabilmek için Axel'in kendini kandırdığını düşünmüş kız."

"Bu onun hatası değildi."

"Yok, öyleymiş."

Robert'in omuzları çöktü. Bir eliyle yüzünü ovdu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Ona anlatmalıyım..."

Arabayı durdurdu, arkadan öfkeyle korna çaldılar. Beverly endişeyle baktı.

"Ne oldu?"

Robert arabayı geriye çevirdi.

"Ben... ona anlatmalıyım. Axel sahneye çıkacağı zaman ben sahnenin arkasıdaydım, ne olduğunu biliyorum. Greta ondan önce çıktı, ilk çıkan oydu..."

"Sen oradaydın yani?"

"Dinle," dedi Robert, "her şeyi duydum, ben... Greta'nın ölümü, Axel'in bununla ilgisi yok..."

O kadar çok üzülmüştü ki arabayı tekrar durdurdu. Kül gibi bir yüzle Beverly'ye döndü.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Ama ben mutlaka..."

"Emin misin?"

"Ne?" dedi şaşkınlıkla Robert.

"Greta'nın intiharına Axel'in neden olmadığından emin misin?"

"Elbette!"

"Peki, ne oldu o zaman?"

Gözyaşlarını silen Robert düşünceli bir ifadeyle arabanın kapısını açtı. "Bana bir saniye müsaade et, ben... ben onunla konuşmalıyım."

Robert arabadan çıktı.

Sveavägen'deki kocaman ıhlamur ağaçlarından dökülen tohumlar güneşte dans ederek insanların ve arabaların üzerine dökülüyordu. Robert'ın yüzüne birden kocaman bir gülümseme yayıldı, telefonunu çıkarıp Axel'in telefon numarasını çevirdi. Birkaç sinyal sonra gülümsemesi dondu, telefon kulağında arabaya geri döndü. Bir kez daha aramayı düşünürken Beverly'nin arabada olmadığını fark etti, etrafına bakındı ama göremedi. Trafik artmıştı. Öğrenciler arabalara dolmuş Sergelstorg Meydanı'na akıyorlardı.

Robert arabaya girdi, çalıştırıp yavaşça sürmeye başladı. Beverly'yi görebilme umuduyla etrafına bakınıyordu.

Hışırtılı plastik

Axel Riessen ne kadar uzun zamandır pencerenin önünde dikildiğini bilmiyordu. Orada durmuş Beverly ile Robert kaybolana kadar arka-
larından bakmıştı. Geçmiş günlere gitmişti aklı. Kendini zorlayarak
anıların yükünden kurtulmaya çalıştı. Müzik setinin yanına gitti, David
Bowie'nin *The Rise and Fall of Ziggy Stardust and the Spiders from Mars*
albümünün ön yüzünü koydu.

Pushing thru the market square...

Bar dolabına gitti, viski koleksiyonunun en pahalı viskilerinden birini
aldı. İkinci Dünya Savaşı'nın başladığı 1939'dan kalma Macallan. Yarım
kadeh doldurup kanepeye oturdu. Gözlerini kapatıp kendini müziğe
verdi. Genç bir ses ve sallapati bir piyano. Kadehi sallayıp kokladı; meşe
fıçısı, ağır viski küveti, karanlık mahzen, saman ve narenciye kokusu aldı.
Sert viski dudaklarını yaktı. Tadının kıvamını almayı beklerken değişen
kuşakları, hükümetleri, savaşları ve barışı görmüştü.

Belki de en iyisi bu, diye düşündü Axel. Belki de Beverly gereksin-
diği yardımı alabilecekti artık. Kardeşini arayıp onu sevdiğini söyleme
isteğine kapıldı bir an ama böylesi dramatik bir düşünceden çabuk
vazgeçti. İntihar etmeyecek, kaderini ayakta karşılayacaktı.

Viskisini alıp yatak odasına geçti. Dağınık yatağa baktı, sandalyenin arkalığına asılı ceketinin cebindeki telefon titreşirken, arkasından döşeme gıcirtısı duydu. Sese döndü.

"Beverly," dedi şaşkınlıkla. Yüzü toz içindeydi Beverly'nin. Elinde bir hindiba vardı.

"Polisle konuşmak istemedim."

"Robert nerede?"

"Buraya otostop yaparak geldim, korkacak bir şey yok her şey yolunda"

"Niçin böyle yaptın? Sen onunla..."

"Öfkelenme, yanlış bir şey yapmadım. Sana çok önemli bir şey anlatmalıyım..."

Telefon tekrar titreşmeye başladı.

"Bir dakika Beverly, şu telefonu cevaplamalıyım."

Ceketinin ceplerini karıştırdı, telefonu alıp cevapladı, "Axel Riessen."

Uzak bir ses duyuldu.

"Merhaba."

"Merhaba," dedi Axel.

"Ben Raphael Guidi," dedi. Sesi karanlık, İngilizcesi aksanlıydı. "Telefon hattı bozuk olduğu için özür dilerim ama açık denizdeyim."

"Önemi yok," dedi Axel, nazıkçe, yatağa oturan Beverly'yi izlerken.

"Direkt konuya gireceğim," dedi Raphael Guidi, "Kenya'ya silah satış iznini imzalayıp imzalamadığını sormak için açtım. Geminin çoktan limandan ayrılması gerekiyordu."

Axel telefonu kulağında tutarak salona geçti, yalnızca kendi solu-masını duyuyordu. Raphael Guidi, Carl Palmcrona, Agathe el-Hacı ve Pontus Salman'ın birlikte oldukları fotoğrafı düşündü: Palmcrona'nın dış etlerini göstererek, elinde şampanya kadehiyle nasıl kahkaha attığını.

"Orada mısın?" dedi Raphael Guidi, cızırtılı telefonda.

İNFAZCI

"İhracat iznini imzalamayacağım," dedi Axel. Sırtından bir ürperme geçti.

"Belki fikrini değiştirmenin bir yolunu bulabiliriz," dedi Raphael. "Belki fikrini değiştirmene yardım edecek, ikram edebileceğim bir şeyler..."

"Benim istediğimi sen veremezsin."

"Bence yanıyorsun. Sözleşmeyi imzaladığında..."

Axel telefonu kapatıp tekrar ceketinin cebine koydu. Huzursuz olmuştu, kötü bir sezgiye kapılmıştı. Koridora çıkıp merdivenlere açılan kapıya doğru yürüdü. Gözü pencereden dışarı kaydı, çalıkların arasında eve doğru gelen birtakım gölgeler vardı. Dönüp diğer pencereden baktı ama bir şey göremedi.

Alt kattan bir cam kırılma sesi geldi. Neler olduğunu anladı Axel. Kalbi hızla çarpmaya başladı, adrenalini yükseldi ve bilinci keskinleşti. Telaşa kapılmadan hızla harekete geçti. Yatak odasına girdi, pencere perdelerinin arasından içeriye güneş ışığı dökülüyordu. Beverly soyunup yatağa girmişti, kucığında Dürrenmatt'ın romanı vardı.

"Axel," dedi, "ben sana iyi bir haber vermek için döndüm..."

"Korkuya kapılmadan," diye sözünü kesti Axel, "dediklerimi yap. Yatağın altına gir ve en az bir saat boyunca orada saklan."

Beverly hiç itiraz etmeden yatağın altına girdi. Merdivenlerden aceleci ayak sesleri geliyordu, *en az iki kişiler* diye düşündü Axel. Koltuğun üzerinde Beverly'nin blucini ve tişörtü vardı, onları alıp aceleyle yatağın altına attı.

Kalbi deli gibi çarpıyordu, etrafına bakındı, ne yapacağını bilemedi. Kafasında düşünceler uçuyordu. Ceketinin cebinden telefonunu alıp yatak odasından salona geçti. Ayak seslerine bakılırsa kütüphaneye doğru gidiyorlardı. Titreyen ellerle pin kodunu tuşladı. Döşemeler gıcırdadı, biri koşuyordu. Telefon açmaya vakti yoktu. Sokağa bakan pencereye koşup bağırarak yardım isteyecekti ama tam o anda biri kolundan tutup arkaya doğru kıvrırken boynunda serin bir şey hissetti. Bunun elektrik tabancası olduğunu anlayamadı, bedeninden altmış dokuz bin volt geçti.

LARS KEPLER

Bir seri darbe hissetti, sanki biri demir bir çubukla boynuna vuruyordu. Kendi çığlıklarını bile duymadı, beyni sönmüş, dış dünya kaybolmuştu.

Bilinci yavaşça yerine gelirken ağzı çoktan bantlanmıştı. Yerde uzanıyor, bedeni kasılıp sarsılıyor, kol ve bacakları titriyordu. Boynundaki yakıcı ısırik diğer bütün acıları bastırıyordu. Kendini savunması imkânsızdı.

İşinin ehli güçlü eller onu beyaz bir plastiğe sarmaya başladılar. Zayıf hışırtılar geliyordu, boğulacağını düşündü ama hâlâ nefes alıyordu. Paket gibi bantlayıp kaldırdılar. Çarpınarak kurtulmaya çalıştı ama boşunaydı, kaslarına söz geçiremiyordu. İki adam sakın bir şekilde merdivenlerden indiler, dış kapıdan çıktılar ve onları bekleyen bir yük minibüsünün içine attılar Axel'i.

Kayıp

Joona, Pontus Salman'ı kıyıya dönmesi için ikna etmeye çalıştı. Kayık gittikçe daha çok açılıyordu. Södertälje'den gelen iki meslektaşı ile psikoloğu karşılamaya koştu Joona. Onlara iskeleye kadar eşlik ederken dikkatli olmalarını söyledi. Ama Pontus Salman'ın ne kendisine ne de başkasına zarar vereceğini düşünüyordu.

"Siz onu göz hapsinde tutun, en kısa zamanda sizi arayacağım," dedi ve aceleyle dönüp arabasına bindi.

Fittjaviken'den geçerken Pontus Salman'ı düşünüyordu. Axel Riessen'in, Paganini sözleşmesi imzalamak isteyeceğinden emin olduğunu söylemişti.

Reddedemez mi, diye sorduğunda, reddetmek istemeyecek, demişti Pontus.

Axel Riessen'in telefon numarasını tuşlarken Pontus'un karısı geldi gözlerinin önüne: Dudaklarındaki pişmanlık ifadesi, gözlerindeki korku. Raphael Guidi'nin elini öptükten sonra geri dönüş imkânsız demişti.

Hep şu kâbus sözcüğü çıkıyor karşımıza, diye düşündü Joona. Palmcrona'nın ev işlerine bakan kadın da bu sözcüğü kullanmıştı. Veronique Salman, Raphael'in herkese en çok korktukları kâbusu anlattırmayı başardığını, Pontus Salman, Palmcrona'nın intihar ederek kendi kâbusundan kurtulduğunu söylemişti.

Kâbusunu hasat etmekten kurtuldu.

Palmcrona'nın babası olduğunu öğrenemeden ölen Stefan Berkvist'i düşündü, Joona. Çocuğun bedeni kavrulmuş, kanı buharlaşmış, kafatası parçalanmıştı.

Ölseniz bile Paganini sözleşmesini iptal edemezsiniz.

Joona, Riessen'in cep telefonuna ulaşmayı bir kez daha deneyip cevap alamayınca ISP'deki direkt numarasını aradı.

"Genel müdür Axel Riessen'in sekreteri," dedi bir kadın.

"Axel Riessen'le konuşacaktım."

"Şu anda bu imkânsız," dedi kadın.

"Ben cinayet masası komiseriyim, onunla hemen konuşmam gerek."

"Anlıyorum ama..."

"Eğer bir toplantıdaysa bile konuşmak istediğimi ilet."

"O burada değil," dedi kadın sesini yükselterek, "bu sabah işe gelmedi, telefonuna da ulaşamıyorum."

"Şimdi anladım," dedi Joona ve telefonu kapattı.

Joona arabasını Axel Riessen'in kapısının önüne park etti. Aynı anda kardeşinin giriş kapısının kapandığını gördü. Koşup kapının zilini çaldı, kilitten sesler geldi ve kapı açıldı.

"Kimleri görüyorum!" dedi Robert Riessen, "Merhaba."

"Axel evde mi?"

"Sanırım. Ben yeni geldim. Bir şey mi oldu?"

"Ona ulaşmaya çalıştım."

"Ben de," diyen Robert, kenara çekilip Joona'yı içeri davet etti. Yarım bir merdivenden çıkıp tavanından pembe avize sarkan fuayeye girdiler. Robert kapıyı çaldı ve Axel'in evine girdi. Aceleyle ikinci kata yöneldiler.

"Axel!" diye bağırdı Robert.

Bütün odaları dolaştılar. Anormal bir durum yoktu. Müzik seti açıktı ama ses gelmiyordu. Kütüphane arabasının üzerinde *Ana Britanica*'nın bir cildi vardı.

"Nereye gitmiş olabilir bir fikrin var mı?" dedi Joona.

"Hayır," dedi Robert. Sesinde tuhaf bir yorgunluk vardı. "Ama çok tuhaf şeyler yapıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onu tanıdığımı sanıyordum ama... ama bilemiyorum."

Joona yatak odasına girdi, aceleyle etrafı inceledi. Bir duvara arkası odaya dönük büyük bir yağlı boya tablo yaslanmıştı, bir viski kadehinin içinde karahindiba çiçeği vardı, yatak dağınıktı ve üzerinde bir kitap duruyordu.

Merdivenlerden mutfığa inen Robert'ın peşine takıldı Joona.

96.

Raphael Guidi

Arabasını Kronabergpark'ın yanına park eden Joona, Emniyet Müdürlüğü'ne yürürken Södertälje polisini aradı. İçini bir endişe kemirmeye başlamıştı; Pontus Salman'ın ele geçirilmesine nezaret etmeye vakit bulamadığı için canı sıkılıyordu.

Södertälje polisinden meslektaşı Pontus Salman'ın nerede olduğunu bilmediğini söylediğinde, endişesi daha da arttı.

"Seni arayacağım," dedi meslektaşı, belirgin bir Gotland aksanıyla. "Bana birkaç dakika ver."

"Onu gözetim altına alamadınız mı?" dedi Joona.

"Planımız buydu," dedi adam, ikircikli bir sesle.

"Bunu mutlaka yapmanız gerekiyordu."

"Beni suçlamana gerek yok," dedi adam. "Meslektaşlarımın gerekeni yaptıklarından eminim."

Bilgisayarın tuşlarına bastı, kendi kendine bir şeyler mırıldandı, biraz daha tuş sesleri geldi ve arkasından, "Evet, işte," dedi. "Gözetim altına almışız. Silahına da elkoymuşuz, Winchester 400."

"Güzel, adamı bırakmayın, bir araba gönderip aldıracağız," dedi Joona.

Büyük cam kapılardan içeri girdiğinde hafif bir klor kokusu çarptı yüzüne, yüzme havuzundan geliyordu.

Asansörle yukarıya çıktı. Carlos Eliasson'un odasına doğru hızlı adımlarla giderken telefonu çaldı. Disa arıyordu, fazla vakti yoktu ama yine de cevapladı.

"Merhaba," dedi Disa. "Yarın geliyor musun?"

"Hani doğum günlerini kutlamayacaktın."

"Öyle ama, düşündüm de... yalnızca sen ve ben."

"Güzel," dedi Joona.

"Ayrıca, söylemem gereken önemli bir şey var."

"Tamam," dedi Joona. Carlos'un kapısına gelmişti.

"Ben..."

"Özür dilerim Disa," diye sözünü kesti Joona. "Şu an gerçekten vaktim yok. Çok önemli bir toplantıya girmek üzereyim."

"Bir sürprizim var," dedi Disa.

"Disa, telefonu kapatmak zorundayım," diyen Joona, kapıyı açtı.

"Ama," dedi Disa.

"Çok üzgünüm ama gerçekten vaktim yok."

Carlos'un odasına giren Joona, kapıyı kapattı ve kanepeye, Saga Bauer'in yanına oturdu.

"Axel Riessen'e ulaşamıyoruz, kayıp. Bunun ihracat izniyle ilgili olmasından korkuyoruz," dedi Joona. "İşin arkasında Raphael Guidi var. Onun hakkında hiç vakit kaybetmeden tutuklama kararı çıkarmalıyız..."

"Tutuklama kararı mı?" dedi Carlos şaşkınlıkla. "Yalnızca iki saattir telefonlarına cevap vermedi ve bu sabah da işe gitmedi diye Raphael Guidi'nin onu kaçırttığını düşünüyorsunuz. Şimdiye kadar hiç yargılanmamış, başarılı bir iş adamı hakkında yalnızca şüphelerinize dayanarak tutuklama kararı çıksın istiyorsunuz."

Carlos elini kaldırdı ve parmaklarıyla gösterişli bir şekilde saymaya başladı:

"İsveç polisinde kötü bir kaydı yok. Europol'de yok. Interpol'de yok, Fransa, İtalya, Monaco polisleriyle de konuştum."

"Ama ben Anja'yla konuştum," dedi Joona gülümseyerek.

"Anja'yla mı konuştun?"

Kapı açıldığında sustu Carlos. Anja Larsson içeri girip kapıyı kapattı ve hemen konuya girdi, "On yıllık süre içerisinde Raphael Guidi'nin ismi silah ticareti yasasının çiğnenmesi, kara para ve şüpheli ölüm olaylarıyla ilgili altı defa soruşturulmuş," dedi.

"Ama bütün bunlar ön soruşturma," diye itiraz etti Carlos, "pek bir anlamı yok..."

"Sözümü bitirebilir miyim?" dedi Anja.

"Lütfen, buyurun."

"Raphael Guidi'nin adı, neredeyse bütün davalarda, daha soruşturmanın ilk safhalarında şüpheliler listesinden çıkarılmış. Yani hakkında hiçbir gerçek inceleme yapılmamış."

"Demek ki gerek duyulmamış," dedi Carlos.

"Sahip olduğu şirketler topluluğu Kum Fırtınası Operasyonu'nda AGM-65 Maverick füzeli Nighthawk jet uçağı sağlayarak yüz yirmi üç milyon dolar kazanmış," diyen Anja, bir süre susup notlarını gözden geçirdi. "Ayrıca yan şirketlerinden biri Kosova krizi sırasında adı geçen türden uçakları düşürebilmeleri için Sırlara roket satmış."

Anja bir fotoğraf gösterdi. Raphael, duman rengi bir Lamborghini Diablo'nun önünde, siyahlar giymiş iki korumanın arasında dikiliyordu. Gözünde çerçevesi yanık sarı renkte bir güneş gözlüğü vardı. Spor kıyafetler giyinmişti; mavi bir pantolon, pantolonun üzerinden sarkan aynı renkte bir gömlek.

"Raphael'in karısı... ünlü kemancı Fiorenza Colini," diye devam etti Anja. "Oğulları Peter doğduktan bir yıl sonra göğüs kanserine yakalanmış, her türlü tedavi yöntemi denenmiş ama oğlu yedi yaşına bastığında ölmüş."

La Repubblica'dan kesilmiş bir gazete kupürünü gösterdi. Fiorenzo Colini'nin omzunda güzel, kırmızı bir keman vardı. Geride La Scala orkestrasının tamamı görünüyordu. Dalgalı saçları spot ışıklarının altında

Parlayan kadının yanında orkestra şefi Riccardo Muti vardı. Fiorenzo Colini, üzeri gümüş dantelalar ve cam prizmalarla süslü, parlak, ince bir elbise giymişti. Kalın kirpiklerinin altından gülümseyen gözleri görülüyordu.

Sağ dirseği aşağıya doğru inikti, keman yayı aşağı çekiliyordu. Sol eli kemanın uç tarafındaydı, belli ki yüksek bir notayı çalıyordu.

Anja başka bir kupür gösterdi, *Newsweek*'den alınmaydı. Amerikan rock yıldızı Alice Cooper'ın yanında gururla dikilen Raphael Guidi'nin kolunda yeni doğan çocuğu vardı. Fotoğrafın altında *Billion Dollar Baby*¹² yazıyordu.

Başka bir gazete kupüründe: Guidi ile İtalyan Başbakanı Silvio Berlusconi karşı karşıya dikilmiş konuşuyorlardı. Guidi, açık renk, yazlık bir takım giymişti. Arkada, kalp şeklindeki pembe mermer döşeli havuzun başında minnacık bikinileriyle üç sarışın kadın vardı.

"Raphael Guidi, Monaco'da oturuyor ama ona ulaşmak isteyen biri, benim anladığım kadarıyla, denize açılmak zorunda," dedi Anja. "Çünkü son günlerde mega yatı Theresa'dan hiç ayrılmıyor gibi. Anlaşılmaz da değil hani. Bremen'deki Lürssen tersanelerinde on beş yıl önce yapıldığında, dünyanın en pahalı, en lüks yatıymış."

Fransız dergisi *Vogue*'da ok başı şeklinde yapılmış yatın açık denizde çekilmiş bir fotoğrafı vardı. *Lyon en Cannes* başlığı altında Cannes Film Festivali'nde lüks yatta verilen eğlencenin ayrıntılarından bahsediliyordu: *Bütün erkekler smokinli, Kevin Costner, Salma Hayek'le konuşuyor. Raphael Guidi ile eşi tanınmış Playboy modeli İsveçli Victoria Silvstedt'le sohbetে dalmışlar.*

Arkalarında boş suratlarla dikilen iki koruma var. Yemek salonunun pencerelerinden belli belirsiz liman görünüyor. Yemek salonunun tavanından içlerinde tukanların¹³ olduğu kafesleri sarkıyor. Salonun tam ortasında bir kafes içinde dişi bir aslan var.

Elden ele dolaşan gazete kupürü tekrar Anja'ya verildi.

12 (İng.) Milyar dolarlık bebek. (ç. n.)

13 Güney Amerika yağmur ormanlarında yaşayan bir kuş. (ç. n.)

"Şimdi hep birlikte şunu dinleyelim," dedi Anja. "Belçika İstihbarat Teşkilatı, İtalyan bir savcı ile İtalyan Ordusu'nun tugay komutanlarından Salvatore Garibaldi'yle yapılan bir telefon konuşmasını kaydetmiş."

Konuşmanın çevirisini dağıtan Anja, Carlos'un bilgisayarına bir USB bellek taktı ve programı çalıştırdı. Hızla konuşan bir ses duyuldu, tekdüze bir ses görüşmenin yapıldığı yer, tarih ve saati söyledi. Daha sonra bir çıt sesi duyuldu.

Açık ve anlaşılır bir ses duyulana kadar bir süre cızırdadı.

"Dinliyorum tabii, bir ön hazırlık soruşturması yapmaya hazırım," dedi savcı.

"Ama Raphael'e karşı şahitlik yapmam, bana dünyanın işkencesi edilse bile yapmam, hatta..."

Salvador Garibaldi'nin sesi kayboldu, bir cızırtı duyuldu ve arkasından sessizlik oldu, sonra sanki kapalı bir kapının arkasından gelir gibi zayıf bir ses duyuldu: "...tepmeli ve tepmesiz füze sistemi... ve bir sürü mayın, anti personel, araç ve tank mayınları... Raphael asla... tıpkı Ruanda gibi, hiç ilgilenmedi. Orada işler sopa ve palalarla yürütülüyordu yani para kazanılacak bir şey yoktu ama olaylar Kongo'ya yayıldığında dinamik bir durum ortaya çıktı ve Raphael işe el atmaya karar verdi. Mobuto'ya saldırılsınlar diye önce Ruanda Yurtsever Cephesi'ni silahlandırdı, arkasından da bu cepheye karşı direnebilsinler diye Hutulara silah pompaladı."

Bir sürü hışırtının arasından uzun bir bip sinyali geldi, kesilen sesler bir müddet sonra tekrar duyuldu. General hızla nefes alıyor, sanki kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Arkasından sesler net bir şekilde duyulabildi.

"Şu kâbus, böyle bir şeye asla inanmazdım. Zorlandım... Yanında durup terli elini tutmaya zorlandım... Benim kızım, on dördündeydi. O kadar güzel, o kadar iyi... Raphael... bizzat kendi yaptı, bıçağı o kullandı, kâbusunu hasat ediyorsun diye bağırdı. Efendisiydi... kâbuslarımın efendisi."

Tuhaf sesler duyuldu. Biri çığlık attı. Bir cam kırıldı. Garibaldi ağlamaya başladı.

"İnsan böyle bir şeyi niçin yapar... Korumalardan eğri bir bıçak aldı... Kızımın yüzü, o güzel, o şirin..."

Salvatore Garibaldi hıçkırığa boğuldu, inledi. "Canımı al Tanrım," diye bağırdı, "canımı al."

Cızırtılardan sonra kayıt kesildi. Carlos Eliasson'un odasına bir sessizlik çöktü. Kronabergpark'ın yeşil yamaçlarına bakan küçük pencerelerden içeri giren ışık odayı aydınlattı.

"Bu kayıt," dedi Carlos, bir süre sonra, "hiçbir şeyi ispatlamaz. İlk başta şahitlik yapmayacağını söyledi yani bana göre savcı bu soruşturmada vazgeçer."

"Bu konuşmadan üç hafta sonra köpeğini gezdiren bir adam Garibaldi'nin kesik başını buldu," dedi Anja. "Roma'da, bir hipodromun arka tarafındaki Viale Goethe'de bir hendeğe atmışlar."

"Kızına ne oldu?" diye sordu Joona, alçak bir sesle. "Onu biliyor musun?"

"On dört yaşındaki Maria Garibaldi hâlâ kayıp," dedi Anja.

İç çekip kendi kendine söylenen Carlos, akvaryuma doğru gidip bir süre cennet balıklarını izledikten sonra, "Ne yapmamı istiyorsunuz?" dedi. "Cephanenin Sudan'a gönderileceğini ispatlayamazsınız. Diyelim Axel gerçekten kayboldu, bu işte Raphael Guidi'nin parmağı olduğunu nasıl ispatlayacaksınız? Bana minnacık bir ipucu verin ki savcıyla konuşabileyim ama lütfen somut bir ipucu olsun. Yalnızca..."

"Onun olduğunu biliyorum," diye sözünü kesti Joona.

"...yalnızca Joona biliyor da olmasın," dedi Carlos.

"İsveç yasalarını ve uluslararası yasaları çığnediğinden dolayı, Raphael Guidi'yi tutuklamak için izin ve imkâna ihtiyacımız var," dedi inatla Joona.

"Kanıtsız olmaz," dedi Carlos.

"Biz kanıt buluruz," dedi Joona.

"Pontus Salman'ı şahitlik yapmaya ikna etmelisiniz."

"Onu buraya getirmeceğiz ama sanırım şahitliğe ikna etmek kolay değil, felaket korkuyor. O kadar çok korkuyor ki intihar etmek üzereydi," dedi Joona.

"Ama Raphael'i yakalarsak konuşmaya cesaret edebilir," dedi Saga.

"Raphael Guidi gibi birini kanıt olmadan tutuklayamayız," dedi Carlos, kesin bir dille.

"Ee, peki ne yapacağız?" dedi Saga.

"Pontus Salman'ı zorlayın, yapacağımız tek şey bu."

"Ama Axel Riessen'in hayatı tehlikede," dedi Joona, "bu nedenle acele etmeliyiz."

Sustular ve bakışlarını içeri giren Başsavcı Jens Svanebjörn'e çevirdiler.

Kaçış

Arabanın içi havalandırmadan buz gibi olmuştu. Pontus Salman'ın direksiyonu tutan elleri titriyordu. Lidingö Köprüsü'nün ortasına gelmişti. Finlandiya'ya giden gemilerden biri limandan ayrılıyordu. Millesgården'in arka taraflarında birileri yaprak yakıyordu.

Daha birkaç saat önce küçük kayığında oturmuş, tüfeğinin namlusunu ağzına almıştı. Ağzındaki metal tadı ve dişlerini kazıyan metal sesi korkunç bir anı gibi yerleşmişti belleğine.

Dağınık saçlı bir kadın, bir komiserle birlikte iskelenin ucuna gelmiş, kıyıya yaklaşsın diye bağırmıştı. Sanki anlatacağı çok önemli bir şeyi varmış gibiydi. Kırk yaşlarındaydı, punkçı gibi kesilmiş saçları maviye boyalıydı, dudaklarına kırmızı ruj sürülmüştü.

Gri küçük bir odada karşısına oturduğunda, adının Gunilla olduğunu öğrenmişti. Psikologdu.

Yanına bir tüfek alıp göle açılmakla ne yapmak istediğini sorgulayarak ciddi ve derin bir konuşma yapmıştı kadın.

"Niçin ölmek istiyorsun, Pontus?"

"Ashında istemiyorum," diye gerçeği söylemişti Pontus.

Küçük görüşme odasına bir sessizlik çökmüştü. Tekrar konuşmaya başlamışlar, kadının sorularını cevaplayan Pontus Salman ölmek istemediğine, asıl isteğinin kaçmak olduğuna gittikçe daha çok ikna olmuştu.

Bir yolculuğa çıkmayı düşünmeye başlamıştı. Yalnızca kaçmak ve başka biriymiş gibi yeni bir hayata başlamak istiyordu.

Köprüyü geçtikten sonra kol saatine bakan Pontus Salman, göğsündeki ağırlığın hafiflediğini hissetti. Tam o anda Veronique'in uçağı İsveç hava sahasını terk etmiş olmalıydı.

Veronique'le Fransız Polinezyası hakkında konuşmuşlardı. Karısının açık mavi kumaş çantasıyla havaalanından nasıl çıktığını, rüzgârdan savrulmasın diye geniş kenarlı şapkasını nasıl tuttuğunu hayal ediyordu.

Kendisi niçin kurtulmasın ki?

Yapması gereken tek şey, hemen eve gidip yazı masasının çekmesinde duran pasaportu almaktır.

Akıp giden trafiğe bakarken, *ölmek istemiyorum*, diye düşündü.

Göle kâbusundan kurtulmak için açılmış ama namlusunu ağzına soktuğu tüfeğı bir türlü ateşleyememişti.

Canımın istediğı uçağı binerim, diye düşündü. İzlanda'ya, Japonya yahut Brezilya'ya uçabilirdi. Raphael Guidi eğer gerçekten öldürmek isteseydi, şimdi hayatta olmazdı.

Pontus Salman, arabasını garajın önüne park etti ve arabadan çıktı. Güneşten yanan asfalt, egzoz dumanı ve yeşilliklerin kokusunu içine çekti.

Sokak boştu, büyükler işlerinde, çocuklar okullarındaydı.

Pontus evinin kapısını açıp içeri girdi. Işıklar yanmıyordu, bütün perdeler kapalıydı.

Pasaportunu almak için merdivenlerden aşağı zemin kata indi.

Zemin katta birden durdu, kulaklarını dikti, tuhaf bir ses vardı, sanki ıslak bir örtü sürüklenir gibiydi.

"Veronique?" dedi boğulur gibi bir sesle.

Beyaz taş duvarlarda havuzun sakin ışıkları salınıyordu. Kalbi çırpınmaya başlayan Pontus Salman, ağır, sessiz adımlarla havuza doğru ilerledi.

Savcı

Başsavcı Jens Svanejhjälrm, Saga, Joona ve Carlos'u başıyla selamlayıp oturdu. Anja Larsson'un topladığı belgeler masada duruyordu. Soya kahvesini içen Svanejhjälrm, belgelerin üstündeki fotoğrafa baktıktan sonra Carlos'a döndü, "Beni ikna etmeniz sanırım epey zor olacak," dedi.

"Ama ikna edeceğiz," diye gülümsedi Joona.

"Hadi bakalım," dedi savcı.

Âdemelması görünmeyen incecik boynu, daracık omuzlarıyla Svanejhjälrm büyük adam kıyafetleri giymiş bir oğlan çocuğuna benziyordu.

"Çok karmaşık bir olay," dedi Saga. "ISP'den Axel Riessen'in kaçırıldığını ve bunun son günlerde yaşanan olaylarla bağlantılı olduğunu düşünüyoruz."

Carlos'un telefonu çalınca Saga sustu.

"Özür dilerim, bizi rahatsız etmemeleri gerektiğini söyledim sanıyordum," diyen Carlos telefonu cevapladı. "Evet, Carlos Eliasson..."

Dinlerken yüzü kızarmaya başladı, "Anlıyorum," diye mırıldandı teşekkür etti ve telefonu kapattı. "Özür dilerim," dedi.

"Önemi yok," dedi Jens Svanejhjälrm.

"Hayır, seni buraya kadar yorduğumuz için özür dilerim," dedi Carlos. "ISP'den Axel Riessen'in sekreteri aradı, onunla iletişime geçmiştik. Biraz önce Axel Riessen'le konuşmuş."

"Ne dedi? Axel kaçırılmış mı?" diye sordu Svanejhjälrm sırtarak.

"Raphael Guidi'nin teknesindeymiş, şu söz konusu ihracat işinin ayrıntılarını tartışıyorlarmış."

Joona ile Saga birbirlerine baktılar.

"Evet, artık sorun kalmadı, değil mi?" dedi savcı.

"Axel Riessen, belli ki Raphael'le buluşmak istemiş," dedi Carlos.

"Öyle olsa bizi bundan haberdar ederdi," dedi Saga inatla.

"Sekreter tarafların her şeyi etraflıca açığa çıkarmak için bütün gün toplantı yaptıklarını söyledi. Axel Riessen imzalı metni bu akşam ISP'ye gönderecekmış."

"Yani ihracat iznini," diyen Saga ayağa kalktı.

"Evet," diye gülümsedi Carlos.

"Peki, toplantıdan sonra ne yapacaktı?" diye sordu Joona.

"Toplantıdan sonra..."

Carlos susup şaşkınlıkla Joona'ya baktı.

"Toplantıdan sonra bir şey yapacağını nereden bildin?" dedi. "Sekreteri, Axel'in izne ayrıldığını Kaliningrad kıyılarında tekne gezisine çıkacağını söyledi. Raphael Guidi'den bir Forqus kiralayacaktı."

"Aman ne harika," diyen Svanejhjalm, ayağa kalktı.

"Aptallar," diye tıslayan Saga çöp kutusuna bir tekme savurdu. "Zorla telefon ettirildiğini herhalde anlıyorsunuzdur."

"Herhalde bir yetişkin gibi davranabiliriz," diye homurdandı Carlos.

Yere devrilen çöp kutusunu düzeltti, dösemeye saçılan kâğıtları topladı.

"İşimiz bitti değil mi?" dedi Svanejhjalm, ciddi bir ifadeyle.

"Axel Riessen, Raphael Guidi'nin teknesinde rehin," dedi Joona. "Bize imkân sağlayın gidip alalım."

"Belki dediğiniz gibi gerçekten aptalım ama bir operasyon için hiçbir neden göremiyorum," diyen savcı kapiya yöneldi.

Odadan çıkıp kapıyı usulca kapatmasını izlediler.

"Kendimi kaybettiğim için özür dilerim," dedi Saga, Carlos'a, "ama bu mantıksız, Axel'in bu sözleşmeyi imzalayacağına inanmıyoruz."

"Saga, iki hukukçuya bu sözleşmeyi incelettirdim," dedi Carlos sakince. "Harfi harfine gözden geçirdiler ve Silencia Defense'in ihracat işlemlerini kusursuz yaptığını söylediler, yani..."

"Ama elimizde Palmcrona ile Salman'ın Raphael Guidi ve Agathe el-Hacı'yla buluştuğunu gösteren fotoğ..."

"Biliyorum," dedi Carlos. "Ama elimizde şüphelerimizi ispatlayacak bir şey yok. Sadece fotoğraf yetmez."

"Yani Sudan'a, kitle katliamı yapan insanlara cephane götürdüğünü bile bile, kolumuzu kavuşturup geminin limandan ayrılmasını izleyelim, öyle mi?" dedi Saga öfkeyle.

"Git Pontus Salman'ı buraya getir," dedi Carlos, "istediğin sözü vererek Raphael aleyhine şahitlik yapmasını sağla."

"Peki, kabul etmezse, reddederse?" dedi Saga.

"O zaman yapacak hiçbir şey yok."

"Ama elimizde başka bir şahit daha var," dedi Joona.

"İyi, onunla karşılaşmayı çok isterim," dedi Carlos şüpheyle.

"Eğer gerçekten istiyorsan, Kaliningrad yakınlarında denizin dibine postalanmadan alıp gelmemiz gerekiyor."

"Bu defa istediğin olmayacak Joona."

"Olacak."

"Hayır."

"Olacak," dedi Joona, sert bir sesle.

Carlos üzgün bir ifadeyle baktı Joona'ya.

"Savcıyı asla bu işe ikna edemeyiz," dedi. "Ama bütün ömrümü burada oturup olacak olmayacak oyunuyla geçirmek istemediğimden..."

Sustu, iç çekti, bir süre düşündü.

"Sana Axel Riessen'i yalnız başına arama ve iyi durumda olduğunu görme izni veriyorum."

"Bunun için desteğe ihtiyacı var," dedi Saga.

"Bu bir polis operasyonu değil. Yalnızca Joona denilen baş belasının çenesinden kurtulmak için bulunmuş bir çözüm," dedi Carlos, ellerini iki yana açarak.

"Ama Joona'nın başına..."

"Ben," diye sözünü kesti Carlos, "daha önce de dediğim gibi, Pontus Salman'ı Södertälje'den buraya getirmenizi istiyorum. Eğer ona şahitlik yapmayı kabul ettirebilerseniz bütün gücümüzle üzerine gidip Raphael Guidi'nin işini bitiririz."

"Buna zamanımız yok," diyen Joona kapıya gitti.

"Pontus Salman'ı ben sorgulayacağım," dedi Saga.

"Ee, Joona, sen ne yapacaksın?"

"Ben gidip Raphael'i ziyaret edeceğim," diyen Joona odadan çıktı.

Bedel

Bir arabanın bagajında uzun bir yolculuk yaptıktan sonra Axel Riessen nihayet dışarı çıkabildi. Özel bir havaalanındaydı. Beton pistin etrafı yüksek çitlerle çevriliydi. Tavanından uzun ince bir direk yükselen, baraka benzeri bir binanın önünde bir helikopter duruyordu.

Kendisini kaçıran iki adamın arasında yürürken martıların şikâyet dolu çığlıklarını duydu Axel. Üzerinde yalnızca gömlek ve pantolon vardı, konuşacak hâde değildi. Yalnızca adamların arasında yürüyüp helikoptere bindi. Oturdu ve emniyet kemerini bağladı. Adamlardan biri pilot koltuğuna, diğeri yanına oturdu. Pilot koltuğuna oturan önündeki panelde gerekli düzenlemeleri yaptı, parlak bir anahtarı çevirdi, birtakım düğmeleri tuşlayıp bir pedala bastı.

Pilotun yanındaki adam bir harita alıp dizlerinin üzerine açtı.

Yan camda çırpınan bir şerit vardı.

Motor gürültüyle çalıştı. Yavaşça hareket eden pervanenin dar kanatları, bir süre havayı tembelce yarıdıktan sonra gittikçe daha çok hızlandı.

Havada kâğıt bir bardak savruldu.

Motor ısınmaya başlamıştı. Kulakları sağır edici bir gürültü çıktı. Pilot sağ eliyle manevra kolunu tuttu, küçük birkaç hareketinden sonra helikopter havalandı.

Önce dimdik yukarı doğru kalktı, arkasından hızla ileri atıldı. Çitlerin üzerinden geçerlerken Axel'in midesi karıncalandı, sola doğru keskin bir dönüş yaptıklarında helikopter yana yatacakmış gibi oldu.

Yeşil arazinin, birkaç yolun ve teneke çatısı parlayan bir evin üzerinden hızla geçtiler.

Motor gürliyor, helikopterin ön camında pervaneler durmadan göz kırpiyordu.

En sonunda kara bitti, kurşun grisi deniz başladı.

Axel zihnini zorlayarak başına gelenleri anlamaya çalıştı: Her şey Finlandiya Körfezi'ndeki yatından telefon açan Raphael Guidi'yle konuştuktan sonra başlamıştı. Baltık Denizi'nde olduğunu söylemişti Axel'a, Letonya'ya doğru gidiyordu. Axel, ihracat iznini imzalamayacağını bildirip telefonu kapadıktan en fazla bir dakika sonra iki adam evine girmiş ve boynuna elektrik tabancasını dayamıştı.

Ona karşı çok dikkatli davranmışlar, sağlığının yerinde olmasına özen göstermişlerdi.

Yarım saatlik bir yolculuktan sonra durmuşlar başka bir arabaya taşımışlardı.

Yaklaşık bir saat sonra, helikoptere giderlerken ayağa kalkıp yürüebilmişti.

Deniz, tıpkı bir otoban gibi kayıyordu altlarından. Üzerlerinde bulutlu, nemli, beyaz ve durgun bir gökyüzü vardı. Denizden elli metre kadar yüksekte, büyük bir hızla yol alıyorlardı. Pilot biriyle telsiz bağlantısı kurmuştu ama ne dediği duyulmuyordu. Axel bir süre kestirdi, çalkantılı denizdeki muhteşem yatı gördüğünde ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Devasa bir şeydi, üzerinde bir havuz ve birkaç güverte vardı.

Aşağı doğru alçalmaya başladılar.

Yata bakarken Raphael Guidi'nin ne kadar zengin olduğunu hatırladı Axel. Şimdiye kadar böylesini görmemişti. Bir ok ucuna benzeyen yat donmuş buz beyazıydı. Kesinlikle yüz metrenin üzerindeydi. Kaptan köşkü kış güvertesinden iki kat yukarıdaydı.

Büyük bir gürültüyle ön güvertedeki helikopter pistine doğru al-
caldılar. Kanatların yarattığı dalgalar, yatın gövdesini dövüyordu.

Neredeyse hiç fark etmeden yatın üzerine indiler. Yat usulca sallandı, pervaneler durana kadar beklediler. Adamlardan biri Axel Riessen'i indirirken pilot olanı helikopterde kaldı. Eğilerek cam bir kapıya git-
tiler, kapının arkasına geçtiklerinde helikopterin gürültüsü neredeyse duyulmaz oldu. Girdikleri yer, oturma grubu, sehpa ve siyah ekranlı televizyonuyla şık bir bekleme salonuna benziyordu. Beyazlar giyinmiş bir adam karşıladı onları. Axel'a oturmasını işaret etti.

"Bir şey içmek ister misiniz?" diye sordu.

"Lütfen, su," dedi Axel.

"Maden suyu mu, sade mi?"

Axel cevap vermeye vakit bulamadan bir adam daha girdi odaya. Kendisine helikopterde eşlik eden adama benziyordu. İkisi de uzun, geniş omuzlu ve biçimliydi. İçeri giren adamın saçları çok açık, kaşları neredeyse beyazdı. Burnunun kırılıp düzeldiği belliydi.

Sessiz, efektif ve gereksiz hareketlerden kaçınarak hareket ediyorlardı. Axel'ı güvertenin altındaki lüks kamaralara doğru götürdüler. Yatta tuhaf bir ıssızlık vardı. Axel havuzu görünce şaşırdı, sanki yıllarca su doldurulmamış gibiydi. Havuzun dibinde kırık mobilyalar vardı: döşemesi olmayan bir kanep ve birkaç sandalye.

Küçük bir sahnenin üzerinde bir zamanlar şık oldukları ortada ama artık bakımsız bırakılmış kamış mobilyalar duruyordu.

Yatın içinde ilerledikçe, terk edilmiş bir kabuğun içindeymiş gibi bir duyguya kapıldı Axel. Boş koridorların çizilmiş mermer döşemele-
rinin üzerinde, kendi ayak sesleri yankılanıyordu. Üzerlerindeki koyu ahşaba, zarif harflerle "Sala de pranzo" yazısı kazınmış çift kanatlı bir kapıdan geçtiler.

Yemek salonu kocamandı. Devasa pencerelerden açık denizin dı-
şında hiçbir şey görülmüyordu. Kırmızı halı serili geniş bir merdivenden bir üst kata çıkılıyordu. Tavandan gösterişli kristal avizeler sarkıyordu.

Önemli davetlere uygun yapıldığı belliydi ama büyük yemek masasının üzerinde fotokopi makinesi, telefaks, iki bilgisayar ve yığınla dosya vardı.

Yemek salonunun iç taraflarında daha küçük bir masanın başında kısa boylu bir adam oturuyordu. Saçları yer yer grileşmişti ve kafasının tam ortasında çıplak bir leke vardı. Axel silah tüccarı Raphael Guidi'yi görür görmez tanıdı. Açık mavi, çuvalımsı bir eşofman altı, üzerine de göğsünde ve sırtında yedi rakamı yazılı bir eşofman üstü giymişti. Çorapsız ayaklarında tenis ayakkabıları vardı.

"Hoş geldin," dedi, kaba bir İngilizceyle.

Telefonu çaldı. Cebinden çıkartıp arayan numaraya kontrol etti ama cevaplamadı. Hemen arkasından bir telefon daha geldi, bu defa cevapladı, İtalyanca birkaç şey söyledi ve arkasından Axel Riessen'e döndü.

"Ben buraya gönüllü gelmedim," dedi Axel.

"Üzgünüm, şimdi bunları konuşmaya vaktimiz yok..."

"Peki, benden ne istiyorsun?"

"Senin güvenini kazanmak istiyorum," dedi Raphael.

Bir süre sessizlik oldu. İki koruma bir an yere bakarak gülümse-dikten sonra tekrar ciddileştiler. Raphael sarı vitamin suyundan büyük bir yudum alıp hafifçe geçirdi.

"Önemli olan tek şey sadakat," dedi zayıf bir sesle ve gözlerini Axel'in gözlerine dikti. "Benim sana verebileceğim bir şeyin olmadığını söyledin ama..."

"Evet, öyle."

"Ben aksini düşünüyorum, sana sunabileceğim çok önemli bir şey var," dedi Raphael, yüzünde gülümsemeye benzer, neşeden uzak bir şey belirdi. "Senin sadakatini kazanabilmek için gerçekten ihtiyaç duyduğun bir şey vermeliyim. Belki de sahip olmayı her şeyden daha çok istediğin bir şeyi."

Axel başını iki yana salladı.

"Her şeyden çok ne istediğimi ben bile bilmiyorum."

"Bence biliyorsun," dedi Raphael. "Tekrar uyuyabilmeyi istiyorsun, her gece başka..."

"Sen benim uyuyamadığımı nereden bili?.." Axel cümlesini tamamlamadan sustu. Raphael'in soğuk, hesap dolu gözlerine bakarak, "O zaman mümkün olan her yolu denediğimi de biliyorsundur," dedi.

Raphael anlaşılmaz bir jest yaptı.

"Yeni bir karaciğerin olacak."

"Bunun için kuyrukta bekliyorum," dedi Axel, istem dışı bir gülümsemeye. "Neredeyse saat başı doktorumu arıyorum ama benim ciğerimdeki arıza düzeltilecek gibi değil. Dokularım da olağanüstü olduğundan bağışlayıcı birini bulamıyoruz."

"Bende sana göre bir ciğer var Axel Riessen," dedi Raphael, doku-naklı bir sesle.

Axel yüzünün yandığını, kulaklarını ateş bastığını hissetti.

"Ve karşılığında," dedi Axel, zorlukla yutkunarak, "ihracat iznini imzalamamı istiyorsun?"

"Evet, bir Paganini sözleşmesi imzalayalım diyorum."

"O da ne?"

"Acele etme, düşünmeye vaktin var. Büyük bir seçimin eşiğindesin, karar vermeden önce organ bağıışı konusunda ihtiyaç duyduğun bütün bilgileri incelemeni istiyorum."

Axel'in başında şimşek hızında düşünceler uçuştı. İhracat iznini imzalamayı, ciğeri almayı ve sonra da Raphael Guidi'ye karşı şahitlik yapmayı geçirdi aklından. Devlet onu korurdu, belki kimlik değiştirmek zorunda kalırdı ama artık uyuyabilecekti.

"Yemeğe ne dersin?" dedi Raphael. "Doğrusu ben açım. Sen değil misin?"

"Olabilir..."

"Ama yemekten önce sekreterini arayıp burada olduğunu söylemeni istiyorum."

100.

Pontus Salman

Koridora çıkıp telefonu kulağına dayayan Saga, kocaman bir kâğıt geri dönüşüm kutusunun yanında dikilip konuşmaya başladı. Yerde yatan ölü bir kelebeğe uzak bir ifadeyle baktı, havalandırmanın rüzgârında kanatları dalgalanan kelebek sanki canlıymış gibi görünüyordu.

"Siz Stockholm'dekilerin yapacak başka bir işi yok mu?" dedi, Södertälje polisinden ağır Gotland aksanıyla konuşan bir adam.

"Pontus Salman'la ilgili arıyorum," dedi Saga, öfkeli bir şekilde.

"İyi de adam gitti," dedi polis.

"Sen ne diyorsun be adam," diye sesini yükseltti Saga.

"Gunilla Sommer'le konuştum, psikolog onu alıp psikiyatri kliniğine götürdü."

"Ee?"

"Adamlı konuşup intihar etmek gibi bir niyetinin olmadığına ikna olunca gitmesine izin vermiş. Ee hastane bedava olsa da otel değil tabii."

"Onu hemen aramaya başlayın," dedi Saga.

"Niçin? İntihara eksik teşebbüsten mi?"

"Onu hemen bulun diyorum size," diyen Saga telefonu kapattı. Asansörlere doğru giden Saga'nın önüne geçen Göran Stone, kollarını açarak durdurdu.

"Pontus Salman'ı sorgulamak istiyormuşsun, öyle mi?" dedi rahatsız edici bir tonla.

"Öyle," diyen Saga, yanından geçmeye çalıştı ama Göran engel oldu.

"Terfi etmen için biraz kıcını sallaman yeter," dedi, "belki biraz da saçlarını savurursun o zaman tam..."

"Defol be!" dedi Saga öfkeyle, alnındaki çiller kıpkırmızı olmuştu.

"Aman, tamam ya, sana yardım etmek istediğim için özür dilerim," dedi Stone, alingan bir ifadeyle. "Ama Salman'ın Lidingö'deki evine biraz önce dört araba gönderdik."

"Niçin?" diye sordu Saga aceleyle.

"Komşuları telefon etti," dedi Göran gülümseyerek, "birkaç el ateş edildiğini ve bir de çılglık sesi duymuşlar."

Saga adamı itip koşmaya başladı.

"Çok teşekkürler Göran!" diye bağırdı arkasından Göran. "Sen bir tanesin Göran!"

Saga, Lidingö'ye giderken nasıl bir manzarayla karşılaşacağını düşünmeye çalışıyor ama aklına kızına yapılanları ağlayarak anlatan adamın ses kaydı geliyordu hep.

Saga, dedi kendi kendine, bu akşam sıkı bir antrenman yapıp erkenden yatağa gir.

Kalabalık nedeniyle Roskullsvägen'de ilerleyemedi. Arabasını park edip Pontus Salman'ın evine kadar yüz metre yürüdü. Mavi beyaz polis şeridinin önüne meraklılar ve gazeteciler yığılmış, evin içini görmeye çalışıyorlardı. Öfkeli bir sesle müsaade isteyen Saga, dirseğiyle yol açarak ilerledi. Ağaçların üzerine polis arabalarının mavi sinyal ışıkları yansıyor. Meslektaş Magdelana Ronander koyu kahverengi tuğla duvara doğru eğilmiş kusuyordu. Pontus Salman'ın beyaz BMW'si garajın önündeydi. Tavan penceresi kırılmıştı. Karoserin üzerinde ve arabanın etrafında kanlı cam parçaları vardı. Kana bulanmış yan camdan, çökmüş bir beden görünüyordu.

Bu Pontus Salman'dı.

Magdelana başını kaldırıp yorgun gözlerle Saga'ya baktı, yüzü sararmıştı. Bir mendille ağzını sildi, Saga'ya seslenerek eve girmesine engel oldu.

"Hayır, yapma," dedi boğuk bir sesle, "oraya girdiğine pişman olursun."

Saga durup kocaman eve baktı, bir şey sormak için Magdelana'ya döndü ama daha sonra vazgeçip Joon'a'ya telefon açmaya karar verdi. Artık ellerinde bir şahit olmadığını söyleyecekti.

Karahindiba çiçekli kız

Telefonu çaldığında Joona, Helsinki Vantaa Havaalanı'nın gelen yolcu salonunda koşuyordu.

"Saga ne oldu?"

"Pontus Salman öldü. Evinin önünde duran arabasının içinde. Görüldüğü kadarıyla kendi kendini vurmuş."

Joona dışarı çıktı, bir taksiye koştu, şoföre limana gideceğini söyleyip arabanın arkasına oturdu.

"Ne dedin?" dedi Saga.

"Hiçbir şey."

"Artık elimizde bir şahit yok," dedi Saga öfkeyle. "Ne bok yiyeceğiz?"

"Bilmiyorum," diyen Joona gözlerini kapattı.

Taksinin nasıl dikkatle manevra yaptığını, değişik yönlere dönerek ilerlediğini hissetti. En sonunda havaalanından çıkıp anayola girerek hızını artırdı.

"Destek olmadan Raphael'in yatına gidemezsin."

"Kız çocuğu," dedi Joona birden.

"Ne?"

"Axel Riessen bir kız çocuğuyla keman çalıyordu," diyen Joona gri gözlerini açtı. "O bir şey görmüş olabilir."

"Nereden biliyorsun?"

"Bir karahindiba vardı, viski bardağının içinde bir karahindiba."

"Sen ne diyorsun ya?" dedi Saga.

"Sen git kızı bul."

Joona sırtını koltuğun arkasına yasladı. Axel elinde bir kemanla dikilirken, çiçek açmış bir buket karahindibayla içeri giren kızı getirdi gözlerinin önüne. Axel'in yatak odasında viski bardağının kenarından sarkan karahindibayı düşündü. Kız oradaydı, bir şey görmüş olabilirdi.

Joona, Finlandiya Sahil Güvenliği'nin gri teknesine bindi. Finlandiya Deniz Kuvvetleri bu tekneyi altı yıl önce İsveç Sahil Güvenliği'nden satın almıştı. Teknenin kaptanı Passi Rannikko'nun elini sıkarken, Joona'nın aklına Dalarö deniz polisinden Lennart Johansson geldi. Sörf yapmayı seven Johansson kendine Lance adını takmıştı.

Rannikko, Lance gibi gencecikti. Yüzü güneş yanığı, açık mavi gözleri parıltılıydı. Lance'den tek farkı, görevini aşırı ciddiye almasıydı. Finlandiya'nın sınırlarının dışında, beklemediği bir görevi üstlenmekten rahatsız olduğu belliydi.

"Bu iş hiç hoşuma gitmedi," dedi kuru bir ifadeyle, "ama benim şefim senin şefinin arkadaşı... ve belli ki bu yetti."

"Oraya varmadan savcılık kararının geleceğini umuyorum," dedi Joona.

İskeleden ayrılan tekne suların üzerinde yavaşça kaymaya başladı.

"Savcılık kararını alır almaz FNS Hanko'yla iletişime geçeceğim. Bu, yirmi subay ve yedi askerin olduğu bir hücumbot." Radardan hücumbotun yerini gösterdi.

"35 deniz mili hız yapabiliyor, bize yetişmesi yirmi dakikayı bile almaz."

"Güzel."

"Raphael Guidi'nin yata Dagö Adası'nı geçti, şimdi Estonya açıklarında... Çok acil bir durum yahut bir suçüstü vaziyeti olmadan, Estonya karasularında bu yata çıkmayacağımızı biliyordur umarım."

"Evet," dedi Joona.

Tekne homurdanarak limandan ayrıldı.

"İşte bütün mürettebat geliyor," dedi Passi Rannikko, alaycı bir ifadeyle.

Sarı sakallı, kocaman bir adam girdi kaptan köşküne. Adam kendini birinci ve tek kaptan diye tanıttı. "Niko Kapanen, hani şu buz hokeyi oyuncusu gibi."

Göz ucuyla Joona'ya baktı, sakalını kaşdı ve biraz çekinerek sordu, "Şu Guidi'nin suçu ne sahiden?"

"Adam kaçırma, cinayet, polis cinayeti, silah kaçakçılığı," dedi Joona.

"Ve İsveç bunun için tek bir polis gönderiyor."

"Öyle," diye gülümsedi Joona.

"Ve biz bu eski takayla destek veriyoruz."

"Savcılık kararı gelir gelmez bir müfrezeyle destekleniriz," dedi Rannikko, "Hanko'dan Urho Sarinen'le konuştum, yirmi dakika sonra yanımızda olacak."

"Peki, ya denetim?" dedi Niko, "Sürpriz bir denetleme yapacağımızı söyleyebiliriz..."

"Estonya sularında olmaz," dedi Passi Rannikko.

"Nasıl bir boka..." diye homurdandı Niko.

"Dert etmeyin, her şey yoluna girer," dedi Joona.

Resmin arka yüzü

Axel Riessen, elbiseleriyle uzanmıştı yatağa. Mega yatın beş odalı süitini vermişlerdi ona. Yanı başında karaciğer donörünün ayrıntılı bilgilerinin kaydedildiği dosya duruyordu. Başarısız bir ameliyattan sonra komaya girmişti adam, bütün değerleri mükemmeldi, dokuları Axel'in dokularıyla uyumluydu.

Gözünü tavana dikmiş düşünürken, kapı çaldığında ürperdi Axel.

Yatta onu ilk karşılayan beyaz giysili adam girdi içeri.

"Öğle yemeği," dedi.

Duşların ve havuzun olduğu yerden geçerlerken, içi şişe ve bira kutularıyla dolu yeşil havuza baktı Axel. Duvarlardaki beyaz mermer raflarda paketinden çıkarılmamış havlular vardı. Buzlu camların gerisinde belli belirsiz bir jimnastik salonu görünüyordu. Kanatları yanlara doğru kayarak sessizce açılan bir kapıdan dinlenme odasına geçtiler. Duvardan duvara bej halı döşeliydi. Oturma grupları ve kireç taşından yontulmuş masif bir masa vardı. Duvarlarda ve yerde tuhaf gölge ve ışık lekeleri dolaşıyordu. Başını tavana kaldıran Axel, büyük yüzme havuzunun altında olduklarını fark etti. Zemin camdandı, çer çöpün ve kırık mobilya yığınının arasından solgun gökyüzü görünüyordu.

Raphael Guidi, üzerinde daha önce gördüğü eşofman altı ve göbeğinin bütün haşmetini ortaya koyan beyaz bir tişörtle bir kanepeye yayılmıştı. Eliyle vurarak yanındaki yeri gösterdi Axel'a. Korumaları iki

gölge gibi arkasında duruyorlardı. Hiç kimse konuşmuyordu. Raphael'in telefonu çaldı, açıp uzun bir sohbete daldı.

Bir süre sonra servis arabasıyla beyaz giysili adam içeri girdi. Sessizce masanın üzerine tabaklar ve bardaklar yerleştirdi. Bir büyük tabak hamburger, ekme , kızarmış patates, ketçap ve büyük bir şişe kola.

Raphael aldırmadan konuşmaya devam etti, ifadesiz bir sesle, üretim hızı ve lojistik üzerine konuşuyordu.

Hiç kimse bir şey demeden sabırla bekliyordu.

Telefon konuşmasını on beş dakika sonra bitiren Raphael Guidi, durgun gözlerini Axel Riessen'e dikti.

"Herhalde bir kadeh şaraba hayır demeysin artık," dedi yumuşak bir sesle, "ne de olsa birkaç güne kadar yeni bir karaciğerin olacak."

"Donörün bilgilerini birkaç defa okudum," dedi Axel. "Harikulade, çok etkilendim. Tam aradığım gibi bir şey."

"Şu arzular," dedi Raphael, "ne ilginç şeyler. İnsan en çok neyi arzular. Ben kendi payıma, karımın hayatta olmasını ve birlikte yaşamayı arzulardım."

"Seni iyi anlıyorum."

"Ama benim için arzular karşıtlarıyla birlikte vardır," dedi Raphael.

Bir hamburger ve bir tabak patates kızartması aldıktan sonra servis tabağını Axel'in önüne itti.

"Teşekkürler."

"Terazinin bir kefesinde arzular, diğer kefesinde kâbuslar var," dedi Raphael.

"Kâbus?"

"Demek istediğim... Hayatımızda bir sürü aşırılıklar var, asla doyurulmayacak arzularımız ve hiçbir zaman gerçekleşmeyecek kâbuslarımız var."

"Kim bilir belki de öyle," dedi Axel ve hamburgerinden bir parça ısır ı.

"Tekrar uykuya kavuşmayı şiddetle arzu ediyorsun, ki kavuşacaksın... Merak ettiğim terazinin öteki kefesi... En vahim kâbusun ne?"

"Doğrusu bilemiyorum," diye gülümsedi Axel.

"Sen en çok neden korkarsın?" dedi Raphael, patates kızartmasına tuz atarken.

"Hastalık, ölüm... acı çekmekten."

"Elbette ya. Acı. Bu konuda seninle hemfikirim" dedi Raphael. "Düşündükçe... anlamaya başladım ki en büyük kâbusum oğlumla ilgili. Yakında büyüyecek... daha şimdiden, benden yüz çevirecek, benden uzaklaşacak diye korkuyorum."

"Yalnızlık?"

"Evet, sanırım o," dedi Raphael, "benim en büyük kâbusum çırlı-çıplak bir yalnızlık."

"Ben çoktandır yalnızım," diye gülümsedi Axel. "Yani en kötüsü benim başıma çoktan geldi."

"Hayır, öyle deme," dedi Raphael gülerek.

"Evet ama tekrarlanmasından..."

"Ne demek istiyorsun?"

"Unut gitsin, bu konuyu konuşmak istemiyorum."

"Bir kız çocuğunun daha intiharına yol açmaktan korkuyorsun," dedi Raphael usulca ve masaya bir şey koydu.

"Evet."

"Kim intihar edecek?"

"Beverly," diye fısıldadı Axel.

Raphael önüne bir fotoğraf koymuştu.

Arka yüzü yukarıya bakıyordu.

Axel, isteksizce uzandı fotoğrafa. Parmakları titreyerek ön yüzünü çevirdi ve ürpererek elini çekti. Nefesini tuttu. Flaş ışığının altında Beverly'nin şaşkın yüzü vardı. Bunun ne demek olduğunu anlamaya çalıştı Axel. Bu bir uyarıydı. Birkaç gün önce, onun evinde, onun mutfağında, Beverly'nin keman provası yapıp karahindiba toplamak için bahçeye çıktığı gün çekilmişti bu fotoğraf.

Daha yakın

Finlandiya Deniz Kuvvetleri'ne ait gri tekneyle iki saat yol aldıktan sonra Joona, Raphael Guidi'nin ufukta parlayan muhteşem yatını nihayet gördü. Güneşin altında kristalden bir gemiye benziyordu.

Joona'nın yanına dikilen Kaptan Passi Rannikko, başıyla yatı işaret etti.

"Ne kadar yaklaşacağız?" dedi öfkeyle.

Joona buz grisi bir bakış fırlattı.

"Yatta neler döndüğünü göreceğ kadar," dedi sakın bir sesle. "Benim..." birden sustu, şakaklarına bir ağrı saplanmıştı, teknenin korkuluklarına tutundu, ağır ağır nefes almaya çalıştı.

"Ne oldu?" dedi Passi Rannikko, alaycı bir ifadeyle. "Yoksa deniz mi tuttu?"

"Bir şey yok," dedi Joona.

Acı bir kez daha yokladı, korkuluğa sıkıca tutundu, acı bedenini terk edene kadar bekledi. Şu anki durumda, ne olursa olsun ilaç almayacaktı, aldığı anda dikkati dağılıyor, bitkin düşüyordu.

Serin esen rüzgâr alınının terini soğutmuştu. Disa'yı düşündü, sert bakışlarını, şeffaf yüzünü. Deniz pürüzsüz, ayna gibi parlıyordu. Birdenbire gelin tacı geldi gözlerinin önüne. Kuzey Müzesi'ndeki yerinde, yumuşacık parlıyordu. Yaban çiçeklerinin kokusunu aldı ve yapraklarla süslenmiş bir kilise gördü, kalbi hızla atmaya başladı. Kaptanın kendisiyle konuştuğunu anlayamadı bir süre.

"Ne dedin?"

Passi Rannikko'ya bir süre şaşkınlıkla baktıktan sonra, başını beyaz yata çevirdi Joona.

Kâbus

Artık bir şey yiyecek hal kalmamıştı Axel'da, midesi bulanıyordu. Gözleri durmadan Beverly'nin fotoğrafına kayıyordu.

Raphael, bir patates kızartması alıp tabağın kenarına bolca döktüğü ketçaba batırdı.

Axel, kapıda durmuş onlara bakan genç bir çocuk gördü. Yorgun ve endişeli bir hali vardı. Elinde bir cep telefonu tutuyordu.

"Peter," diye bağırdı Raphael. "Buraya gel!"

"İstemiyorum," dedi çocuk, zayıf bir sesle.

"Bir rica değil," dedi Raphael, sinirli bir gülümsemeyle.

Çocuk gelip utangaç bir şekilde Axel'i selamladı.

"Benim oğlum," dedi Raphael, sanki akşam yemeğine davet ettiği bir misafirine tanıttırması gibi.

"Merhaba," dedi Axel, sevecen bir ifadeyle.

Helikopterde pilotun yanında oturan adam bar dolabının yanında dikilmiş, neşeli ve tüylü bir köpeğe yerfıstıkları atıyordu. Gri saçlarında metalik bir hava vardı, gözlükleri bembeyaz parlıyordu.

"Fıstık onu hasta ediyor," dedi Peter.

"Yemekten sonra kemanını getirir misin?" dedi Raphael, yorgun bir sesle. "Misafirimiz müzikle ilgileniyor."

Peter başını salladı, solgun ve terliydi. Gözünün etrafında mor halkalar vardı.

Axel gülümsemeye çalıştı.

"Ne tür bir kemanın var?"

Peter omuzlarını silktilti.

"Benim için fazlasıyla iyi bir şey, bir Amati. Annem müzisyendi onun Amati'si."

"Amati mi?"

"Sahi hangisi daha iyi," dedi Raphael, "Amati mi Stradivarius mu?"

"Kimin çaldığına bağlı," dedi Axel.

"Sen İsveçlisin," dedi Raphael. "İsveç'te Stradivarius'un elinden çıkan dört keman var ama Paganini hiçbirini çalmamış... Yoksa yanılıyor muyum?"

"Sanırım yanılmıyorsun," dedi Axel.

"Yaylı sazlar koleksiyonu yapıyorum, hâlâ nasıl... hayır," diye kendi sözünü kesti. "Müsaade et, şöyle anlatayım. Eğer bir enstrüman düzgün çalınırsa kaybolmuş bir ruhun duyduğu özlem ve hüznü hissedebilirsiniz."

"Herhalde öyledir," dedi Axel.

"Bir sözleşme imzalarken bu özlemi hatırlatırım insanlara," diye devam etti Raphael, neşesiz bir gülümsemeyle. "Partnerleri bir araya toplarım, müzik dinleriz, o eşsiz, acı dolu sesi ve sonra sözleşme imzalarız, kâğıt üzerinde değil havada. Arzularımızı ve kâbuslarımızı koruz ortaya... Ben buna Paganini sözleşmesi diyorum."

"Anlıyorum."

"Anlıyor musun?" dedi Raphael. "Bu sözleşmeyi iptal edemezsin, hatta ölürek bile. Bu sözleşmeyi çiğnemeyi düşünen, bunun için intihar edecek olan, en korkunç kâbuslarının hasadını yapacağını bilmelidir."

"Nasıl bir cevap vermemi istiyorsun?" dedi Axel.

"Ben yalnızca... bu sözleşmenin çiğnenemeyeceğini söylüyorum. Ve ben... Nasıl desem?" Sanki kendi sorduğu sorunun cevabını ararmış

gibi bekledi. "Eğer benim samimiyetimi yanlış anlarsan işlerimi nasıl yürüteceğimi bilemem."

Raphael duvardaki büyük televizyona doğru gitti. İç cebinden parlak bir DVD çıkarttı ve DVD oynatıcısına yerleştirdi. Peter bir koltuğun kenarına oturup gözucuyla odadaki adama baktı. Babasına hiç benzemiyordu, bedeni geniş ve kısa değil inceydi, yüzünde duygu ifadesi vardı.

Titrek görüntüler kapladı ekranı. Tuğla bir villanın kapısından çıkan üç adamı gördüğünde, Axel dehşetli bir korkuya kapıldı. Bu üç kişiden ikisini tanıyordu; Joona Linna ve Saga Bauer. Üçüncüsü Latinlere benzeyen bir kadındı.

Joona Linna telefonunu çıkarıp bir yerleri aradı, yanıt alamamışa benziyordu. Yüzleri asık ve talaşlılardı, üçü birden bir arabaya binip gittiler.

Kamera sarsılarak kapıya doğru gitti, kapı açıldı, ışık kayboldu. Arkasından kamera otomatik olarak karanlığa ayarlandı. Holde iki büyük seyahat çantası vardı, kamera mutfığa doğru ilerledi, sonra sola döndü, merdivenlerden aşağı indi, fayans döşeli bir koridordan geçerek havuzlu büyük bir salona geldi. Bir şezlongda mayolu bir kadın oturuyordu, saçları oğlan çocukları gibi kesilmiş başka bir kadın telefonla konuşuyordu.

Kamera sinsice geriye çekildi, telefon görüşmesinin bitmesini bekledi. Saçları kısacık kesilmiş kadın telefon konuşmasını bitirene kadar bir köşede bekleyen kamera tekrar açığa çıktı. Ayak sesleri duyuldu. Telefonla konuşan kadın yorgun, hüzünlü yüzünü kameraya döndü ve taş kesildi. Yüzüne dehşetli bir korku oturdu.

"Ben artık bunu izlemek istemiyorum, baba" dedi Peter, zayıf bir sesle.

"Ama daha yeni başladı!" dedi Raphael.

Televizyon birden karardı, kamera kapatıldı ama bir saniye sonra görüntü tekrar geldi, bir süre kaydıktan sonra düzeldi. Kamera şimdi bir tripodda sabitlenmişti, iki kadın fayans döşeli duvarın önünde yan yana oturuyorlardı. Önlerinde bir sandalyede oturan Pontus Salman vardı, nefes nefeseydi. Sandalyenin üzerinde huzursuzca kıvranıp duruyordu.

Ekranın kenarındaki saat, görüntülerin bir saat önce çekildiğini gösteriyordu.

Kar maskeli, siyahlar giyinmiş bir adam Veronique'e doğru gidip saçlarından sertçe tutarak yüzünü kameraya çevirdi.

"Beni bağışla! Beni bağışla! Beni bağışla!" dedi Raphael, alaycı bir sesle.

Axel şaşkınlıkla Raphael'e bakarken, Veronique Salman'ın sesini duydu, "Beni bağışla! Beni bağışla! Beni bağışla!"

Sesi korkudan kesik kesikti.

"Bilmiyordum," diye devam etti Raphael, televizyon kamerasını işaret ederek.

"Bilmiyordum," diye yalvardı Veronique, "fotoğrafi ben çektim ama kötü bir niyetim yoktu. Bunun nasıl bir aptallık olduğunu bilmiyordum, ben yalnızca..."

"Şimdi bir seçim yapmalısın," dedi kar maskeli adam, Pontus Salman'a. "Hangisinin dizine sıkacağım, karının mı... yoksa kız kardeşinin mi?"

"Lütfen," diye fısıldadı Pontus, "lütfen yapma."

"Hangisine sıkacağım?" dedi adam.

"Karıma," dedi Pontus, neredeyse duyulmaz bir sesle.

"Pontus," diye yalvardı karısı, "lütfen bunu yapma..."

Pontus hıçkırıklara boğuldu, yürek parçalayıcıydı hali.

"Eğer ateş edersem canı acıyacak," diye uyardı adam.

"Ne olur yapmasın!" diye bağırdı Veronique, panik dolu bir sesle.

"Yoksa pişman mı oldun? Kız kardeşine mi ateş etmemi istiyorsun?"

"Hayır," dedi Pontus.

"Öyleyse rica et."

"Ne dedin?" dedi Pontus, dağınık bir suratla.

"Benden nazıkçe rica et."

Kısa bir sessizlikten sonra, Pontus Salman'ın sesi duyuldu. "Lütfen... Karımı dizinden vurur musun?"

"Bak işte, böyle efendi olursan iki dizinden bile vururum," dedi adam ve silahın namlusunu Veronique'in bacağına dayadı.

"Lütfen, buna müsaade etme," diye bağırdı kadın, "lütfen Pontus."

Adam tetiğe bastı. Bir patlama duyuldu. Kadının bacağı savruldu. Fayansların üzerine kan saçıldı. Veronique, sesi kısılana kadar bağırdı. Adam bir kez daha çekti tetiği. Silah sarsıldı, kadının bacağı inanılmaz bir açıyla kıvrıldı.

Veronique bir çığlık daha attı; kısık, yabancı bir çığlık. Bedeni acıyla kıvrıldı, üzerinde oturduğu fayans döşeme kan gölüne döndü.

Pontus Salman kustu, kar maskeli adam şaşırarak baktı ona.

Veronique yana devrildi, hızla nefes alıyor, elleriyle yaralı bacaklarını tutmaya çalışıyordu. Diğer kadın şoke olmuş gibiydi, yüzü yeşilimsi bir renk almış, gözleri iki siyah deliğe dönmüştü.

"Kız kardeşin zihinsel özürlü, öyle değil mi?" dedi adam merakla. "Sence neler olduğunu anlıyor mudur?"

Adam sanki teselli etmek istermiş gibi Salman'ın başını sıvazladı.

"Kız kardeşine tecavüz etmemi mi yoksa karına bir kurşun daha sıkmamı mı istersin?"

Pontus cevap vermedi, sanki bilincini kaybeder gibiydi. Gözleri geriye doğru kayıyordu, adam yüzüne bir tokat attı.

"Cevap ver, karını vurmamı mı yoksa kız kardeşine tecavüz etmemi mi istiyorsun?"

Pontus Salman'ın kız kardeşi başını iki yana salladı.

"Ona tecavüz et," diye fısıldadı Veronique, zorla soluyarak, "lütfen, lütfen Pontus, söyle ona tecavüz etsin."

"Tecavüz et," diye fısıldadı Pontus.

"Ne?"

"Kız kardeşime tecavüz et."

“Tamam, sen nasıl istersen,” dedi adam.

Axel başını yere eğdi, ayaklarının dibine baktı. Televizyondan gelen yalvarmaları, dehşet dolu çığlıkları duymamak için çabaladı. Kafasını Bach’ın müziğiyle doldurmaya çalıştı, Bach’ın müziğiyle dolu bir odada olduğunu düşündü, ışık dolu bir odada, kutsal bir ışıkla dolu.

Sonunda bir sessizlik çöktü. Başını kaldırıp televizyona baktı, Axel. Kadınların duvarın dibinde cansız bedenleri uzanıyordu. Kar maskeli adam, bir elinde bıçak, diğerinde silah dikiliyordu, soluk soluğaydı.

“Kâbusunu hasat ettin, şimdi intihar edebilirsin,” diyerek silahı Pontus’un ayaklarının dibine attı ve sonra kameranın görüş açısından çıktı.

Tanık

Saga Bauer, Magdelana Rolander'in yanından ayrıldı, polis şeridini aşıp tekrar sokağa geçti. Meraklıların sayısı artmıştı. İsveç televizyonu kocaman bir arabayla oradaydı. Üniformalı bir polis kalabalığı yaparak bir ambulansa yol açmaya çalışıyordu.

Bütün bunları geride bırakan Saga, bir bahçenin taş döşeli yoluna girerek aceleyle arabasına yöneldi. Hızlı adımlarla yürürken, kalan son mesafeyi koşarak geçti.

"Kız çocuğu," demişti Joona. "Kız çocuğunu bulmalısın. Axel Riessen'in yanında bir kız çocuğu vardı. Adının Beverly olduğunu söyledi. Kardeşi Robert'la konuş. On beş yaşlarında bir kız, onu bulmalısın."

"Tutuklama kararı çıkarttırmam için ne kadar vaktim var?"

"Fazla değil," demişti Joona, "ama zamanında yetiştirmelisin."

Saga, arabasını Stockholm'e doğru sürerken Robert Riessen'i aradı ama cevap alamadı. Arkasından RKP'nin santralini aradı, Joona'nın asistanına bağlamalarını istedi. Bir zamanlar yüzmede olimpiyat madalyası kazanan bu kadın, tırnaklarını ve dudaklarını inatla abartılı cırtlak renklere boyardı. Yarım bir sinyalden sonra telefon açıldı.

"Anja Larsson."

"Merhaba, SÄPO'dan Saga Bauer, kısa bir süre önce sizinle..."

"Evet, sizi tanıdım," dedi Anja soğuk bir ifadeyle.

"Beverly Andersson adında bir kız çocuğu hakkında bilgiye ihtiyacım var.."

"Faturayı SÄPO'ya mı göndereceğim?"

"Hangi cehenneme istiyorsan oraya gönder ama geç olmadan bana şu kızın telefon numarasını..."

"Üslubunuza dikkat edin hanımefendi."

"Tamam, unut gitsin ya."

Saga, trafik ışığı yeşile dönmesine rağmen hâlâ hareket etmeyen arabaya korna çalarak küfretti. Tam telefonu kapatacakken, "Kaç yaşında?" diye sordu Anja.

"Sanırım on beş."

"O yaşlarda Beverly Andersson adına kayıtlı bir telefon yok. Ama... babası Evert Andersson'un telefonu var."

"Tamam, onu ararım, numarayı gönderebilir misin?"

"Gönderdim bile."

"Teşekkürler, teşekkürler Anja... Sabırsızlığımı bağışla, yalnızca Joona için endişeliyim. Desteğ almadan bir delilik yapmasından korkuyorum."

"Onunla konuşabildin mi?"

"Bu kıza ulaşmamı o istedi. Kızı hiç görmedim bilemiyorum... O bu işi yapacağıma güveniyor ama ben..."

"Sen Beverly'nin babasını ara, ben de araştırmaya devam edeceğim," dedi Anja ve telefonu kapattı.

Saga, Hjorthagen'de arabayı yolun kenarına çekti, Anja'nın gönderdiği numaraya baktı. Alan kodu Skåne bölgesine aitti. Belki de Svalöv, diye düşündü. Numarayı tuşladı.

Baba

Evert Andersson ahşap kaplı mutfağında otururken telefonu çaldı. Elektrikli telleri aşır komşunun bahçesini çeviren dikenli tellere takılan buzağısını kurtarmak için bir saat kadar uğraşmış ve eve yeni dönmüştü. Kanlı parmaklarını mavi işçi tulumuna sildi.

Telefonu açmamasının nedeni yalnızca ellerinin kirli olması değildi, o an canı kimseyle konuşmak istemiyordu. Eğilerek numarayı kontrol etti, gizli numaraydı. Belli ki bir satıcıydı.

Susana kadar bekledi ama telefon tekrar çalmaya başladı, Evert Andersson bir kez daha telefonun ekranına baktı ve en sonunda cevapladı.

"Andersson."

"Merhaba, adım Saga Bauer," dedi telaşlı bir kadın sesi, "polisim, SÄPO'da komiser. Kızınızı arıyorum, Beverly Andersson'u."

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Kızınız bir suç işlemedi ama bize yardımı dokunacak önemli bilgiler vereceğini düşünüyoruz."

"Ve bulamıyorsunuz, öyle mi?" dedi adam, zayıf bir sesle.

"Belki sizde telefonu vardır diye düşündüm," dedi Saga.

Evert, kızının çiftliği devralıp geleneklerini devam ettireceğini düşünmüştü bir zamanlar. Bu evde yaşayacak, ambarlara, ahırlara, samanlık ve tarlalara sahip çıkacaktı. Annesinin bakımını yaptığı bahçede gezine-

cek, tıpkı annesi gibi yeşil lastik çizmelerini giyip çamurlara basacaktı. Üzerinde deri bir ceket olacak, örgülü saç bir omzundan sarkacaktı.

Ama Beverly daha çocukken tuhaf davranmaya başlamış, korkuya kapılmıştı Evert.

Kızı büyüdükçe daha da tuhaflaşmıştı. Evert'ten de annesinden de çok farklıydı. Bir seferinde, sekiz dokuz yaşlarındayken samanlığa girmişti. Ters çevrilmiş bir kovanın üzerine oturmuş, gözlerini kapatarak kendi kendine şarkı söylemişti. Kendi sesinde kaybolmuş gibiydi. Evert susması, kendini gülünç duruma sokmaması için kızı uyarmayı düşünmüş ama kızın yüzündeki aydınlık ifade onu bundan alıkoymuştu. O günden sonra, kızında asla anlayamayacağı bir şey olduğunu fark etmişti. Artık onunla konuşmıyordu, ne zaman bir şey söyleyecek olsa sözcükler dudaklarını terk ediyordu.

Annesi öldükten sonra çiftlik tam bir sessizliğe gömülmüştü.

Orada burada aylak aylak dolaşmaya başlamıştı Beverly. Bazen saatlerce, hatta bütün gün ortalarda görünmüyordu. Nasıl gittiğini bilmediği adreslerden polisler getiriyordu eve. Kim tatlı dille konuşursa peşlerinden gidiyordu.

"Ona söyleyebileceğim hiçbir şey yok, niçin telefon numarası olsun ki bende," dedi Evert, sert bir Skâne aksanıyla.

"Telefon numarası olmadığından emin mis..."

"Bunu siz Stockholmlüler anlayamazsınız," diyen Evert, telefonu kapattı. Telefonu tutan parmaklarına baktı, boğum yerlerindeki kana, tırnaklarının altındaki kire, çizgi ve çatlaklara. Yavaşça yeşil koltuğa gitti, bir akşam gazetesinin parlak ekini alıp okumaya başladı. Akşama televizyonda, televizyon dünyasının tanınmış siması Ossian Wallenberg'in anısına düzenlenen bir program vardı. Yanaklarından gözyaşları süzülürken, gazete elinden düştü Evert'in. Ossian'ın sunduğu *Altın Cuma* programını Beverly'yle yan yana oturarak izler, adamın aptal şakalarına birlikte gülerlerdi.

107.

Boş oda

Sunturlu bir küfür savuran Saga Bauer, gözlerini kapayıp bir eliyle birkaç defa direksiyona vurdu. *Aklını başına topla ve geç olmadan bir şeyler yap*, diye kendi kendini sakinleştirirken telefonu çaldı.

"Yine ben, Anja Larsson. Seni Sankta Maria Hjärta Hastanesi'nden Herbert Saxeus'a bağlıyorum," dedi.

"Tamam ama..."

"Saxeus klinikte kaldığı iki yıl boyunca Andersson'la ilgilenmiş."

"Teşekkürler, çok..."

Anja, Saga'yı çoktan başka bir hatta bağlamıştı. Saga sinyalleri dinleyerek bekledi. Stockholm'ün doğusunda, Torsby'deydi bu hastane.

"Herbert," dedi sıcak bir ses.

"Merhaba, adım Saga Bauer, SÄPO'da komiserim. Bir zamanlar sizin hastanız olan bir kıza ulaşmaya çalışıyorum, Beverly Andersson."

Bir süre sessizlik oldu.

"O iyi mi?" dedi doktor, bir süre sonra.

"Bilemiyorum, onunla konuşmam gerekiyor," dedi Saga hızla, "gerçekten acil bir mesele."

"Axel Riessen'in yanında kalıyor... Gayriresmî bakıcısı diyebiliriz."

"Yani hâlâ orada," dedi Saga. Arabasını çalıştırıp sürmeye başladı.

"Kız kendine bir yer bulana kadar Axel Riessen ona bir oda verdi, on beş yaşında ama onu evinde yaşamaya zorlamak doğru olmayacaktı."

Trafik fazla yoktu, Saga gaza bastı.

"Beverly'nin ne tür bir tedavi gördüğünü sorabilir miyim?"

Derin bir nefes alan doktor, bir süre sustuktan sonra dostça bir sesle cevap verdi, "Bilemiyorum size bir faydası olur mu ama..." dedi. "Buraya geldiğinde ciddi kişilik problemleri vardı, B-küme kişilik bozukluğu."

"Bu ne demek?"

"Çok önemli değil," dedi Herbert. Boğazını temizleyip devam etti. "Eğer bana doktor olarak değil, Herbert olarak sorarsanız Beverly'nin sağlıklı olduğunu söylerim, hatta birçok insandan çok daha sağlıklı... Belki size biraz klişe gelecek ama hasta olan o değil."

"Hasta bir dünyada yaşıyor."

"Evet öyle," diye iç çekti Herbert.

Saga doktora teşekkür ederek telefonu kapattı ve Valhalavägen'e döndü. Koltuğun arkalığı terden yapış yapış olmuştu, Stockholm Stadi'nin önünde, trafik ışıkları kırmızıya geçerken telefonu çaldı.

"Beverly'nin habasıyla ben de konuştum," dedi Anja, "Gerçekten iyi bir adam ama zor bir gün geçirmiş, yaralanmış bir buzağıya bakmış. Buzağıyı teselli ettiğini söyledi. Bütün akrabalarının hayatı o çiftlikte geçmiş, şimdi bir tek o kalmış. *Nils Holgersson'un Muhteşem Yolculuğu*¹⁴ üzerine konuştuk. Beverly'nin ona gönderdiği mektuplardan bahsetti. Zarflarından bile çıkarmamış, ne kadar inatçı bir adam olduğunu anlamışsındır. Beverly, gönderdiği her mektupta telefon numarasını da yazmış."

Anja'ya defalarca teşekkür eden Saga Bauer telefon numarasını alıp Beverly'yi aradı. Telefon çalarken, Axel ve Robert Riessen'in evlerinin önüne gelmişti.

Telefon sinyalleri karanlık bir boşlukta kayboluyordu. Bedeninin aşırı zorlanmaktan titremeye başladığını hissetti, Saga. Zaman gittikçe daralıyordu. Joona, Raphael Guidi'yle yalnız başına kalabilirdi.

14 İsveçli Yazar Selma Lagerlöf'ün bir romanı. (ç. n.)

Telefon kulağında Robert Riessen'in kapısına gitti, zile bastı. Birden telefon açıldı, zayıf bir hışırtı duyuldu.

"Beverly?" dedi Saga. "Sen misin?"

Bir soluk işitti.

"Cevap ver, Beverly," dedi Saga, olabildiği kadar yumuşak bir sesle.

"Neredesin?"

"Ben..." Bir sessizlik oldu.

"Ne dedin Beverly? Ne dedin? Seni duyamıyorum."

"Henüz dışarı çıkamam," diye fısıldadı kız ve telefonu kapattı.

Yüzü iyice sararan Robert Riessen'in dudaklarından çıt çıkmıyordu. Saga'yı, Beverly Andersson'un odasında bıraktı ve çıkarken kapıyı kapatmasını rica etti. Oda sanki kullanılmıyormuş gibiydi. Bir gardıropta birkaç beyaz elbise, bir çift lastik çizme, bir mont ve bir telefon şarjından başka bir şey yoktu.

Beverly'nin odasından çıkan Saga, Axel Riessen'in kaldığı bölüme yöneldi. Kızın önemli bir bilgi verebileceğini söylerken, Joona'nın ne kastettiğini anlamaya çalışıyordu. Oturma odasından, salonlardan ve huzurlu bir havası olan kütüphaneden geçti. Axel Riessen'in yatak odasının kapısı aralıktı. Saga kalın Çin halısının üzerinden yürüyüp yatağı geçerek, banyoya girdi. Tekrar yatak odasına döndü. Tuhaf bir gerginlik hissediyordu. Odada onu huzursuz eden bir şeyler vardı. Elini koltuk altı silahına götürdü. Yatak sehpasındaki viski kadehinin içinde solgun bir hindiba vardı.

Güneş ışığında usulca tozlar dolaşıyordu. Mobilyalar ve odadaki her şey doğurgan bir sessizliğe gömülmüştü. Pencerenin önündeki bir dal cama sürtünürken kalp atışlarının hızlandığını hissetti Saga.

Dağınık yatağın yanına gitti, iki yastığa ve çarşafın kırışıklıklarına baktı dikkatle.

Kütüphane tarafından dikkatli ayak sesleri işitir gibi oldu. Tam sessizce gidip bakmayı düşünürken, ayak bileğine bir el yapıştı. Yatağın

altında biri vardı. Ayak bileğini kurtarıp gerilerken üzerinde kadeh duran sehpayı devirdi, silahını çekti.

Diz çöküp namluyu yatağın altına doğrulttu ve hemen geriye çekti.

Yatağın altında gözleri korkuyla açılmış bir kız çocuğu vardı, silahını kılıfına koyan Saga, derin bir iç çekti.

"Sen ışık saçıyorsun," diye fısıldadı kız.

"Beverly, sen misin?"

"Şimdi dışarı çıkabilir miyim?"

"Elbette çıkabilirsin," dedi Saga, sakın bir sesle.

"Bir saat geçti mi, Axel bir saat çıkmamamı söylemişti."

"Bir saatten çok daha fazlası geçti, Beverly."

Saga kızın çıkmasına yardım etti. Üzerinde yalnızca iç çamaşırları vardı, uzun süredir orada kaldığından eklemleri tutulmuştu. Saçları kısa kesilmiş, kolları mürekkeple yapılmış resim ve harflerle doluydu.

"Axel Riessen'in yatağının altında ne yapıyorsun?" dedi Saga, sesindeki sükûneti korumaya çalışarak.

"Benim en iyi arkadaşım," diye gülümseyen Beverly, bluejeanini giydi.

"Sanırım büyük bir belayla karşı karşıya... Bildiklerini anlatır mısın?"

Beverly elinde tişört kalakaldı, yüzü kızardı, gözleri yaşla doldu.

"Ama ben bir şey..."

Beverly sustu, dudakları titriyordu.

"Sakin ol," dedi Saga ve bir kez daha telaşını gizlemeye çalıştı.

"Baştan başla."

"Axel içeri geldiğinde ben yatakta uzanıyordum," dedi Beverly, zayıf bir sesle. "Bir şey olduğunu hemen anladım, yüzü bembeyazdı. Otostop yaptığım için üzüldüğünü düşündüm, bunu yapmamalıydım."

Sustu, yüzünü çevirdi.

"Lütfen devam et, Beverly, çok önemli."

Beverly fısıldayarak özür diledi, tişörtüyle yanaklarını kuruladı, yaşlı gözlerini Saga'ya çevirdi.

"Axel aceleyle buraya geldi," dedi kendini toparlayarak. "Yatağın altına girip bir saat saklanmamı istedi, sonra kütüphaneye koştu, bilemiyorum... ben yalnızca bacaklarını gördüm. İki amca geldi, çok kötü bir şey yaptılar ona, çığlık attı. Onu yere yıktılar, beyaz bir plastiğe sarıp dışarı taşıdılar. Göz açıp kapayınca kadar oldu bunlar. Yüzlerini göremedim... İnsan olup olmadıklarından bile emin değilim."

"Bir dakika," diyen Saga, telefonu çıkardı. "Şimdi benimle gelip bana anlattıklarını Jens Svanehjäl'm adında birine de anlatmanı istiyorum."

Saga, Carlos Eliasson'u aradı, heyecandan elleri titriyordu.

"Axel Riessen'in kaçırıldığını gören bir şahit var. Bir şahit," dedi. "Riessen'e nasıl saldırıldığını, nasıl kaçırıldığını görmüş, sanırım bu yeter."

Saga konuşmaları dinleyen Beverly'ye baktı.

"Güzel, hemen geliyoruz," dedi. "Sen Svanehjäl'm'i çağır, Europol'le hemen ilişkiye geçsin."

Sadakat

Raphael Guidi, elindeki deri kaplı dosyayı masanın üzerine koyup Axel Riessen'in önüne itti.

"Pontus Salman'ın kâbusu, belki sen de anlamışsındır, karısı ve kız kardeşi arasında seçim yapmaya zorlanmaktı," diye söze girdi. "Bilemiyorum neden ama daha önce hiç bu kadar açık olma gereği duymamıştım. Ben şimdi... Nasıl diyeyim? Son günlerde bazılarının kendilerini öldürerek kâbuslarından ölümle kurtulabileceklerini hayal ettiklerini gördüm. Beni yanlış anlama. Genellikle planlarımız tıkr tıkr işler. İşleri keyifle ve uygar yöntemlerle çözeriz. Ben sadık insanlara karşı çok cömert davranırım."

"Beverly'ye zarar vermekle tehdit ediyorsun beni."

"O ve kardeşin arasında bir seçim de yapabilirsin tabii, eğer tercihin buysa," dedi Raphael. Vitamin içeceğinden bir yudum aldı, bir eliyle ağzının kenarını sildi. Gidip kemanını getirmesini söyledi Peter'a ve sonra Axel'a döndü:

"Yalnızca Paganini'nin çaldığı enstrümanları aldığımı söyledim mi sana? Başka enstrümanlarla ilgilenmem. Paganini'nin yüzünün şeklinden nefret ettiği söylenir... Bana göre tapınılmak için ruhunu şeytana satmış bir adam. Kendine maymun diyor... ama çalmaya başladığında kadınlar dört ayaklarının üzerinde geliyorlar yanına. Buna değer. O kadar inanılmaz bir şekilde çalmış ki insanlar ondan cehennem ateşinin kokusunun yayıldığını söylemiş."

Axel geniş pencerelerden dışarı baktı, deniz çok sakindi. Ön güverteye bakan küçük pencereden, onu lüks yata getiren helikopteri görebiliyordu. İzlediği iğrenç film ile muhtemel kaçış yolları bulmak arasında gidip geliyordu düşünceleri.

Kendini çok yorgun hissediyordu. Öylece durup kemanlar, Stradivarius'un berrak ses tutkusu, ağacın sertliği, çok yavaş büyüyen akça ağaç ve ladinler üzerine konuşup duran Raphael'i dinledi.

Keman faslına son veren Raphael, tekrar o cansız haline dönerek, "Bana sadık kaldığın sürece terazinin ilk kefesini dolduran şeyin tadını çıkarırsın, sağlıklı bir karaciğerin olur, hayatın boyunca tatlı uykular çekersin. Bunun için gereksindiğin tek şey benimle yaptığın sözleşmeyi unutmaman."

"Yani ihracat iznini imzalamamı istiyorsun."

"Onu her halükârda imzalatırım. Ama seni ne zorlamak ne de öldürmek istiyorum. Bu savurganlık olur, benim istediğim..."

"Sadakatim," diye onun sözünü tamamladı Axel.

"Çok şey değil, değil mi?" dedi Raphael. "Şöyle bir an düşün, hayatın boyunca kesin sadakat gösterdiğin kaç kişi var, say bir."

Sustular. Axel gözlerini önüne dikmişti.

"Gördün mü!" dedi Raphael bir süre sonra. Bakışlarına bir hüznün çökmüştü.

Sözleşme

Axel masanın üzerinde duran deri dosyayı açtı. M/S Icelu's adlı cephane yüklü konteyner gemisinin Göteborg Limanı'ndan ayrılabilmesi için gerekli belgeler vardı içinde.

Eksik olan tek şey onun imzasıydı.

Raphael Guidi'nin oğlu Peter geri geldi. Kırmızımsı kahverengi, kavisli, çok güzel bir keman vardı elinde. Bu bir Amati'ydi, çok iyi korunmuş bir Amati.

"Şimdi yapacağımız işe uygun bir müziğin eşlik edeceğini söylemiştim sanırım," dedi Raphael yumuşak bir sesle. "Bu keman annesinindi... Çok uzun yıllar önce Niccolo Paganini çalmış bu kemanla."

"1657 yılında yapılmış," dedi Peter.

Ceplerini karıştırarak telefon ve anahtarlığını çıkarıp masanın üzerine koyduktan sonra, kemana omzuna yerleştirdi.

Keman yayını usulca tellerin üzerine koyup sanki bir düşe dalıyormuş gibi çalmaya başladı. Çalınan parçanın Paganini'nin en tanınmış eseri *Caprice 24*'ün giriş bölümü olduğunu hemen anladı Axel. Dünyanın çalınması en zor keman parçası diye biliniyordu. Çocuk sanki su altındaymış gibi çalıyordu. Fazlasıyla yavaştı.

"Çok kârlı bir sözleşme yapıyoruz," dedi Raphael alçak sesle.

Dışarısı hâlâ aydınlıktı, geniş pencerelerden içeri gri bir ışık yayılıyordu.

Beverly'yi düşündü Axel, psikiyatri kliniğinde yatağına nasıl sokulup fısıldadığını: *Bu odada bir ışık gördüm. Etrafına ışık yayıyorsun.*

"Yeterince düşündün mü?" diye sordu Raphael.

Raphael'in ıssız gözlerine bakmaya tahammül edemiyordu Axel. Bakışlarını ondan kaçırarak önünde duran kalemi aldı. Kendi kalp atışlarını duyuyor, soluğunu kontrol etmek için çaba gösteriyordu.

Bu defa "merhaba" diyen bir kafa çizemezdi. İsmi yazıp imza atacak ve Raphael Guidi'nin bundan tatmin olması ve İsveç'e dönmesine izin vermesi için Tanrı'ya dua edecekti.

Eli titriyordu. Kalemi tutan elini kontrol edebilmek için diğer elinden yardım aldı, nefesini tuttu ve kalemin ucunu sözleşmedeki boş alana dikkatle yerleştirdi.

"Bir dakika," dedi Raphael. "İmza atmadan önce bana sadık kalıp kalmayacağını bilmek istiyorum."

Axel, başını kaldırıp gözlerine baktı.

"Eğer sözleşmeye uymaman halinde kâbusunu hasat etmeye gerçekten hazırsan, bunu elimi öperek göstermelisin."

"Nasıl yani?" diye fısıldadı Axel.

"Sözleşme yapacak mıyız?"

"Evet."

"Elimi öp o zaman," dedi Raphael, çarpık bir sesle. Sanki bir piyeste deli rolünü oynuyor gibiydi.

Peter gittikçe daha yavaş çalmaya başlamıştı. Pozisyon değiştirmek için parmakları kendini dinlesin istiyor ama zor geçişlerde yanlış yerlere savruluyordu. El yordamıyla yolunu bulmaya çalışırken birdenbire pes etti.

"Devam et," dedi Raphael, ona bakmadan.

"Benim için çok zor bir parça, olmuyor."

"Peter, gerçek bir çaba göstermeden pes etmek doğru değil, biraz gay..."

"Buyur kendin çal o zaman," diye sözünü kesti Peter.

Raphael'in yüzü taş kesildi.

"Ben ne diyorsam onu yap," dedi sükûnetini korumaya çalışarak.

Peter bakışlarını yere çevirmiş, hiç kıılmıdamadan duruyordu. Raphael'in sağ eli eşofman üstünün fermuarına gitti.

"Peter, bence iyi gidiyordu," dedi öfkesini bastırarak.

"Eşik eğri," dedi Axel fısıldar gibi.

Peter, kaldırıp kemana baktı, yanakları kızarmıştı.

"Düzeltebilir mi?"

"Elbette, kolay bir şey, istersen yapabilirim."

"Çok zaman alır mı?" diye sordu Raphael.

"Hayır."

Kalemi elinden bırakan Axel, kemana aldı, çok hafifti. Gerçek bir Amati'ye de Paganini'nin çaldığı bir müzik aletine de ilk defa dokunuyordu.

Raphael Guidi'nin telefonu çaldı. Ekranına baktı, ayağa kalkıp biraz uzaklaşarak açtı ve dinlemeye başladı.

"Olamaz!" dedi tuhaf bir yüz ifadesiyle.

Dudaklarından çarpık bir gülümseme geçti. Gergin bir sesle korularına bir şeyler söyledi. Raphael'in peşine takılıp yemek salonundan çıktılar ve aceleyle merdivenlerden tırmandılar.

Peter telleri gevşeten Axel'ı izliyordu. Keman gıcırdadı. Parmaklarından çıkan kuru sesler rezonans gövdesinde titreştiler. Eşiği dikkatle ayarlayan Axel, telleri tekrar gerdi.

"Oldu mu?" diye fısıldadı Peter.

"Evet," dedi Axel kemana akort ederken. "Bir dene bakalım nasıl bulacaksın."

Teşekkür ederek kemana aldı Peter.

Peter'ın masanın üzerinde duran telefonuna gözü takılan Axel, "Çalmaya devam et," dedi. "İlk bölümü geçtin, sonra pizzicato geliyor."

"Utaniyorum," diyen Peter, sırtını Axel'a döndü.

Axel, sırtını masaya dayayıp elini arkasına uzatarak telefonu almaya çalıştı. Parmaklarının ucuyla dokunduğu telefon ses çıkarmadan masanın üzerinde döndü.

Peter, sırtı Axel'a dönük, kemanı omzuna yerleştirdi ve keman yayını kaldırdı.

Axel, telefonu alabildi, avucunun içine gizledi ve biraz kenara kaydı.

Peter keman yayını tellerin üzerine koydu. Birden durdu. Geriye döndü ve başını eğerek Axel'a doğru baktı.

"Telefonum," dedi. "Oralarda değil miydi?"

Axel telefonu elinden bıraktı, döndü ve aldı.

"Bakabilir misin, mesaj gelmiş mi?"

Axel telefona baktı. Denizin ortasında olmalarına karşın sinyal çok güçlüydü. Herhalde teknenin uydu bağlantısı var diye düşündü.

"Mesaj yok," dedi, telefonu tekrar masaya bıraktı.

"Teşekkürler."

Axel masanın yanından ayrılmadı. Peter, *Caprice 24*'ü çalmaya devam etti, gittikçe daha da yavaşlıyor ve ritimden uzaklaşıyordu.

Aslında yeteneksiz değildi, çok prova yaptığı belliydi ama bu parça onun yeteneğini aşardı. Her ne olursa olsun Amati'nin sesi muhteşemdi. Küçük bir çocuk telleriyle oynuyormuş gibi olsa da bu kemanın sesini dinlemekten hoşlanıyordu Axel.

Tekrar masaya yaslanıp telefona ulaşmaya çalıştı.

Doğru tonları bulmak için tellerle boğuşan Peter, tempoyu kaybetti, durdu ve başa döndü. Axel kenara doğru kayarak telefona dokundu ama alamadı. Yanlış nota çalan Peter durdu ve Axel'a döndü.

"Çok zor," dedi ve yeni bir denemeye girişti.

Ve yine yanlış çaldı.

"Olmuyor," diye kemanı omzundan indirdi.

"Eğer yüzük parmağını *la* telinin üzerinde tutarsan daha kolay..."

"Gösterebilir misin?"

Axel masada duran telefona baktı. Dışardan bir güneş ışığı yansdı, Axel geniş pencereye döndü. Deniz tuhaf derecede düz ve sakindi. Makine dairesinden sesler yükseliyordu, bu sesleri daha önce duymamasına şaşı.

Peter kemanı Axel'a verdi. Axel alıp omzuna yerleştirdi, keman yayını biraz daha gerdi ve parçayı baştan çalmaya başladı. Yüksek bir tempoda akıcı, hüzünlü sesler döküldü odaya. Kemanın sesi çok yüksek değil ama muhteşem yumuşak ve temizdi. Paganini şakımaya başladı, sanki melodiler birbirlerini kovalıyormuş gibi gittikçe daha yüksek bir tempoda dönmeye başladı.

"Tanrım," diye fısıldadı Peter.

Ritim birden yükseldi, prestissimoya döndü. Eğlenceli bir güzelliği vardı ama aynı zamanda parmak basmak ve oktavlar arası geçiş de zorlaşmıştı.

Müzik Axel'ın kafasındaydı, yapması gereken tek şey özgür bırakmaktı. Bütün notalar mükemmel değildi ama parmakları hâlâ içgüdüsel olarak yolunu buluyor, kemanın boynunda ve tellerin üzerinde koşturup duruyordu.

Raphael kaptan köşkünden bağırarak bir şey dedi ve gürültüyle yere bir şey düştü, kristal avizeler şangırdadı. Axel çalmaya devam etti, denizin üzerinde parlayan güneş kıvılcımları gibi titrek notalar yayılıyordu etrafa.

Birden merdivenlerden ayak sesleri duyuldu. Yüzü ter içinde, elinde kanlı bir askerî bıçakla Raphael görüldü. Axel donup kaldı. Raphael'in yanındaki gri saçlı korumanın elinde kullanmaya hazır tuttuğu otomatik bir tüfek, Belçika yapımı Fabrique Nationale SCAR vardı.

Gemide

Joona Linna elinde dürbün dikiliyordu. Yanında Passi Rannikko ve sarı sakallı subay vardı. Durgun denizin ortasında duran devasa lüks yatı izliyorlardı. Rüzgâr bütünüyle dinmişti. Geminin İtalyan bayrağı sarkmıştı. Yatta hareket eden bir şey yoktu. Sanki mürettebat ve yolcuları güzellik uykusuna yatmışlardı. Baltık denizi çarşaf gibiydi, suda açık mavi gökyüzü yansiyordu.

Joona'nın telefonu çaldı. Dürbünü Niko'ya verdi, cebinden telefonunu çıkarıp cevapladı.

"Bir şahidimiz var," diye bağırdı Saga Bauer. "Kız her şeyi görmüş, Axel Riessen kaçırılmış, savcı harekete geçti. Yata çıkıp Axel'ı arayabilirsiniz!"

"İyi iş çıkardın," dedi Joona.

Rannikko merakla Joona'ya bakıyordu.

"Raphael Guidi hakkında savcı yakalama kararı çıkarmış," dedi Joona. "İnsan kaçırarak suçlanıyor."

"FNS Hanko'yla iletişime geçeceğim," dedi Rannikko ve hızla kaptan köşkündeki telsize koştu.

"Yirmi dakikaya kadar burada olurlar," dedi Niko, heyecanla.

"Bu bir destek çağırısı, diye bağırdı," Rannikko telsizin mikrofonuna. "Raphael Guidi'nin yatına çıkıp onu hemen gözaltına almak için elimizde savcılık kararı var... evet, öyle... evet... Acele edin! Yıldırım gibi gelin!"

Joona dürbünü tekrar yata çevirdi. Kış tarafındaki yüzme platformundan güverteye çıkan beyaz merdivenlere baktı, alt güverteyi tarayarak yukarı, güneş şemsiyeleri kapalı kış güvertesine yöneltti dürbünü. Yemek salonunun koyu pencerelerinden içeriyi görmeye çalıştı ama bir şey göremedi. Korkuluklar boyunca ilerledi, büyük terasa çıkan merdivenleri inceledi.

Kaptan köşkünün üzerindeki havalandırma borularından, sıcak, titrek bir hava çıkıyordu. Joona dürbünü siyah pencerelere çevirip bekledi. Sanki camların arkasında bir hareket sezer gibi olmuştu. Yavaşça hareket eden beyaz bir şey vardı. Önce bunun büyük bir kanat olduğunu düşündü, cama dayanmış beyaz bir kanat.

Bir saniye sonra bir kumaş yahut beyaz bir plastik olabileceğine karar verdi.

Kaptan köşkünün çelik kapısı açıldı, koyu renk kıyafetler giyinmiş, açık renk saçlı bir adam çıktı dışarı. Hızla merdivenlerden aşağı inip ön güverteye doğru yürüdü.

Joona ilk defa yatta birini görüyordu.

Adam helikopter pistine gitti, helikopterin etrafındaki ipleri çözdü ve kokpitin kapısını açtı.

"Telsiz konuşmalarımızı dinliyorlar," dedi Joona.

"Kanal değiştirelim," diye bağırdı Rannikko.

"Artık önemi yok," dedi Joona. "Tekneyi terk edecekler, helikopterle kaçmaya hazırlanıyorlar."

Dürbünü Niko'ya verdi.

"On beş dakika sonra destek gelecek," dedi Rannikko.

"O zamana kadar elimizden kaçarlarsa," dedi Joona.

"Biri helikoptere bindi bile," dedi Niko.

"Raphael, savcının hakkında yakalama kararı verdiğini, tekneye çıkacağımızı biliyor," dedi Joona. "Kararı bizimle aynı anda öğrendi."

"Tekneye çıkalım mı?" dedi Niko.

“Sanırım öyle yapacağız,” dedi Joona, Niko’ya bakarak.

Niko zeytin karası bir otomatik tüfeğe şarjör taktı. Bu, kısa namlulu Heckler&Koch 416’ydi.

Passi Rannikko silahını kılıfından çıkarıp Joona’ya uzattı.

Teşekkür ederek silahı alan Joona, şarjörünü çıkarıp mermilerini kontrol etti, silahı tanımak için hızla elden geçirdi. Yarı otomatik M9A1’di. Körfez savaşında kullanılan M9’ların bir benzeriydi ama şarjörü biraz farklıydı, lazer dürbünü ve aydınlatıcı takılabiliyordu.

Rannikko, fazla vakit kaybetmeden tekneyi, lüks yatın hemen suyun üzerinde duran kış iskelesine doğru sürdü. Yata yaklaştıklarında, görüldüğünden çok daha büyük olduğunu fark ettiler, apartman gibi bir şeydi. Rannikko yavaşlamak için tornistan yaptı. Niko korkuluklardan aşağı tampon sarkıttı, tekneler birbirine çarptı, gıcırdadı.

Joona yata tırmandı, tekneler birbirlerinden ayrılmaya başladı, aralarından sular fışkırdı. Niko atladı, Joona elini tuttu. Otomatik silahı korkuluklara çarptı. Hemen merdivenlere doğru koşular, kırk birkaç hasır iskemlenin ve şarap sandıklarının arasından geçip yukarı tırmandılar.

Niko geriye dönüp yattan uzaklaşmaya başlayan Rannikko’ya el salladı.

Hain

Raphael Guidi, gri saçlı ve gözlüklü korumayla birlikte kaptan köşküne girdi. Dümenci korku dolu gözlerle onlara bakarak göbeğini kaşıyordu.

"Neler oluyor?" dedi Raphael.

"Helikopteri hazırlamalarını emrettim," dedi dümenci, "düşündüm de..."

"Şu lanet polis teknesi nerede?"

"Orada," diye kık tarafını işaret etti.

Yata iyice yaklaşmışlardı. Yatın, havuzlu güvertesinin arka tarafında, kurtarma botlarının bağlı olduğu vinçlerin arasından sahil güvenliğinin silahsız transport teknesi görünüyordu. Gri bedenini küçük dalgalar dövüyor, pervaneleri suları köpürtüyordu.

"Şu telsizde, tam olarak ne dediler?" dedi Raphael.

"Aceleleri varmış, destek istediler, ellerinde tutuklama kararı varmış."

"Olacak iş değil!" diyen Raphael etrafına bakındı. Pilot çoktan helikoptere binmiş, helikopterin pervanesi dönmeye başlamıştı. Birden altlarındaki yemek salonundan Paganini'nin *Caprice* 24'ü duyuldu.

"Bekledikleri destek, şimdi burada," diyen dümenci, radarda bir yeri gösterdi.

"Görüyorum. Ne kadar sürede bize ulaşırlar?"

"Otuz üç deniz milinden biraz daha hızlılar; on dakika sonra burada olurlar."

"Önemli değil," dedi koruma, helikoptere bakarak, "seni ve Peter'ı zamanında uçururuz. En az üç dakika önce..."

Sarışın koruma cam kapıdan geçip kaptan köşküne daldı, solgun yüzünde ciddi bir endişe vardı.

"Biri burada. Biri yatta," diye bağırdı.

"Kaç kişiler?" diye sordu kır saçlı olanı.

"Ben bir kişi gördüm ama bilemiyorum... Elinde yalnızca otomatik tüfek var, özel donanımlı değildi."

"Git onu durdur," dedi gri saçlısı.

"Bana bir bıçak ver," dedi Raphael. Koruma oluklu bir bıçak verdi. Bıçağı alan Raphael öfkeli gözlerle dümenciye yaklaştı.

"Destek beklemeyecekler miydi?" diye bağırdı. "Hani destek bekliyorlar diyordun!."

"Telsizde öyle dediler..."

"Peki, o zaman burada ne arıyorlar? Beni suçlayabilecekleri hiçbir şey yok ellerinde," diye bağırdı, "hiçbir şey..."

Dümenci başını sallayarak geriledi.

"Nasıl oldu anlamadım," dedi korkuyla, gözleri dolmuştu. "Ben yalnızca duyduklarımı söyledim."

"Peki, onlara ne dedin?"

"Onlara mı? Ben mi? Nasıl yani..."

"Attırma kafamın tasını!" diye bağırdı Raphael. "Onlara ne bok dedin, çabuk öt."

"Ben kimseye bir şey demedim."

"Tuhaf, çok tuhaf... öyle değil mi? Değil mi?"

"Ben yapmam gerektiği gibi onların hatlarını dinledim, bunun dışında hiçbir şey..."

"İtiraf etmek o kadar zor mu?" diye kükredi Raphael.

Hızla ileri atılıp bıçağı adamın karnına sapladı.

Bıçak hiç zorlanmadan adamın gömleğini geçip iç organlarına saplandı. Bıçağın üzerinden boşanan kanlar, Raphael'in eline ve eşofmanının koluna bulandı. Yüzüne şaşkın, soru dolu bir ifade yerleşen adam, bir adım gerileyerek bıçaktan kurtulmaya çalıştı ama Raphael de ona doğru bir adım attı ve bir süre durup adamın gözlerine baktı.

Yemek salonundan keman sesi gelmeye devam ediyordu: inanılmaz hızlı ve kıvrak.

"Axel Riessen olabilir," dedi gri saçlı koruma birden. "Belki üzerinde dinleme cihazı vardır... Belki polis onun aracılığıyla bizi izliyordur..."

Raphael bıçağı dümencinin karnından çekip geniş merdivenlere koştu.

Dümenci elleri karnında kalakaldı, siyah ayakkabılarına kan damlıyordu, bir adım atmaya çalıştı ama yere yıkıldı. Gözleri tavana dikilmişti.

Gri saçlı koruma elinde otomatik tüfek, pencereden dışarı bakıp etrafını kollayarak Raphael'in peşine takıldı.

Raphael yemek salonuna girdiğinde Axel, keman çalmayı bıraktı.

Elindeki kanlı bıçağı ona doğru sallayan Raphael, "Seni hain!" diye kükredi. "Bana ihanet ettin!"

Gri saçlı koruma birden otomatik silahını pencereye çevirip ateşledi. Camlar parçalanırken, merdivenlerden aşağı boş kovanlar dökülüyordu.

Otomatik tüfek atışları

Joona ile Niko sarmal merdivenden yukarı tırmandılar. Alt güverteyi geçip kocaman kış güvertesine çıktılar. Deniz sakin ve pürüzsüzdü. Joona birden bir keman sesi duydu. Büyük cam kapıların arkasını görmeye çalıştı. Ancak parlayan camların gerisinde birtakım karanlık silüetler fark edebildi. Yemek salonunun çok küçük bir bölümünü görebiliyordu, ortada kimse yoktu. Müzik büyük bir tutkuyla devam ediyordu. Kapıların ardından, uzak bir düşmüş gibi geliyordu.

Joona ile Niko birkaç saniye bekledikten sonra içinde su olmayan bir havuzun ve dışarıya taşan bir terasın altından geçip metal merdivenlere ulaştılar. Yukarıdan ayak sesleri geliyordu. Niko merdivenleri işaret etti, hemen sırtlarını duvara yasladılar.

Hareketli keman sesi daha net duyuluyordu artık. Usta bir kemancının çaldığı belliydi. Joona, üzerlerinde büro malzemelerinin olduğu devasa yemek salonuna baktı ama kimseyi göremedi. Keman çalan her kimse geniş, kırmızı merdivenin öteki tarafında olmalıydı.

Niko'ya peşinden gelip arkasını kollamasını işaret etti Joona.

Keman sesi en ateşli yerinde birden sustu.

Ansızın.

Joona kendisini merdivenin arkasına atarken otomatik silah sesi duyuldu. Seri ve sert sesler. Metal kaplama mermiler, biraz önce yanında

dikildiği merdiven basamaklarına çarpıp füze gibi değişik yönlere savruldu.

Joona, sürünerek merdivenin altına sokuldu. Adrenalini yükselmişti. Kurtarma botları vincinin arkasında mevzilenen Niko ateşe karşılık verdi. Joona eğilerek ilerledi, karanlık penceredeki kurşun deliklerine baktı, siyah göz bebeklerini çevreleyen buzdan halkalara benziyorlardı.

113.

Bıçak ağzı

Gri saçlı koruma, silahının namlusunu pencereden ayırmadan merdivenlerden aşağı devam etti. Silahının etrafından duman çıkıyor ve basamaklardan aşağı kovanlar dökülüyordu.

Peter ellerini kulaklarına kapayıp iki büklüm olmuştu.

Koruma yemek salonunun yan kapısından dışarı çıktı.

Axel, elinde keman ve keman yayıyla Raphael'den kurtulmak için masaların arasında gerileyerek kaçmaya çalışıyordu. Raphael bıçağı ona doğru sallayarak bağırdı, "Bu aptallığı nasıl yaptın! Yüzünü paramparça edeceğim, senin o aptal..."

"Baba ne oluyor?" diye bağırdı Peter.

"Git silahımı alıp helikoptere gel, yatı terk ediyoruz!"

Çocuk başını salladı, yüzü sararmış, çenesi titriyordu. Raphael, Axel'in üzerine yürüdü. Axel, aralarına sandalyeleri devirerek geriye çekildi.

"Parabelluma yuvalı kurşun doldur," dedi Raphael.

"Bir şarjör yeter mi?" dedi çocuk.

"Yeter ama hadi çabuk ol!" diyen Raphael bir sandalyeye tekme atarak ilerledi.

Axel odanın diğer tarafına açılan kapıyı zorladı ama açamadı.

"Seninle işim daha bitmedi!" diye kükredi Raphael.

Axel kapıya bir kez daha yüklenirken üzerindeki sürgüyü gördü. Raphael'le arasında birkaç metre vardı. Yalnızca içgüdüleriyle hareket ediyordu Axel. Etrafında dönerek elindeki muhteşem kemanı fırlattı Raphael'e. Havada kırmızı, parlak bir yay çizdi keman. Hızla yana çekilen Raphael kemanı yakalayabilmek için yere devrilmiş bir sandalyenin üzerinden atladı. Tam yakalayacakken parmaklarının ucundan kaçırdı ama düşüş hızını azalttı.

Yere düşüp kayan kemandan tuhaf bir ses çıktı.

Axel, kapıyı nihayet açıp darmadağın koridora daldı. O kadar çok şey yığılıydı ki ilerlemekte zorlanıyordu. Üst üste yığılmış şezlongların üzerine tırmandı, yüzme gözlükleri ve ıslak elbiselerin arasında kaydı.

"Artık elimdesin," diyen Raphael bir elinde bıçak, diğerinde keman peşinden gitti.

Axel katlanıp yere konulmuş bir tenis ağının üzerine yuvarlandı, bir ayağı yırtık ağın ilmeklerine takıldı, üzerine doğru gelen Raphael'den kurtulmak için ayağını sallayıp emekleyerek koridorun sonundaki büyük merdivene ulaşmaya çalıştı.

Dışarıdan otomatik silah sesleri geliyordu, kısa, sert salvolar.

Burnundan soluyarak üzerine gelen Raphael yetişmeden önce Axel ağdan kurtulabildi. Sendeleyerek ayağa kalktı, geriledi ve kocaman bir langırt masasını Raphael'in önüne devirdi. Bir sonraki kapıya koştu, elleri kapı kolunu aradı, kapının arkasında bir şey vardı, ancak bir parça açabildi.

"Boşuna uğraşma," diye bağırdı Raphael.

Axel kapı aralığından geçmeye çalıştı ama çok dardı. Üzeri toprak saksı dolu bir dolap vardı arkasında. Kapıya bir kez daha yüklendi Axel, dolap birkaç santim yerinden oynadı, Raphael gittikçe daha çok yaklaşıyordu. Sırtı ürperen Axel kapıyı bir kez daha iterek dar aralıktan geçmeye çalıştı. Kilidi karnını çizdi ama aldırmadı, oradan çıkmalıydı, Raphael bıçağı salladı, bıçağın ucu Axel'in omzunu yırttı.

Bedeni acıyla yandı.

Tökezleyerek cam tavanlı, aydınlık bir odaya girdi. Terk edilmiş bir limonluğa benziyordu. Durmadan devam etti, eliyle omzunu yokladı, parmaklarına kan bulaştı, bir saksıdaki limon ağacına çarptı.

Üzerinde kurumuş bitkilerin olduğu bankların arasından eğilerek geçti.

Raphael kapıya sert tekmeler attı. Her seferinde dolap biraz daha yerinden oynarken saksılar takırdıyordu.

Axel canhıraş bir şekilde saklanacak bir yer arıyordu. Aceleyle, üzerinden kirli plastik örtülerin sarktığı bir tezgâhın altına girdi, leğen ve kovaların arasında emekleyerek bir kenara çekildi. Raphael'in inatından vazgeçip oğluyla birlikte yattan ayrılmasını umdu.

Kapı gümbürdüyordu, birkaç saksı yere düşüp parçalandı. Raphael en sonunda içeri girdi. Asmaların sarıldığı bir direğe tutunarak derin derin soludu.

"Gel de elimi öp," diye bağırdı.

Axel nefesini tuttu. Daha fazla gerilemeye çalıştı ama büyük bir metal dolap vardı arkasında.

"Söz veriyorum, sözümü tutacağım," diye gülümseyen Raphael, bankların ve kurumuş çahların altlarına baktı. "Kardeşinin ciğeri seni bekliyor, bunun için elimi öpmen yeter."

Midesi bulanax Axel titreyerek sırtını metal dolaba dayadı. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Ses çıkarmamaya çabalıyordu. Kafası çatlayacak gibiydi. Etrafına bakarak kaçacak bir yer aradı, beş metre ileride, yataın ön güvertesine açılan çekme bir kapı fark etti.

Helikopterin gürültüsü geliyordu.

Tezgâhın altından emekleyerek kapıya doğru gitmeyi ve kalan son parçayı koşmayı planladı Axel. Dikkatle yana kaymaya başladı. Kapı yalnızca bir çengelle kapalı gibiydi.

Daha iyi görebilmek için başını biraz kaldırdı, birkaç saniyede ön güverteye çıkabileceğini düşünürken birden kalbi duracak gibi oldu. Raphael'in soluşunu ve ter kokusunu hissetti. Ve boğazına dayanan bıçağın ağzını. Hafifçe oynamasıyla boğazında bir yanma hissetti.

Son savaş

Gri saçlı koruma yemek salonundan sessizce çıktı. Kapıların arasından kayar gibi geçti, güvertenin camla kaplı bölümü boyunca hızla koştu, kum rengi otomatik tüfeğini kullanmaya hazır tutuyordu. Gözlüğünün camları parlıyordu. Joona, adamın Niko'ya doğru gittiğini gördü, birkaç saniye içinde arkasında olacaktı.

Niko bütünüyle korumasız durumdaydı.

Koruma otomatik tüfeğini doğrultup parmağını tetiğe götürdü.

Joona hızla ayağa kalktı, nişan aldı ve korumanın göğsüne iki el ateş etti. Gri saçlı adam geriye doğru sendeledi, elleri iki yana açıldı, düşmemek için korkuluğa tutundu. Etrafına bakındı, üzerine gelen Joona'yı görerek silahını doğrulttu.

Joona, adamın ceketinin altına kurşungeçirmez yelek giydiğini anladı.

Ama adamın yanına gelmişti, bir eliyle adamın otomatik silahın namlusuna vurup havaya kaldırırken, kendi silahının kabzasını adamın suratına indirdi. Adamın dizleri büküldü. Geriye yıkıldı kafası korkuluğa çarptı, yüzünden ter ve sümük saçıldı, bedeni çöktü.

Joona ile Niko, her biri yatın bir tarafından yemek salonuna doğru ilerlediler. Helikopterin pervaneleri gittikçe hızlanmaya başlamıştı.

"Hadi artık! Çabuk olun!" diye bağırdı biri.

Joona duvar boyunca koşabildiği kadar hızlı koştu. Ön güverteye geçmeden köşede durup etrafına bakındı. Raphael Guidi'nin oğlu he-

likoptere binmişti. Güvertenin ve korkulukların üzerinde pervanenin gölgeleri dolaşıyordu.

Joona yukarıdaki kaptan köşkünden sesler duydu. Bir adım ilerlerken, Raphael'in diğer korumasının kendini gördüğünü anladı. Sarı saçlı adam yirmi beş metre uzaktaydı ve elindeki silahı Joona'ya doğrultmuştu. Joona'nın yapacağı bir şey yoktu. Silah patladı. Sanki yüzüne bir kırbaç sıyırması gibi hissetti Joona ve rengi bembeyaz oldu. Bir şezlong yığının üzerinden tepetakla yere yuvarlandı. Ensesini terasın korkuluğuna çarptı. Silahı tutan eli korkuluğun demir parmaklığına çarparken neredeyse kırılıyordu. Silahı elinden fırlayıp aşağıdaki güverteye düştü.

Gözlerini kırptıran Joona, görme yetisini tekrar kazandı ve emekleyerek duvarın arkasına çekildi. Elleri titriyordu, ne olduğunu tam anlayamamıştı. Yüzünden akan kanın sıcaklığını hissetti, ayağa kalkmaya çalıştı. Niko'nun yardımına ihtiyacı vardı. Korumanın pozisyonunu öğrenmeliydi.

Eliyle yüzündeki kanı sildi, parmaklarıyla yoklayarak yarasını kontrol etti. Kurşun şakağını sıyırmişti.

Basit bir sıyrıkta, hepsi buydu.

Sol kulağında tuhaf bir cınlama vardı.

Kalbi hızla çarpıyordu.

Metal duvarı siper alarak ayağa kalkarken başına müthiş bir ağrı girdi.

Migrenin zilleri çalmaya başlamıştı.

Başparmağını kaşlarının arasına bastırarak gözlerini kapadı, bir ağrıyı engellemeye çalıştı.

Bir süre sonra açtı gözlerini, Niko'yu görmeye çalıştı. Helikoptere ve ön güverteye baktı.

Deniz kuvvetlerinin donanımlı teknesi, parlak suların üzerinde kayan kara bir gölge gibi yaklaşıyordu.

Joona, korumanın gelmesi halinde silah olarak kullanabilmek için kırık şezlongun bir ayağını çıkardı.

İyice duvara dayandı.

Birden ön güvertede Raphael ile Axel'ı gördü. Geri adımlarla helikoptere doğru gidiyorlardı. Axel'ın arkasında duran Raphael'in, Axel'ın

omzundan sarkıttığı bir elinde keman vardı, diğer elindeki bıçağı Axel'in boğazına dayamıştı. Helikopterin pervanelerinin rüzgârından saçları ve elbiseleri savruluyordu.

Joona'ya ateş eden koruma yerde sürünerek, Joona'nın saklandığı yeri bulmaya çalışıyordu. Joona'yı başından vurup vurmadığından emin değildi.

Korumanın peşinde olduğunu tahmin eden Joona, gerileyerek güvenli bir yere çekilmeye çalıştı ama baş ağrısı hızlı hareket etmesini engelliyordu.

Durmak zorunda kaldı.

Şimdi değil, dedi kendi kendine, sırtından ter boşanıyordu.

Bir köşeyi dönen koruma, Joona'yı gördü. Sırtı kendine dönüktü. Silahını doğrulttu.

Tam o anda, elinde otomatik silahla sarı sakallı Niko Kapanen çıktı ortaya. Koruma çok hızlıydı, kendi etrafında döndü ve silahını ateşledi. Arka arkaya dört mermi attı. Niko omzuna isabet eden ilk mermiyi fark bile etmedi ama karnını deşip bağırsaklarına saplanan ikinci kurşun onu durdurdu. Üçüncü kurşun boşa giderken dördüncü tam göğsüne saplandı. Dizleri bükülen Niko, güvertenin üzerinde yükselen helikopter pistinin kenarına devrildi. Ağır yaralanmıştı, yere düşerken, büyük ihtimalle otomatik silahının tetiğine asıldığını bile bilmiyordu. Kurşunlar öylesine saçıldı. Bütün şarjör iki saniyede boşaldı.

Niko zorlukla soludu, gözleri büyüdü, arkasında kan izi bırakarak sırtüstü geriye kaydı, silahı elinden fırladı. Gözleri kapandı, açtığında helikopter pistinin altındaki kocaman cıvataları gördü bulanık bir şekilde. Beyaz cıvata somunlarının içlerine nasıl pas işlediğini fark edebildi ama ciğerlerine dolan kandan habersizdi.

Hafifçe öksürdü, bilincini kaybetmek üzereydi, birden Joona'yı gördü, elinde metal bir çubukla yemek salonunun duvarının arkasına saklanmıştı. Göz göze geldiler. Bütün gücünü toplayan Niko, bir tekme vurarak otomatik tüfeği Joona'ya doğru yolladı.

Axel korkuyordu. Kalbi delice çarpıyordu, kulağında kurşun sesleri cınlıyor, bedeni titriyordu. Raphael onu bir kalkan gibi sürüklüyordu. Bir ara

ayakları kaymış, bıçağın ucu boğazını çizmiş, göğsüne kan damlıyordu. Joona'nın saklandığı yere doğru giden korumayı görüyordu ama bir şey yapabilecek durumda değildi.

Joona uzanıp Niko'nun silahını kendine doğru çekti. Helikopterin önündeki koruma ona doğru iki el ateş etti. Kurşunlar duvara çarpıp sekerek yeri ve korkulukları dolaştı. Joona otomatik tüfeğin boş şarjörünü çıkardı ve ceplerinde mermi arayan Niko'ya baktı. Soluk alırken zorlanan Niko, elini kanlı karnına bastırarak bir süre bekledi. Koruma, helikoptere binsin diye Raphael'e bağırdı. Helikopter havalanmaya hazırdı. Niko pantolonunun yan cebine soktu elini, çıkardığında bir şeker kâğıdı savruldu rüzgârda ama avucunda bir mermi vardı. Zayıfça öksürerek elindeki mermiye baktı ve yerden Joona'ya doğru yuvarladı.

Metal kaplama mermi tıkırdayarak yuvarlandı, pirinç kovani ve bakır ucu parladı.

Joona kurşunu yakaladı ve hızla şarjöre taktı.

Niko'nun gözü kapanmıştı, dudaklarının arasında bir kan baloncuğu vardı, göğsü hızla inip kalkıyordu.

Korumanın ağır adımları duyuldu güvertede.

Joona şarjördeki tek mermiyi namluya sürdü, birkaç saniye beledikten sonra saklandığı yerden çıktı.

Raphael, Axel'i da sürükleyerek birkaç adım geriledi. Oğlu helikopterden bağırarak bir şey söyledi, pilot helikoptere binmesi için işaret etti.

"Fırsatın varken elimi öpmeliydin," diye fısıldadı Raphael, Axel'in kulağına.

Kemanın yayı tınladı.

Geniş adımlarla Niko'ya doğru yaklaşan koruma, helikopter pistinin üzerinden eğilip namluyu yüzüne doğrulttu.

"*Jonottakaa*,¹⁵" diye bağırdı Joona, Fince.

Korumanın silahını kendine doğru yönelttiğini gören Joona, hızla yana kayarak doğru açığı bulmaya çalıştı.

Saniyeler söz konusuydu.

15 (Fin.) Kuyruğa gir. (ç. n.)

Korumanın hemen arkasında duran Raphael elindeki bıçağı Axel'in boğazına daha sert bastırdı. Helikopterin rüzgârında elbiseleri dalgalanıyor, Axel'in boğazından kan damlaları savruluyordu. Joona hafifçe eğildi, namluyu birkaç milimetre yükseltti ve tetiğe bastı.

Jonottakaa, dedi içinden.

Silah patladı, Joona dipçiğın nasıl geri teptiğini omzunda hissetti. Metal kaplama kurşun saniyede 800 metre hızla namluyu terk etti. Korumanın boğazından girip ensesinden çıktı, hızından fazla bir şey kaybetmeden Raphael'in omzunu deşip geçerek denize doğru gitti.

Raphael'in bıçağı tutan kolu savruldu, bıçak güverteye düştü.

Axel Riessen yere çöktü.

Koruma şaşkın gözlerle Joona'ya baktı, boğazından göğsüne kan boşalıyordu, sallanarak silahını doğrultmaya çalıştı ama yapamadı. Tuhaf bir şekilde hırladı, öksürdü, ağzından kanlar saçıldı.

Yere yıkıldı, elini boğazına götürdü. İki defa kırptığı gözleri kocaman açıldı.

Raphael'in yüzü bembeyaz olmuştu, pervanelerin şiddetli rüzgârının altında durmuş, keman tutan elini kanayan omzuna bastırmış, gözlerini Joona'ya dikmişti.

"Baba," diye bağırın oğlu bir silah fırlattı.

Yere düşen silah kayarak Raphael'in ayaklarının dibinde durdu.

Sırtını korkuluğa dayayan Axel, bir elini boğazına bastırmıştı.

"Raphael! Raphael!" diye bağırdı Joona tok bir sesle. "Buraya seni tutuklamaya geldim."

Raphael ayaklarının dibinde silah, helikopterden beş metre uzakta dikiliyordu. Rüzgârdan şişen eşofmanı çırpınıp duruyordu. Bin bir zahmetle eğilerek silahı aldı.

"Silah kaçakçılığı, adam kaçırma ve cinayetle suçlanıyorsun."

Raphael'in yüzü ter içinde kalmıştı ve eli titriyordu.

"Silahını bırak," diye bağırdı Joona.

Joona'yla göz göze gelince kalp atışları hızlandı Raphael'in.

Axel, Joona'ya kaçması için bağırdı.

Joona hiç kımıldamadı.

Her şey bir anda oldu.

Raphael silahı doğrultup tetiğe bastı. Ama silah patlamadı.

Bir kez daha bastı tetiğe Raphael, bir daha ve en sonunda oğlunun şarjörü doldurmadığını anlayarak şaşır kaldı. Oğlu ona boş silahı atmıştı. İşte şimdi hep korkusunu hissettiği yalnızlık kuşatmıştı etrafını. Silahı atıp teslim olmakta da geç kaldığını anladığında, sanki göğsüne ağır bir darbe almış gibi oldu ve denizin üzerinden üç patlama sesi duydu. Korkunç bir acıyla geriledi.

Helikopter hiç beklemeden, Raphael Guidi'yi orada bırakarak havalandı.

Finlandiya deniz kuvvetlerine ait hücum botu FNS Hanko yatın yanına gelmişti. Üç keskin nişancı silahlarını bir kez daha ateşlediler. Kurşunlar Raphael'in gövdesini delip geçti. Geriye doğru birkaç adım daha atan Raphael yere yıkıldı. Doğrulamaya çalıştı ama artık hareket edemiyordu.

Sırtı ateş gibi yanarken ayakları buz gibi olmuştu.

Sisli gökyüzüne doğru havalanan helikoptere dikti gözlerini.

Peter helikopterden gittikçe küçülen yata bakıyordu. Babası yuvarlak bir nişan tahtasına benzeyen helikopter pistinin orta yuvarlağında uzanıyordu.

Raphael Guidi, Paganini'nin kemanını hâlâ elinde tutuyordu. Altında hızla kan göllenmeye başlamış, bakışları donmuştu.

Yatın ön güvertesinde ayakta kalan bir tek Joona'ydı.

Helikopter kaybolurken yerinden hiç kımıldamadı.

Gökyüzü kristalimsi ve ıssız bir ışıkla aydınlanmıştı. Çarşaf gibi uzanan denizde üç tekne vardı: Sanki terk edilmişler gibi yan yana yüzüyorlardı.

Finlandiya'dan havalanan kurtarma helikopterlerinin eli kulağındaydı ama şimdi her yer sessiz ve tuhaf bir şekilde sakindi, sanki bir konserin son notası susmuş, müziğin büyüüne kapılan seyirci sessizliğe bürünmüş de birazdan kulakları sağır edecek bir alkış kopacaktı.

Son perde

Joona Linna, Axel Riessen, Niko Kapanen ve gri saçlı kotuma, kurtarma helikopteriyle Helsinki Üniversitesi Merkez Hastanesi'ne götürüldüler. Axel hastanede, Raphael yerde duran silahı eline aldığı anda niçin yerinden kımıldamadığını sordu Joona'ya.

"Sana kaç diye bağırdım, duymadın mı?"

Joona gözlerinin içine bakarak hücumdaki keskin nişancıları gördüğünü, Raphael tetiğe basmadan önce ateş edeceklerini sandığını söyledi.

"Ama ateş etmediler," dedi Axel.

"İnsan her zaman haklı olamaz," dedi Joona, gülümseyerek.

Joona ile Axel hastaneden ayrılmadan önce, elveda demek için odasına girdiklerinde, Niko uyanıktı. Kendini *Meçhul Asker* romanındaki Vanhala gibi hissettiğini söyleyerek şaka yaptı.

"Yaşasın İsveç," dedi. "Ama... küçük cesur Finlandiya da hiç fena sayılmazdı."

Niko'nun yaraları çok ağırdı ama artık hayati bir tehlikesi yoktu. birkaç gün içinde bir dizi ameliyat geçirecek ve iki hafta geçmeden tekerlekli sandalyeyle ailesinin yanına dönebilecekti. Bir seneye kadar da kız kardeşiyle yeniden hokey oynayabilecekti.

Raphael Guidi'nin koruması tutuklanıp Vanda Cezaevi'ne gönderildi. Joona ile Axel, İsveç'e döndü.

Büyük konteyner gemisi M/S Icelus, Göteborg Limanı'nı terk edemedi. Cephaneler gemiden alınıp gümrüğün depolarına konuldu.

Jens Svanehjålm hukuki bir süreç başlattı ama Raphael Guidi'nin isimsiz korumasının dışında diğer şüpheliler ölmüştü.

Pontus Salman'ın dışında, Silencia Defense'den başka birinin suçla iştirak ettiği kanıtlanamadı. Genel Müdürü Carl Palmcrona'nın dışında da ISP'den suçla karışan yoktu.

Jörgen Grünlicht rüşvet ve silah yasasını çiğnemeye teşebbüs suçlamasıyla sorgulandı ama hakkında dava açılmadı. Özet olarak, "iyi niyetle" hareket eden İhracat Kontrol Kurumu ve ihracatla ilgili İsveçli politikacıların "aldatıldığı" sonucuna varıldı.

Kenyalı iki politikacıya rüşvet verme soruşturması, Roland Lindo'ya devredildi ama Kenyalı politikacıların da iyi niyetlerinin suistimal edildiği sonucuna varıldı.

Geminin sahibi cephanenin Mobasa Limanı'ndan Güney Sudan'a aktarılacağını "bilmiyordu". Kenya'daki taşıma şirketi Trans Continent tırlarla Sudan'a taşıyacağı malın cephane olduğundan habersizdi. Herkes iyi niyetle davranmıştı.

Axel Riessen

Axel Riessen taksiden indiğinde boğazındaki dikişlerin gerildiğini hissetti. Bragevågen'den yukarı son birkaç metreyi yürüdü. Kızgın güneş ışığının altında asfalt neredeyse beyaza çalıyordu. Elini bahçe kapısının koluna uzatırken, evin dış kapısı açıldı. Robert dışarı çıktı, pencerede durup beklemişti.

"Neler oldu sana?" dedi başını iki yana sallayarak. "Joona Linna'yla konuştum, bir şeyler anlattı ama inanılır gibi de.."

"Ağabeyinin nasıl bir çetin ceviz olduğunu biliyorsundur," diye güldü Axel.

Birbirlerini sıkıca kucakladılar. Sonra birlikte bahçeye girdiler.

"Masayı bahçeye kurduk," dedi Robert.

"Kalbin ne durumda? Hâlâ durmadı mı?" dedi Axel.

“Önümüzdeki hafta ameliyat için gün almıştım.”

“Bak bunu bilmiyordum,” diye fısıldadı Axel.

“Kalp pili takacaklar, sanırım sana bundan bahsetmedim...”

“Ameliyat ha?”

“Neyse, ertelendi zaten.”

Kardeşine bakan Axel, sanki ruhunun karardığını hissetti. Ameliyat işini Raphael’in organize ettiğini anladı, kardeşi ameliyat masasından asla kalkamayacak, ciğerini Axel’a bağışlamış olacaktı.

Axel’in bir süre holde durup kendini toparlaması gerekti. Yüzünü ateş bastı, boğazına bir ağıt düğümlendi.

“Gelmiyor musun?” dedi Robert.

Axel, derin bir nefes alıp kardeşinin peşine takıldı. Evin içinden arka bahçeye geçtiler. Büyük ağacın gölgesine bir masa kurulmuştu.

Axel, Anette’e doğru giderken, Robert kolundan tutarak durdurdu.

“Çocukken ne çok eğlenirdik,” dedi. “Niçin birbirimizle konuşamaz olduk? Bize ne oldu?”

Axel şaşırarak baktı kardeşinin yüzüne, gözlerinin kenarındaki kırışıklıklara, başının kenarlarında kalmış dağınık saçlarına baktı.

“Bazen hayatta birtakım şeyler ol...”

“Bir dakika... Telefonda anlatmak istemedim,” diye sözünü kesti Robert.

“Neyi?”

“Beverly, Greta’nın intiharından kendini sorumlu tuttuğunu söyledi ama ben...”

“Bu konuyu konuşmak istemiyorum,” dedi Axel aceleyle.

“Konuşmalıyız,” dedi Robert. “Ben yarışma sırasında oradaydım, her şeyi duydum, Greta’nın babasıyla konuşmalarını dinledim, durmadan ağlıyordu, yanlış çalmıştı ve babası inanılmaz öfkeliydi...”

Axel silkinerek kolunu kardeşinin elinden kurtardı.

“Bütün bunları biliyorum...”

“Bırak da bitireyim,” dedi Robert.

"İyi, bitir bakalım."

"Axel... Eğer bana Greta'nın intiharından kendini sorumlu tuttuğunu söylemiş olsaydın, eğer böyle düşündüğünü bilseydim... Babasını duydum. Onun suçuydu, yalnızca onun suçu... Korkunç bir kavga ettiler, adam çok ağır laflar etti: Kızının kendini utandırdığını, artık ona kızım diyemeyeceğini. Hemen evden ve okuldan ayrılıp Mora'ya esrarkeş annesinin yanına taşınmasını söyledi."

"Bunları dedi mi gerçekten?"

"Greta'nın sesi kulaklarımdan gitmiyor," diye öfkeyle devam etti Robert. "Korku dolu bir sesle herkesin yanlış çalabileceğini nasıl izah etmeye çalıştığını hiç unutamadım; elinden geleni yapmıştı, telaşa gerek yoktu, başka yarışmalar da olacaktı..."

"Ama ben hep..."

Axel etrafına bakındı, ne yapacağını bilemedi, sanki bütün gücü çekilmişti, yavaşça mermer döşeli yere oturdu ve iki elini yüzüne kapadı.

"Ağladı Greta, eğer okula devam etmezse, eğer müzikten koparsa intihar edeceğini söyledi."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye fısıldadı Axel.

"Beverly'ye teşekkür et," dedi Robert.

Beverly Andersson

Beverly, Stockholm Merkez İstasyonu'nda tren beklerken yağmur çiselemeye başladı. Tren gri sislerin kapladığı kirlardan güneye inecekti. Ancak Hässleholm'a geldiğinde güneş açtı. Lund'da tren değiştirip Landskrona'ya, oradan da otobüsle Svalöv'e gitti.

Eve gelmeyeli çok zaman geçmişti.

Doktor Saxeus'un dediklerini hatırladı: Her şey düzelecekti.

"Babanla konuştum," demişti doktor. "Dört gözle eve dönmeni bekliyor."

Beverly tozlu meydandan geçerken, iki yıl önce bu meydanın ortasına uzanıp kustuğunu hatırladı. Birkaç oğlan çocuğu ev yapımı içki içirmiş,

utanacağı türden fotoğraflarını çekip sonra da meydana bırakmışlardı. Bu olaydan sonra babası eve dönmesine müsaade etmemişti.

Meydanı geçip yürümeye devam etti. Üç kilometre ötedeki çiftliğe giden yola girdiğinde midesine sert bir düğüm oturdu. Arabalar bu yoldan alırlardı onu. O arabalara niçin binmek istediğini hatırlayamadı. Adamların gözlerinde bir şey gördüğünü düşünüyordu herhalde, ılık gibi bir şey.

Ağır çantasını bir elinden diğerine aldı.

Uzaktan tozları savurarak bir araba geliyordu.

Bu araba tanıdık değil miydi?

Beverly gülümseyerek el salladı.

Babam geliyor, babam geliyor!

Penelope Fernandez

Roslags-Kula Kilisesi, ahşaptan yapılma kırmızı boyalı küçük bir kiliseydi. Güzel büyük bir çan kulesi vardı. Österâker kasabasının biraz dışında, Vira Demir Fabrikası'nın yakınında sakin bir yere inşa edilmişti. Gökyüzü açık mavi ve hava güzeldi. Hafif bir rüzgâr yabancı çiçeklerin kokularını toplayıp huzur dolu mezarlığın üzerine serpiyordu.

Björn Almskog'u dün Norra Mezarlığı'na gömmüştüler. Şimdi siyah kostümler giyinmiş dört adam Viola Maria Liselott Fernandez'i son yolculuğuna taşıyordu. El Salvador'dan gelen iki kuzeni ve iki dayısı, ablası Penelope Fernandez, annesi Claudia ve bir papaz tabutun peşinden gidiyorlardı.

Yeni kazılmış bir mezarın başında durdular. Kuzen çocuklarından biri, dokuz yaşlarında bir kız çocuğu, sorgulayan gözlerle babasına bakıyordu. Babası hafifçe başını sallıyor, kız çocuğu bir kamış flüt çıkarıp 97. ilahiyi çalmaya başlıyor, tabut yavaşça mezara indiriliyordu.

Penelope annesinin elini tutuyor, papaz Vahiy Kitabı'ndan bir pasaj okuyordu.

Tanrı bütün gözyaşlarını kurulayacak. Ve artık ölüm olmayacak.

Claudia, Penelope'ye bakıyor, yakasını düzeltiyor, sanki küçük bir çocukmuş gibi yanağını okşuyordu.

Arabalara doğru giderlerken siyah çantasının içinde Penelope'nin telefonu çaldı. Joona Linna arıyordu. Penelope annesinin elini usulca bırakıp telefonu cevaplamak için büyük ağaçlardan birinin gölgesine gitti.

"Merhaba Penelope," dedi Joona o karakteristik sesiyle, melodik ama ciddi.

"Merhaba."

"Belki Raphael Guidi'nin öldüğünü bilmek istersin diye düşündüm."

"Peki Darfur'a gönderilecek cephane?"

"Gemiyi limanda durdurduk."

"Güzel."

Penelope'nin bakışları akrabalarına kaydı. Arkadaşlarına baktı, annesi bıraktığı yerde bekliyordu. Gözü hep kızının üzerinde.

"Teşekkürler," dedi Penelope.

Endişeli bir yüzle bekleyen annesinin yanına döndü. Elini tuttu, birlikte kendilerini bekleyenlerin yanına gittiler.

Penelope.

Durup geriye döndü. Sanki hemen arkasından kız kardeşinin adını seslendiğini duydu. Sırtı ürperdi, yeşil çayırın üzerinden yavaşça bir gölge geçti. Flüt çalan küçük kız çocuğu mezar taşlarının arasında durmuş ona bakıyordu. Saç bağını düşürmüştü, hafif yaz esintisiyle saçları dağılıyordu.

Saga Bauer ve Anja Larsson

O yaz günleri sanki hiç bitmeyecek gibiydi: Gece şafağa kadar sedef gibi parlıyordu.

RPK, Drottningholms Sarayı'nın barok bahçesinde bir personel eğlencesi düzenlemişti.

Joona Linna, büyük bir ağacın altına kurulan uzun bir masada meslektaşlarıyla birlikte oturuyordu.

Falun kırmızısı dans pistinin önünde beyaz giysili müzisyenler, İsveç halk şarkısı *Hårgalåten*'i çalıyorlardı.

Peter Näslund, Iraklı Fatima Zanjani'yle *slångpolska* dansını ediyordu. Ağzı kulaklarına vararak kadına bir şey söyledi. Her ne dediyse Fatima çok memnun olmuşa benziyordu.

Şeytan keman çaldığında neler olduğunu anlatıyordu şarkı. O kadar güzel çalıyordu ki gençler dansı bırakamıyordu. En sonunda dans etmekten bitkin düşüp ağlıyorlardı. Ayakkabıları aşınıyor, ayakları aşınıyor ve nihayet şeytanın müziğiyle yalnızca başları oynuyordu.

Anja bir kamp sandalyesinde oturuyordu. Üzerinde mavi çiçekli bir elbise vardı. Somurtarak dans eden çifti izliyordu. Joona'nın masadan kalktığını görünce yüzü kızarak ışıdı.

"Mutlu yazlar, Anja," dedi Joona.

Saga Bauer ağaçların arasında dans ederek dolaşıyordu. Magdalena Ronander'in ikizleriyle birlikte sabun kabarcıklarının peşinden gidiyordu. Rengârenk bir bantla bağladığı dalgalı sarı saçları güneşte altın gibi parlıyordu. Orta yaşlı iki kadın durmuşlar, hayranlıkla ona bakıyorlardı.

"Bayanlar baylar," dedi şarkıcı alkışlar dindikten sonra, "özel bir istek aldık..."

Kendi kendine gülen Carlos Eliasson göz ucuyla sahnenin gerisinde duran birine baktı.

"Benim köklerim Oulu'ya uzanır," diye devam etti şarkıcı, gülümseyerek. "Ve şimdi size özel bir Finlandiya şarkısı söyleyeceğim. Bir tango, *Satumaa*."

Başına çiçekten bir taç takmış olan Magdalena Ronander, Joona'nın yanına yaklaşıp göz göze gelmeye çalıştı. Anja gözlerini ayakkabılarına dikti.

Müzik grubu tangoyu çalmaya başladı.

Joona, Anja'ya döndü, hafifçe diz kırdı. "Bu dansı bana lütfeder misin?" dedi alçak sesle.

Anja'nın alnı, yanakları, boynu kıpkırmızı oldu. Joona'nın gözlerine bakarak başını salladı.

"Evet," dedi Anja. "Evet, ederim."

Joona'nın koluna girdi, Magdalena'ya gurur dolu bir bakış fırlattı ve başı yukarda Joona'yla birlikte dans pistine çıktı.

Anja, bütün dikkatini dansa verdi, alnında minik bir çizgi belirdi. Çok geçmeden yuvarlak yüzü rahatladı ve neşesi yerine geldi. Bol spreyli saçlarını özenle şekillendirip ensesinde toplamıştı. Kendini Joona'nın ellerine bırakarak dans etti.

Duygusal şarkı biterken, Anja'nın birden omzunu ısırdığını hissetti Joona, fazla acıtmamıştı.

Bir kez daha ısırdı, bu defa daha sert ve artık sormak zorunda kaldı Joona.

"Ne yapıyorsun?"

Berrak gözleri kahkaha yüklüydü Anja'nın.

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Yalnızca ne olacak diye merak ettim, insan denemeden bilemez ki..."

Müzik sustu. Joona rahatlayarak, dans için teşekkür etti Anja'ya. Masaya dönerlerken, Carlos onlara doğru gelerek Anja'yı dansa davet etti.

Joona bir süre durup dans eden, içen ve yemek yiyen meslektaşlarına baktı. Sonra arabasına doğru yürümeye başladı.

Açık renk yaz kıyafetleriyle piknik örtülerinin üzerlerinde oturan yahut ağaçların arasında dolaşan insanlar vardı.

Volvosunun kapısını açtı Joona. Arabanın arka koltuğunda paketlenmiş kocaman bir çiçek buketi vardı. Arabaya oturdu ve Disa'yı aradı. Dördüncü sinyalden sonra sesli mesaj hattına bağlandı.

Disa Helenius

Disa, Karlaplan'daki dairesinde bilgisayarın karşısında oturuyordu. Okuma gözlüklerini takmış omzuna bir battaniye almıştı. Bir fincan soğumuş kahve ve tarçınlı kurabiye'nin yanında cep telefonu duruyordu.

Bilgisayar ekranındaki fotoğrafta, Skanstull Kolera Kilisesi'nin kalıntıları vardı, etrafını yabancı otlar sarmıştı.

Bir dosyaya notlarını kaydetti, gerindi, kahve fincanını alıp dudaklarına götürürken içmekten vazgeçti. Taze kahve yapmak için ayağa kalktığında masanın üzerinde duran cep telefonu çaldı.

Kimin aradığına bakmadan telefonu kapayıp pencereden dışarı bakmaya başladı. İçeri akan güneş ışığında tozlar dans ediyordu. Kalp atışları hızlanarak tekrar bilgisayarın başına oturdu. Joona Linna'yla bir daha asla konuşmamaya karar vermişti.

Joona Linna

Joona, Ternergatan'dan aşağı ağır adımlarla inerken, Stockholm'e tatil havası çökmüştü, trafik sakindi. Disa'yı aramaktan vazgeçmişti artık. Telefonu hep kapalıydı, belli ki başını dinlemek istiyordu. Mavi Kule'nin etrafından dolaşıp sahaf ve küçük dükkânlarla dolu Drottninggatan'dan aşağı doğru yürüdü. Yeni tarz Vattumannen kitapçısının önünden geçerken, sanki kitapçı vitrinine bakarmış gibi yapan yaşlı bir kadın, belli bir mesafeyi koruyarak Joona'nın peşine takıldı.

Takip edildiğini fark etmesi çok zaman almadı.

Adolf Fredrik Kilisesi'nin siyah demir parmaklıklı çitlerinin önünden geçerken dönüp baktı. On metre geride seksen yaşlarında bir kadın vardı. Ciddi bir yüz ifadesiyle ona bakan kadının elinde kartlar vardı.

"Bu sensin, değil mi?" dedi kartlardan birini göstererek. "İşte bu da taç, gelin tacı."

Joona kadının yanına gidip kartı aldı. Bütün Avrupa'nın en eski oyun kartı, Killelek kartlarından biriydi.

"Ne istiyorsun?" dedi sakın bir sesle.

"Hiçbir şey," dedi kadın, "ama Rosa Bergman'ın selamını getirdim."

"Demek ki beni biriyle karıştırdın, dediğin kişiyi tanımıyorum."

"Neden kızın ölmüş gibi davrandığını merak ediyor."

Son söz

Kopenhag'da sonbaharın ilk günleriydi. Bir grup adam dört ayrı limuzinle gizlice Glyptoket Müzesi'ne geldiklerinde hava berrak ve soğuktu. Merdivenlerden çıkan adamlar antreden geçip yüksek cam tavanlı kış bahçesinde ilerlediler. Antik heykellerin süslediği, yerleri taş döşemeli koridordan geçerken ayak sesleri yankılanıyordu. Görkemli konser salonuna girdiler.

Dinleyiciler çoktan salonu doldurmuş, Tokyo String Kuartet üyeleri, biz zamanlar Niccolo Paganini'nin çaldığı Stradivarius enstrümanlarıyla alçak sahnede yerlerini almışlardı.

Son gelen dört kişi, salonun bir tarafındaki sütunun yanında duran bir masaya oturdular. İnce yapılı, sarışın olanının adı Peter Guidi idi. Onlu yaşlarını bitirmemiş bir oğlan çocuğuna benziyordu. Ama yanındakilerin yüz ifadesi başka bir şey diyordu, bir süre sonra o çocuğun elini öperek babalığını kabul edeceklerdi.

Birbirlerine bakarak hazır olduklarını işaret eden müzisyenler Schubert'in 14. yaylı sazlılar dördlüsünü çalmaya başladı. Büyük bir coşkuyla giriş yapıldı, dizginlenen duygular, kontrol edilen güç. Bir keman acılı, güzel bir karşılık verdi. Nefesini son bir kez tuttuktan sonra, taşarak aktı müzik. Melodi neşeliydi ama o kırmızı enstrümanlar kaybolmuş ruhların acısını taşıyordu hâlâ.